

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

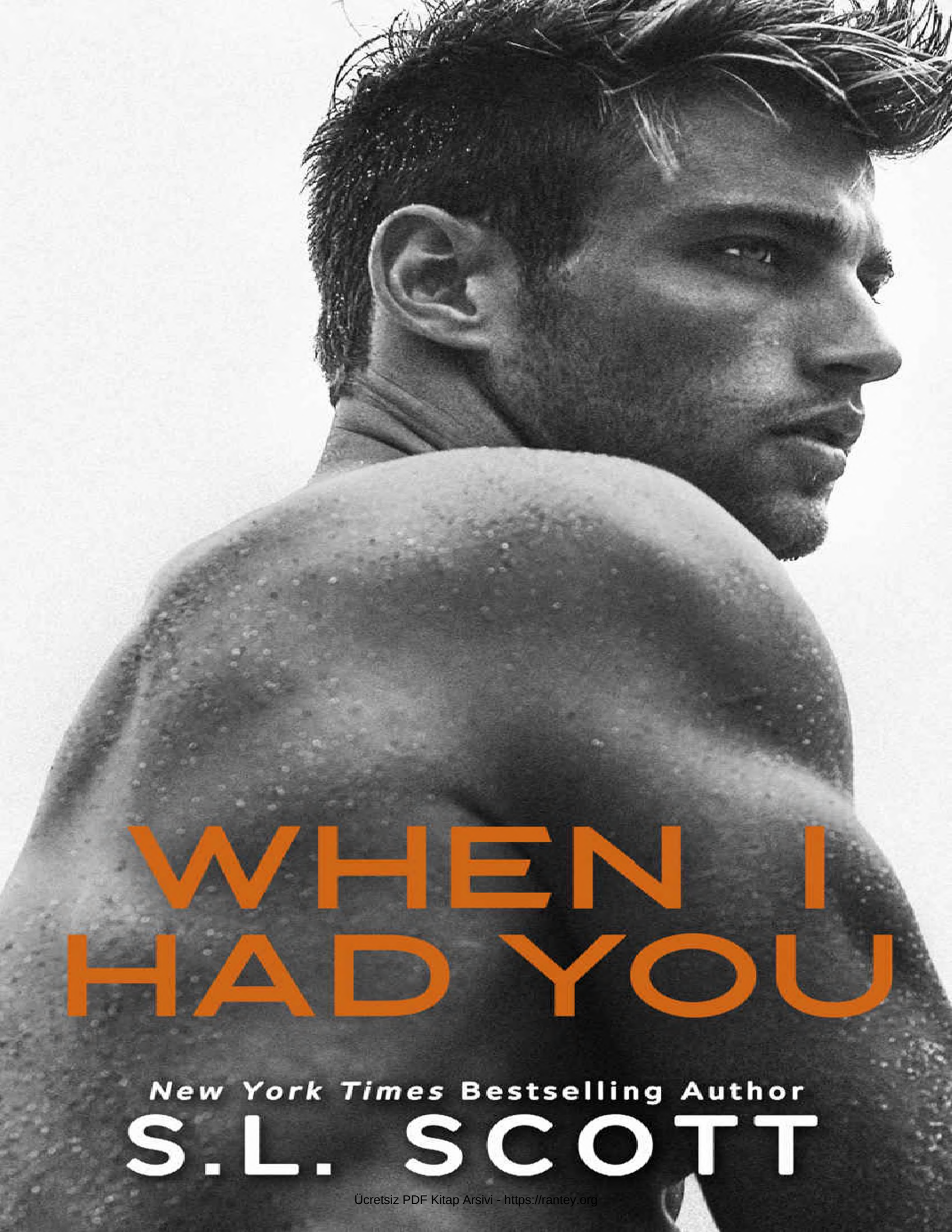
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WHEN I HAD YOU

New York Times Bestselling Author
S.L. SCOTT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

WHEN I HAD YOU

New York Times Bestselling Author

S.L. SCOTT

Telif Hakkı © 2024 by S.L. Scott

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) kapsamında izin verilenler dışında, bu yayının hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz. Bu bir kurgu eseridir.

İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Amerika Birleşik Devletleri'nde yayımlanmıştır.

ISBN: 978-1-962626-19-4

*Bu hikaye için herhangi bir tetikleyici uyarı bulunmamaktadır. Ek bilgi için [web sitemi](#) ziyaret edin. Lütfen bu sayfanın spoiler içerdiğini unutmayın.

BENİ TAKİP EDİN

Yazılarını ve daha fazlasını takip etmek için S.L. Scott'ın web sitesini ziyaret edin:

www.slscottauthor.com

Tüm yayıncılık maceraları, ücretsiz kitaplar, eşantionlar, hırsızlıklar ve daha fazlası hakkında bülten almak için:

<https://geni.us/SLScottNL>

Beni TikTok'ta takip edin: <https://geni.us/SLTikTok>

IG'de takip edin: <https://geni.us/IGSLS>

Bookbub'da takip edin: <https://geni.us/SLScottBB>

S.L. SCOTT TARAFINDAN DA

Yazılarını ve daha fazlasını takip etmek için web sitesini ziyaret edin: www.slscottauthor.com

Tüm yayıncılık maceraları, ücretsiz kitaplar, eşantyonlar, hırsızlıklar ve daha fazlası hakkında bilgi almak için www.slscottauthor.com adresini ziyaret edin

S.L.'nin Facebook grubuna buradan katılın: [S.L. Scott Kitapları](#)

Okurlar tarafından "**Gelmiş Geçmiş En Romantik Kitap**" olarak adlandırılan ve çok satan bu kitabı okuyun. Biz Bir Zamanlardık şimdi Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ.

[Bir Zamanlar](#)

Uluslararası sansasyon yaratan **Best I Ever Had**'i kaçırmak istemezsiniz. Bu kitap duyguları ve ruhun derinliklerindeki aşkıyla okuyucuları kendine hayran bıraktı. **Best I Ever Had** şimdi e-kitap, sesli ve ciltli olarak mevcuttur ve Kindle Unlimited'ta Ücretsizdir.

[Sahip Olduğum En İyi](#)

Audible'daki Sesli Kitaplar - BURAYA TIKLAYIN

Westcott Serisi (Bağımsızlar)

[*Hayatım Üzerine Yemin Ederim*](#)

[*Geldiğini Hiç Görmedim*](#)

[*Sana Sahipken Veda Etmeyi*](#)

[*Unuttum*](#)

[Poppy Stanfield'in Kitabı](#)

Everest Kardeşler (Tek Başına)

[*Everest - Ethan Everest Kötü*](#)

[*İlbar - Hutton Everest*](#)

[*Doğanın Gücü - Bennett Everest*](#)

[*Everest Kardeşler Kutu Seti*](#)

Karşı Koyması Zor Serisi (Tek Başına)

Direnış

Hesaplaşma

Kefaret Devrim

İsyân

Karga Kardeşler (Tek Başına)

Spark

Tulsa

Rivers

Ridge

Karga Kardeşler Kutu Seti

DARE - Bir Rock Yıldızı Kahraman (Tek Başına)

New York Aşk Hikayeleri (Stand-Alones)

Seni Asla Unutamadım

İstediğim Kişi Aşık

Çılgın

Head Over Feels

Her Şey Bir Öpücükle

Başladı

Kingwood Serisi

SAVAGE SAVIOR

KUTSAL

ÇÖZÜM BULMAK

Kingwood Serisi Kutu Seti

Cennetteki Playboy Serisi

Playboy'a Aşık Olmak _
Playboy'u Kurtarmak _
Playboy'u Sevmek _
Cennetteki Playboy Kutu Seti

Tek Başına Kitaplar

Sahip Olduğum En
İyi Şey Bir
Zamanlar Bizdik
Along Came Charlie
Missing Grace
Finding Solace Until
I Met You
Aşk Sarhoşu Lost in
Translation
Bay Seksi ile Uyumak _
Sabah Zaferi _

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Sonsöz</u>
<u>Giriş bölümünü de</u>
beğenebilirsiniz
<u>Önsöz</u>
<u>Bölüm 1</u>

Poppy'nin Kitabı
Teşekkür

SEN VARKEN

S.L. SCOTT

S.L. SCOTT

Cash Ryatt

İki *şeyde* harikayımdır. Kazanmak *ve sevişmek*.

Gününe göre değişir ama söz konusu kadınlar ve kariyerim olduğunda yeteneklerimi her zaman ciddiye alırım. Büyük oynarım, özellikle de hayatımı mahvederken.

"İyi iş, Cash." Hansen'in sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor. İyi göreceli bir şey sanırım ama Westcott Racing'in yarış mühendisi egom için hiç de fena değil.

Tekrar en iyi olmak için, nasıl çuvalladığımı kafamdan atmam gerekiyor. Ve son ekip toplantısına göre, pistten çıktığımda patronların yararına olacak şekilde "neşeli bir mizaç" sergilemem gerekiyor. Görünüşe göre, kötü ruh halim iş için iyi değil.

Güneşli ve kaybetmek eş anlamlı değildir ve son virajda geçilmek beni yarınki gridde yedinci sıraya itti. "Lanet olsun."

Hansen telsizden "Onu döndür Cash," diye talimat veriyor. Westcott Racing'deki yarış mühendisim olarak ona hak ettiği saygıyı gösteriyorum. "Bugün iyi iş çıkardın."

Öfke damarlarımda dolaşırken parmaklarımı direksiyonun etrafında büküyorum. Yarın podyuma çıkmayı iki kat daha zorlaştırmışken bunu nasıl söyleyebilir? "İyi iş, kıcımlın kenarı," diye telsizden karşılık veriyorum. Lastiklerin yapışmak yerine patinaj yapması konusuna girecek kadar soğukkanlı değilim. Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum, öfkemi elimden geldiğince hafifletiyorum. *Şimdilik*.

Hansen başka bir şey söylemiyor. Sakinleşme turunda hayal kırıklığımı sistemimden atmama izin verecek kadar akıllı.

Çukura girer girmez ekip etrafımı sarıyor ve kendimi kokpitin sınırlarından kurtarıyorum. "Güneşli eğilim"

Düşüncelerim ve kaskımın arkasından gülümsemeye çalışıyorum. Evet, olmuyor. Kaskımı çıkarmıyorum, daha sert tepkilerimi soyunma odasının mahremiyetine, basın, takımın, sahiplerin ve seyircilerin görüş alanının dışına saklıyorum.

Neden bu sporda her şey her zaman bu kadar aleni olmak zorunda?

Para.

Dünyanın ve bu sporun dönmesini sağlayan şeylere aldanacak kadar saf değilim. En azından artık değil. İlke Bir yarışları zengin adamların sporudur. Söz konusu olan sadece milyonlar değil. Kazanılacak milyarlar var. Bana yapılan uyarılara rağmen, yüzümü koruyan ve ruh halimi gizleyen vizörümle, tartılmak için padoka doğru ilerliyorum ki hemen ardından sürücü odama kaçabileyim.

Takımın menajeri yanıma yapışıp hızıma ayak uydurmadan önce beş adım bile gidemiyorum. Zamanlama konusunda herkes Hansen kadar iyi değil. "Yedincilikten memnunuz Cash." Sırtımın sıvazlanması sola bakmama neden oldu. Kaskım görüş alanımı kısıtlıyor olabilir ama sert sestten kim olduğunu anladım bile. Üç yıldır tütün kullanmıyor olması, ağzının kenarından sarkan kırk sigarasına karşı koyamıyor. Darren Ellis neredeyse ben hayatta olduğumdan beri yarış oyunlarının içinde, bu yüzden bilgeliğine güveniyorum. Şöyle ekliyor: "Eğer yarış bu olsaydı, puanları hanemize yazdırmış olurduk. Bu sonuçtan dolayı üzgün değilim, sponsorlar da öyle."

Daha da önemlisi, onun fikirleri önemli ve ağırlık taşıyor. Sesinin mutlu çıkması, bu kargaşanın ortasında ihtiyacım olan sükûnet. Yürümeye devam ediyoruz ve o diyor ki, "Anlıyorum Ryatt. Pole pozisyonu istiyorsun ama biz yeni bir takımız. İlk yarış yılımızda ilk onda yer almamız her şeyi doğru yaptığımız anlamına geliyor."

"Çaprazlama-"

"Son dönüş. Evet, görüntülere bakıyoruz. Tekerlekler iki kez dönmüş, bu da Leandro'ya geçmesi için zaman kazandırmış."

"Patinaj bana sorunun lastiklerde değil pistte olduğunu düşündürüyor," diye homurdanıyorum, pist üzerinde hiçbir kontrolümüz olmadığını çok iyi biliyorum. "Burada hiç lastik kalmadı-"

"Merak etme." Yürümeyi bıraktı. Geri döndüğümde, "Yarınki yarıştan önce bunu halledeceğiz" diyor.

"Bu konuda endişelenmek *benim* işim."

"Hayır, yarın o arabayı sürebildiğin kadar hızlı sürmek senin işin. Bizim işimiz de sorunları çözmek." Bakışları omzumun üzerinden geçti. "Neyse, senin endişelenmen gereken başka şeyler var."

"Gibi mi?"

Omzumun üzerinden baktığımda, "Uslu durun. Ev sahipleri ailelerini getirmişler."

"Oh yaşasın," diye mırıldanıyorum, dün aldığım notu hatırlıyorum ve yürümeye başlıyorum. Ne kadar hızlı gidersem, işim o kadar çabuk biter.

Padoklara doğru ilerlerken Westcott mor kalabalığı benim için ayrılıyor. Geçerken birkaç ele dokunuyorum, eldivenlerim gerçek bir bağlantıyı engelliyor, bugünlerde hayatımı bu şekilde sürdürmeyi tercih ediyorum. Böylesi çok daha kolay. İleriye baktığımda, izleyicilerden uzaklaşana ve bu gayri resmi buluşma ve selamlaşmayı dikiz aynamda bırakana kadar kat etmem gereken belki otuz adım var.

Tepemde anonslar çalışıyor ama ben ileriye ve özellikle sola odaklanmış durumdayım.

Bronz tene karşı beyaz gömlek.

Kahverengi saçları güneşte yansıyan bir miktar sarı ile karışık.

Dikkatim önümdeki kadında... Telefonundan başını kaldırıp beni fark edemeyecek kadar meşgul olan kadında. Durup beni görmesini bekliyorum. Ne de olsa bu bir tanışma toplantısı. Herkes sadece selamlaşmak *ya da* benimle tanışmak için burada. *O hariç.*

Gözleri elindeki telefondan ayrılmıyor. Sanki bu takımın gerçek bir rakip olduğunu kanıtlamamışım gibi. Sanki bu gösterinin yıldızı ben değilmişim gibi. Sanki ben yokmuşum gibi.

Ne oluyor lan?

İnsanlar bu fırsat için binlerce dolar ödüyor, büyüklüğe bu kadar yakın olmak için ve o orada durup telefonuna mı bakacak? *Sikerim böyle işi.*

Sola dönüyorum, cihaz tam yanından geçerken elinden kayıyor. *Oops.*

"Ne oluyor be?" Ben bir piç gibi sırtarak uzaklaşırken onun sesi sadece uzak bir anı olarak kaldı.

Şimdi olması gerektiği gibi dikkatini verdiği gerçeğinin tadını çıkarmak isteyerek hızımı yavaşlatıp arkama bakıyorum. Alev alev yanan mavilerle karşılaşıyorum, dudakları büzülmüş, elleri yaralı küçük bedeninin yanlarında yumruk olmuş, çözmeyi umursamıyorum. Yanaklarını kızartan öfke, iyi bir sikişle yok etmek için cazip olan bir masumiyet ipucu veriyor. Yine de kaşını kaldırıp gözlerini bana diktiğinde, yaydığı ateşin yakacağını biliyorum.

İki kat yarış kıyafeti, yüzeye çıkardığı bedenimin tepkisini gizleyemiyor. Renkli siperlik de gözlerimi onun delici bakışlarından korumuyor. Ona sırtımı dönerek yürümeye devam ediyorum.

Uzak durmam gerekirken bela bulmak gibi kötü bir alışkanlığım var ve bu seksi cadaloz sadece dikkatimi dağıtmakla kalmıyor, aynı zamanda ihtiyacım olmayan bir sorun.

Dükkâna girerken kaskımı çıkardım. Arkamdan itildiğimde zar zor kolumun altına sokabildim. Beni ileri itmek için çok zayıf olsa da, birinin beni itecek cesarete sahip olması önemli bir nokta. "Bu da ne-?"

Etrafımda dönerek, bana dokunma cüretini gösteren kişiye saldırmaya hazırım ama gözlerimiz birbirine kenetlenince duruyorum. Telefonlu fişek olacağını tahmin etmeliydim. Bir eli belinin kıvrımında kenetlenmiş, diğeri ise telefonu can simidi gibi tutuyor. Sırttım. Çok ateşli. Hakkını vermeliyim. Aynı zamanda eğlenceli.

İçine gömüldüğüm, tırnaklarının ucunun omuzlarıma battığını hissettiğim, o pembe dudakların beni daha derine götürmesi için yalvardığı görüntüler. Siktir, ve ben

Bahse girerim o memeler banyo aynasına bastırılsa harika görünürdü. "Dikkatimi çekmek istiyorsun, bebeğim. Tamamen seninim."

Telefonu yüzüme tutarak, "Bana bir telefon borçlusun." dedi.

Bir adım geri çekiliyorum, bakışlarım önce paramparça olmuş ekrana sonra da ona kayıyor. Yüz ifadesindeki ayrıntıları şeytan ele geçirmiş olsa bile, yakından daha güzel. "Kazalar olur."

"Bu bir kaza değildi."

Gitmek için döndüm. "Takımı Bill."

"Bunu takım yapmadı, pislik." Sesi beni durduruyor ve omzumun üzerinden ona bir bakış atıyorum. O da ekliyor, "Sen yaptın. Bilerek yaptın. Seni gördüm." *Tabii ki gördü.* O zamandan beri gözlerini benden ayırmadı. Sırıttıyorum. "Yani bana yeni bir telefon borçlusun."

Acele etmeden onu içime çekiyorum, bakışlarım onun diri göğüslerinde dikkat çekecek kadar uzun süre asılı kalıyor. *Tabii ki onun tarafından.* Ben de bir iki düğmeye nasıl basılacağını biliyorum.

"Gözler buraya." Kollarını göğsünün üzerinde öyle bir otoriteyle kavuşturuyor ki, sanki bu basit hareket dünyanın tüm sorunlarını çözmüş gibi.

Arayı tekrar kapatarak aramızda küçük bir boşluk bırakıyorum, çiçek parfümünün kokusunu alabilecek kadar yakın ama sözlü olarak olduğu gibi fiziksel olarak da saldırmaması ihtimaline karşı yeterince uzak. "Maaş çekimi imzalayanlar dışında kimseden emir almam. O yüzden git ve taciz edecek başka bir şoför bul. Tahammül edilemez bir fangirl için sabrım yok."

Öfkeyi hiç onu tükettiği, vücudunu doktorun tavsiye etmediğinden emin olduğum bir gerginliğe soktuğu zamanki kadar büyüleyici bulmamıştım. "Fangirl?" Gözleri daha da genişlerken ağzı açık kalıyor. "Ben mi seni taciz ediyorum?" Ateş geri dönüyor, bir cehennem onu yakıyor, gözlerinde bir fırtına kopuyor ve mavi gökyüzünü karartıyor. "Sende biraz cesaret var, göt-"

"Marina?" Ses sert ama sakın, karşımdaki bu küçük tükürük ateşinin tam tersi.

Güzel. Noah Westcott padoka giriyor, bize doğru koşuyor. Sahibi ve pazarlama müdürü olarak onu benden daha iyi idare edebilir. Sonra Loch ve Harbor'ın da onun yanında olduğunu görüyorum. *Kahretsin, bunu bir sahip partisi yapalım, olur mu?*

Hepsi iyi adamlar. Noah, birine izin verebileceğim kadar yakın bir arkadaşım. Ama üçünün de pistte olması normal bir çalışma prosedürü değil ve beni geriyor.

Bekliyorum, onlara doğru sırtırken duruşunda haklı görünen kadına işaret etmek için küçük bir baş selamı veriyorum. Güvenlik gelir gelmez tesisten çıkarılacağı ve muhtemelen Prensip Bir Yarışları'ndan ömür boyu men edileceği düşünüldüğünde kendine güveni etkileyici.

"Marina," diye başlıyor Noah yeniden. "Görüyorum ki şoförlerimizden biriyle tanışmışsın."

Ona Marina mı diyorlardı? *Westcott kardeşlerin en küçüğü Marina gibi mi?*

Geçen yıl doğum gününde takımdan bir hisse hediye edilen küçük kız kardeş gibi mi? Aktris olan aynı kız kardeş mi?

Kahretsin.

"Cash," diyor Noah, "görüyorum ki kız kardeşim Marina ile tanışmışsın."

"Eminim öyledir." Gözlerimi ona dikip bir kez daha bakma zevkini tattırmayı reddederek önüme bakıyorum. Lanet olası bir atış ve ben onu mahvetmek üzereyim çünkü ev sahiplerinin küçük kız kardeşi öfkelenmeye karar verdi. "Siktir git," diye mırıldandım nefesimin altında.

Merak kediye öldürür, bu yüzden bir aptal gibi, ağzının sol tarafının tam bir gülümsemeye dönüşmesini engellemek için mücadele ettiğini görmek için ona bakıyorum. "Ama henüz tanışma faslına geçmemiştik." diyorum.

Elini uzatarak, "Ben Marina Westcott." dedi. Karşımdaki kadını zar zor tanıyabiliyorum. Gözlerindeki parlaklıktan yumuşak gülümsemesine kadar, ses tonu bile saf şekerli tatlılıkla kaplanmış. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayrr ...?"

Çok iyi bir oyuncu. *Uh-huh*. Sanki beni on beş milyon dolarlık Team Westcott yarış arabasından inerken görmemiş gibi. Gözlerimi devirip, alay ediyorum. *Şaka yapıyor olmalı, değil mi?*

Oh, bu doğru. Telefonuna bakmakla o kadar meşguldü ki fark edemedi. "Ben lanet olası şoförüm-" Aslında söylemek istediğim şey için kovulmadan önce dilimi ısıtıyorum. *İyi davran.* "Cash Ryatt." Güneşli eğilim.

Sırıttıyorum.

"Oh, sen sürücülerden biri misin? Cash Ryan mı dediniz?"

"Ryatt. Cash. *Ryatt.*"

"Park 'n' Pizza'daki go-kartlar gibi pistte dolaşmak çok eğlenceli olmalı. Putt-putt her zaman favorim olmuştur. Ohh, çarpışan botlar. Onlara bayılırdım."

Ne sikimden bahsediyor bu? "Hayır, Park 'n' Pizza'daki go-karta hiç benzemiyor." mu dedi?

"Onuncu doğum günü partimi orada yapmıştım."

Kıs kıs gülererek bakışlarımı Noah'ya yöneltiyorum. O da başını sallıyor. "İşte başlıyoruz." Pazarlama müdürü olarak, onu görevden alarak ya da işi kendisi yaparak bu işi daha iyi halledebilirdi. Ağabeyi olarak o da aynısını yapabilirdi. *Ne arkadaş ve takım arkadaşı ama.*

Bakışlarım ondan uzaklaşıyor -çünkü kız kardeşine kapıyı göstermeye hiç niyeti yok- kirpiklerini kırıştıran kıza dönüyor. Sahte masumiyeti gözümünden kaçmıyor.

"Onuncu yaş günümü yerel go-kart yerinde geçirmek yerine bir pistte geçirdim ve bölgesel yarışmaları kazandım."

"Ama eğlendin mi?"

Soru sol tarafıma çarpıyor ve vücut ısını bir az olsun azaltmak için takım elbisemi çıkarmaya hazır hale geliyorum. "Kazanırken hep eğlenirim." Günüme devam etmek ve bugünkü performansımdan dolayı yalnız başıma somurtmak istemeseydim, belki de onun kendini beğenmiş gülümsemesini takdir edebilir ve

kendimi rahatlatmak için. Dişlerimi sıkarak ekliyorum: "Eminim hepimizin yapması gereken şeyler vardır. Ben biliyorum-"

Diğer sürücünün önünde sıraya girerken mürettebatın kutlaması padoku dolduruyor. Bir üye kaskımı alıyor ve bana, kapağın ötesinde duran özel güvenlik pipetiyle bir şişe su veriliyor. Bir yudum bile alamadan "Güzel bardak" dedi.

Erkek kardeşlerinin dikkati dağıldı ve onu yine benimle sevişmek zorunda bıraktılar. "Bunun bir amacı var."

"Çok tatlısın-"

"Ofise rapor verin." Anonsların kesilmesine üzülmedim. Ama kardeşlerin beni ekmesinden de hoşnut değilim.

En azından Noah çıkmadan önce bana şans dileme nezaketini gösterdi. "Şansa neden ihtiyacım olsun ki?"

Geriye dönüp baktığında gülüyor ve bana saldırmayı için geride bıraktığı engerek yılanına doğru başını sallıyor.

Söz konusu o olduğunda ihtiyacım olan son şey şans. Ondan korktuğumdan değil.

"Sanırım sadece sen ve ben varız," diyor onlar uzaklaştığında. "Sen ve ben diye bir şey yok, bebeğim."

Göğsüme küçümseyici bir şaplak atarak yanımdan geçiyor. "Yine de yapacak daha iyi bir şeyin yokmuş gibi burada kalıyorsun. Ve bana bir daha bebeğim deme."

"Yapacak çok işim var."

"Gerçekten mi?" Zayıf bir adam onun gözlerinin çarpıcı mavisıyla başa çıkamazdı ve çoğu kişi gözlerinin içinde saklanan saf günahın ışıltısını kaçırdı.

Kardeşlerinin önünde masum gibi davranabilir ama onların arkasından gayet iyi idare ediyor. *Peki neden beni etkilemesine izin veriyorum?*

Hansen arkamdan, "Tartıya çık Cash," diye emrederek beni gerçekliğe geri döndürdü.

Parmaklarımı terden sıırıslıklam olmuş saçlarımda gezdirirken neden çoktan çekip gitmediğimi bilmiyorum. "İlginçti, ama ben, evet..." I

Başparmağımı omzumun üzerinden.

"Evet, sen de gelmelisin." Gözleri benimkilere dikilmişken, yüzünü kazanan bir sırtış kaplıyor. Tam ben dönerken, "Sonunda büyük Cash Ryan'la tanışmak güzeldi" diye ekliyor.

O gerçek mi?

"Siktiğimin Ryan'ı," diye homurdanıyorum, bu oyundan bıkmıştım ve uzaklaşıyorum. "Nakit mi?"

Ona bir kez daha dikkatimi verme hatasını yapıyorum. O da bunu yutuyor ve bana göz kırparak kendi ilacımdan biraz sunuyor. "Ve bana hala bir telefon borçlusun. *Bebeğim*."

"Sevimli. Gerçekten sevimli." Güneşli kalmaya çalışmadığımı söyleyemem, ama gerçek anlamda zorlamaya gelince "Kırmızı tabanlı ayakkabılarını ve vücudunu saran tasarım çantanı düşününce, soyadın Westcott ise telefonun endişeleneceğin son şey olduğuna bahse girerim. Bu yüzden bu etkileşimi gerçekte ne olduğu için alacağım - ön *oyun*."

Bir kahkaha patlattı. "Kendini çok beğeniyorsun ama ön sevişme ya da o türden başka bir şey seninle yapmak isteyeceğim *en son* şey."

"Tek umudum yatakta da şakalaşmada olduğun kadar iyi olman."

"Daha iyi," diyor bana ters ters bakarak. "Ama asla bilemeyeceksin."

O uzaklaşıyor ve ben de ona izin veriyorum, ama yemin ederim o kalçalar benim için titriyor. Küçük Bayan Westcott, kardeşleri söz konusu olduğunda Oscar'a layık oyunculuk becerilerine sahip. Ama ben onun içini görüyorum.

"Ryatt. Ölçek. Şimdi," diye tekrar bağırır Hansen.

"Evet, evet. Evet. Geliyorum." Onun ve Darren'ın sıralama sonrası numaralarımı kaydetmek için beni beklediği padokun diğer tarafına doğru ilerliyorum ama durup arkama bakıyorum. Onun çoktan gittiğini bilmeme rağmen, çarpışmamızın ardından hâlâ sırtıyorum.

Marina Westcott

NE GÖT HERİF AMA.

Kalçamla kapıyı açıp dışarıya, güneş ışığına adımımı atarken ellerim hâlâ yumruk olmuş durumda. Lastik yanığı hâlâ havada duruyor ve motor sesleri ve anonslar beni arkadan takip ediyor. Tüm çabalarımın rağmen, yarış hafta sonu olduğu için pistteki kalabalıktan kaçmak mümkün değil.

"Hey, Marina?"

Çıkış kapısı kapanmadan önce Noah'nın sesi bana ulaşıyor. Kapıyı destekliyorum ve kardeşimin bana yetişmesini bekliyorum. "Ne oldu?"

Kapıyı tutarak kapanmasına izin veriyor ve birlikte dışarı çıkıyoruz. "Gidiyor musun?"

"Otele, ama sabahın erken saatlerine kadar Miami'den ayrılmıyorum. Prova yapmamız gerekebilir diye yarın öğleden sonra dönmem söylendi."

"Akşam yemeğinde olacak mısın? Vancouver'daki yaşamı ve senin nasıl olduğunu duymak isterim."

Bir oyuncu olarak bıçak gibi bilemediği ününe rağmen Noah'ın her zaman som altından bir kalbi olmuştur. Kendisi için önemli olmadıkça başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü asla umursamadı. Karısı gibi. Liv onun sevgisini asla hafife almadı. Ve onu dünyanın öbür ucuna kadar seviyor.

Bir kız, hayallerindeki erkeği kendisi için savaşmaya istekli bulduğu için ancak bu kadar şanslı olabilir. Hollywood'da böyle erkeklerin olmadığı kesin.

Ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim, muhtemelen az önce o pislik şoförle yaşadığım karşılaşmadan dolayı, omuzlarım gevşeyene kadar. "Benim için endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim."

Miami'nin bulutsuz gökyüzüne bakarak sırtıyor. "*Tamam.*" Ses tonundan klişe cevabıma kanmadığı anlaşılıyor. İster ailem için olsun, isterse de her zaman bana iyi davranan ailem için olsun, takınmaya çalıştığım her rolün içini görebiliyordu.

Akıllıca kararlar vermem için bana çok fazla güvenen ya da aramızdaki yaş farkına rağmen benimle bağ kurmak için ellerinden geleni yapan en büyük kardeşlerim. En küçükleri olan ben ve kardeşlerin en büyüğü olan Loch arasında sekiz yaş vardı.

Belki de yaşça en yakın olduğumuz ve birlikte en çok zaman geçirdiğimiz içindir, ama Noah gerçek beni biliyor. Gençliğimde yaşadığım kalp kırıklığı sırasında yanımdaydı ve bana kimsenin, özellikle de bir erkeğin saçmalıklarını kabul etmemeyi öğretti. Broadway şovum gösterime girdikten sadece iki hafta sonra kapandığında ve ben dünyadan saklanmak istediğimde, başımı dik tutmama yardım etti. Ona izin verdiğimde hep yanımda oldu.

Birkaç aydır ona izin vermiyorum çünkü hayatımdaki çalkantıları konuşmak istemiyorum. Çünkü Corbin'in beni aldattığını öğrenirse, onu öldürecek ve eğer işi o yapmazsa, Harbor yapacak ve sonra Loch mahkum etmek için hiçbir kanıt olmadığından emin olacak. Belki de o kadar kötü bir fikir değildir.

Kendimi sırtırken buluyorum, cinayetle ilgili değil ama Corbin'in korkudan aklını kaçırdığını görmek istemek çok mu yanlış? Muhtemelen . . . Yine de gülümsüyorum.

Göz ucuyla bana bakıyor, beni inceliyor. "Aklında ne var?"

Cinayet muhtemelen burada uygun bir cevap değildir. "Hiçbir şey. Sadece sıcak havanın tadını çıkarıyorum."

"Eğer konuşmak istemiyorsan, sorun değil." Yanıma gelip bana sarıldı. "Seni seviyorum, küçük kardeşim."

Başımı ona yaslıyorum ve kollarımı ortasına dolayarak teslim oluyorum. Şimdiye kadar ne kadar içime kapandığımı ya da değer verdiğim herkesten ne kadar koptuğumu fark etmemiştim. "Ben de seni seviyorum, ağabey."

Birbirimizden uzaklaşıyoruz ve o bana gülümsüyor. "Bu akşam yemekte görüşür müyüz?"

"Evet." Sırıyorum ve arabanın beklediği yere doğru geri geri gitmeye başlıyorum. "Modaya uygun olarak geç kalacağım, bensiz başlayın."

"Dersimizi aldık."

Hemen ekliyorum, "Sıralama yarışı için tebrikler."

"Teşekkürler." Kapıyı tekrar açıyor ve kıkırdıyor. "Hey, belki de şoförlerimizi gördüğünde onlara bu kadar zorluk çıkarma. En iyi ihtimalle huysuzlar."

"En kötü ihtimalle pislikler." Gülüyorum. "Büyükler liginde olduğumuzu düşünmek benim hatam. Eğer benimle başa çıkamazlarsa-"

"Pek çok erkek yapamaz, Marina." Kıkırdaması omuzlarını sallıyor. Hâlâ hepimizin yetişkin olmasına tam olarak alıştığımı düşünmüyorum ama Noah kordonu ve gömleğindeki işlemeli ismiyle tam bir yetişkin gibi görünüyor. Khakis. Bugünlerde tamamen işe odaklanmış durumda ve baba modunda giyiniyor. Bu ona yakışıyor çünkü mutluluk onun en belirgin özelliği.

Dalga geçerek saçımı bir yandan kabartıyorum. "Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." "Söz konusu kız kardeşim olduğunda asla kötü bir şey değildir." Başını sallayarak ekliyor: "Yine de yarış arabası sürücülerinden uzak dur. Onlar kötü haberdan başka bir şey değildir." Bu kadar pasif bir şekilde söyleyince uyarı o kadar sert olmuyor ama ne demek i s t e d i ğ i n i anlıyorum. Harbor ve Loch padokta o sürücüyle yaptığım konuşmadan başka bir şey anlamamış olabilirler ama Noah'nın ses tonu

içeri girdiğinde dikkatle yankılandı.

Benden çok şoför için endişelenmesini sırtımı sıvazlaması olarak algıladım.

Şehir arabasının arkasına geçtim. Araba pistten uzaklaşırken vinile yaslanıp derin bir nefes alıyorum.

"Trafik çok kötü," diyorum dikiz aynasından sürücüye bakarak.

"Miami'de her zaman trafiğin en yoğun olduğu saatler."

Saatime bakıyorum ve daha erken çıkmam gerektiğini fark ediyorum.

"Sence ne kadar sürer?"

Gözleri aşağıya ve sonra tekrar aynaya bakıyor. "Kırk beş dakika ile bir saat arası."

"Gerçekten mi?" Alt dudağımı çekiştiriyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. "Bir video görüşmem var. Arabada çekmemin bir sakıncası var mı?"

"Sizin için gizlilik camını kaldıracam." "Teşekkür ederim."

Menajerimin gönderdiği e-postayı açıp soruları okuyorum ve beni çok zavallı göstermeyecek cevaplar bulmaya çalışıyorum. Zorlanıyorum çünkü olanları hâlâ kendim de anlayabilmiş değilim.

Bir mesaj telefonumu titretiyor ve yere bakıyorum. Lauren.

Konuşabilir
misin?

Korkularımla -ajanımla- yüzleşmeden önce bir nefes alıyorum ve cevap veriyorum.

Evet.

O bir baş belası ve Hollywood'da kimse onunla uğraşamaz. O lanet
Ummm . . . Gülüyorum, son birkaç günün ağırlığından sonra iyi geliyor.

Lauren müşterilerine karşı son derece korumacıdır. Bu karmaşanın ortasında arkamı kollamak için mükemmel biri.

Telefon çalmadan önce mesajı göndermeye ancak zamanım oluyor. Gizlilik camı yukarı kayıyor ve cevap veriyorum. Temsilcim genellikle kusursuz bir şekilde bir araya getirilir, ancak gözlerinin altındaki koyu halkaları ve yüzünün önüne düşen saç tellerini fark etmekten kendimi alamıyorum. Onları geri atıyor ve sonra masasında öne doğru eğiliyor. "Nasılsın, Marina?"

"Bu yüklü bir soru gibi geliyor."

"İyi görünüyorsun. Bence Miami doğru bir karardı. Hızlı bir yolculuk ama seni durumun ateşinden kurtardı." Cam masasının üst kısmına vuruyor. "Ayrıca basın bu konuyla ilgili bir gün geçirmeden önce bu işin önüne geçmek için bana biraz zaman verdi."

"Biz ünlüler listesinde değiliz Lauren. Kimse beni ya da Cor'u umursamayacak, Co ..." Dilim onun adını söylerken kekeliyor, bu da onu söylemekten tamamen kaçınmama neden oluyor. "Ya da onu."

"Bir filmde oynuyorsunuz ve yıldızınız yükseliyor. Bu da seni haber değeri taşıyan ve dedikodu sütunlarına malzeme olan biri yapıyor." Göğsünden ağır bir iç çekiş sesi yükseliyor. "Dinle Marina, bunları yaşadığın için üzgünüm. Erkekler berbattır. Erkek arkadaşın berbat."

"Eski erkek arkadaş."

"Aynen öyle. Her ne kadar aldatan o olsa da, bu artık senin için bir ya tamam ya devam anı. Gecenin yarısında uyanıktım ve bu olayı çevirmek için mümkün olan her açıyı düşünmeye çalıştım. Gerçek şu ki, erkekler elli yıllık eşlerini oğullarının yirmi yaşındaki kız arkadaşıyla aldatabilir. Her şey teflon gibi üzerlerinden sekiyor ve hiç olmadıkları kadar rağbet görüyorlar. Nereden bildiğimi sorun."

Koltuğunda arkasına yaslanarak şöyle devam ediyor: "Etiketlerle savaşanlar kadınlardır ve bu etiketler kariyeriniz boyunca sizi bir düğün arabasının tamponuna bağlanmış teneke kutular gibi takip edecektir."

"Bu oldukça görsel."

Başını sallıyor. "Hollywood'da bunun defalarca yaşandığını gördüm. Tamamen saçmalık, ama aldatılan taraf olmanız bazı stüdyo yöneticilerinin ağzında kötü bir tat bırakabilir, sanki artık istenmeyen biriymişsiniz gibi. Kariyerler çiçek açmaya fırsat bulamadan mahvolur, bu yüzden size karşı dürüst olacağım. Bunu doğru oynamamız gerekiyor."

"Katılıyorum. Ne öneriyorsun?"

"Onu ezeceğiz. Önce Corbin Darian'ı indireceğiz."

Harika bir intikam planını ne kadar sevsem de, onun adını duyunca kalbim sızlıyor. "Bilmiyorum, La-"

"Son iki günümü ekibiyle yaptığım görüşmelerle geçirdim. Onları, siz ikinci filmi bitirip birkaç hafta içinde galaya katılırken yeni kızı gizli tutmanın onun yararına olacağına ikna ettim. Bu sayede ilk filmin basın turuna katılmayacaksınız ve hayatlarınıza ayrı yönlerde devam edeceksiniz."

"Hiçbir şey doğru gelmiyor. Bu doğal gelmiyor."

"İnançsızlık içindesin ve acı çekiyorsun." Beni arayan ve muhtemelen bütün gece benim dağınıklığımın uğraşmış olan sert adamın ses tonu yumuşuyor. "Anlaşılır bir şey ama bu hikâye çok eski. Güvendiğiniz biri tarafından gafil avlandınız." Boğazını temizleyerek ekledi, "Sevdiğin biri tarafından." Sevilen kelimesi bana pek doğru gelmedi. Devam ediyor, "Ben de o yollardan geçtim. Bu kasabada işler hızlı ilerliyor, bu yüzden önce anlatıyı kontrol etmezsek bir daha asla şansımız olmaz. Bu yüzden buradayım, yayılmadan önce hasarı kontrol altına almak için."

Gözlerimin kenarlarında yaşlar oluşmaya başlarken derin bir nefes alıyorum, utancım içime işliyor. Onların düşmesine izin vermeyi reddediyorum. Onun için değil. Çenemi kaldırıyorum. "Pekâlâ. Ne yapacağız?"

"Bu hafta sonu olduğu gibi toplum içinde görünmeniz gerekiyor, ama bakın ... nasıl söylesem? Her zamankinden daha mutlu. O piçin yüklerinden kurtulmuş. Şimdiye kadarki en iyi halinle görün, ama bu konuda kimseye tek kelime etme, özellikle de paparazzilere. Onlara her şeyi berbat ettiğini göster."

"İyi görünerek mi?"

"Son derece muhteşem görünerek." Gülümsüyor. "Zaten öyle görünüyorsun ama sana Miami'den harika bir gardırop gönderteceğim."

"Gerek yok. Aklımda mükemmel bir elbise var. Büyük bir etki yaratacak."

"Vancouver'a döndüğünde de saklanma. Dışarı çık. Eğlenin. En iyi hayatınızı yaşayın. Görünür olun. Spor salonunda yaptığın sıkı çalışmayı göster. Gönderilen her fotoğrafta Corbin'i öldürecek şekilde giyinin."

"Bu, onsuz dışarı çıkacağımı anlamalarını sağlamaz mı?"

"İpucu istiyoruz. Hikayenin düşmesini istemiyoruz." Kamera dışında duran birine beş dakika içinde başka bir telefon görüşmesi yapacağını söylüyor.

Yaklaşan baş ağrısını bastırmak için şakağıma masaj yaparken, plan kafamı karıştırıyor. Bu bir plan mı yoksa bir intikam taktiği mi? "Onu kışkandırmaya mı çalışıyorum?"

"Bu o kadar da kötü olmazdı, değil mi?"

Bir süre ona bakıp bu fikrin kafamda oturmasına izin veriyorum. "Ya basına konuşursa?"

"Yapmayacak. Ekibi bunun onun için kötü göründüğünü biliyor. Onu kolayca bırakmayacağız. Sizin hakkınızda kötü konuşursa bu onu daha da kötü gösterir. Bu yüzden hikayenin kendi tarafını elinden geldiğince iyi anlatmaya çalışacak ve biz de önce üzerinde anlaştığımız olayları hallettiğimiz sürece ona izin vereceğiz. Hazır olduğumuzda, doğru kişiyle, bir röportajcıyla, aldatılmanın nasıl bir his olduğunu bilen bir kadınla oturacak ve büyük bir ücret karşılığında kendi tarafınızı anlatacaksınız."

"Hiçbir zaman ünlü olmak istemedim, özellikle de bir skandal yüzünden."

"Sana dağıtılan el bu, Marina." Telefonunu eline alıyor ve sesini alçaltarak yaklaşıyor. "Sizden var olmanız ve toplum içinde harika görünmeniz dışında bir şey yapmanızı istemiyorum. Doğru zaman geldiğinde-"

"Ya ayrılık hakkında hiç konuşmak istemiyorsam? Benim param var. Bir maaş çeki için özel hayatımı satmama gerek yok."

"O zaman özel hayatınız hakkında asla konuşmazsınız ve umarım bir sonraki projelerinize çoktan başlamışsınızdır."

Rahat bir nefes alıyorum. "Bunu sevdim."

"Gitmem gerek ama bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı?" "Teşekkür ederim, Lauren."

"Güle güle." Telefonu kapattı ve beni kırık ekranıma bakarken bıraktı. En azından hala çalışıyor. *Şimdilik.*

Pencereden kalabalık plajlara, mağazalara ve mavi gökyüzüne bakıyorum. Burada her şey güneşli, bu da şu anda kuzeyde yaşadığım bulutlu günlerle kıyaslandığında tam bir tezat oluşturuyor.

Hayatımın mahvoluşu henüz kamuoyuna yansımadı ama perde arkasında benimle, *onunla* ve seks yaptığı gardırop kızıyla neler olup bittiğinin farkında olan pek çok insan var. Bu hikâye patlamaya hazır bir saatli bomba gibi, en çok da benim hayatım ve kariyerim etkilenecek. *Bu hiç adil değil.*

Aletini pantolonunun içinde tutamadığı için yarattığı karmaşadan sonra parçaları toplamak zorunda kalan kişi olmak adil değil. Cennette yapılmış bir eş olmadığımızı kabul etmek yerine, ki bunu kabul ederdim, benden sadece iki römork aşağıda bulunan biriyle seks yaptı.

Birinin bu kadar zalim olabileceğini bilmiyordum. *Artık biliyorum.*

Ve Lauren haklı. Mutluluk misilleme yapmanın en iyi yoludur, kendimi numara yapmaya zorlamam gerekse bile. Yapmam gerekeni yapabilirim. Ben bir profesyonelim. Umarım bavuluma bir intikam elbisesi koymuşumdur.

Ona gururunu yutturacağım ve beni gördüğünde geri almak için yalvaracak. Çok geç olacak ama onuncu doğum günü partisi ve go- kartlar gibi eğlenceli olacak.

Aklıma nakit geliyor. *Huysuz.*

Onu kızdırmanın neden bu kadar eğlenceli olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama muhtemelen olması gerekenden daha fazla keyif aldım.

Araba otele yanaşır yanaşmaz, bir görev için odama yöneldim.

Lauren ile konuşmadan önce, aile yemeğine katılmayı ve ardından kahramanın öldüğü filmleri izleyerek sakin bir gece geçirmeyi planlıyordum. Ama belki havamda olursam, onun yerine dışarı çıkarım.

Dışarıda bir gece çok daha çekici gelmeye başladı. Corbin'in yaptığı gibi biraz eğlenebilirim. Eğlenmek için Miami'den daha iyi bir yer düşünemediğimden, şehirde kimlerin olduğunu öğrenmek için birkaç arkadaşına mesaj atıyorum.

Marina

Bu elbise erkekleri öldürecek. *Keşke içlerinden biri eski sevgilim olsaydı.*

Elimi yan taraflarımdaki çıplak tenimde ve kısa elbisenin boncuklarıyla kaplı kalçalarımda gezdirdikten sonra aynaya son bir kez bakıyorum ve nefesimi tutup çantamı kaptığım gibi dışarı çıkıyorum.

Babam ve erkek kardeşlerim o kadar etkilenmeyecekler ama umarım annem ve baldızlarımdan destek alırım. Konu nasıl giyindiğime gelince genellikle arkamı kollarlar ya da en azından beni hala ailenin bebeği olarak görme eğiliminde olanlar için darbeyi yumuşatırlar.

Sanırım öyleyim de, her ne kadar yirmi altı yaşında ve yetişkin olsam da.

Aldatıldım, hayalimdeki iş altımdan çekildi, kariyerimde eksen kayması yaşadım ve hala yalnız uçan tek Westcott olarak kaldım. Görünüşe göre sadece son iki yılda yetişkinliğin neredeyse tüm çizgilerini kazandım.

Neden gergin olduğumu bilmiyorum. Ailemle akşam yemeği için dansa gider gibi giyinmek endişeli hissetmeme neden oluyor olabilir, ancak ayrılığın her an internette yayılabileceği düşüncesinin büyük olasılıkla suçlu olduğunu biliyorum.

Biz konuşurken paparazziler South Beach'te dolaşıyor olabilir. Bu hafta sonu P1 yarışı var. Burası uluslararası üne sahip ünlülerle kaynıyor ve ben de fotoğrafların çapraz ateşi altında kalabilirim.

Elbiseye bayıldım ve içinde kendimi seksi hissediyorum. Lauren'dan Corbin'in Vancouver'da arkadaşlarıyla parti yaptığını ve dünyayı umursamıyormuş gibi görüldüğünü öğrendiğimden beri ben de aynısını yapabiliyorum. Her şey olması gerektiği gibi olacak. Nefes alıyorum ve asansörün düğmesine basıyorum.

Onun mesajı, fırır kollu siyah bir elbiseden, ışığı ve yirmi metre yakınımdaki her flaşı yakalayan buz boncukları olan bu soluk mavi küçük numaraya geçmemin nedeni olabilirdi. Bu elbise sadece

Üzerimi değiştirmek için yemek sonrasını mı bekleseydim diye düşünmeme neden olan şey kalçalarım.

Kapılar açıldığında asansörün yansımasında seksi gümüş ayakkabılarıma hayranlıkla bakıyorum. Günlerdir, hatta belki de aylardır ilk kez kendimi hafiflemiş, yeni keşfettiğim özgürlüğümle güçlenmiş hissediyorum.

Ta ki benimkilere kilitlenmiş yeşil gözlerle karşılaşana ve yüzündeki gülümseme sinirlerimi bozmasa dizlerimin bağı çözülecek olan haydut bir gülümsemeyle karşılaşana kadar. Onunla birlikte asansöre adım atarken gözlerimi deviriyorum. Sanki bu bizi lobiye daha hızlı ulaştıracakmış gibi hemen arkamı dönüp lobi düğmesine birkaç kez hızlıca basıyorum.

"*Bayan Westcott.*" Adımı ayıp bir kelime gibi söylüyor... Beni baştan çıkarmaya çalışsa yatakta söyleyeceği bir kelime. Öyle değil ve muhtemelen kızları çığına çeviren o derin ses bende işe yaramayacak.

"Bay Ryan," diye dişlerimi sıkıyorum. Bu küçük alay, sırtışının yüzüne yerleşip yerleşmediğini görmek için kafamı kaldırmama yetiyor.

Gitti, ama ne yazık ki gözlerinde biraz öfke ateşiyse daha iyi görünüyor. Dikkatimi ona vermeyi reddederek bakışlarımı kaçırıyorum. Ama ayaklarıma bakmaya dönmeden önce ona son bir kez bakıyorum çünkü daha önce birlikte geçirdiğimiz zamana rağmen bu adamın ne kadar çekici olduğunu fark edemedim.

Onu ilk gördüğümde kaskını çıkardığında nefesim boğazımda düğümlendi. Saçları beklediğim kadar koyu değildi. Yüz hatları daha güçlüydü. Gözleri daha açık renkti ama ay ışığı altında kollarına sarıldığında ürkütücü olacak kadar soluk değildi. Corbin'le göl kenarında çektiğim sahneyi düşününce tüylerim diken diken oldu. Göz bebeklerini görememiştim ve bu beni korkutmuştu. Belki de dönüm noktası buydu.

Bu pisliğe gelince, neden bu kadar çekici olmak zorunda? Ugh. Pislikler genelde öyledir. Bunu unutma, Marina.

En azından onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Ona tekrar bakıyorum, gerçekten bakıyorum, onu daha sağlam, biraz daha vahşî gösteren hafif çizgileri fark ediyorum.

Eğer yaşın bununla bir ilgisi varsa.

"Nefret ettiğin erkeklerin yanında hep yüzün kızarır mı?"

Temposu öğleden sonraki gibi kesik değil, ama onunla sohbet etmek şöyle dursun, kibarlık yapmakla bile ilgilenmiyorum. Elim hâlâ söylediği yalanı kontrol etmek istercesine yanağıma gidiyor.

Kızgın tenim onu bir hain gibi savunuyor. Sonra terbiyem elimden gelenin en iyisini yapıyor. Küçük çantamı önümde tutarak gözlerimi ayakkabılarımdan ayırmıyorum, gözleriyle tekrar karşılaşmamaya dikkat ediyorum, yoksa zaten olduğumdan daha fazla kızaracağım. "Kızarmıyorum."

Bakışlarım önümdeki yansımaya yöneliyor, ancak zekice bir geri dönüş yapmam engelleniyor. *Lanet olsun.* Beni sinirlendirmekten başka bir şey yapmayan bu adamın yanında kızarmak için hiçbir neden yok. "Burası çok sıcak," diye ekliyorum, gerçi itiraz edenin yüzü kızarır.

"Öyle mi?" diye düşünüyor. "Oldukça rahatım."

"Eminim öylesindir." *Ne yapıyorum ben?* Bu saçma konuşmayı sürdürmemek için dilimi tutuyorum.

"Ne yaptığımdan emin değilim-"

"Telefonumu kırdın." Arkamı döndüm, gözlerinin içine baktım. "Bana yeni bir tane mi alacaksın?"

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirmeden önce yarım ağız bir kahkaha atıyor. "Hayır, benden nefret etmene neden olacak ne yaptığımdan emin olmadığımı söyleyecektim. Kazalar olur, bu yüzden dramatizm kafamı karıştırıyor."

Çenem açıldı. "Şaka yapıyor olmalısın. Dramatik mi?" Kendini beğenmiş yüzünün önünde bir parmağımı havada sallayarak, "Öncelikle-" diyorum.

Ding.

Asansörün kapıları kayarak açılır. Doğal olarak, evren onu kurtarır. "Zil kurtardı."

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok." Nezaketen bile bakmadan yanımdan geçip gidiyor. "Senin verdiğin her şeyle başa çıkabilirim, tatlım."

Onu takip etmek zorunda kaldım, bu yüzden yetişmek için hızlı adımlarla ilerliyorum. "Bu çok komik. İlgi odağını bir cep telefonu ile paylaşmayı beceremedin. Bu yüzden mi elimden aldın? Hepimiz güvensizlikten muzdaribiz, ancak sorunu kabul ettiğinizde üstesinden gelebilirsiniz."

Duruyor ama topuklu ayakkabılarım o kadar yüksek ki öne doğru sendeliyorum ve sert bir kas duvarına, yani sırtına çarpıyorum. Yanağımı takım elbisesine bastırarak sanki tasarımın bir parçasıymışım gibi elimi kumaşın üzerinde gezdiriyorum çünkü bir erkeğin üzerinde iyi yapılmış bir takım elbiseyi takdir edebilirim. Bu benim zayıf yönlerimden biri, bir de tam tersi, harika bir kot pantolon ve tişört giymiş bir erkek. Bazen karmaşık ve biraz da kararsız olabiliyorum.

Dehşet içinde itiyorum çünkü söz konusu takım elbiseyi giyen hâlâ Cash Ryatt, olağanüstü pislik. Bir kolun güvenliği etrafımı sarıyor, büyük bir el belimin çıplak tenini kaplıyor. "Sakin ol prenses."

Kaçamayacağım kadar hızlı dönüyor, sanki bir randevudaymışız gibi beni kendine yakın tutuyor. Kötü bir çocuğa aşık olmamam gerektiğini biliyorum ama onun sıcaklığını hafife almıyorum. Bunun yerine, tadını çıkarıyorum ve yeşil gözlerinin Akdeniz sularının derinliklerine dalıyorum, vücudum şiddetli bir yağmurdan sonra ağaçların, yoğun bir sisin örtüsü altındaki okyanusun ve dizlerimi zayıflatan misk gibi bir şeyin çılgınca büyüleyici kokusu altında rahatlıyor.

Bu kadar kolay memnun edilebildiğim için kendimden biraz nefret ediyorum. Özel dikim bir takım elbise, harika bir parfüm ve güçlü eller, ona karşı duruşumu bozmam için gereken tek şey.

Tekrar başımı kaldırdığımda bakışlarının yoğunluğu ve göğsünden çıkan ağır bir nefesle karşılaşıyorum. Kendimi hâlâ onun kollarında bulduğumda, onun tarafından yutulma hissinin ve büyüleyici kokusunun tadını çıkarırken kendi nefesim boğazıma takılıyor.

Ama ne kadar güzel koktuğu önemli değil. O, sarmaş dolaş olmam gereken biri değil. Ne kadar muhteşem olduğu, omuzlarının ne kadar geniş olduğu ya da birinin bana hayatta kalması için değerliymişim gibi sarılmasının ne kadar iyi hissettirdiği önemli değil. Ya da olmamalı. *Ben ne yapıyorum böyle?*

Dürüst olmak gerekirse, beni çok kolay serbest bırakan tutuşundan kendimi kurtarıyorum ve ondan birkaç adım uzaklaşıyorum. Ona çok yakın olduğumda kafamın sıkıştığı bulutlardan zihnimi temizlemem gerekiyor. Ellerimi elbisemin ön kısmına silerek çenemi kaldırıyorum. "Ben," diye başlıyorum, Cash'in neden olduğu coşku yüzünden başım hâlâ biraz dönüyor. "Ben iyiyim." Ses tonumun bir zayıflığını ele vereceğinden endişelenerek boğazımı temizliyorum. "Tamamen iyiyim."

Önümde duraklıyor, bakışları aşağıya iniyor ve beni tepeden tırnağa süzüyor. "Bir arabayı paylaşabiliriz."

Gerçekliğe geri döndüğümde, onun bu kadar ileri gitmesine şaşırmanın gerekirken, nedense şaşırmıyorum. "Seni içermeyen planlarım var."

Gözlerini kısıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Madem ikimiz de gidiyoruz-" Kıkırdarak sırtıyor, parmaklarını yeni tıraş edilmiş çene çizgisinin üzerinde gezdiriyor. "Boş ver."

"Boş ver mi?" Merakımı beslemekten nefret ediyorum. *Neden onun kaprislerini şımartıyorum?* "Biliyor musun? Bilmek istemiyorum." Onu el sallayarak uğurluyorum ve çoktan otele doğru yola koyuluyorum. Arkama bile bakmadan omzumun üzerinden "İyi geceler," diye sesleniyorum. Ona çok çekici olduğu için aceleyle uzaklaştığımı ya da yüz yüze geldiğim için burun deliklerime sinen kolonyasının kokusunu hâlâ alabildiğimi söylemeyeceğim. Kesinlikle arkama bakmadığımdan bahsetmeyeceğim çünkü vücudum hala onunla temasından dolayı vızıldıyor. Bunların hiçbirine kızgın değilim - sırtına yaptığım yolculuk ya da kokusunun beni onun için her yerimden zayıflatması- çünkü o adamın aşırı duyuşal yüklemesiyle bile tekrar bu kadar canlı hissetmek iyi hissettiriyor.

Keşke müsait ve daha az çekilmez erkekler beni böyle hissettirebilseydi.

..

"İzin verin."

Otomatik olarak gerilmemek için sese çok aşınayım. Cash'e bakıyorum tam bir kabadayılıkla arkamda duruyordu. Arabanın kapısı ardına kadar açıldı,

beni bekliyor. "Arabaya tek başıma binebilirim." Arkaya tırmandım ve tutamağa uzandım. Çekiştirerek ekliyorum, "Teşekkürler."

Ama kapı kapanmıyor.

Özellikle de eli ve vücudu artık onu engellediği için. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum. "Çek şunu. Geç kalmayı sevmem."

"Zaten geç kaldın, bebeğim. Kaybol."

"Hayır. Senin için scooting değil. Kendi aracını bul, ateşli çocuk." Kapıyı tekrar çekiştiriyorum ama o hâlâ görüşümü engelleyen bir dağ gibi önümde duruyor. "Sakıncası var mı?"

Kapıyı sıkıca elinde tutuyor ve aşağı bakarken sırtıyor. Gözleri benimkilere dönmeden önce önce sola sonra sağa bakıyor ve önümde diz çöküyor. "Bu benim arabam, Marina. Ben çağırdım ama nereye gitmek istersen seni seve seve bırakırım."

Sürücü koltuğuna tırmanmış olan şoföre bakıyorum. Başını sallıyor ve içimi bir utanç dalgası kaplıyor. Bir ayağımı dışarı atıyorum ama Cash ayağa kalkarak araçtan çıkmamı engelliyor. "Lütfen," diyor sesini alçaltarak. "Birlikte binebiliriz."

"Bu senaryoda *biz diye bir şey yok*. Ben ailemle yemeğe gidiyorum, sen de benim gibi biri gece nereye giderse oraya gidiyorsun."

"Benim gibi biri mi?" Kıkırdıyor. "Neden beni bu kadar keyifsiz biri gibi gösteriyorsun? Ben sadece yemeğe gidiyorum. Tıpkı senin gibi."

"Başka bir yer hariç." En iyi çabalarımın rağmen sarsılmayan pazusunu itiyorum. "Beni kaçırıyor musun, yoksa bırakacak mısın?"

Bir sırtıma yanaklarını böldü ve sonra "Kötü haber getirdiğim için üzgünüm-" dedi.

"Neden bana kötü bir haber verdiğiniz için üzgün olmadığınız izlenimine kapılıyorum?"

"Düşündüğün kadar korkunç biri değilim."

"Sana gelince fikrimi değiştirmeden önce bunun için referanslara ihtiyacım olacak."

Hâlâ sırtıyor, aslında şeytani derecede ateşli görünüyor ve Miami sıcağından bahsetmiyorum, gerçi o da beni terleten bir şey. Ya da onu. Vücudum bu adamla ilgili bir kafa karışıklığı içinde. Çok sinir bozucu. "Doğamla ilgili olarak kardeşlerinle konuşmana izin vereceğim." diyor.

"Basın seni çok seviyor."

"Sevgi derken nefretten bahsediyorsun ve bunu yüzüme vurman adil değil. Hatalar yaptım, ama onları kabul ediyorum."

"Bu ne kadar eğlenceliyse," diye kestirip atıyorum, ancak bana verdiği her ilginç bilgiyi atıştırıyorum. Telefonumdan saati kontrol ediyorum. "Akşam yemeğine geç kaldım."

"O zaman gitmeliyiz." Aşağı doğru manevra yapar ve içeri kaymaya başlar.

Ya hareket edeceğim ya da üzerime oturacaklar, bu yüzden koltuğun diğer tarafına geçiyorum. "Tamam." Protesto etmek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ama önce beni bırakacaksın."

Kapıyı kapatır kapatmaz, araba otelden uzaklaşır. "Tamamdır, bebeğim."

Arka camdan geriye bakıyorum ve son akıl sağlığımın da otelin garajının altında kaldığını fark ediyorum. Gözlerimi telefonumun çatlak ekranına çevirerek hafifçe dokunuyorum, Kanada'ya dönüp yeni bir tane alana kadar çalışmasını umuyorum.

Arkama yaslanıp dışarıdaki dünyanın geçişini izliyorum ve göğsümde ağırlaşan bir nefesi serbest bırakıyorum.

"O kadar kötü mü?"

Başımı ona doğru eğerek, "Bu kötü bir şey mi?" diye soruyorum. "Benimle aynı arabayı paylaşmak mı?"

İğneleyici bir şeyler söyleyerek onu kızdırabilirdim ama kavgadan yorulduğum için sakinleşiyorum. "Yapacak çok işim var."

"Hepimizin var."

Kızgınlık soğukkanlılığımı bozuyor ve gözlerimi deviriyorum. "Anlıyorum ama bana özellikle seninle aynı arabayı paylaşmanın kötü olup olmadığını sordun." Elimi aramızda sallayarak ekliyorum, "Ben sadece bunun sadece seninle ilgili olmadığını söylüyordum. Hayatımda başka şeyler de var ve sen sadece tepedeki kirazsın."

"Normalde bunu bir iltifat olarak kabul ederdim." Bakışlarımı ona dikerek bakıyorum ve o devam ediyor: "İyi bir gece, gün, hafta, belki de ay geçirmiyor gibi görüldüğün için bunu görmezden geleceğim."

"Çok nazıksınız."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Çekiniyorum. "Sana mı?" Kelimeler ağzımdan çıkmadan başımı sallayarak cevap veriyorum: "Teşekkürler, ama bunun içimi kemirip beni canlı canlı yemesine izin vermeyi tercih ederim."

Benden uzaklaşıp dikkatini pencereden dışarı verdiğinde harika bir karşılık beklerken öylece kalakalıyorum. Gözlerimi birkaç kez kırptırdıktan sonra nihayet ben de dönüp penceremden dışarı bakıyorum.

Araba restorana yanaştığında Cash iniyor ve kapıyı tutuyor. Hatta kaldırıma çıktığımda bana elini uzatıyor ama ben kabul etmiyorum. "Getirdiğin için teşekkürler."

Kapıyı kapatıyor ama arabanın içinde değil. "Bir şey değil."

Alnımı kırıştırarak, "Artık gidebilirsin." diyorum.

"İzin için teşekkürler." Yanımdan geçip restoranın kapısını açtı.

"Burada mı yiyorsun?"

"Sanırım notu ya da daha doğrusu mesajı almadın." Bana doğru bir mesaj dizisi gösteriyor. Ekran kararmadan önce en üstte Harbor'ın adını zar zor yakalıyorum.

"Bekle, ne notuydu o?"

"Beni bu akşam sahipleri *ve ailesiyle* yemeğe davet eden kişi." "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır." İçeriye doğru başını sallayarak, "Geliyor musun?" diye sorar.

İstemeye istemeye ona doğru yürüyorum ve içeri girerken telefonumu kaldırıyorum. "Telefonum bozuk, unutma."

"Ekran çatlamış ama yine de seni oynarken gördüm."

"Telefonumla oynamıyordum." Elimi bileğimde sallayarak cevap veriyorum, "Her neyse, patates. *Potahto*."

İlk kez gerçek bir gülümseme görüyorum. Doğal olarak, yüzünün bu kadar gurur okşayıcı olmasını çıldırtıcı buluyorum. Yine de hakkını teslim etmeliyim. Tanrı bu adama yarış pistindeki yeteneğinden daha fazlasını vermiş. İsteddiği kadar çekici ve gülünç derecede çekici olabilir, ama yine de ...
o.

Kıkırdıyor, beni çok eğlenceli buluyor. Ben onun hakkında aynı şeyleri hissetmiyorum. Cash Ryatt başımın belası ve şimdi de o pisliğin kendisiyle yemek yeme talihsizliğini yaşıyorum. *Oh yaşasın*.

"Eğer istersen giderim," diyor. "Kendini rahatsız hissetmeni istemem."

"Gerçekten mi?" Belki bir kaplan çizgilerini değiştirebilir.

"Hayır, ben davet edildim ve bütün gece kıvranışını izlemek için sabırsızlanıyorum." Beni kendi halime bırakarak ev sahibi standına doğru yürüyor ve şu anda onun sırtına hayali hançerler saplıyor.

Bizi içeri aldı ve restoranın arka tarafındaki kemerli bir kapıya doğru yönlendirildik. İlerideki odanın ışıkları daha sönük ama yaklaştığımızda mumlar yolu aydınlatıyor. Annemin kahkahası daha gözlerim loş ışığa alışmadan kulaklarıma ulaşıyor. Duruyor ve ben göz göze gelir gelmez fısıldıyor, "İlk randevumuz için ne kadar romantik, değil mi?"

Hedefime bakışlarımı sertleştiriyorum. "Açık konuşayım. Bu bir randevu değil."

"Sen öyle diyorsan."

"Kesinlikle öyle diyorum."

Tehdidimi kabul etmemiş gibi omuz silkiyor.

"Marina. Cash?" Harbor bizi selamlamak için ayağa kalkarken bakışları aramızda geziniyor. "Başardınız."

"Başardık," diye cevap veriyorum esprili bir şekilde, ama bu durum hakkında gerçekten ne hissettiğimi paylaşmak isterdim. Ben annem ve Noah'nın arasına oturuyorum, Cash de Loch ve babamın arasına yerleşiyor. "Ne kadar rahat değil mi?"

Cash bana göz kırpmıyor ... ailemin önünde bana göz kırpmıyor, sanki istediği her şeyi yapan onur konuğuymuş gibi. Zaten tuzlu olan tavrıma tuz ekleyerek karşıma oturdu. O kadar yer varken. . . Bu onu engellemeyi çok daha zorlaştırıyor ve ben de aptalca bir hata yaparak başımı kaldırıyorum.

"Aç mısın?" diye soruyor yüzüne yerleşmiş kendini beğenmiş bir sırıtışla. "Çünkü açlıktan ölüyorum." Ses tonundaki hiçbir şey yemekten bahsediyormuş gibi gelmiyor. Şimdi de flört mü etmemiz gerekiyor?

Hiç sanmıyorum, bayım!

Her ne kadar imalar tamamen uygunsuz olsa da -sadece ailemle değil, patronlarıyla da çevrili olduğumuzu düşünürsek- Cash Ryatt'ın tatlı tonu doğrudan içime işliyor. Yine de şarap kadehini doldurur doldurmaz alıyorum ve yanıt olarak dörtte birini yudumluyorum. Kadehi elimde tutarak bu kez doğrudan ona bakıyorum ve sırıtıyorum çünkü bu oyunu iki kişi oynayabilir. "Hadi yiyelim."

Nakit

ATEŞ VE BUZ.

Çok geveze.

Öfkesini tetiklemek kolaydır.

Ve Doğu Yakası'nın en zengin ailelerinden birinin bebeği olarak şımarık bir prenses gibi taleplerde bulunuyor.

Ve o pembe ağzı, ateşli mizacı ve uzun kirpiklerinin her vuruşunda artan özgüveni nedeniyle çok seksi. Ne yazık ki ailenin bir parçası, bu yüzden onu sınır dışı ediyor, yoksa beni aklından çıkarmasına yardımcı olmak için onu çoktan becerirdim.

Kadın açıkça bana kafayı takmış. *Anlıyorum.* Çoğu öyledir.

Onun gibi kadınlarla daha önce de tanışmıştım. Öfke ön sevişmedir. Ben her iyi kızın bir tur atmak istediği kötü çocuğum. Param, görünüşüm var ve ailelerinin onayı yok. Ben her iyi kızın ıslak rüyasıyım.

Yine de Marina'nın "Corbin ve ben-" dediğini duyduğumda kulaklarım diken diken oldu.

"Tatlı sipariş etmek isteyen var mı? Crème brûlée en yüksek onayıyla geliyor," diyor sunucu, arkasında durarak.

"Benim için bir şey yok. Teşekkür ederim."

Masanın etrafında dolanırken ben hariç diğerlerinin dikkatini onun söylediklerinden uzaklaştırmaya devam ediyor. Ben hâlâ az önceki cümlenin belli bir kısmına takılıyorum. "Corbin kim?"

Mavi gözleri önündeki tabaktan ayrılıp benimkilere kayıyor. Yemek boyunca onu birkaç kez bana bakarken yakaladım ama gözlerini daha da hızlı kaçırdı. Bu kez bardağın sapını parmaklarının arasında döndürerek, "Kostümcüm" diye cevap veriyor.

Costar, durumu net bir şekilde okuyorsam daha fazla gibi görünen şeyi ifade etmenin ilginç bir yolu. "Ve?"

"Erkek arkadaş." Gülümsemiyor ya da cevabına pek bir şey katmıyor. Onu bir iş arkadaşından daha fazlası olarak görmemesi de büyüleyici. Bu, ilişkileri hakkında çok şey anlatıyor.

Masanın karşısından onu izliyorum; daha önceki konuşmalardan kalan ılık ve kahkaha gözlerinden silinmiş. Ateş bile bir tarafsızlık ifadesi içinde kaybolmuş.

"Ne zamandır çıkıyorsunuz?"

Şarabından bir yudum alırken bakışlarını benimkilerden ayırmıyor. Kadehi yere bıraktığında eğilip fısıldıyor: "Konuşacak daha ilginç bir şey yok mu?"

"Bu oldukça ilginç."

Dudakları yana doğru kıvrılıyor, sonra hafif bir gülümseme ağzını yeniden şekillendiriyor. Belki şaraptan ya da bu kadar çok konuşmanın arasında sohbetin samimiyetinden, ama sözlü silahlarımızı bırakarak sessiz bir anlayış alışverişinde bulunuyoruz. "Bu şu anda gerçekten konuşmak istediğim bir konu değil."

Sipariş verenlere tatlı servis edildi ve bağlantımız çevredeki konuşmalara karıştı.

Bugün elemeler, yarın da yarış var. Çocuklar.

Seyahat.

Ve arkadaşlar arasındaki olağan sohbetler. Yine de çok fazla şey söylememeye ya da çok fazla dahil olmamaya dikkat ediyorum. Geçmişten öğrendiğime göre ekibinize ne kadar yakın olduğunuzun bir önemi yok. Sizi kovmak isterlerse kovarlar ve sonra da size iyilik yapmışlar gibi biftek yemeğinde yanınızda yemek yerler.

Bu yüzden özel hayatımı olabildiğince gizli tutuyorum. Duyduğum olağan yargılar bana hiçbir fayda sağlamıyor ve eski kız arkadaşımınla sürdürmeye çalıştığım barışı geriyor. Seyahat ettiğim zamanlarda Cullen'a erişimimi Terpidy kontrol ettiğinden, internette yayınlanan hiçbir şeyin onu üzmemesi için iyi davranıyorum ve işleri hafif tutuyorum.

Marina hakkındaki merakımı gidermek için olsa da, bu beni ilgilendirmez, bu yüzden kendime sunduğum seçeneğin aynısını ona da sunuyorum.

Noah, "Yarıştan önceki gece rutininiz nedir?" diye soruyor.

Westcott Racing beni işe aldığı anda yapmak zorunda kaldığı gerekçe turunda arkamda durarak bana büyük destek oldu. Ayrıca iyi bir adam ve geçinmesi kolay biri. Sezondan önce ara sıra birlikte bira içtik ve biraz takılmaya başladık.

Sade tavuk ve sebzelerin bu akşamki iştahım için yeterli olmadığı tabağıma bakarken, oturduğumdan beri üçüncü kez bitirmek için bir bardak suyumu alıyorum. "Son yarış bitene kadar alkol yok. Yağsız et ve sebze. Heyecan verici bir şey değil ama bana ağırlık yapacak bir şey de istemiyorum. Uyuyacağım. Sabah spor yapacağım, muhtemelen koşacağım. Sen de çalışıyorsun, değil mi? Bana katılmak ister misin?"

"Evet, bana saati mesaj at, orada olacağım. O makarnadan sonra buna ihtiyacım olacak."

Marina'nın küçük bir esnemeyi elinin arkasına sakladığını yakalıyorum ve ona dönüyorum. "En heyecan verici adam ben değilim."

"Heyecan farklı insanlar için farklı şeyler ifade eder. Ben dizi izlemeyi ya da uzun bir banyo yapmayı seviyorum. Heyecan verici değil."

Ses tonunda öfke ya da alaycılık yok. Aramızdaki havada ince bir beyaz bayrak dalgalanıyor. Belki de birbirimizin yanında olduğumuz her an bir savaş vermek zorunda değilizdir, ki bu hafta sonu ailesiyle birlikte şehirde olduğu için bu savaş daha fazla olabilir.

Konukların geri kalanı huzursuz, bazıları masada bağırış çağırış olmasın diye başka koltuklara geçiyor. Noah, kız kardeşinin yanında bir boşluk bırakarak Harbor'ın yanına gitmek için kalktı.

Ailesi vedalaşmaya başlamadan önce annesi birkaç dakikalığına onun dikkatini çekiyor. El sıkışmak ve Delta'ya sarılmak için ayağa kalkıyorum çünkü o tatlı bir kadın ve onu her gördüğümde ailenin bir parçası olduğumu hissettiriyor.

Masamızın sonu boşaldığında ve diğerleri kapıya yaklaştığında, Marina ile yeniden bağlantı kuruyorum, gözlerimiz birbirine kenetleniyor. Kadehini kaldırıyor ve "Sanırım bu seni fahri Westcott yapıyor" diyor.

Gülümsüyorum ve boş su bardağımı kaldırıyorum. "Bana daha kötülerini de söyledi."

Gülüyor. Hafif, ama güzel sesi daha fazla duymak istediğim için kabul ediyorum.

Gözlerimi ondan ayırmak çok zor. Beş-altı, belki de iyi bir günde yedi ve gök yüksek topuklu ayakkabılar giyiyor. Loş restoranda parlamaya yetecek kadar ışık bulan kahverengi saçlar. Gözleri muziplikle parlıyor. Büyüleyici bir kadın. Ama o elbise... boynunun altına her baktığımda beni boğan, vücudunu saran o lanet elbise. Ben bir cadıyım, bu yüzden itiraf etmek istediğimden daha fazla oluyor. Daha önce hiç bir giysiyi kıskanmamıştım, ama bir geceliğine iş değiştirmeye hayır demezdim.

Patronun kız kardeşi hakkında böyle düşünmeli miyim? Muhtemelen hayır, ama ben sadece insanım. Bana ne oldu bilmiyorum. Bu gece sudan başka bir şey içmedim ama onu düşününce birdenbire geveze ve talepkâr olmak o kadar da olumsuz bir şeymiş gibi gelmiyor. Kimsenin lafına, özellikle de benim lafıma katlanmadığı için ona saygı duyabilirim ama şu anda paylaştığı yönü beni tamamen büyüledi.

Şarap kisvesi altında savunmasız davranıyor, ama sarhoş olmadığını biliyorum, sırlarını onca insan arasında benimle paylaşacak kadar değil.

"Erkek arkadaşım artık benim erkek arkadaşım değil."

diyor. "Bu çok kötü. *Onun için.*"

Daha geniş gülümsüyor ve yanakları asansörde olduğu gibi ısınıyor, sonra saçlarını kulağının arkasına atıp şarabından bir yudum daha alarak dikkatini dağıtmaya çalışıyor. Bu gece ailesi için yaptığı numarayı anladım. "Her şey yolunda" ya da "İyiyim" cümlelerini defalarca duydum ama cevapların gözlerine ulaştığını hiç görmedim.

Benimleyken, sanki içini dökmesi gerekiyormuş gibi itirafta bulundu. Masanın etrafına bakıyorum, konuşmaları duyuyorum ve oyunu oynamayı öğrendiğini fark ediyorum. Başkalarıyla rekabet etmiyor. Kendi alanında oturuyor, gerçeği onlardan saklamaktan memnun.

Ama ben onu görüyorum.

Çok hoş biri, her ne kadar büyük dozda iğneleyici sözlerle gelse de. Benimle paylaşmak istediği her şeyi duymak istiyorum. Durumdan faydalanarak, "Gerçekten nasılsın?" diye soruyorum.

"İlişki uzun zaman önce bitmişti ama birlikte olmamanın yankıları önümüzdeki bir yıl ya da daha uzun süre devam edecek."

"Yoksa başka bir skandal patlak verene kadar mı?"

Beklenmedik bir şekilde yüksek sesle kahkaha atması, tutunmak konusunda bu kadar katı olduğu her şeyi bırakması için onu serbest bırakır. Sanırım bu, eski erkek arkadaşıyla arasında olan şeydi. "Aynen öyle. Basına verebileceğimiz bir tane var mı?"

"O yollardan geçtim ama şu anda bomba gibi manşetlerden yeni çıkmış durumdayım." "Şanslısın," diyor, hala gülümsemesini koruyacak kadar gülerek

güzel yüzünde. "Benimki vurmak üzere." "Bu çok kötü. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Baskıyı durdurmak mı?" Dirseğini masaya dayamış, çenesini elinin üzerine koymuş. Bu kadar rahat olması hoşuma gidiyor, omuzları rahat ve öne doğru eğilmiş. Sorumlunun ben mi yoksa şarap mı olduğu önemli değil. *Ben alırım.*

"Hala baskı makineleri var mı, yoksa her şey internette mi yayınlanıyor?"

"Basının sesi daha dramatik geliyor. Sanki biri koşup kollarını çılgınca sallayarak basını durduracakmış gibi." Tekrar doğruluyor ve kadehini yere koymadan önce son kırmızı şarabı boşaltıyor. "Bazen, işlemek ya da daha derine inmek için zaman vermek, nefes almak ve olduğun yerde olmadığını fark etmek için zaman tanımak için anındalığın olmamasını diliyorum.

olması gerekiyordu. Ancak hayat hızlı akıyor ve ben bu atlıkarıncadan kurtulmak için fedakârlık yapmaya istekli değilim."

"Hızlı yaşamak için yaşıyorum. Yavaşladığım zaman sorunlar ortaya çıkıyor."

Peçetesini tabağına koyuyor ve ayağa kalkmak için masayı itiyor.

"Sanırım bu yönden birbirimize zıtız."

"Zıt kutupların birbirini çektiği bilinir."

Bana yan gözle bakıyor. "Sen öyle san."

Ayağa kalkıyorum. "Pek çok şey diliyorum. Seks dilemek zorunda olduğum bir şey değil."

"Vay canına," diyor başını geriye doğru sallayarak. "Çok çabuk tırmandı. Arada bir adım bile olmadan cazibeden doğrudan sekse mi atladık?"

"Genelde böyle değil midir?"

Bir gram espri yapmadan gülmeden önce sağlam bir göz devirmesi yaşıyorum. "Fena değilsin-"

"Teşekkürler." Ceketimin kollarını düzeltiyorum.

"Sen ağzını açana kadar." Çenesini yukarı kaldırarak topuklarının üzerinde döner ve ailesinin yanına gitmek üzere kapıya doğru yürür.

Bir kahkaha patlattım ama Marina ile ilgili her şeyden uzak durmamın akıllıca olacağını hatırlattı. Soyadı ve takımla olan ilişkisi çok fazla tehlike işareti taşıyor. Bir geceliğine takılmamızdan iyi bir şey çıkmazdı ve eğer yaparsak kariyerimde pek çok şey ters gidebilirdi. Babası sırtımı sıvazladı.

"Akşam yemeğinde bize katıldığınız için teşekkürler, Nakit."

"Davetiniz ve yemek için teşekkür ederim."

"Hepsi Harbor," diyor, gözleri ortanca oğlunun üzerinde geziniyor. Kızını görüyor ve onu kucaklıyor. "Kızım gerçekten n a s ı l m ı ş ?"

Omzunun üzerinden beni bulan gözleriyle, "Ben iyiyim baba. Ben iyiyim."

"Bu iyi." Bana dönerek, "Deniz kıyısında bir evde kalıyoruz. Kızımı otele geri götürür müsün Cash?"

"Hiç sorun değil, efendim." Bu anlaşmadan memnun olmayacağından emin olsam da, hiçbir şey söylemiyor.

Vedalaşıp çıkıyoruz. Marina sessiz, düşüncelerinin ruh haline kapılmış gibi görünüyor, ki biz arabanın arkasına geçtikten sonra bana pek de iyi davranmadığını hissediyorum. Yine de tek kelime etmeden hızla arkasını dönmeden önce bana baktığını yakalıyorum.

"İyi misin?"

"Aslında değilim."

Ben de onun orada sessizce somurtacağını düşünüyordum. "Şey," diye başladım, saatime bakarak. "Trafığe takılmazsak yaklaşık on dakikamız var. Madem buradayız, şikayetinizi dile getirin."

Elleri titriyor. "Kimsenin beni evimde, otelde ya da başka bir yerde görmesine ihtiyacım yok. Yetişkin bir kadını ama hâlâ çocuk olarak görüyorum."

"Bunu kastettiğini sanmıyorum-"

"Bunu onun için haklı çıkarmana ihtiyacım yok. Ben babamı seviyorum. Kendince yanlış bir şey yapmadı." İç geçiriyor, ellerini kucağına bırakıyor ve emniyet kemeriyle oynamaya başlıyor.

"Fikrimi sormadınız ama burada bu dansı yaptığımıza göre, o masadaki kimsenin sizi aciz gördüğünü sanmıyorum. Tam tersine. Bence onlar daha çok karşılaştığın insanlar için endişeleniyorlar. Ah!" Pazuma sert bir darbe indirdiği kolumu ovuşturarak şaka yapıyorum. Kıkırdarak, "Yanıldığımı söyle." diyorum.

Ciddi olmaya çalışıyor ama bunu başaramıyor gibi görünüyor, o yüzden gülüyor. "Haksız değilsin." Soluk bir gülümseme ve ağır bir nefesle benden uzağa bakıyor. "Artık nereye ait olduğumdan emin değilim."

Sessizce oturacağımızı, duygularının benimle ilgili gelgitlere göre hareket edip gitmesine izin vereceğimizi düşünmüştüm. Bunu daha çok sevdim. O koymuyor

ya da başkaları için mutlu görünmeye çalışıyor. Yanımda, başka hiçbir duyguya uymayan bir hüzün taşıyor. Yine de benim yanımda üzgün olmasından memnun olduğumu söyleyemem. Keşke tam tersi olsaydı. *Benimleyken, o gerçek.*

Ve haftanın her günü gerçeğini alacağım. Kişisel çıkarları için yakın çevreme sızmaya çalışan insanlar tarafından bana sunulan sahtelerden kesinlikle daha iyi.

"Yanılmışım."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Büyük Cash Ryan hatasını kabul mü ediyor? Bekle, bu itirafı kaydetmek için telefonumu alayım. Oh, bekle . . . Telefonum bozuk olduğu için çekemiyorum." Talepkâr bir şekilde kalkık kaşlarının altında bakışları benimkilere kilitleniyor.

"Ryan saçmalığını kesmeliyiz."

"O zaman ne yapacağız Bay Kodaman?" Dudaklarının köşeleri yukarı doğru eğildi. Cadalo.

"Telefona gelince, gerçekten bu kadar üzgün müsün? O bir kazaydı." "Gerçekten bunu bilerek yaptığını kabul etmeyecek misin?"

Avını okyanusun en karanlık derinliklerinde boğulmaya çağıran bir siren gibi her şeyi cazip hale getiriyor. "Ben iyiyim."

"İlginç," diye yanıtlıyor.

Ses tonunda algıladığım tavır beni sırttıyor. Hüznü sert yorumlarımı yumuşatabilir ama kendine güveni muhteşem.

Araba durur ve otelin vale görevlisi iki arka kapıyı da aynı anda açar. "Tekrar hoş geldiniz, Bay Ryatt."

"Teşekkür ederim." Araçtan iniyorum, ceketimi ilikliyorum ve Marina'nın ona eşlik etmek için içeri gelmesini bekliyorum. Söz sözdür, tutmam gerektiğine inanmasa bile.

Lobiye doğru giderken yanımdan geçip gidiyor. "Tamam o zaman." Ellerimi ceplerime sokarak gözlerimi önümdeki zemine dikiyorum ve etrafta gözetleyecek kamera olmamasını umuyorum. Otele girdiğimde Marina lobinin ortasında kocaman bir çiçek vazosunun yanında bekliyor. Kalbim küt küt atıyor.

Kalbim . . . *atıyor*. Onu gördüğümde yaşadığımı hissediyorum; tıpkı direksiyon başındayken olduğu gibi.

Kız arkadaşıma doğru yürürken dünyanın en şanslı sikicisi gibi gülümsüyorum. Marina Westcott, hayal kırıklığı yaratacak şekilde, unvan olarak ya da başka bir şekilde bana ait değildir.

Kolumdan çekiştirilince durup arkama baktım.

"Benim için imzalar mısın Cash?" diye soruyor bir çocuk, elinde bir oda anahtarı kartı ve bir kalemle bana doğru geliyor. Cullen'dan çok büyük olamaz, en fazla altı ya da yedi yaşında. Etrafı tarayarak, yalnız kalamayacak kadar küçük olduğu için çocuğun ailesini bulmaya çalışıyorum.

Westcott Racing şapkası takan baba temkinli adımlarla yaklaşıyor. "Kusura bakmayın, umarım sakıncası yoktur," diyor. "Büyük hayranlarınız ve bu hafta sonu yarış için buradayız."

"Çocuk için imzalamaktan mutluluk duyarım. Geldiğiniz için teşekkürler." Sharpie'yi alıyorum ve kuruması için sallamadan önce anahtar kartını imzalıyorum. Kartı geri verirken çocuğun başını okşayıp saçlarını karıştırıyorum. Cullen'ın ergenlik çağına geldiğinde ona bunu yapmaya devam edersem sinirleneceğinden emin olsam da, şimdilik bunu komik buluyor. Kıkırdayarak babasına imzamı gösteren çocuk da öyle.

Bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Teşekkürler, Cash Ryatt."

Diz çökerek, "Adın ne ve kaç yaşındasın?" diye sordum.

"Ryan." Yeni tanıştığım güzel ve sinir bozucu bir kadına göre ben de bir Ryan olduğum için neredeyse gülmek istiyorum. "Bu hafta sonu altı yaşındayım."

"Mutlu yıllar Ryan. Oğlum beş yaşında, sezon sonunda altı olacak." Onu görmeyeli bir hafta oldu ve New York'a dönüp küçük dostumla tekrar takılmak için sabırsızlanıyorum.

Çocuk soruyor, "Arabaları seviyor mu?"

"Maalesef öyle." Sırıttıyorum. "Hızlı olanlar, babası gibi."

"Babam bir minivan kullanıyor."

Ryan'a dönmeden önce babasına bakıp kıkırdıyorum. "Yoldaki en güvenli araçlar. Seni ne kadar önemsedığını gösteriyor." Ayağa kalkıyorum. "Gitmem gerek ama seninle tanıştığıma memnun oldum Ryan." Elini sıkıyorum.

sonra da babasının elini. Birlikte hızlı bir fotoğraf çektiriyoruz. Onlar uzaklaşırken çocuğun "ooh" ve "aah" dediğini duyuyorum. Çocuklar en iyileridir, neşeleri çok saftır. Bunu özlüyorum. *Oğlumu daha da çok özlüyorum.*

Arkamı döndüğümde çiçek vazosu hâlâ oradaydı ama Marina gitmişti. Neden orada durup yeniden ortaya çıkacakmış gibi baktığımı bilmiyorum ama gittiğini anlamam birkaç saniye sürüyor.

Bu çok kötü oldu. Onu daha yakından tanımak hoşuma gidiyordu. Kırmızı bayrak, Ryatt.

Kırmızı bayrak.

Asansöre ulaşıyorum ve düğmeye basıyorum. Cebimden telefonumu çıkarıp ekrana dokunuyorum ve oğlumun bir fotoğrafını görüyorum. O gün parkta çok eğlenmiştik. Dünyanın geri kalanının beni gördüğü gibi değil, bana kahramanı gibi davrandı. Kötü şöhretle yaşayabilirim. Bu, o anda haklı olsa da kötü davranmanın bir sonucudur. Tarih bana iyi gözle bakmıyor.

Şimdi mirasımı değiştirmek ve oğlumun benimle gurur duymasını sağlamak için buradayım.

Onu birkaç hafta daha göremeyeceğimi bildiğim için göğsüm sıkışıyor.

Odama çıkıyorum ve yatağımın kenarına oturuyorum. Pencerenin dışında parlayan Miami ışıkları umurumda değil. Çocuğumu özlüyorum, bu yüzden umut dolu bir mesaj gönderiyorum:

Onu arayabilir miyim?

Annesi cevap vermeden önce nefes alacak zamanım olmadı:

Cullen uyuyor.

Saat onu geçti, bu yüzden şaşırmadım ama günüm dokuzdan beşe kadar güvenilebileceğimiz bir saatten oluşmuyor. Akşam yemeğinden önce aradığımda Terpidy cevap vermediğine göre, oğlumun sesini duyamadığım üst üste üç gün oldu. Çok uzun zaman geçince sinirlerim bozuluyor.

Çabuk sinirlenmemle tanınırım. İnternet öfke nöbetlerimle dolu. Geçen sefer pistteki koltuğumu kaybetmemin nedenlerinden biri de öfkemdi. Bir anlık bir hata için her şeyi riske atamam. *Bir daha olmaz.*

Soyunup yatmaya hazırlandım ama ondan hâlâ haber alamadım.

Nefes al.

Yazıyorum:

Sabah 10'da arayabilirim. Müsait olursa memnun olurum.

Bana yardım edeceğine dair umudumun azalmasına neden olan uzun bir duraklama var. Onun sesini ve kahkahasını duymaya ve onu ne kadar sevdiğimi bildiğinden emin olmaya ihtiyacım var. Ekliyorum:

Onu özlüyorum,
Terpidy.

Bir metin açılır:

Sabah tam sekizde. Saat dokuzda parkta oyun randevumuz var.

Oğlumun annesi olarak Terpidy'ye karşı düşünceli olmaya çalışıyorum, ancak bu hiçbir zaman kolay bir ilişki olmadı. Velayeti eşit olarak paylaştığımız için bu bir pazarlık olmasa da, özellikle Cullen'ın programı ve hayatı söz konusu olduğunda yaptıkları planlara saygı duyuyorum.

Geceyi sonlandırmadan önce bir mesaj daha gönderdim:

Sabah tam sekizde onu arayacağım. İyi geceler dilerim.

Ben samimi olmaya çalışsam da o aynı çabayı göstermiyor. Terpidy Byrne ile olan ilişkimin şimdiye kadar yaşadığım en kötü çarpışma olduğunu düşünürsek, bu standart bir durum.

Ama o en karanlık günler bana ışık verdi. *Oğluma.*

Bu fırsatı kaçırmamak için alarmımı sabaha kuruyorum ve sonra yatağa giriyorum.

Ta ki telefonum sabahın bir buçuğunda beni uyandırana kadar. Yataktan fırlıyorum ve komodinin üzerinde telefonumu bulmak için çabalıyorum. En çok değer verdiklerimin başına gelebilecek en kötü şeylerden korkarak telefonu kulağıma götürüyorum. "Ne? Alo?"

"Nakit mi?"

Beklediğim ses bu değildi.

Oğlum ya da annem değil. Terpidy değil.

Telefonu geri çekerek, tanıdığım bir numara olup olmadığını görmek için ekranı kontrol ediyorum. Değil ve sakladığım kişisel kara rehberimden de değil. Zihnim uykudan gerçekliğe karışıp telefonu elimde daha sıkı tutmama neden olurken, pes edip "Kimsiniz?" diye soruyorum.

"Ben Marina . . . *Marina Westcott*. Sana ihtiyacım var."

Nakit

Birkaç soru sormalı mıydım?

Muhtemelen.

Durumu hızlı bir şekilde çözmek için yeterli ayrıntıya sahip olduğumu hissettim.

Benim hatam.

Sabahın ikisinde dışarıda durup fedailerle fotoğraf çektirirken, saat içeri girmek, dışarı çıkmak ve hala uyuyabiliyorken biraz uyumaya çalışmak için gerekli araçları haklı çıkarıyor. Sonunda beni South Beach gece kulübüne sokmak için ip kaldırıldığında, patronlarımın küçük kız kardeşini içerideki tuvaletten kurtarmayı kabul etmeden önce birkaç bilgi daha toplamam gerektiğini düşünüyorum.

Mavi ve pembe ışıklar iki katlı dans mekânının her köşesinde, kimliğimi gizlemeye yardımcı olduğunu umduğum güneş gözlüklerinin kenarları da dâhil olmak üzere yanıp sönüyor. Müziğe benzemesi gereken sonsuz ritimlerle dans eden terli bedenler denizini yarıp geçiyorum. Kimse bir yarış arabası sürücüsünün müzik parçalarını analiz ettiğini duymak istemese de, harika müziğe karşı bir ilğim var ve bu o değil.

Sonunda koridora ulaştım ve bazılarının müstehcen diyebileceği hareketlerin yanından geçtim. Başkalarını yargılayacak kadar aziz değilim. Sarhoş bir gecede güzel bir kadın bana arkadaşlığını ya da ağzının tadını teklif ettiğinde her zaman en iyi kararları vermedim. Bu olaydan bu yana hatırlamak istediğimden daha uzun zaman geçti. İtalya, belki Brezilya. Çok uzun zaman. Ama pist dışında olduğumda, öncelikli olamıyorum. Oğluma öncelik vermek için yaptığım fedakarlık bu.

Tuvaletlere giden koridoru buldum. Sağda iki kadın tuvaleti ve solda daha ilerideki ara sokağa çıkış. "Marina?" İlk tuvaletin hemen dışından sesleniyorum. Cevap yok. Diğer kapının önünde tekrarlıyorum. Hâlâ cevap gelmeyince cebimden telefonumu çıkarıp mesaj atıyorum:

Ben
buradayım.

Çok sabırsız olduğum için -bir yarış arabası sürücüsü olmamın bir sebebi var- iki kapıyı da çalıyorum ve hangisinin açılacağını görmek için arkamda duruyorum.

Sağdaki kapı, genişlemeden önce daralmış ve güzel bir gözün beni görebileceği kadar açılıyor. Öne doğru geliyorum ama kapı kımıldamıyor. "Beni içeri alacak mısın?" Gülümsemeden ve içeri girmem için bir adım uzaklaşmadan önce beni bir kez daha aşağı yukarı süzüyor.

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kilitledim. "Eşyalarını topla ve gidelim."

Ellerini kalçalarına sabitlemeden önce şaşkınlık yüzünü şekillendiriyor. "Sadece eşyalarını al ve gidelim mi? Seni neden aradığımı sormayacak mısın?"

"Sarhoşsun ve biriyle yatmak istediğin için şimdiye kadar tanıştığın en ateşli adamı mı aradın?"

Açık ve lezzetli yuvarlak ağzı ne kadar cezbedici olsa da, gözleri farklı bir hikaye anlatıyor. "Um, hayır." Saçlarını omuzlarının üzerinde savuruyor, sonra benimle birlikte olma düşüncesi rahatsız ediciymiş gibi çenesini havaya kaldırıyor. "Hayır. Liam Hemsworth cevap vermedi."

Egomdaki hançeri çıkararak, "Liam Hemsworth ile tanıştın mı?" diye soruyorum.

"Şu anki kız arkadaşıyla tanışmadan önce tek bir randevuydu." "Bir ilişkisi mi var? Miley ile ne oldu?"

Sırıttıyor. "Neden? Onunla ilgileniyor musun?" "Bu çok saçma."

Gülüyor, homurdanıyor. "İsyan. *Ryatt*. Senin gibi."

Ona yan gözle bakıyorum, hiç eğlenmiyorum. "Adımı bildiğini biliyordum." Peki, tamam. Çakırkeyif olduğunda eğlenceli ve sevimli oluyor. *Flörtöz*.

Bu hala benim sahnem değil. En azından artık değil. Kapı kolunu tuttum, kaçmaya hazırdım. "Lütfen buradan siktir olup gidebilir miyiz?"

"Eğlenmiyor musun?"

Kapının önündeki kalabalığın büyüklüğünden popüler olduğu anlaşılan bir gece kulübü için, aynanın çerçevesinin köşesi paslanmış, tuvalet rulosu çıplak ve kilit, biri kontrol ettiğinde nasıl tıkırdadığına bakılırsa zar zor dayanıyor

Tuvaletin dolu olup olmadığını görmek için. Bu kadar uzun süredir burada olduğuna göre, başka tuvaletlerin olması iyi bir şey.

Lavabonun kenarında kırık telefonunu görünce, güvende tutmak için tezgâhın üzerine kaydırıyorum. Ekran aydınlanıyor, sanırım iddia ettiği kadar kırık değil. "Numaramı nereden buldun?"

"Benim kendi yöntemlerim var."

"Mm-hmm." Şu anki sırtışımdan daha yaramaz bir sırtış görmemiştim. "Her neyse, sapık."

Çantasına uzanıyor ve sanki bütün gece burada takılacakmışız gibi bir tüp çıkarıyor. Lavaboya yaslanarak asayı dudaklarında gezdiriyor, dudakları parlıyor ve tüm dikkatimi üzerine çekiyor. Belki de o kadar acelem yoktur.

Dudakları zaten çekiciydi, ama benim için parlama şekilleri, o katil vücutla birleşince, sadece göründükleri kadar güzel tatları olup olmadığını öğrenmek için onları öpmek için çok cazip hale getiriyor. Düşüncelerim benden uzaklaşıyor, onu lavabonun üzerine eğilmiş, gözlerimiz aynada birbirine kilitlenmiş bir şekilde arkadan götürürken hayal ediyorum.

Sikeyim.

Ya da belki de başından beri onu yanlış anlıyordum ve benimle birlikte olmak için beni küçük inine kandırdı.

Sikimi kaydırıyorum.

Bakışlarını ereksiyonumdan gözlerime kaydırıyor ve omuz silkiyor. "Düğmelerine basmayı çok eğlenceli hale getiriyorsun." Göğsümü dürtüyor ve ekliyor: "Neden gece kulübünde güneş gözlüğü takıyorsun ki?" Gözlüğü yüzümden alıp takıyor ve sanki hafta sonunu burada geçirecekmişiz gibi gülümsüyor.

Onların içinde benden daha iyi görünüyor. "Tanınmamak için." "Bence güneş gözlüğünden daha fazlasına ihtiyacın olacak Cash."

"Bunu itiraf etmen büyüklük." Sanırım dün pistte kim olduğumu bilmiyormuş gibi davranmayı bırakmaya hazır.

"Ne?" Masummuş gibi davranıyor, ki ben bunun onun yedeği olduğunu düşünmeye başlıyorum. Ayrıca çok seksi olduğu için ya da Westcott olduğu için birçok şeyden paçayı sıyırdığına inanmaya başlıyorum. Hayır cevabını çok sık duyduğunu sanmıyorum. "Sana göre, tanınmadan karanlık bir kulübe giremeyen ateşli bir yarış arabası sürücüsü olduğunu mu?" Ağzından hızlıca bir huff çıktı. "Eğer tüm bu sözde dikkatleri üzerine çekecekse, seni aramamalıydım."

Bardaklara uzanıyorum ama o geri çekiliyor ve kollarını kavuşturuyor. *Çok sıcak ve soğuk.* "Planın tam olarak neydi? Neden banyoda saklanıyorsun?"

"Babama benimle ilgileneceğine söz veren birini aradım." Lavabonun kenarına yaslanıyor ve cevap arıyormuş gibi bana bakıyor.

"Saçmalık. Beni neden aradın, Marina?" Karşısındaki kapıya yaslanarak, "Bak, bu eğlenceliydi ama geç oldu ve seninle bu oyunları oynayacak havada değilim," diyorum. Burada bulunarak her şeyi berbat ettim. En iyi durumda olmam gerekiyordu ve gecenin ikisinde onunla kısasa kısas oynuyorum. "Yorgunum, bu yüzden bunu bitirmeliyiz." Burnumun kenarını sıkarak, yükselen öfkemi kaynama noktasına gelmeden dizginlemeye çalışıyorum. "Yemekten sonra seni güvenli bir şekilde otele geri götüreceğime söz verdim. Gecenin bir yarısı Miami'de dans etmeye giderken koruman olacağıma değil."

"Günaydın."

"Aynen öyle." Ayaklarımla birlikte eğilimimi de değiştiriyorum, bir plan yapmaya çalışıyorum ama tek seçeneğimiz bu yerden çıkıp gitmek. Saatiye bakıyorum. *Hay sikeyim.* "Farkında mısın bilmiyorum ama bugün milyonlarca doların ve kariyerimin söz konusu olduğu bir yarışım var."

"Biliyorum. Özür dilerim." Sesi şaşırtıcı derecede içten geliyor. Tekrar yaklaşarak gözlüğü tekrar yüzüme yerleştiriyor ve dikkatlice burnumun köprüsünden yukarı itiyor. "Seni aradım çünkü buradan çıkmama yardım edeceğini, beni anlayacağını biliyordum."

Bileğini yakalıyorum, indirmeden önce nazikçe aramızda tutuyorum.
"Neyi anladın, Marina?"

Bakışlarımız sabitlendi. Kapının diğer tarafındaki yüksek sesli müziğe rağmen, fısıldamadan önce yutkunduğunu duyabiliyorum, "Dışarı çıkmamalıydım. Menajerim görünmemi istedi, ben de dışarı çıktım."

"Miami'de yalnız mı?" Öfke, kızgınlık, ukala yorumlar ve kaygan dil unutuldu.

Güvenini mütevazı bir gülümsemeyle paylaşırken gözlerindeki erdem parlıyor. "Arkadaşlarım takıldı ve beni terk etti."

"Daha iyi arkadaşlara ihtiyacın var."

"Tamamen yeni bir hayata ihtiyacım olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Dürüstlüğü bana bir şeyler hissettiriyor. Düğümü çözmek için göğsümü
o v u y o r u m . "Seni buradan çıkaracağım." Kapı kolunu tekrar
tutuyorum. "Yakınımda kal." "Oraya gidemeyiz Cash." Ses tonunda panik
yükseliyor. "Paparazziler

bana Corbin'i soracak."

"Bu gerçekten bununla mı ilgili? Eski erkek arkadaşın mı?
Manşetler için yarışmak mı?"

Titrek bir nefes alıyor, açıkta kalan yüz ifadesindeki bir sinir çiğ kalıyor.
"Düşünmüyordum." Utanç güzel yüz hatlarını yıkarken yere bakıyor ve
duraklıyor. Sanki kendini toparlamak istercesine gözlerini toplayıp tekrar bana
bakıyor. "En iyi fikrim değildi ama o anda ve odamda biraz daha şarap içtikten
sonra ..."

İkimizin de buradan sağ salim çıkacağımızı nasıl düşündüğünü merak
ederek derin bir nefes veriyorum. "Yıllar boyunca çok boktan fikirlerim oldu
ve pek çok kötü karar verdim, o yüzden anlıyorum. Alkol sadece bu ateşi
körükler." Ensemi ovuşturuyorum, bunu mantıklı kılacak bir şey düşünmeye
çalışıyorum. "Paparazzilerin taciz etmeyi sevdiği ve Miami'nin her yerinde
takip ettiği birini, paparazzilerden kaçabilmen için seni gizlice çıkarmasına
yardım etmesi için aradın. Buradan görünmeden çıkmanın açık bir yolu
olmayabilir."

Gözleri benimkilerde kalıyor ama ağzından tek kelime çıkmıyor. Aramızdaki sessizlik uzadıkça, sonunda "Sen benim en iyi seçeneğimdi" diye cevap veriyor.

"Liam Hemsworth müsait olmadığı için tek seçeneğiniz benim."

Gülümsüyor ve bu görüntü anında ruh halimi düzeltiyor.

"Bizi buradan çıkaracağım, ama bana neden seni hedef aldıklarını söyle. Bu kadarını hak ediyorum."

Gözlerini deviriyor, cesaretinin bir kısmını geri kazanıyor. "Filmlerde oynamam dışında mı?"

"Eski sevgilinle artık birlikte olmamanızın ardındaki hikaye nedir?"

Lavaboyu iterek nihayet gitmeye hazır görünüyor. Önümde durup, "Beni aldattı." dedi.

Başımı sallıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Neredeyse herkesin bir noktada başına geldiği gerçeği bu durumu ya da onu daha iyi hissettirmeyecek. Ama onun mavi gözlerine bakarken, kelimeler kolay geliyor. "O bir aptal." Sonra telefonuma bakıyorum ve şoföre mesaj atıyorum:

Ara sokaktaki çıkış kapısından çıkıyoruz. Bizimle orada buluşun.

Elini elime alarak, "Neyle karşılaşacağımızı bilmiyorum ama elimden geldiğince seni koruyacağım. Yanımdan ayrılma. Kimseyle göz teması kurma ya da tek kelime etme, 'yorum yok' bile deme. Tamam mı?"

"Tamam." Tam ayrılmak üzereyken parmakları benimkilere dolanıyor. "Sakın beni bırakma."

Geri dönüyorum, bir saniyeliğine onu içime çekiyorum. Bu kez üzüntüyle oturmuyor ama kırılganlığı yalvaran gözlerinden okunuyor. Elini sıkıyorum ve "Asla" diye cevap veriyorum.

Şoförün mesajını alana kadar kapıyı açmıyorum:

Ben
buradayım.

"Hadi gidelim."

Koridora girer girmez iki kız yanımdan geçip gidiyor. Elini tutarak Marina'yı kolumun altına alıyorum ve onu çıkış kapısına doğru yönlendiriyorum. İttirerek geçiyoruz, ikimizin de adının bağırıldığını duyana kadar iki adım bile atamıyoruz. Sola baktığımda sokağın kenarından bize doğru koşan fotoğrafçıları görüyorum.

Acele ediyoruz ama arabayı göremiyorum. Kahretsin. "Nerede bu lanet araba?" Sağıma bakıyorum ve kırmızı stop lambalarını görüyorum, Marina yanımdayken hızla dönüyorum.

"Bu ayakkabılarla koşamam."

Onu kucağıma almayı çok istiyorum ama bu, köpekbalıklarının yutması ve yarın her yere sıçraması için suya kan ekleyecektir. Gerçi şu anda bile birlikte görülmemizin yaratacağı etki konusunda kendimi kandırıyor olabilirim.

Işıklarını gözümüze sokan adamların nereden geldiğini bilmiyorum ama elimi kaldırıp yana doğru eğiliyorum. "Beş adım ileride," diyorum, bağırış çağırış arasında beni duyup duymadığını merak ederek.

"Yeni ateşli çift alarmı."

"Ne zamandır çiftsiniz?"

Çarptı ve tökezledi. Kollarımda güvende, ama yoluna çıkma cüretini gösteren herife ters ters bakıyorum. "Uzak dur ondan."

Sorular hâlâ havada uçuşuyor ve bizi her yönden vuruyor.

"Cash'le mi çıkıyorsun yoksa sikişiyor

musun?" "Corbin Darian nerede, Marina?"

"Yarışı yine berbat mı edeceksin, Ryatt?"

Arabaya ulaşıyoruz ve Marina'yı paparazzilerin ateş hattından uzak tutmak için önüme kaydırıyorum. Arka koltuğa geçti, ben de hemen arkasıındaydım. Kapı kapanır kapanmaz kilitliyorum. O da aynısını diğer tarafa yapıyor.

Birbirimize döndüğümüzde, ellerimiz hâlâ aramızda kenetlenmiş durumda. İkimiz de hareket etmiyoruz. Arka tarafa güvenli bir şekilde sıkışmış olabiliriz ama kulaklarım hâlâ camın diğer tarafından gelen bağırış çağırış seslerinden çınılıyor.

Sürücü biner ve sürmeye başlar.

Flaşlar durmadı. İkimiz de arka camdan dışarı bakıp kaçtığımız kaosun sonuçlarını görüyoruz. Başımı ellerimin arasına alıp kaşlarıma masaj yapıyorum. "Boku yedik." *Yarın bunu nasıl açıklayacağım?*

Marina sessizce oturuyor, eli yavaşça benimkinden kurtuluyor ve kucağında yalnız kalıyor.

Pencereye dönüyorum, sokak lambaları geldiğimiz yerdeki kadar parlak değil ve önümüzdeki bok fırtınasını düşünmemeye çalışıyorum. Kafamın kontrol edemediğim bir şeye takılmasına izin veremem. Onlar istediklerini yazacaklar ve ben de kendimi savunmak zorunda kalacağım. Bu yeni bir şey değil ama bu sezon kaçınmayı umduğum bir şey.

Marina'nın narin parmakları uyluğumun üzerinde dinlenirken yumuşak bir dokunuş gözlerimi bacağıma çekiyor. Arabanın karanlığında bakışlarıyla buluştuğumda, "Senden nefret etmiyorum Cash," diye fısıldıyor.

"Bilmiyor musun?"

"Hayır. Sadece senden hiç hoşlanmıyorum." Yanakları, dudaklarını dizginlemeye çalıştığı ama başaramadığı bir gülümsemeye doğru çekiyor. Bu bana şimdiye kadar verdiği en tatlı gülümseme, şimdiye kadar onda en sevdiğim gülümseme.

Bir kahkaha patlattım. Başımı koltuğun arkasına yaslayarak onun elini kendi elimle kapatıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Bu çok iyi. İlerleme, değil mi? Bu da kapıyı açık bırakıyor-"

"Hiç şansın yok." O da arkasına yaslanırken gülüyor ve bunu her zaman yaptığımız gibi elini benimkinin altına koyuyor. Boynunu döndürerek bana bakıyor, kahkahası azalıyor. "Özür dilerim Cash."

Nefes veriyorum, yarının getireceklerini bir kenara bırakıp onunla birlikte bugüne odaklanıyorum. "Sorun yok. Karşıma ne çıkarsa çıksın üstesinden gelebilirim. Bana boşuna geri dönen çocuk demiyorlar."

"Yarışların kötü çocuğu olduğunu sanıyordum?" "Kime sorduğuna bağlı."

"Sana soruyorum." Bakışları sanki gerçekten ilgileniyormuş gibi benimkilere kilitleniyor.

Bunu beklemiyordum. "Geçmişimden ziyade bugün kim olduğumla yargılanmayı tercih ederim."

Araba, görünürde bir fotoğrafçı olmadan otelin önüne yanaşıyor. Miami'ye geldiğimde burada kalmayı sevmemin nedenlerinden biri de bu. Misafirlerinin mahremiyetini koruyorlar.

Marina bu kez arabadan indiğimizde yabancıymışız gibi ayrılmıyor. Yanıma gelip araçtan inmemi bekliyor ve lobiye birlikte giriyoruz. Tek seferlik bir şey olsa ve saygı olmasa da aramızda güven var. Bu yüzden havayı boş nezaketlerle doldurmaya gerek yok.

Asansöre binene kadar birbirimize değil önümüze bakıyoruz. "Yani ..."
Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Nereye gidiyorsun, Ryan?"

Başımı sallayarak sırtıyorum. Sanırım onun bana şaka yollu böyle seslenmesinden çok, bu ismi duymaya alıştığım için üzülüyorum. Yine de umursamıyorum. Onunla olmak, iğneleyici bir yorumla berbat edilemeyecek kadar iyi hissettiriyor.

Bu anı mahvetmek istemediğim için ismi boş verdim çünkü bir önemi yoktu. Burada ve şu an dışında hiçbir şeyin önemi yok. "Nerede olursan ol."

Marina

Cash Ryatt'ın karizmasının gücünü hafife almışım.

Şimdi neden bu kadar çok kadının bu adama aşık olduğunu anlıyorum. En azından o bana öyle olduğunu söylüyor. Çekimler için Kanada'ya döndüğümde kendi araştırmamı yapacak zamanım olana kadar onun sözüne güveniyorum.

Bildiğim tek şey, onun yeşil gözlerinde kaybolmanın kolay olduğu, özellikle de size bir av gibi kilitlendiklerinde. Beni en lezzetli şekilde yemek mi yoksa gerçekten öldürmek mi istediğini anlayamıyorum. Bunu öğrenmek için biraz daha yanında kalmaya razıyım çünkü aptalca yakışıklı.

Güneşte açılmış kahverengi saçlarıyla bir sörfçü, bir *GQ* modeli ve bir yarış arabası sürücüsünün karışımı olan bu adam, fiziksel ve kişilik olarak beklentilere ilişkin kalıpları kırıyor.

Onu bu kadar çekici bulmam sinir bozucu.

Onun gibi bir adam istememeliyim - her köşede bana meydan okumaktan kendini alamayan, bana laf atmaktan çekinmeyen ve beni arzulanır bulmaktan çok tahammül edilemez bulmaya meyilli şakalar yapan biri.

Beni çekici buluyor mu? Benimle ilgili sorunu bu mu, yoksa benim onun hakkında emin olmadığım gibi o da benim hakkımda emin değil mi?

Gözlerimi kısarak, sürgülü cam kapının önünde durmuş, pencereden dışarıya lazer gibi odaklanmış onu izliyorum. Uzun boylu, saçları dağınık haliyle son derece seksi, geniş omuzlu, kesik çeneli ve gece geç saatlerde bacaklarımı bir cırcır böceği gibi birbirine sürterek iç bacaklarımda nasıl bir his yaratacağını merak etmeme neden olan kirli sakallı. Biriyle birlikte olmayalı çok uzun zaman oldu.

Beni önceliği yapan biri.

Bana dünyalar kadar değerliymişim gibi davranan biri.

Bana tekrar yüzümü kızartacak şekilde dokunan biri.

Cash yüzümün kızarmasına neden oluyor ama bu kızgınlıktan, yakınlığımızın sıcaklığından ya da bana dünyadaki tek kadınmışım gibi bakmasından değil.

kalabalık bir odada. Hayır, o adama duyduğum gülünç çekimden değil. *En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum.*

Kendimi kontrolden çıkmış hissetmeme neden oluyor, ancak konu o olduğunda baştan çıkarma düşünceleri düşünmem gereken son şey. *Yine de buradayım.* Onu düşünmemem gereken şekillerde düşünüyorum.

Dudağımı ısırarak kendimi toplamak için arkamı dönüyorum. Bu gece çok içtim ve yeterince yemedim. Hepsi bu kadar. Ama sonra bakışlarım onu tekrar buluyor, beyaz gömleğin yapıştığı her kasın tadını çıkarıyor, mermer bir heykel için referansmış gibi o inanılmaz kıcı inceliyorum. Birine karşı bir şeyler hissetmeyeli gerçekten uzun zaman olmuştu.

Bir sandalyeye kayıyorum çünkü bu gerçekliğin bir dozu. En son ne zaman oldu? Corbin işi yapmadığı için en son ne zaman kendimi boşalttım?

Daha da önemlisi, Cash'e sırf bana nazık davrandığı için mi gece atıştırması gibi bakıyorum?

Kısa cevap: Evet.

Şimdiye kadar hayatımın ne kadar üzücü ve cinsiyetsiz olduğunu bilmiyordum.

Odayı kaplayan ve beynime kirli düşünceler yerleştiren varlığıyla ona bakarken, ağzını tekrar açmadan önce kendimi şımartıyorum.

İşte o zaman başımız belaya girmeye meyillidir.

Benimle aynı fikirde olmamayı seviyor. Ben de onun bunu yapmasını seviyorum. Beni diken üstünde tutuyor. Hayatında bir hayran gibi dolaşan başka bir evetçiye kimin ihtiyacı var ki zaten? *Benim yok.*

Cash Ryatt lafı dolandırmayan ve hayatı buna bağlıymış gibi gerçekleri söyleyen bir adam. Kısacası, bana kolay davranmıyor ve bu nedense hoşuma gidiyor. En mütevazı haliyle bile canlandırıcı ve bir kişilik özelliğinden çok kötü bir ruh hali gibi hissettiren bir yönden huysuz.

Ama artık bunların hiçbir önemi yok. Kendimi hiç onun gözetiminde olduğum kadar korunmuş ve güvende hissetmemiştim.

Cash, Corbin'in ve çıktığım diğer tüm erkeklerin tam tersi. Yetiştirilme tarzlarından okullarına, pahalı saç kesimlerinden stilistlerinin seçtiği mükemmel ütülenmiş kotlara kadar güzel ve tahmin edilebilirlerdi.

Sorunlu bir kötü çocuğun bana göre olduğunu hiç bilmezdim, ama bu gece Cash Ryatt kesinlikle öyle.

Ay ışığının son huzmelerinde zihnim bulanık ve sabahın erken saatlerinde çakırkeyifim. Nefesimi içime çekiyorum, yavaşça nefes veriyorum ve vücudumun gerginliğini atmasına izin veriyorum. "Babam bana hep gece ikiden sonra iyi bir şey olmadığını söylerdi."

Arkasını döndüğünde Cash'in gözleri odanın öbür ucunda benimkileri buluyor. "O haklı."

Sırtımı deriye yasladığımda, verdiğim yanlış kararlar arka koltukta daha da büyümüş gibi hissediyorum. "Dışarı çıkmamalıydım." Ya da belki de sadece onun varlığı hava sahasını ve benim dikkatimi tüketiyor.

"Muhtemelen hayır, ama arkadaşların gittiğinde sen de gitmeliydin." Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki ilk kez sanat eseri görüyormuş gibi beni inceliyor; heyecanlanmış, dokunmadan olabildiğince derine iniyor.

Ona bakarken ağır bakışları altında nefesim kesiliyor, tekrar konuşmadan önce çenesindeki tikleri sayıyorum.

Bir.

İki.

Üç.

Dört.

"Menajerinin sana görünmeni söylediğini anlıyorum ama ne elde etmeyi umuyordun?" diye soruyor alçak bir ses tonuyla, gardını ve savunmasını indirerek.

"Bir süreliğine kafamın dışına çıkmak istedim. Eskiden olduğu gibi endişelerim olmadan özgür olmak istedim."

"Hayatın o kadar berbat mı, Marina?"

Bebeğim, tatlım ve hatta prensesin yokluğu fark ediliyor ve keşke bunları ondan tekrar duyabilseydim diyorum. Duygularımın derinliklerine tekrar gömülmek yerine beni bir tür kızgınlıkla ateşlemekten başka bir nedeni olmasa bile. "Dans etmeyi severim. Bir kokteyl içmeyi ve arkadaşlarımla birlikte olmayı. Her zaman her şeyi düşünmek zorunda kalmamak. Sadece ritme göre hareket etmek ve kendimi kaybetmek. Hepsi bu. Büyük bir gizem yok. Arkamı döndüğümde gitmiş olduklarını fark edene kadar eğleneliydi. Bir mesaj aldım. Onlara ne diyeceğim? Hayır, az önce dans pistinde öpüştüğün adamla seks yapamazsın. Yirmi altı yaşındayız."

"Yirmi altı mı? Bu senin yaşın mı?" "Evet."

Alnını ovuşturarak odayı geçmesini izliyorum. Ne mırıldandığını anlayamıyorum, ama anlaşılan bu onu daha iyi hissettiriyor çünkü şimdi başını sallıyor.

Gecenin mi yoksa yaşımın mı onu daha çok rahatsız ettiğinden emin değilim. "Kaç yaşındasın?"

"Senin için çok yaşlı."

Gülüyorum ama sonra ciddi olduğunu anlayınca alay ediyorum. "Benim için çok yaşlı olan ne, büyükbaba?"

Bu sefer kıkırdıyor. Minibardan iki şişe alıp birinin kapağını çeviriyor ve bana vermek için geri dönüyor. "Al bakalım. Su kimseyi incitmez." Kendi şişesinin kapağını kapatıyor. "Otuz beş yaşındayım."

Neden sırtıttığıma dair hiçbir fikrim yok ama *onun pahasına* eğleniyorum. "Otuz beş mi?" Alaycı bir ses tonuyla haykırıyorum. "Tanrım, belki de sana su getirmeli ve sıvı aldığından emin olmalıyım. Dışarı çıkıp biraz kuru erik almamı ister misin ya da belki çantamda senin için bir parça akide şekeri vardır." Büyük bir yudum alıyorum, sonra da pes etmemek ve gülmek için nasıl çabaladığını izliyorum.

"Devam edin. Bu çok eğleneli." Karşımdaki sandalyeye oturduğunda nihayet ondan bir gülümseme alabiliyorum. Suyunu içerken kısa sürdü, ilk başta yavaştı.

Ta ki tüm şişeyi bitirene kadar. Beni diken üstünde oturarak detay vermesini bekliyorum ama vermiyor. Sessizlik sırasındaki büyük birikimle beni kızdırmaya çalışıp çalışmadığından emin değilim, ama boşluğu doldurma ihtiyacı hissetmemesi etkileyici. Ustalaştığı bir parti numarası gibi görünüyor.

Uzun süre sessiz kalamayacak kadar güçsüz olduğum için "Planın bütün gece bana bakmak mı?" diye sordum.

"İçinde bulunduğum en kötü plan değil." Sırıttıyor. "Yarış için burada değilsin, o zaman neden Miami'desin?"

Suçlama canımı yakıyor ve başım yana kayarak bakışlarımı kaçırıyorum. Beni çok net görüyor. Yaptığım her hareketin bir rahatsızlık belirtisi olduğunu bildiğim halde soğukkanlı davrandığımı düşünerek yerimde kıpırdanıyorum. Gözlerimi ona dönmeye zorlayarak, "Aileme destek olmak için geldim" diyorum. Sessizlik. Yanağımın içini ısıyorum ve gevezeliğe devam ediyorum, "Kanada'da çalışıyordum, bu yüzden diğer yarışlar için dünyayı dolaşamadım."

"Mantıklı."

Verdiği yanıtta hiçbir şey mesele çözülmüş gibi görünmüyor. Kibarca beni rahat bırakıyor mu? Verdiği ertelemeyi kabul edip nefesimi serbest bırakıyorum. Aramızda bir sehpa, rahatsız edici bir sessizlik ve milyonlarca sır var. "Seni bu akşamki karmaşamın içine sürüklediğim için özür dilerim."

"Beni her zaman arayabilirsin." O kadar içten ki kalbim küt küt atıyor. Öne doğru oturup iç geçiriyor, sonra ellerini yüzünde ovuşturduktan sonra kollarını bacaklarının üzerine koyuyor. "Senin hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Benden nefret etmiyorsun ama benden hoşlanmıyorsun da. Biz arkadaş değiliz, peki bu bizi ne yapar? Düşman mı?"

"Benimle kavga edemeyecek kadar yorgunsun."

Arkasına yaslanıp deri koltukta biraz kaymadan önce kıkırdıyor. Gözleri hâlâ benimkilerden ayrılmıyor. "Yani düşmanlarla mı devam edeceğiz yoksa ikisinin arasında bir yerde mi?"

"Bilinmeyen daha kolay olabilir."

"Görünüşe göre seninle hiçbir şey kolay değil." Sanki mükemmel bir cevap bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor ama bu saatte iğneleyecek bir şeyim kalmadı.

"Corbin beni Vancouver'da çektiğimiz filmdeki kostüm asistanıyla aldattı." Boğazım kuruduğu için bir yudum daha alıyorum. "Sanırım bunca zamandır birlikte yatıyorlardı çünkü benimle yatmıyordu."

Derin iç çekişi her şeyi anlatıyor. Bu klişe hikâye beni de çileden çıkardı. "Bunu duyduğuma üzıldüm."

"Konuyu açtığımda doğru şeyler söylüyor, bana sürekli güven veriyordu ama bir şeyler ters gidiyordu. Bunu içimde hissettim." Sanki odanın köşesinde bir güç bulacakmışım gibi omzunun üzerinden bakıyorum. Bulamıyorum, onun yerine çok daha rahatlatıcı olan gözlerine bakıyorum. "Ona partnerimle seks yapmadan yaşamak istemediğimi söylediğimde, beni onu aldatmakla ya da bunu istemekle suçladı. Mesele şu ki, ilişkimizde eksikliğini hissettiğim tek şey seks değildi."

"Aşk mı?"

Bu kelimeyi duymak beni hem sarsıyor hem de hızla atan kalbimi sakinleştiriyor. Dışarıda bir yerde. . . "Onu hiç sevdim mi bilmiyorum." Utanç hala ruhumun bir parçasını kaplıyor, beni kötü adam olmaya ve ilişkinin başarısızlığının suçunu üstlenmeye ikna etmeye çalışıyor. Geçmişte olabilirdim. Yaptım. Hiç olmamış bir şey için savaşılabilecek enerjim yok.

"Biz Hollywood'da yaratılmış bir çifttik. Bir film için birlikte seçmelere katıldık ve çift olarak rol aldık. Sanırım başlangıçta bunun gerçek olduğuna inanacak kadar safmışım ama sanırım o zamandan beri metot oyunculuğu yapıyoruz." Bir nefes alıyorum ve gecenin bir yarısı da olsa gerçeği açıkladıktan sonra kalbim daha da hafifliyor. "Ona baktığımı hatırlıyorum. eğer ayrılırsak kariyerimin biteceğini söyledi. Biliyor musun?"

Cash'in bakışları gözlerimden ağzıma doğru ilerlerken, "Ne?" diye soruyor.

"Umurumda değildi." O günkü kararlılığım geri dönerken başımı sallıyorum. "Beni sonsuza dek Corbin Darian'a bağlayacak bir kariyeri önemsemeye kendimi zorlayamazdım." O ilişkiyi yürütmek için daha fazla çaba göstermediğim için duyduğum suçluluktan kurtulmuş gibi bir nefes alıyorum. Sonunda bunu içimden atmak iyi hissettiriyor. Günlerdir bir "acaba" durumunda yaşıyordum ve artık cevaplara çok daha yakınlım. Ancak Cash'in son itirafımdan sonra devam eden sessizliği beni endişelendiriyor, sanki üzerime bir hüküm verilmesini bekliyormuşum gibi.

Her nasılsa, padoktan bu yana, benim hakkımda ne düşündüğünü önemsiyorum. Onun ne düşündüğünü önemsiyorum, nokta. Onunla aramdaki ani bağ gözlerinin yeşilinden daha derinlere inerken bakışlarını tutmak için mücadele etmiyorum.

Sonunda dudaklarının iç köşesini yalayarak yer değiştiriyor. "Seks yapmayı ne kadar oldu?"

Şok ... suç ... kızgınlık beni ayağa kaldırıyor. "Bu kadar mı? Söylediklerimden anladığın tek şey bu mu?" Balkona doğru yürüyorum, temiz havaya ihtiyacım var. "Bunların hiçbirini kimseye anlatmadım, en iyi arkadaşıma bile, ve senin yakıcı sorunun bu mu? Önemsemediğin tek şey seks hayatım mı?"

Geçerken bileğimi yakalıyor ve bakışlarımızın kilitlenmesine yetecek kadar beni geri çekiyor. "Bana karşı kibirlenme bebeğim. Bu gece güvenilir olduğumu zaten kanıtladım. Bu yeterli değil mi?"

"Bana güvenini borçlu değilsin. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Telefon hariç, değil mi?" diye hızlıca cevap veriyor, ancak yüz ifadesi koşulların zorlaması altında nötr kalıyor.

İkimiz de birbirimizden yüz çevirmeyecek kadar inatçıyız ama kaybedecek bir şeyimiz olduğunda gardımızı indirecek kadar da zekiyiz. Ona doğru dönüyorum, karşılığında bana anlayış göstermesi için duyduğum bu derin ihtiyacı anlayamıyorum. Bana açılmasına ve bir sırrını paylaşmasına mı? Kendi üzücü hikâyesini mi? Şu anda kendimi daha az savunmasız hissetmemi sağlayacak bir şey söylemek için mi? Ama söylemiyor, ben de "Kendimi ifşa ettim ve-" diyorum.

"Sırlarınız benimle güvende. Onları paylaşmayacağım ve sana karşı kullanmayacağım. Ama bana bir iyilik yapmanı da istiyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak şaşkınlıkla duruyorum. "Kendi çıkarlarına odaklanmak için sana söylediğim her şeyi tamamen göz ardı ediyorsun ve şimdi de *benden* bir iyilik isteme cüretini mi gösteriyorsun?"

"Söylediğin ve yaptığın her şeyi fazla düşünmeyi bırak. Her zaman bir başkasının onayı için yaşarsan ya da senin hakkında ne düşünecekleri konusunda endişelenirsen asla mutlu olamazsın," diyor bir kaidenin üzerinde oturmuş, sanki seyirciler arasındaki bir hayranımdan başka bir şey değilmişim gibi bana tepeden bakarak.

"Ben sadece senin düşürdüğün titreşimi alıyorum."

"Buraya gel."

"Hayır."

"Marina." Bu bir soru değil. Ses tonuna bakılırsa, bu kesinlikle bir talep.

Kollarım göğsümün üzerinde geriliyor, yeni oluşturduğum savunmamı sıkıca tutuyorum. "Hayır."

"Tanrım, çok inatçısın." Öne doğru uzanarak beni kalçalarımın yakaladı ve kendine çekti.

Kucağına indiğimde protesto yerine bir çığlık kopuyor. Başka biri olsa gözlerini oyardım. Cash'in gözleri mahvedilemeyecek kadar güzel. Ama aksi takdirde, kızarmış olurlardı. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Seni dinletmek."

Ona bir ya da iki kez inatçı olarak adlandırıldığımı söylemeyeceğim, ama haklı olduğu bir nokta var. Bazen gözümün önündekini görmek yerine düşüncelerime kapılıyorum. Bu yüzden zihnimi bulandırmak isteyen alkole inat, net düşünmeye ve bu konuda aklı başında olmaya çalışıyorum. "Peki. Bana ne söylemek istediğini söyle."

"Neyin yanlış gittiğini anlamaya çalışarak zaman kaybetmeyi bırakın çünkü cevap her zaman eski sevgilinizin bir pislik olduğu olacaktır. Bu yüzden ne yaptığınızı ya da yapmadığınızı sorgulamayın. Ve bizim adımıza konuşmadığı ya da hareket etmediği için dışarıdaki diğer tüm erkekleri suçlamayın. Gitmene izin verdiği için aptalın teki. Milyonlarca başka erkek bundan daha akıllı."

Kollarında tatlılıktan dağılmamaya çalışarak, onun yerine eriyorum - kalbim, savunmalarım ve bu adamı öpmeme iradem. Neden bana karşı bu kadar iyi olmak zorunda? Böyle devam ederse, bu duygu dalgasına karşı savaşımayacağım ve onun gelgitine teslim olacağım.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" "Kırk iki."

Başım sarsıldı. "Vay be. Kırk iki inç mi?"

Kıkırdıyor, yakın zamanda benden vazgeçmeye niyeti yokmuş gibi kalçamı okşuyor. Buna bayılıyorum. *Lanet olsun ona.* "Hayatın anlamı, ama iltifat için teşekkürler." diyor.

"Bu bir iltifat mı yoksa tehdit mi?"

"Hmm. Sanırım bunu öğrenmemiz gerekecek." Kahkahalarım şampanyadaki baloncuklar gibi serbest kalıyor ve kollarında daha hafif hissetmemi sağlıyor. "Gerçekten ne soracaktın?"

Söylediği sözlerde değil, her ne kadar eve çok yakın olsalar da. Aslına bakarsanız, tam bir vuruştı. Ama ses tonundan anlıyorum; neler yaşadığımı biliyor ve daha önce de bu yollardan geçmiş.

Bu yüzden mi ona güveniyorum?

Bu yüzden mi onun kucağında kalıyorum?

Paylaştığı her saniyenin ve her kelimenin tadını çıkararak mı?

Evet.

Burnunun ucuna dokunuyorum. "Ne yapmamı öneriyorsun?" Ucuna vurarak soruyorum. "Ve seninle seks yapmasam iyi olur."

Dilini şaklatarak sırtıyor. "İşte plan suya düştü." Saçlarımı yüzümden geriye doğru toplamak için uzanıyor. Parmakları kulağımın kabuğunda oyalanırken gülümsemesi kayboluyor. Göğsündeki bir yükselme diğer vücut parçalarının da yükselmesini sağlıyor. "Ben ... uh ..."

"Sekiz ay." Nefesimi içime çekiyorum ve onun etrafında kolayca bırakıyorum. "Sanırım seks yapmayalı ya da başka bir şey yapmayalı sekiz ay oldu..."

"Yapar mıydın?"

"Gerginliği biraz azaltın."

Neredeyse bana yüksek sesle gülmesini bekliyordum ama öyle yapmadı. Parmak uçları kulağımın etrafında dolaşıyor, sonra köprücük kemiğıme iniyor. Göğsümde hayali bir desen çiziyor, arkasında tüylerim diken diken oluyor ve fısıldıyor, "Bu çok kötü."

"Evet, bu bir trajedi." Onun üzerinde kıpırdanıyorum çünkü zaten buraya kadar gelmiştik.

Ağzının sağ tarafı kalkıyor. Bu onun çekiciliğini artırsa da, o kısmı dikkatimi çekmiyor. Sert ve iri ve daha fazlasını hissetmek için tekrar hareket ediyorum. Göz kapaklarım kapanmakla tehdit ediyor, bedenim ona sürtünerek zevk alma şansını yakalamaya istekli. Bağlantımızın sıcaklığı göğsüme yayılırken, yapmak istemediğim şeyi yapıyorum, parmaklarımın ucuyla yanağına dokunuyorum ve fısıldıyorum, "Gitmeliyim. Gece ikiden sonra iyi bir şey olmaz."

Eğilerek yanağını yüzüme sürtüyor ve ağzıyla kulağıma ulaştığında fısıldıyor: "Kalmak için bir neden daha."

Kal.

Tek bir kelimeyle tedbiri elden bırakıyorum. Kollarımı boynuna doluyor, onunla tanıştığımdan beri uzak tuttuğum bir arzuyu tatmin etmeye çalışıyorum.

Neden bu kadar iyi olmak zorunda?

Neden umursamak zorunda?

Neden bu kadar seksi olmak zorunda?

Lanet olsun ona.

Nakit

Benden nefret etmediğini biliyordum.

Bilmediğim şey beni ne kadar çok istediğiydi. Eğer bilseydim, padoktaki noktaya atlardım. Onu öpüyorum, parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum, dudaklarının tatlı baskısının, şarabın ve arzunun karışımının tadını çıkarıyorum ve sonra sanki mümkünmüş gibi beni daha yakına çekerken eğiliyorum.

*Dilinin her kıvrımıyla . . . Vücudu
beni itiyor.*

Ve onun tadı, aramızdaki bağı derinleştiriyor.

Bu inanılmaz kadının ilk tadı kaderimi mühürledi. Onu öpmek asla yeterli olmayacak. Onun kötü bir fikir olması için on neden sayabilirim ama sonuç hep aynı olacak. Ne istersek isteyelim, birlikte takılamayız. Bize dağıtılan el bu.

Çok fazla şey tehlikede.

Elimi sırtının çıplak derisinde gezdirdiğimde, parmaklarımı o inanılmaz kalçanın üzerine oturan elbisenin kenarının altına daldırdığımda, beni her şeyi bir kenara atmaya hazır hale getiriyor.

Sikim pantolonuma sürtünüyorum, onun ribaundu olacağım umurumda bile değil. "Bunu yapamayız prenses."

Biliyorum.

O bunu biliyor.

Bütün dünya aramızda hiçbir şey olamayacağını biliyor. Bu çok fazla kuralı ihlal eder ve sahiplerini kızdırır. Geri çekilip yüzünü avuçlarıma içine alıyorum ve bunu onunla yaparsam nelerin tehlikeye gireceğini kendime hatırlatmak için tekrar söylüyorum. "Kariyerimi mahvetme riskini göze alamam."

"Bir kadın için," diyor, içine gizlenmiş bir küçümsemeyle. "Herhangi biri için."

Bileklerimi tutarak alnımız birbirine değene kadar öne eğiliyor ve gözlerini kapatıyor. "Kendimizi kaptırdık, hepsi bu."

Yanağını okşuyorum, sonra ona daha iyi bakabilmek için arkama yaslanıyorum. Gözlerini açtığında fısıldıyorum, "Seninle yapmak çok kolay." İçinde kavga yok, ani yorumlar yok ya da kaçmak için acele etmiyor. Omuzlarını yumuşatıyor ve elime yaslanıyor. "Gitmeyi zorlaştırıyorsun, Marina."

Bana bir gülümseme bahşedildi. Küçük ama vermeye istekli olduğu her şeyi alacağım. "Yapılacak en doğru şey bu," diye fısıldıyor, sesi benden daha ikna edici çıkmıyor.

Aptalca kocaman sırtıyorum ve hafifçe kıkırdıyorum. "Kesinlikle öyle hissettirmiyor."

"O anda. Ama o öpücüğün ne kadar güzel olduğunu unuttuğumuzda, sanki hiç yaşanmamış gibi olacak."

Saçlarını yüzünden geriye doğru itiyorum. "Unutmayacağım." Aramızda bir ateş yanıyor, ama ona göre hareket etmekten daha iyisini bilerek, işleri soğutmayı umarak bir nefes alıyorum.

"Doğru şeyi yapmak neden bu kadar yanlış hissettiriyor?" Ağır bir iç çekişle isteksizce uzaklaşıyor. "Bu hafta sonu kendim gibi davranmadım."

"Eğer bu sen değilsen, o zaman diğer tarafını görmek için sabırsızlanıyorum."

Bu onun ruh halini hafifletiyor ve ayağa kalkıp odayı geçerken gülümsüyor. Gitmek dışında benden daha fazla uzaklaşamaz. "Böyle davranmamın nedenlerinden birinin sen olduğuna dair bir his var içimde." Beni izlerken kaşları kalkıyor.

Başparmağımı alt dudağıma sürterek tekrar kıkırdıyorum. "Senin için her zaman suçu üstlenirim."

Gülümsemesi tanıştığımızdan beri gördüğüm en büyük gülümseme, ama kahkahalarımızla birlikte kayboluyor. Aniden, saniyeler bile çok fazla zaman gibi geliyor ve aramızda boşluk kaldı ve sorular akın ediyor. "Ne yapıyoruz Cash?"

Bunu düşünüyorum. Çok yorgunum ama söyleyebileceğim hiçbir şey onun ses tonuna sinmiş endişeleri dindirmeyecek. "Sen söyle."

"Sana gelmek yerine odama gitmeliydim. Neden kalmama izin verdin?"

Sandalyede arkama yaslanıp kollarımı bacaklarımın üstüne koyuyorum ve kaşlarımı ovuyorum. Dikkatsizce cevap veremem. Onunla bir şey diğerine yol açar ve sözlerim bana karşı kullanılabilir. Gün ışığında daha keskin olduğum zamanlar sorun değildi ama bu gece zamanlama yanlış. "Bir arkadaşına ihtiyacın varmış gibi görünüyordun."

Ayakkabılarını daha önce çıkarıp bıraktığı yere doğru yürüyerek onları geri alıyor ve iki parmağının arasından sarkıtıyor. "Yorgunuz ve -"

"Gece ikiden sonra iyi bir şey olmaz."

Gülümsemesini yumuşatan ama daha az güçlü hale getirmeyen bir şey geliyor. *Gurur olabilir mi?* "Kesinlikle," diye yanıtlıyor.

Harekete geçiyor, şifonyerden çantasını alıyor ve gitmek için hazırlanıyor. Yanına yürüyorum, kapıya ulaşmadan hemen önce onu yakalıyorum. Elimi başının üzerine koyup kapıyı bir süre daha kapalı tuttuğumda eli kapı kolundaydı.

Arkasını dönerek başını eğiyor ve bana gülümsüyor. "Yardımcı olabilir miyim?" Boğazından sık sık bir kıkırdama geliyor.

"Evet." Parmak eklemimi çenesinin altında gezdirip güzel yüzünü inceliyorum. "İyi misin?"

"Benim için endişelenmene gerek yok, ateşli çocuk. Ben her zaman ayaklarımın üzerinde dururum." O bir aktris ve diğer herkesi nasıl kandırdığına bakılırsa iyi bir aktris, ama ben onun içini görüyorum, özellikle de bakışları yanıımızdaki duvara düştüğünde.

Gözleri tekrar benimkilerle buluşana kadar çenesini parmaklarımın arasına alıyorum. "Dünyanın geri kalanı için yaptığın şarkı ve danstan bahsetmiyorum Marina. İçinden bahsediyorum, herkesten sakladığın kısımdan." "Sakladığımı düşündüren ne?" Göz teması kurmakta zorlanıyor ve yavaşça göz kırpması ona ihtiyacı olan rahatlamayı sağlıyor. Dudakları hayal kırıklığıyla ayrılıyor

içeri süzülür ve geri çekilir, ancak arkasındaki kapalı kapı tarafından durdurulur. "Saklanmıyorum."

Kolumu indirip sırtımı dikleştiriyorum. "Tamam, kendine bu yalanı söylemeye devam edersen, ona inanmaya başlayabilirsin."

Onu durduramadan göğsümden dürtüldüm ve sonra beni tekrar dürttü. "Sen beni, benim seni tanıdığımdan daha fazla tanı mıyorsun." Arkasını dönüp ağır kapıyı çekiştirerek açıyor. "Sana neden güvendiğimi bilmiyorum-"

"Çünkü ailene güvenemiyordun."

"Aileme güvenebilirim," diyerek sesini yükseltiyor ve koridora çıktıktan sonra geri dönüyor.

Kapının pervazına yaslanıp onun somurtarak koridorda ağır adımlarla ilerleyişini izliyorum. "Tamam."

Tekrar durdu çünkü şimdi gerçekten ateşlenmişti ve kişiliğine tanık olduğum kadarıyla pes etmiyordu. "Şunu söylemeyi kes. Benim ya da ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Kişisel düzeyde, biraz biliyorum." Başımı eğiyorum ve bir elinde ayakkabıları, diğerinde çantası, protesto edercesine kollarını kavuşturmasını izliyorum.

"Oh evet, ne biliyorsun?"

"Omuzlarına yüklenen bir beklenti olduğunu biliyorum. Sen ailenin yıldızısın, tüm ilgiyi üzerine çeken bebeksın ve artık büyüdüğün için onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorsun."

"Herkes öyle değil mi? Kimse ailesini hayal kırıklığına uğratmak istemez. Tekrar deneyin."

Kapının arkamdan kilitlenmesini önlemek için sürgüyü çevirerek, onu asansöre doğru koşturmak istemediğimden biraz daha temkinli yürüyorum. "Seni yemekte gördüm. Bu gece seni duydum. Onlar için rol yapıyorsun." Aramızda iki adım kala duruyorum ve "Ama sen bana açılıyorsun." diyorum.

"Bu kesinlikle bir daha yapmayacağım bir hataydı."

"Bu çok kötü. Senin o yanını, daha savunmasız, gerçek yanını çok seviyorum. Mükemmel başına bir taç takıp kraliçeymiş gibi ortalıkta dolaşmayan tarafını."

"Prenses mi demek istiyorsun?" diye dudaklarını büzerek homurdanıyor.

Saat her duyguyu kontrol etmeyi gerektirmiyor ve ben gülmeye başlıyorum. "Evet, prenses."

Kollarını indiriyor ve sanki yıllardır bu anı bekliyormuş gibi bir iç çekiyor. "Neden böyle bir pislik olmak zorundasın?" Sözcüklerinin arasında alaycı bir hava eserken savunmacı tavrı kayboluyor. Yaklaşarak bana sırtıyor. "Sen güçlü bir adamsın, yarış listesindeki yirmi kişiden birisin ama burada durmuş benim iyi olduğumdan emin olmaya çalışıyorsun. Neden?"

"Çünkü harika bir kışın var."

Çantasıyla göğsüme vurdu. "Sen en kötüsüsün Cash!"

Tekrar elimden kaçmadan önce onu kalçalarından yakalıyorum. Eğilip kulağına fısıldıyorum, "Güven bana bebeğim, sahip olabileceğinin en iyisi benim."

Nefesinin sıcaklığı boynuma çarpıyor ve döndüğünde yanağı yanağıma değiyor. Dudakları kulağıma ulaşıyor ve fısıltıyla söylediği iki kelimeyle yeşil bayrağı sallıyor: "Kanıtla."

Onu öpüyorum, yüzünü kavriyorum ve sabit tutuyorum. Onun sahip olmasını beklediğimden daha büyük bir güçle beni itiyor, odaya doğru itiyor. Belini kavrayıp gülerek arkama yaslanıyorum. "Ne kadar oldu demiştin?"

Gömleğimin önünü yumrukluyor. "Bunu yapacak mıyız, yapmayacak mıyız Ryatt?"

"Madem bu kadar nazikçe sordun ..." Onu kucağıma alıp omzuma koyuyorum çünkü bizi odaya çok daha hızlı götüreceğim için mutluyum.

Kıçıma sert bir şaplak kahkahasına eşlik ediyor. "Cash!"

"Şşş. İnsanlar uyuyor." Ayağımla kapıyı iterek açıyorum ve içeri girdiğimizde kilitliyorum.

Öfkelendikten sonra, "Her an olabilir." diye tersledi.

"Önce güvenlik. Kadınların beni baştan çıkarmak için odama gizlice girdikleri biliniyor."

"Seni baştan çıkarmak için mi? Hayranları mı kastediyorsun?"

"Sizi her saat arayan ya da iş yerinize gelen kadınlar-"

"Bekle." Vücudu omzumun üzerinde durdu ve başını yukarı kaldırdı. Kadının harika karın kasları var. "Benim bir hayran olduğumu mu ima ediyorsun?"

"Bunlar senin sözlerin, benim değil."

"Kayıtlara geçmesi için ..." Bir parmağını yüzümün önünde tutuyor, tam olarak ortasını. Avucumu kışının yuvarlak kısmına sürüyorum çünkü boncuklar ve kabul edelim, onun delicesine seksi vücudu bir avuç almak istememe neden oluyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Güzel boncuklar."

"Uh-huh"

Onu yatak odasına taşıyorum ve yatağın ucunda duruyorum. Karmakarışık yatağın üzerine düştükten hemen sonra, "Gizlice girmedim. İlk seferinde davet edildim ve ikincisinde zorla götürüldüm." Bir nefes alıyor ve "Eğer baştan çıkarma anlayışın buysa, yanlış kadınlarla takılıyorsun demektir" diyor.

"Tek bir kelime bile edemiyorsan bunu nasıl yapacaksın?"

Dirseklerinin üzerinde doğrulup, "Seni baştan çıkarmak mı?" diye soruyor. Bir kahkaha kriziyle geriye düşüyor, rahatlayıp bana bakmadan önce kollarını buruşuk çarşafların etrafında sallıyor. "Erkekleri baştan çıkarmam gerekmiyor, bu yüzden geliştirdiğim bir beceri seti değil, ama şu anda bir şey seçmem gerekseydi, kalmayı daha cazip hale getirmek için yatağı yaptırırdım."

Ayakkabılarımı çıkarıyorum. Kalmaya ya da gitmeye karar verse de, o yatağa gireceğim. Ondan sonra ne olacağı onun kararı. "Kışını kurtarmam için beni aradığında uyuyordum."

Kenardan kayıyor ve bana arkasını dönüyor. Okşayarak soruyor, "Bu kış mı? Takıntılı olduğun kış mı?"

"Sik beni," diye homurdanıyorum, kendime bir centilmen olduğumu hatırlatarak. "İşte bu." Bir iç çekiyorum, aynı derecede bıkkın ve onun banyoya doğru yürüyüşünü izlerken sertleşiyorum. Onunla ne haltlar karıştırdım ben böyle?

Sorun var.

Kötü kararlar.

"Bensiz yatağa girme." Ben cevap veremedim kapıyı kapatıyor ve bu kadının hayır kelimesini asla duymadığını bir kez daha teyit ediyor.

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, bunu yapıp yapmamayı tartışıyorum. Aletim çoktan kararını verdi, ama geçen sefer de böyle yoldan çıkmıştım.

Bir kadın.

Benim

çocuğum.

Kariyerim alevler içinde kalacak.

Onun kalbini kıracak adamın ben olduğumu sanmıyorum. Bunun olması için elinde bir şey olması lazım. Söz konusu ben olunca, o bölgede güvende oluyor. "Hey, Marina, sanırım-"

Kapı kayarak açılıyor ve banyoda bıraktığım atletlerden birini giyerek iç çerçeveye yaslandığında kelimeler yok oluyor. "Umarım bunu ödünç almamın bir sakıncası yoktur?"

"Evet." Hayalleri gerçek olmuş bir genç gibi yutkunuyorum. "Elbette."

Saçları daha gevşek ve bukleleri saatler içinde yumuşamış, sanki o da benim gibi parmaklarını saç tellerinde gezdirmiş gibi. Bacakları bronzlaşmış ve her nasılsa beyaz tişörtümün altından çıkarken giydiği boncuklu mavi elbiseden daha düzgün görünüyor. Yine de asıl büyüleyici olan yüzü. Makyajdan arınmış hali, makyajlı halinden daha güzel. Göğsümdeki bir ağrı nefes almam gerektiğini hatırlatıyor, ben de ciğerlerime hava çekiyorum, gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Gülümsüyor ve dünyanın asla eskisi gibi olmayacağını biliyorum. "Sanırım haklısın."

"Ne hakkında?" Ne hakkında konuştuğumuzu unutmuş bir halde soruyorum.

"Geç oldu." Ah. "Sağlıklı düşünemiyoruz." Yatağa doğru yürürken, ben aptal gibi ayak ucunda dururken o bir tarafta duruyor. "Hâlâ kalmamı istiyor musun?"

"Evet," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden.

Gülümsemesi sanki gece onu ele geçirmiş gibi daha yumuşak, yatağa tırmanırken göz kapakları daha ağır. Yorganın altına giriyor ve beni izlemek için arkasına yaslanıyor. Gömleğimi çıkarmaya başlıyorum ve düğmelerini açıyorum. Etrafımızdaki hava değişti, adrenalini yerine enerji azalıyor. "Sen uyanmadan gideceğim," diye fısıldıyor, "söz veriyorum."

Samimiyet yoğun, beni yeniliğe itiyor. Kadınlarla artık böyle vakit geçirmiyorum, eğer geçirdiysem bile. Ön sevişmeye ya da seks sonrasına yakalanmıyoruz. Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama onunla bunu deneyimlemeye karşı değilim. "Buradan aceleyle çıkmak zorunda değilsin."

Gülümsemesi geri dönüyor, yarının ne getireceği umurunda bile değil. Bu gece, bunu onunla yapmak istiyorum. Ona sarılmak, onu öpmek, kollarımda uykuya dalmasını dinlemek istiyorum.

Üzerimde sadece boxer külotumla yatağa tırmanıyorum ve yanına kayıyorum. Gözlerimin içine bakarak yanağımı okşuyor. "Yarışların kötü çocuğu, onu tanıdığın zaman o kadar da kötü değil."

"Bu itibar için çok çalıştım. Bunu benim için mahvetme."

"Sırrın benimle güvende." Diğer tarafına dönüp benden uzaklaşmadan hemen önce yüz ifadesini şekillendiren gerçek bir sırıtış yakalıyorum. Başımı yastığa koyuyorum ve kolumu ona sarıyorum, vücudunu benimkine göre şekillendirirken gövdesini kendime doğru çekiyorum.

Omzunu öpüyorum çünkü öpmek istiyorum ama öpmemeliyim çünkü gerçeği biliyorum.

Zaten çok derindeyim.

Boku yedim.

Kapıya vurulma sesiyle irkildim. Oturma odasındaki cam duvardan kapı aralığına dolan gün ışığından gözlerim yanıyor.

Panjurlar açık.

Sikeyim.

Marina'nın düğmeye basmasıyla ilgili anılar geri geldi, ancak onları tekrar kapatmak gibi bazı küçük ayrıntıları hatırlamam için daha büyük dikkat dağıtıcı başka şeyler vardı.

Marina.

Elimi uzattım ama yanımda bükülmüş çarşaflardan başka bir şey bulamadım. "Marina?" Gürültü devam ederken ayağa kalkıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. "Marina?"

Yatak odasında ondan bir iz yok. Belki de odur.

Belki kahve içmeye gitmiştir.

Belki bizim için kahvaltı hazırlamıştır.

Ayakkabı

yok.

Çanta

yok.

Boncuklu elbise yok.

Gömleğimi banyoda bırakmadıysa, o da gitti.

Elimi yüzüme sürüyorum ve sonra gözetleme deliğinden bakıyorum. *Kahretsin.* Bu iyi bir şey olamaz. Kilitleri açıp kapıyı açıyorum. "Noah-" İçeri daldı.

"İçeri gelin," diye ekliyorum, bir görevdeymiş gibi görüldüğü için yolundan çekiliyorum.

Oturma odasının hemen içinde duruyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak geri dönüyor. "Ne yapıyorsun lan sen?" Sanki yerinde duramıyormuş gibi kollarını indiriyor, bir elinde telefonu, diğer eli yanında yumruk yapıyor. Ben yaklaştığımda aramıza biraz daha mesafe koyuyor.

Öfkesi üzerinde sahip olduğu küçük kontrol kayıyor gibi görünüyor. "Ne oluyor Cash?"

"Sana da günaydın." Günaydın . . . *oh kahretsin*. "Saat kaç?" Bana ters ters bakıyor. "Kız kardeşim bir yana-"

"Kız kardeşin bir kenarda mı?" Telefonumu ararken soruyorum. Yatak odasına girmeden hemen önce tıklıyor. *Hay sikeyim*. O biliyor. "Açıklayabilirim, ama ihtiyacım var-"

"Neye ihtiyacın olduğu umurumda değil. Verdiğin zararı biliyor musun?"

Elimi kaldırarak, "Beş dakika. Bana beş dakika ver, sonra istediğin kadar bağırabilirsin, ama benim-"

"Bu benimle ilgili değil Cash. Bu takımla, Westcott ismiyle ve-"

"Beş dakika beklemesi gerekiyor." Yatak odasına koşuyorum ve telefonumu şifonyerin üzerinde, şarj aletinin hemen yanında buluyorum ama fişe takılı değil ve şarjı bitmiş. "Lanet olsun!"

"Aramaya çalıştım," diyor kapıda dururken.

Kendimi kaybetmemeye çalışıyorum ama telefonu duvara çarpmak istiyorum. Onun yerine fişe takıyorum. "Saat kaç?"

Oflayıp pufluyor ama telefonunu kontrol ediyor. "9:15."

Midem düğümleniyor, ekranın bana arama yapmak için yeterli güce sahip olduğunu söylemesini bekliyorum. Belki de Noah daha acil bir şey olduğunu anlıyor çünkü orada duruyor, ses çıkarmıyor.

Ekrandaki yeşil renk beni numarayı aramaya itti. Telefon çalışıyor, ben de şarja takmak için hoparlörü açıyorum.

"Neler oluyor Cash?" Noah sanki yeniden arkadaşmışız gibi soruyor.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, keşke yere basabilseydim dedirtiyor. "Oğlumla konuşmam gerek." İki kez daha çalışıyor. "Lütfen aç. Lütfen açın." Telefon açıldığında, kelimeler ağızımdan hızla dökülüyor, "Uyuyakalmışım. Ben-"

"Bip sesinden sonra mesajınızı bırakın." *Beeeeeeep* . . .

Seyahat ederken oğlumla tek bağlantım bu telefon olmasaydı, onu parçalardım. Telefonu kapatıp yatağın ucuna çöküyorum, öne doğru eğilip ellerimle yüzümü kapatıyorum.

"Konuş benimle," diyor Noah, sesi artık endişeye doğru kayıyor.

Hayal kırıklığı içimde hızla ilerlerken kendimi dik oturtamıyorum. Başımı kaldırıp kalan mesafeyi katediyorum. "Bu sabah sekizde oğlumla konuşmam gerekiyordu. Ona ulaşmam için bana sadece bir şans verdi."

"Bunu duyduğuma üzıldüm."

"Benden intikam almak için her fırsatı kullanıyor." Kendimi oturma odasının ışığına doğru sürükleyerek ayağa kalkıyorum. Marina'nın dün gece çok kısa bir süreliğine sahip olduğu koltuğa otururken ben de kanepeye oturuyorum.

"Yarıştan önce onunla konuşmayı sevdiğini biliyorum ama bunun gününü belirlemesine izin veremezsin."

"Yapmayacağım." Bu noktada kendime inanıp inanmadığımı bile bilmiyorum.

Telefonuna birkaç kez dokunduktan sonra önümdeki sehpa oturuyor. "Üstüne daha fazla pislik yığmaktan nefret ediyorum ama medya bu sabah bayram ediyor ve kardeşlerim çok öfkeli."

Marina.

Hala aptalı oynuyorum, telefonla onun arasında gidip geliyorum. Telefonu tekrar eline aldı ve "Yarışların kötü çocuğu, yarış kraliyetinin kalbini kazandı" yazısını okudu.

Kaydırırken Marina ve benim bir fotoğrafımızı gösterdi. Siktir. Gece kulübünden çıkarken el ele tutuşuyoruz. "Güzel ve Kötü Çocuk."

Diyor ki, "Dinlenmemişsin. Dikkatsiz davrandım ve-"

"Açıklayabilirim."

"İyi edersin çünkü seni kovma prosedürünü tartışıyorlar."

Hayatımı sikeyim.

Marina

"ATLA, FILM YILDIZI!"

Tanımadığım bir araba önümde durduğunda lastiklerin gıcırtısı daha yeni kesilmişti. Normalde güvenliğim için ters yöne doğru koşardım ama neyse ki sesi tanıyordum. Poppy Stanfield. *Mezuniyet tacımın balo kraliçesi. Benim esmerime karşılık sarışın.* Büyük ihtimalle... *hepsi bu*, sadece "Büyük ihtimalle."

Ve hiç değişmemiş. Bu yönünü seviyorum.

Eğilip arabanın içine bakıyorum ve en iyi arkadaşımın gülümsemesiyle karşılaşıyorum.

"Beni kaçırmaya çalıştığını sanıyordum baba."

"Öyleyim. Bin de gidelim." Güneş gözlüklerini kafasında sallıyor. "Gerçi seni sadece daireye götüreceğim." Hınzır bir gülümsemeyle tam bir baş belası gibi görünerek soruyor: "Tabii spontane bir yolculuğa çıkmak istemiyorsan? Ben buna varım."

"Çok isterdim ama yarın çekimlerim var. Geri dönmemin tek sebebi bu."

Bagajı açıyor. "Bütün gün burada mı duracaksın, yoksa seni buradan çıkaracak mıyız?"

"Sanki beni hapisneden kaçırmıyormuşsun gibi geliyor." Bavulumu arkaya sürüklüyorum ve bagaja yüklüyorum. Bagajı kapattığımda uzaktan ismimin seslenildiğini duyuyorum. Arabaya atlıyorum ve "Yerimiz tespit edildi." diyorum.

"İkimiz de beni zerre kadar umursamadıklarını bildiğimiz halde beni paparazzi kaosuna dahil etmen çok nazik bir davranış." Bir havaalanı bölgesinde yasal olandan daha hızlı bir şekilde kaldırımdan uzaklaşıyor. Arkama bakıyorum ve gülüyorum. "Her zaman Thelma ve Louise gibi kurtarmaya geleceğim."

"Yine de o sonu atlayabilir miyiz? Çok acımasızdı."

"Evet, bizim için uçurumdan atlamak yok. Yani ..." Bana doğru baktı.
"G r n  e göre konuşacak çok  eyimiz var."

Çaresizlikten ya da o anki umutsuzluktan olsa gerek, ona basit bir mesaj gönderdim:

Corbin hile yapıyordu. Bu konuda ne hissetti imi bilmiyorum.
Miami'de bir tuvalete tıkıldım kaldım. Vancouver'a d nece im.
Yarın. Sohbet edelim o zaman.

Tamam, hayatımda olup biten her şeyin gerçeklerini içerdiği için belki *o kadar* basit değil, ama ihtiyaç duyduğum anda onu buraya getirdiyse, şikayet etmiyorum. "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?"

"Lauren ile irtibata geçtim ve bana uçuş bilgilerinizi verdi."

"Buraya nasıl geldin? Seattle'da bir i in var."

"Yaptım, ama o adam tam bir pislikti ve onun tuhaf isteklerine katlanmaktan bıkmı tım."

"Sıra neydi?"

"Bana taze aslan balığı almamı ve üzerine ayranla yapılmış ve irmikle servis edilen bir parça Hint kırmızı biberi koymamı söyledi." Sanki yeniden kırılmış gibi ba ını sallıyor. "Böyle bir şey yok ve olmamalı da. Sadece tatları bile çılgınca olurdu. F zyona varım ama sadece maceracı olmamalı. Damakta bir anlam ifade etmesi gerekiyor." Aramızda bir el sallıyor. "Ben bunu yapamam. O  izgiyi Bonkersville'e ge emezdim. Bu yüzden şu anda yeni bir i  arıyorum."

" z r dilerim, Poppy. Ba ından beri sana çok kötü davrandı." Bu fırsatı beni görmeye gelmek için kullandığını fark edince e ilip omzuna sarılıyorum. "Beni görmeye geldi in için teşekkürler."

"Burada olmak istiyorum, bu yüzden endi elenme. Dersimi aldım.  ef tutamamasının bir nedeni vardı. Tekrarlamak istemediğim bir cehennem yılıydı." Gülüyor,  zel  eflik içinden ayrıldıktan sonra iyi durumda olduğu belli. Tekrar bana doğru bakarken bir eli direksiyonda, diğer eli

diğeri güneş gözlüklerini kafasına sabitliyor. "Ama biraz da sizden bahsedelim Bayan Westcott."

"Yapmamayı tercih ederim."

"Evet, o kadar kolay kurtulamayacaksın."

Hafifçe gülüyorum, başımı arkaya yaslayıp dünyanın geçip gidişini izliyorum. "Hiç boşalamadım. Sanırım Corbin bu yüzden hile yapıyordu."

"Corbin hile yapıyordu çünkü Corbin bir hilekâr. Bunun seninle bir ilgisi yok. Onunla seks yapıp yapmamanız önemli değil. Gerçeği bildiğin için yapmadığına memnun ol."

Başımı yana çeviriyorum, ayaklarımı koltuğun üzerine koyuyorum ve kollarımı dizlerime doluyorum. "Haklısın. Sanırım bu yüzden üzgün değilim. Yeterince üzgünüm sanırım."

Uzanıp ön kolumu okşadı. "Bu sadece bir darbe Mar, çünkü haberler seni gafil avladı."

"Ondan hiç hoşlanmadın."

"Ondan hoşlanıyordum. Sadece onu senin için sevmedim."

Nedense bu beni daha iyi hissettirmiyor. Anladım. "Yine neden?"

Omuz silkiyor. "Erteliyor... sadece erteliyor."

"Buna kibir deniyor."

Burnunun ucuna dokunarak, "Ding. Ding. Ding." Öne doğru oturup gözlerini kısarak ilerideki tabelalara bakıyor, sonra tekrar arkasına yaslanıyor. "Daireye yirmi dakika."

"Beni aldığın için teşekkürler."

Yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor. Her zaman muhteşem olmanın ötesindeydi ama gülümsediğinde tüm dünyanın dikkatini çekiyordu. "Burada olabildiğime sevindim. Hâlâ boş odanız var, değil mi?"

"Evet." Beni birkaç kez ziyaret etti ama Corbin'den sonra yalnız olmamak güzel olacak.

"Neden tekrar Miami'ye gittin?"

Çantamı tekrar kucağıma alıp dudak parlaticısı aramak için karıştırıyorum. Apartman kompleksine vardığımızda kameraların beni hedef alması ihtimaline karşı hazırlıklı olmak istiyorum. "Sıralama yarışını izlemek için Miami'de kısa bir hafta sonu."

"Özür dilerim. Daha açık konuşayım. Bu hafta sonu kiminle birlikteydin?"

İtiraz ediyorum, ama sonra damlıyor ve yanaklarım ısınıyor, Cash'in dün gece ne kadar iyi görüldüğünü hatırlıyorum. Sert karın kasları. O güçlü çene hattı. Bana hiçbir şey borçlu olmadığı halde beni dinledi. Elimi ve beni paparazzilerden korumak için nasıl bu kadar yakın tuttuğunu.

Koltuğuma gömüldüm, arkama yaslandım ve pencereden dışarı baktım. "Kimseye bir şey yapmadığımı biliyorsun."

Direksiyonu kavrarken aklında bir şey varmış gibi görünüyor. Poppy duygularını saklamak konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştır. Sanırım şimdi de saklamayacak. Ona kapıyı açması için yardım etmeliyim. "Ne oldu?" diye sordum.

"Söz konusu sen olduğunda benim bir kasa olduğumu biliyorsun. Hiçbir sırrımı asla paylaşmam ya da satmam."

"Biliyorum." Başımı sallıyorum, ona kendi ailem gibi güvenebileceğimi gerçekten biliyorum. Küçüklüğümüzden beri en iyi arkadaş olduktan sonra o artık ailemden biri. "Bir şey olsaydı sana söyledim." Parlaticı çubuğu dudaklarımda gezdiriyorum ve ona tekrar bakıyorum. "Neden burada daha fazlası olduğu hissine kapılıyorum?"

"Uçağın erkendi, değil mi?"

Parmaklarımı gömleğimin eteklerinde gezdirerek cevap veriyorum: "Altı buçukta uçağa binmek için zar zor zamanında geldim. Kapılar kapanmadan hemen önce oradaydım."

Cash'ten çaldığım tişörtlü bakıyorum, sanki bir banka soygunundan paçayı kurtarmışım gibi sırtıyorum. Acaba o da benim gibi gülümseyerek mi uyandı? Umarım öyledir çünkü bugün yarış günü. "Büyük bir şey olmasa da, ben ..." Gözlerimi ona diktiğimde konuşmayı bıraktım. Parmak eklemleri beyazlıyor, gözleri ileriye sabitleniyor ve arabayı garip bir hava dolduruyor. "Neler oluyor, Poppy?"

"Bu sabah haberleri kaçırdınız." Önce bana sonra tekrar yola baktı.

Kendimi düzeltmek için ayağa kalkıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Özel hayatımın dedikoduya dönüşeceği düşüncesi midemi düğüm düğüm ediyor. "Corbin hakkındaki hikâye ortaya çıktı mı?"

"Um. Hayır." Yüzünü buruşturdu ve bana telefonunu uzattı. "Sosyal medyayı doğru nedenlerle kullanmadığını biliyorum ama internete girmen gerek."

Telefonu elime aldığımda, ne bulacağımı görmek beni endişelendiriyor. "Google Alerts gibi tüm bildirimlerimi de kapattım. Ne oldu? Sadece söyle bana."

"Telefonumu aç."

"İstediğimi sanmıyorum," diye şaka yapıyorum ama gülüşüm sinirden delik deşik. Bunu yapıyorum çünkü iyi ya da kötü, şeytanlarımızla yüzleşiyoruz.

Sadece saniyeler önce olmasına rağmen, onun kodunu girmek sahip olacağım son huzur anı.

"Güzel ve Kötü Çocuk' mu?" Gözlerim ekrandaki bir sonraki makaleye kayıyor. "Kötü Çocuk İmajı Yeni Aşk İlişkisiyle Değişiyor. Anlamıyorum. Nedir bu?" diye soruyorum, bir sonraki makaleye geçerken çırpınıyorum. İçgüdülerim biliyor. Bu bir kâbusun başlangıcı.

Ve sonra fotoğrafı gördüm . . .

Çenemin düşmesini engellemek için ağzımı kapatıyorum. O parlak ışık anında yakalanan her şey Cash ve beni bir çift gibi gösteriyor. "Olamaz," diyorum, başka ne yapabileceğimden emin değilim.

"Nasıl hissediyoruz? Mutlu mu? Yıkılmış mı? Bir haber döngüsüne mi yakalandık?"

İkimize birlikte bakmaktan kendimi alamıyorum, Corbin'e hiç bakmadığım gibi bakıyorum. "Bir şey yok. Yemin ederim." Ona bakıyorum. "Sana söyledim."

"Dün gece olduğu için hiç şansınız olmadı, yoksa saat ikiyi mi okudum?"

Gülmek, ona dün geceyle ilgili tüm güzel şeyleri anlatmak istiyorum ama bu hikâyelerin ne anlama geldiğini biliyorum. Hayatlarımız tersine dönmek üzere.

Aşağı.

"Seks yapmadık," diye geveliyorum, kesinlikle suçlu olan biri gibi. "Kendimi savunmama gerek yok."

"Hayır," diyor, "ne bana ne de başkasına."

"O zaman neden midem bulanıyor?" Kollarımı göbeğime sarıyorum, içime kıvrılıp yok olmak istiyorum. Gerçekler yüzüme vurdukça gözlerim sulanmaya başlıyor. "Bunu kendim için çok daha kötü hale getirdim." Başımı ellerimin arasına alıp gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Ve Cash için." Paylaştığımız tüm güzellikler gün ışığında yok oldu. Ben uçarken, internetin her yerine sıçrayan dedikodulardan habersizken, o doğrudan bununla uğraşıyordu. Sarsıldım ve Poppy'ye baktım. "Benden nefret edecek. Şimdiden ettiğinden daha fazla."

"Senden nefret mi ediyor? Neden senden nefret etsin ki?"

"Bugün yarışa konsantre olması gerekirken onu bu karmaşanın içine ben sürükledim."

"Bana mesaj attığında gittiğin kulüp burası mı?"

"Bir ve aynı. Beni kurtarması için onu çağırdım." Beni sözlü olarak yargılamayacak kadar kibar ama kaşları havaya kalkıyor ve gözleri inanamıyormuş gibi ileriye bakıyor. Sanki daha iyi olacakmış gibi ekliyorum: "Birkaç kadeh içmiştim ve onu aramak o anda iyi bir fikir gibi geldi."

Ağzı uçlarından aşağı doğru sarkıyor. "Pekala. Zamanı geri alıp daha iyi bir karar veremeyeceğimize göre, bunu nasıl düzeltebilirim? Lauren?"

"Lauren beni öldürecek. Henüz ondan haber alamadığıma çok şaşırdım."

Bozuk telefonumu çantamdan çıkarıp tekrar açıyorum. Yirmi iki mesaj ve on dört cevapsız arama. "Yikes."

"Hiçbir şey düzeltilemez değildir."

Ona bakıyorum ve kişi listemi açarken içimi bir endişe kaplıyor. "Onu aramalıyım."

"Emin misin?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, zaten arıyorum. "Emin değilim, ama ben-"

"Hel-" Sesi kesiliyor, yerini sessizlik alıyor, ben de telefonu kulağımdan çekip ekrana bakıyorum. "Cash? Beni duyabiliyor musun?" Tekrar kulağıma götürüyorum ama hat sadece çatırdıyor ve sonra ekran kapanıyor. "Cash?" Tuşlara basmak için çabalıyorum ama hiçbir şey telefonumu hayata döndürmüyor. "Kahretsin!"

"Neyin var?"

"Telefonum
bozuldu."

Şarj aletinden telefonunu alıyor. "Benim şarj cihazımı kullanabilirsin."

"Hayır, telefon. Bozulmuş."

"Telefonunu nasıl kırdın?"

Cash onu elimden aldığı anda hissettiğim bazı duygular uyandı. "Uzun hikâye." Yükselen paniği yatıştırmak için şakağımı ovuyorum.

"Her şey yoluna girecek, sadece benimkini kullan." Endişemi hissetmiş olmalı ki tekrar uzanıp omzumu okşuyor. "Onu geri ara. Numarasını biliyor musun?"

Başımı sallayarak koltuk başlığına yaslanıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, yeni bir anlatıya uyanmak istiyorum. Yine de bunu dileyemem. Bu benim gerçekliğim. Ve şimdi Cash'i de bunun içine sürükledim. "Numarası bende yok. Kimsenin numarası yok bende. Bu benim telefonumun işiydi."

"Evet, anladım."

Corbin'in bana ne söyleyeceği, bunu kendi lehine nasıl çevireceği ve Lauren'ın ne kadar kızacağı gibi milyonlarca şey aklımdan geçerken birkaç dakika boyunca sessizce yol alıyoruz. Her hikayeyi halka açıklanmadan önce biliyor. Bu sabah ondan mesaj yağmuru almadığıma şaşırdım. Belki de benimle uğraşmadan önce bu pisliği temizlemeye çalışmakla meşguldür.

Sonunda dedim ki, "İşleri gerçekten berbat ettim baba."

"Bir sonraki haber çıktığında herkesin unutmayacağı bir şey." Sesinin ne kadar sakın olduğunu takdir ediyorum ve arabanın sınırları içinde belki de dünyam yıkılmayacak. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun."

"Biliyorum ama genellikle fırtınanın ortasında olan ben değilim."

"Bu fırtına geçecek." Yüzüne rahatlatıcı bir gülümseme yerleşti. "Ama madem fırtınanın ortasındayız. Sen ve Cash Ryatt, ha?" Eliyle kendini yelpazeliyor. "Ne kadar sıcaktı?"

Gülüyorum, ilk başta birazcık, ama bu rahatlama o kadar iyi geliyor ki üzülmeyi bırakıyorum. "Çok sinir bozucu, kabalıkta sınır tanımıyor, saldırgan olabiliyor-"

"Muhteşem-"

"İnanılmaz derecede çekici." Göz ucuyla ona bakıyorum. Sırıltısı dudaklarını ayırıp güldüğünde devam ediyorum. "Büyük, boy olarak küçük hissettiriyor ama varlık olarak küçük değil. Dinliyor." Bakışlarım kucağıma düşüyor. Onun bende uyandırdığı sayısız duyguyu hatırlarken parmaklarım gömleğimin eteğiyle yeniden oynuyor.

"Peki seks nasıldı?"

Yine bir kahkaha patlattım. Birbirimizi hayatımız boyunca tanıdık ve en iyi arkadaş olmamızın bir nedeni var. Poppy Stanfield asla hayal kırıklığına uğratmaz. "Yemin ederim, seks yapmadık."

"Emin misin?"

"Oldukça eminim,
baba."

"Hayal kırıklığına uğramış hissediyorum." Bana hızlıca baktı. "Kendini ona nasıl atmadın? Bir azizin iradesine sahip olmalısın."

*Dün gecenin anıları beni vurdu. Onu
öpmem.*

Omuzlarını tutuyor, o adama binmeye hazır.

Ama omzuma o öpücüğü kondurduğunda ve sonra kolunu bana doladığında, yatakta beni kendisine doğru tuttuğunda, kendimi hiç bu kadar güvende ya da

Hayatımda değ er verdiğim. Hiç mantıklı değil. Beni çok az tanıyor. Benden çok az hoşlanıyor. *Eğer* benden hoşlanıyorsa.

 nemli değil.

Artık benden nefret ettiğini biliyorum.

Marina

SÜRPRİZ BİR ŞEKİLDE, hiçbir şey yokmuş gibi davranmak aslında dedikodunun ortadan kalkmasını sağlamaz.

Ne büyük hayal kırıklığı.

Bozuk bir telefon da size ulaşmaya kararlı birinin sizi aramasını engellemez. Telefonu Poppy'den alıyorum, çantamı dinlendiriyorum ve kulağıma dayıyorum. "Cehennem-"

"Ne yaptın sen Marina?" En büyük ağabeyim hiçbir zaman lafı dolandıran biri olmamıştır ama vay canına, onu hiç bu kadar kızgın duymamıştım. O bir avukat, yani söz konusu aile olduğunda bile vakit nakittir sanırım.

Kanepeye oturarak kendimi saldırıya karşı hazırlıyorum. "Açıklayabilirim, Loch," diye başlıyorum, Poppy'ye her şeyi, ama her şeyi anlatmayı bitirdikten sonra. Padoktaki tartışmadan akşam yemeğine, tuvalete ve Cash'in bana dün gece önemli olan tek şeymişim gibi sarılmasına kadar hiçbir ayrıntıyı atlamadım.

Gözlerimi kapatarak dudaklarıma dokunuyorum, aramızdaki bağın baskısının nasıl doğru olduğunu, o öpücüğün içinde nasıl kaybolmakla kalmayıp sonsuza dek sürmesini dilediğimi hatırlıyorum.

"Lütfen açıklayın," diyor Loch, kız kardeşi yerine mahkeme salonuna gitmek üzere kavgayı terk ederken. İstedğinde yumuşak biri olabiliyor.

"Göründüğü kadar kötü değil." diye cevap veriyorum.

"Öyle olmayabilir ama ayrılmanın eşiğinde olan iki sponsorumuz var ve bu sadece ikinizin birlikte yattığınız imasından kaynaklanıyor."

"Marina, ben Harbor." Eğer bir telefon görüşmesi iğnenin plağı cızırdatması gibi sona erebilseydi, Harbor'ın en büyük ağabeyimin yerine geçtiği an o andı.

Kanepeye u z a n d ı m , bir sonraki derse pek de hazır değildim. "Sanırım hepiniz oradasınız."

"Öyleyiz." Sesi nispeten sakin ama onu tanıyorum. Tarafsızlık konusunda iyidir, en azından öyle davranır. Babamdan aldığı bir özellik bu. Ben o kadar değilim. Ailenin en küçüğüne genellikle miras kalan bir özellik değildir. "Miami'de güneş doğmadan önce basın peşimizi bırakmadı. Bu bir yarış günü, bu yüzden uyuduğumu söyleyemem ama bu bok fırtınasına da hazırlıklı değildim."

Pek çok nedenden dolayı kendimi kötü hissediyorum ama ailemi üzme gibi bir niyetim yoktu. "Özür dilerim." Aklıma gelen tek şeyi söyledim, ama bunun hiçbir şeyi daha iyi hale getirmeyeceğini biliyordum. "Benden ne yapmamı istersen yapacağım, bunu daha iyi hale getirmek için ne gerekiyorsa."

"O kadar basit değil, kardeşim." Bir duraksama oluyor ve ben sadece parmaklarını saçlarında gezdirdiğini hayal edebiliyorum. Bu Cash'in de yaptığı bir şey. *Erkeklere özgü bir şey mi?* Muhtemelen sadece öfkelerinin kaçmasını engellemek içindir. "Seni hoparlörden çıkardım çünkü kız kardeşimi baştan çıkardığı için şoförümüzü kovmadan önce bir de senden dinlemek istiyorum" diyor.

Baştan çıkarmak mı? İnsanlar bu kelimeyi mi kullanıyor? Sanırım alternatifinden daha kibar. "Cash beni baştan çıkarmadı, Harbor. Bana büyük bir iyilik yaptı, ama internette gördüğün gibi, hiçbir iyilik cezasız kalmaz."

Yüksek bir ses telefonumu kulağımdan çekmeme neden oldu. Poppy'ye bakarak, sessizlik içinde endişeyle gülüyorum.

Poppy, "Neler oluyor?" diye soruyor.

Omuz silktim ama sonra "Tatlım, ben annen." dediğini duydum.

"Merhaba anne." Hoparlörü açtım. "Poppy de artık seni duyabiliyor."

"Poppy? Nasılsın canım?"

Telefonu koyduğum sehpa doğru eğilerek bana gülümsüyor ve "Ben iyiyim Bayan Westcott" diye cevap veriyor.

"Sen büyüdün. Bana Delta de lütfen."

"Anne, bu bir iş," diyor Harbor arka planda. Şu anda sadece alnında bir sinir sıkışması olduğunu hayal edebiliyorum.

"Biliyorum, ama hepimiz burada olduğumuza göre . . ." Biraz daha karıştırdıktan sonra, "Bizi duyabiliyor musun Marina? Seni hoparlöre veriyorum."

"Evet, seni duyabiliyorum."

"Baban ve kardeşlerin burada benimle birlikte."

"Selam, tatlım." Babamın sesi her zamanki gibi çok destekleyici bir şekilde geliyor. "Merhaba," diye tekrar cevap veriyorum, kıkırdamamı gizleyemeyerek. Nasıl gülmem? Bu

Bu ciddi bir durum ve şu anda tüm aile işin içinde. Bu hızla gidersem bütün gün bu telefonda olacağım. "Gerçeklerle başlamama izin verin. Arkadaşlarım beni terk ettiğinde, dün gece Noah'ı aradım-"

"Uyandığımda ondan cevapsız bir çağrı aldım," diyor arka planda, hikayemi destekliyor ve bunu takdir ediyorum. "Cevap veremediğim için üzgünüm, Marina."

"Uyuyordun," diye cevap verdim, "anlıyorum."

"Marina," diye soruyor annem, "neden kardeşini bu kadar geç aradın?"

"Neden dışarı çıktın ki?" Loch iç çekerek telefona geri dönüyor.

"Artık spot ışıklarının altındasın. Ünlü birisin. Başına her şey gelebilirdi, Marina."

Kızgın olduğunu düşünmüştüm, ama bu duygunun altında yatan gerçek-
Endişelen.

"Enine boyuna düşünmedim. Sadece eğlenmek istedim." Ailemin bazen karşı karşıya kaldığı tehlikelere karşı bu kadar dikkatsiz ya da kayıtsız görünmekten nefret ediyorum. Ama onlara gerçekten ne söyleyebilirim ki? Bir geceliğine hayatımdan kaçmak, karşı karşıya olduğum aşağılanmayı düşünmemek istedim. Ama yapamam. Bu onlarla yapmaya hazır olmadığım bir konuşma. Yine de en büyük ağabeyimin sesindeki endişeyi duymak beni yeniden düşünmeye itti.

Corbin'in beni sevmediği, beni istemediği ve daha da kötüsü beni çekici bulmadığı için aldattığını düşününce gözlerim doluyor ama onun için gözyaşı dökmeyi reddediyorum. Bunun yolumuza devam etmemiz için yeterli olacağını umarak, "Özür dilerim. Aptalcaydı. Bunu senin için doğru hale getirebilmem için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

"Mesele bizim için doğru olanı yapmak değil," diyor babam. "Sen iyi misin?" Harbor bana soruyor.

"Kulüpten ayrılır ayrılmaz-"

Noah araya girerek, "Maçın gidişatını anlatacağız," diyor. "İyi misin, abla?"

Diğer uçtaki toplu sessizlik beni ayağa kaldırıp volta attırıyor. Derin bir nefes alıyorum ve durup Vancouver silüetine bakıyorum. Endişeleri sohbete yayılıyor ve onları gereğinden fazla endişelendirmek istemiyorum. "Ben iyiyim. Her şey yolunda."

Arkamdan gelen bir ses beni geriye döndürüyor. Poppy kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyor ve fısıldıyor, "Onlara Corbin'den bahset."

Telefonu kapatarak fısıldıyorum, "Bu duruma daha fazla stres eklemeyeceğim."

"Gerçeği bilmedikleri için zaten en kötüsünü düşünüyorlar."

Ona inanamayarak bakarken hissettiğim ihanet damarlarımda dolaşıyor. Görünüşe göre, bu onun için kumdaki çizgi, flört hayatım, bana karşı ama benim adıma tavır aldığı yer. *Hayret bir şey.*

Cash'in benim yüzümden bu duruma düşmesinden nefret ediyorum ama şimdi Corbin'in günahlarını bu işe karıştırmamanın zamanı değil. Tekrar telefonun başına oturuyorum ve "Paparazziler akşam yemeğini bulmuş akbabalar gibi beni bekliyorlardı" diyorum.

"Yine de paralarını aldılar," diye ekliyor Poppy.

Ona bakarak yüzümü buruşturuyorum. Sanırım bu yorum olmadan daha yumuşak geçebilirdi. İyi niyetli olduğunu biliyorum, bu yüzden devam ediyorum, "Banyoya saklandım ve seni aradım, ama cevap vermeyince ne yapacağımı bilemedim."

"Cash bu işe nasıl bulaştı?" Harbor soruyor.

"Liv'i aradım ama çocuklar uyuduğu için gidemedi." "Yani şoförümüzün numarasını mı istediniz? Başka kimse yok muydu?"

ağır bir iç çekişle. "Size yardım etmesi için arayabileceğiniz başka kimse yok mu? Mesela ben, ailen, Loch ve on beş yaşında bir arabanın şoförü değil.

milyon dolarlık bir araba ve bugün nasıl bir performans göstereceğine bağlı olarak bundan daha fazla milyonlar mı söz konusu?"

"Şey ..." Boğazım kuruyor ama yutkunmaya çalışıyorum. "Sen öyle söyleyince. O sırada bunun iyi bir fikir olduğunu düşünecek kadar içmiştim." Utançla yere bakıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Öyle olmadığını biliyorum. Onu bu işe bulaştırdığım için özür dilerim."

Onlara sadece ona mesaj atmayı planladığımı mı söyleyeyim? Numarayı istediğimde niyetimin yardım istemek olmadığını mı? Sanki beni ateş altına almak Corbin'in ekibi için bir zafer olacakmış gibi panik başladığında o banyoda zaman saatli bir bombaydı. Numarayı aradım çünkü Cash'in bana yardım edeceğini biliyordum.

Lauren o tohumu hiç ekmemeliydi. Parçası olmamam gereken bir plandan iyi bir şey çıkmadı. Böyle yanlış adımlar atmak ona göre değil ama bana da göre değil. Defalarca düşünmediğimi söylemem de mazeret olamaz.

Noah karısı için "Sana yardım etmekte haklıydı," diyor. "Bu sabahki haberler bizi gafil avladı. Söndürmem gereken daha çok yangın var, o yüzden gitmem gerekiyor. Bugün hepimiz bu haberden çok etkilendik."

"Özür dilerim." Gerekçelerim tükendi çünkü hiçbir zaman iyi bir gerekçem olmadı. Belki de aldatma hakkında soru sorulmasından korkmuyordum. Belki de bilinçaltımda Cash'i olduğu kadar kendimi de sabote ettim.

Nakit . . .

Ona verdiğim zarar için kendimi çok kötü hissediyorum.

Harbor diyor ki, "Basınla konuşma. Bugün Cash ile konuştun mu?"

"Hayır." Sormalı mıyım yoksa işleri daha da mı kötüleştirecek emin değilim ama endişeleniyorum. "O iyi mi?"

Biri boğazını temizlemeden önce sessizlikle karşılaştım. "O ... idi."

Loch. "Bu sabah üzgün. Ama o aynı zamanda bir profesyonel.

pistte olduğu her an baskı altında. Bugün de farklı olmayacak. Kafasını dağıtması ve odaklanması gerekiyor. Bu kadar kolay."

"Bu kadar kolay," diye daha çok kendim için cevap veriyorum. "Sen sormadın ama biz hiç ..."

Bunu onlara söylemek neden bu kadar zor?

"Anlıyoruz, Marina." Harbor beni ailemin önünde heceleme zorunda kalma acısından kurtardı.

Sandalyede öne doğru kayıyorum ve telefonu tekrar elime alıyorum. Hoparlörden çıkarıp kulağıma götürüyorum. "Sponsorlar için özür dilerim."

"Sponsorlar ürkek kedi yavruları gibidir. Paralarını çekmekle tehdit etmekten zevk alırlar. Bu onların durumu kontrol altında tuttıklarını hissetmelerinin bir yoludur," diyor Harbor ses tonundaki inançla. "Ne yazık ki, gidip bu karmaşayla ilgilenmem gerekiyor." Duraklıyor ve nedense bu beni endişelendiriyor.

"Alo?" Hâlâ orada olduklarından emin olmak için söylüyorum.

"Marina," diyor, "bu durum yatışana kadar Cash'ten ve genel olarak yarışlardan uzak durmalısın."

Cezalı mıyım? Bu çok aşağılayıcı. Başımı eğiyorum ve zonklamaya başlayan şakağımı ovuyorum. Yine de güç topluyorum ve nefes verirken soruyorum, "Bana mı soruyorsun?"

"Hayır." Kötü niyetle söylenmediğini bilsem de cevap çok açıktı. Neden az önce altımdan halı çekilmiş gibi hissediyorum? "Ah."

"Tamam," diye fısıldadım, "eğer yardımı olacaksa."

"Evet," diyor Harbor, "en iyisi bu, kardeşim."

Bundan nefret ediyorum, üzerlerindeki baskıdan, aramızdaki gerginlikten, sebep olduğum karmaşadan. Bu haberle kalbim, başımın belaya girmesinden daha derin bir çukura battı. "Anlıyorum."

Loch, "Sizi tekrar dışarı çıkaracağız, ancak bu hikayenin önüne geçene veya kaybolana kadar herhangi bir ziyarete bir iğne koyalım. Sadece şimdilik."

"Anlıyorum. İsteyerek yapmadım-"

"Biliyoruz," diye ekliyor. "İşleri kontrol altına almak için zamana ihtiyacımız var." "Elbette."

Telefonu kapatıp Poppy'ye geri verdiđimde diđer uętan vedalařmalar duyuluyor. Geręeđi bildikleri ięin kendimi daha iyi hissediyorum ama bařlarına ne kadar bųyųk bir bela aętıđım ięin de midem bulanıyor.

Her ne kadar bu gece tųm bunların gelgitle sųrųklenip gitmesini istesem de, ۆyle olmayacađını biliyorum. Ona bakıyorum, hala sandalyeye yıđılmış. "Ne yapmalıyım? Bunu nasıl daha iyi hale getirebilirim?"

"Daha fazla kۆtų reklam riskine girmeden bunu yapabileceđinden emin deđilim."

Kapı ęalındı ve ikimiz de kapıya doğru baktık. "Bir şey mi sipariş ettin?" diye sordu.

"Hayır."

"Hm." Ayađa kalkıyor ve cevap vermeye gidiyor. Bir paket ięin imza atarken, kapı kapanıp tekrar kilitlenene kadar bir řey sۆylemek ięin bekler. "Elden teslim edilmiř bir paket." Etrafına sarılmış mor kurdeleyi gۆstererek tekrar yana dųřmesine izin veriyor. "Sۆslų."

Masanın ۆzerine koyduđu beyaz kutuya ve ipeksi fiyonkuna bakakalıyoruz. Bųyųk deđil ama tehlikeli olabilecek kadar bųyųk. "Gۆvenli mi? Polisi aramalı mıyız?"

Gۆlųyor. "Ben aęarım." Alır, ۆnce kurdeleyi ęeker ve sonra yan kapađı kaldırır. ۆzerinde pembe altın rengi bir telefon resmi olan mۆhۆrlų bir kutu dıřarı kayıyor. "Ooh, bu ęok gۆzel. Kimden gelmiř?"

Sırtarak ondan alıyorum. Dudağımı ısııyorum, ona sۆyleyerek durumu daha da kۆtۆleřtirecek miyim yoksa ęenemi kapalı mı tutmalıyım emin değilim. Yine de bu işin peşini bırakmasına imkan yok. Poppy'i ęok iyi tanıyorum. Ne olursa olsun, onun yerinde olsaydım ben de kimin gۆnderdiđini bilmeden bu işin peşini bırakmazdım.

Nakit

"Hey, dostum, nasılsın? Seni özledim."

"Seni özledim, baba." Cullen'ın sesini duyunca göğsüm sıkışıyor, hüznün gerginliği göğsümü sarıyor. "Seni ne zaman göreceğim?"

Pistten çıktıktan sonra ilk aradığım kişi oydu, onu yakalamayı umarak doğruca buraya geldim. "Yarın. Sabırsızlanıyorum."

"Dondurma alabilir miyim?" "Evet. Ne aromalı?"

Kıkırdıyor, ayrı geçen zamanın kalbimde bıraktığı boşlukları dolduruyor. "Ciklet."

"İyi, değil mi?" Elimde telefon, başımı duvara yaslayarak odanın arka tarafına doğru yürüyorum. Beş yaşındaki bir çocuğun onayına ihtiyacım olduğundan değil, ama sezon boyunca neden bu kadar sık ayrıldığımı anlamasını umarak onunla bağlantımı sürdürmek istiyorum. "Bugün nasıl yarıştım?"

"Yarış mı yaptın?"

Bu sabahki medya karmaşasını, Marina ve benim hakkımda sorulan soruları bir kenara bırakın, oğlumun sesindeki heyecana rağmen, sadece bu dört kelime bile beni çok üzdü. Daha önce de anlaşmamızı bozmuştu ama çocuğumun benim yarıştığımı bile bilmediğini duymak... Bunu ondan beklemeliydim ama bu, bilmemesinin yarattığı darbeyi hafifletmiyor. "Evet." Olumlu konuşmaya çalışıyorum ama bunu onun için yapıyorum. "Altıncı oldum."

"Puan aldın."

"Ben yaptım. Yarın seni almaya geldiğimde eşyalarını hazırla. Saat ikide orada olacağım, tamam mı?"

"Tamam."

Normalde Terpidy'yle konuşurdum ama sakın kalamayacak kadar öfkeliyim ve fısıltının ötesindeki her şey onu kızdırıyor, bu yüzden şimdilik boş veriyorum. "Seviyorum

Sen, Cully."

"Seni seviyorum, baba."

Telefonu kapatıyorum ve bir süre daha odanın huzurunda kalıyorum. "Başardım." Başardım işte, takımıma puan kazandırdım. Gözlerinde görebildiğim hayal kırıklığından sonra, eğer cömert olursam, umarım bu beni kız kardeşleriyle olan durumun ışığında affettirebilir.

Marina çok fazla aklımdaydı - teninin yumuşaklığı, kalçalarının kıvrımı, karşı koyamadığım dudaklarının pembeliği. Kahretsin, bunu yapamam.

Yasak bölge.

Uyarılmışım.

Hâlâ yarış kıyafetimin içinde olduğum için duvarı itiyorum ve buradan çıkmak için sabırsızlanarak üzerimdekileri çıkarmaya başlıyorum. Ama çıkarken kameralarla karşılaşacaksam, bir duş almam gerekiyor.

"SEN YAPTIN." İki el omuzlarıma vururken sesi tanıyorum. *Başka bir azar işitmeden pistten kaçmaya çok yaklaştım.*

"Bir anlaşma yaptım." Padoktan çıkarken Noah yanıma gelirken gülüyorum.

"Onu tuttunuz. Bu duyulmamış bir şey," diyor güneş gözlüklerinin arkasından gökyüzüne bakarak, "yeni bir takım olarak bu kadar başarılı olmak."

Yürümeye devam ediyoruz ama söylemediği daha çok şey olduğunu hissediyorum. Duruyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ne oldu?"

Duruyor, biraz yer değiştiriyor. "Yarış sonrası basınla harika iş çıkardın ama kız kardeşimle ilgili sorulardan uzak durmamız gerekiyor. Eğer sana dün geceyi ya da onu sorarlarsa, bunun senin yorum yapacağın bir şey olmadığını söyle. Belirsiz bırakmak, onlara beslenecekleri bir şey vermekten daha iyidir."

Etrafımıza bakıyoruz, diğer takımlar kulak kabartmak için kulaklarını eğerken normalde üzerimizde olmayan gözleri fark ediyoruz. P1 yarışları en büyük dedikoducu grubuna sahiptir. Her zaman öyleydi.

Tekrar yürürken Noah gözlerini önden ayırmıyor. "Marina ile daha önce konuştuk. Seni bu çıkmazın içine sürüklediği için pişman."

"Hiçbir şeyden pişman olmasına gerek yok."

"Kız kardeşimin ..." Onu otobüsün altına atıp atmayacağını merak ederek ona bakıyorum. Annem dışında ailemde artık konuşmayı tercih ettiğim kimse yok. Çocukluğuma ait fotoğraflar yüksek teklif verenlere satıldı, bir zamanlar harika anılar olduğunu düşündüğüm hikayeler basında okudukça lekелendi.

Westcott'ların kendilerini koruma konusunda samimi olduklarını hissediyorum ama işin ucunda para var, o yüzden asla bilemezsiniz. Para herkesi değiştirir, tanıdığım herkesi.

Yüzündeki sert çizgiler bana dönüp baktığında sempatiye dönüşüyor. "Benim çocukluğumda hiç uğraşmak zorunda kalmadığım beklentiler vardı ondan. Şimdi göz önünde ama partilerde ve okulda hep öyleydi. Bu ailemin yaptığı bir şey değil. Dünya Marina Westcott'u erkenden fark etti." Sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi tekrar duraklıyor. "Kendini koruyabilir ama her zaman bunu yapmak zorunda değil."

Ona duyduğu saygıyı duymayı takdir ediyorum. Yakın olduklarını biliyorum ama arkadaş olmaları hoşuma gidiyor. "Sana karşı dürüst olabilir miyim?" diye soruyor.

"Umarım bana karşı her zaman dürüst olursun Noah."

Başını sallıyor. "Onun için endişeleniyorum. Son birkaç aydır kendini geri çekti, bu onun yapacağı bir şey değil. Neler olabileceği hakkında seninle konuştumu?"

Eski sevgilisi.

Hile.

İntikam almaya gidiyor.

"Muhtemelen kız kardeşine sormalısın," diyorum önden yürüyerek.

Durdu. "Bu bir şey bildiğin anlamına mı geliyor?"

Geriye dönüp yürümeye devam ediyorum ama kollarımı açıyorum. "Westcott ailesinin işlerine şoförlük dışında karışmıyorum. İyi günler."

"Evet, iyi günler."

Padokun geri kalanından geçerek ve etrafta dolaşan basından kaçınarak, beni bekleyen arabayı gördüğüm arka tarafa doğru ilerliyorum. Antrenörüm Duncan'ın direksiyonda olduğu aracın içine girdiğimde çantam çoktan arkaya yüklenmişti. Güvenlik konusunda çok titiz olduğu için emniyet kemerimi takar takmaz çıkışa doğru sürüyor. "Bugün o yeri hak ettin," diyor gözlerini önümdeki yola dikerek. "Gurur duymalısın."

"Hissediyorum ..." *Tamamlanmış. Kurtarılmış. Gururlu.* "Performansım hakkında iyi hissediyorum."

"Fiziksel olarak yaptığımız çalışmalar ve zihinsel oyununa odaklanman karşılığını veriyor." Bana baktı. "Izgaradan sonra nasılsın?"

Kıkırdayarak cevap veriyorum, "Fena değildi. Sadece dün geceyle ilgili birkaç soru sordular. Sanırım bu konuda sessiz kaldığımda, benden bir şeyler almaları gerektiğini anladılar. Bütün gün yarış konuşabilirim."

"Olayı yeterince duyduğunuzu düşündüm ama aklınızın nerede olduğunu ya da bazı ayarlamalar yapmamız gerekip gerekmediğini bilmem gerekiyor."

"Bu bir kaza değil, bu yüzden herhangi bir ayarlamaya gerek yok. Kafam yarışta. Yirmi dört yedi."

"Tamam. Geçen sefer olanlardan kaçınmana yardım etmeye çalışıyorum."

Öfkem yükseliyor ve ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Kendimi daha fazla tutamayarak ona bir bakış fırlattım. "Lanet olsun. Hiçbir şey olmadı, Duncan. Kadının yardıma ihtiyacı vardı. Hepsi bu."

"Bu sabah seni bıraktım. Tek kelime etmeden ısınma hareketlerini yaptırdım Cash. Orada patronlarla birlikte olabilirdin ama sana zor anlar yaşatmadım."

Biz arkadaşız. *Gerçek dostlar*. Bu kariyerde birlikte cehennemden geçtik ve geri döndük. Bunu hatırlamam gerek. Her zaman arkamı kolladı ve birkaç yıl önceki en dip noktadan çıkmama yardımcı oldu. Duncan pistlere geri dönmemin sebeplerinden biri.

"Özür dilerim." Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça nefes veriyorum. "Dün gece olduğundan daha büyük bir mesele haline getirildi. Böyle olacağını bilseydim onu becerirdim." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda kendimi boktan hissediyorum.

Kaşlarımı ovuşturarak, "Bunu söylememeliydim." diyorum.

"Neden?" Bana tercih ettiğim boşluğu vermeden önce gözleri hızla bana doğru kayıyor.

"Çünkü o, hakkında böyle konuşulmasını hak etmiyor." Ne yapıyorum ben? Durumu daha da mı kötüleştiriyorum? Ona her şeyi söyleyebilirim ve o da bunu bana karşı kullanmaz ama aynı zamanda içimi de görebilir. Hay sikeyim.

"Birinden hoşlanmak sorun değil. Sadece uygun zihinsel ayarlamaları yapmamız gerekiyor."

Araba otelin önünde durdu ve ben kapıyı açtım. Bir ayağım dışarıda, ona bakıyorum. "Kimseyle çıkmıyorum. Kimseyi becermiyorum. Herhangi bir zihinsel düzenlemeye ihtiyacım yok." Dışarı çıktım ama başımı tekrar içeri eğdim. "Eğer jete bineceksen, bir saat içinde hazır ol. Seninle lobide buluşuruz." Kapıyı kapattım ve otele girdim.

Ne oluyor bilmiyorum ama Miami'de herkes aklını kaçırmış gibi görünüyor, ben de dahil. Sıcaktan ve güneş ışığından olmalı. New York çağırıyor.

Çantamı kapıda yere bırakır bırakmaz cüzdanımı ve telefonumu sehpanın üzerine atıp bir sandalyeye çöküyorum. Otel odasını incelerken, eşyalarımın çoğunun çoktan kapının yanındaki bavuluma tıktırıldığını görüyorum, ancak birkaç ufak tefek şey kalıyor.

Ayağa kalkıp kalan eşyalarımı toplamaya başladım. Geri dönmeye hazırım. Sadece birkaç gün, ama çok ihtiyacım olan molayı vereceğim. Bonus: Ben

oğlumu görmek için. Telefonum cam masaya çarpıp titrediğinde küçük çantama koymak için banyo malzemelerimi alıyorum. Ekranda tanıdık bir numara görmek için aceleyle geri dönüyorum ve yanaklarım buruşuyor.

Hay sikeyim.

Bu numarayı gördüğümde sırtıtmak yapmam gereken son şey. Telefonu açıp cevap veriyorum, "Alo?" Omuzlarımı silkerek uçsuz bucaksız Miami sahil manzaralı pencerelere doğru ilerliyorum.

"Merhaba. Ben ..." Kendini desteklemek için nefes alıyormuş gibi bir hali var. "Bu Marina. Marina Westcott."

"Biliyorum. Aksi takdirde cevap vermezdim."

"Oh," diye söze başlıyor, kelimeyi hafifçe kaldırıyor. "Teşekkür ederim. Aramama nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Ben ..." Padokta karşılaştığım kadın değil bu, ortalığı ateşe veren, apaçık bir numarayı yanıma bırakmayı reddeden kadın. İçindeki kavga yatıştı.

Görünüşte sessiz bir çıkmazda durakladığında, "Nasılsın?" diye soruyorum.

"Ben daha iyiyim. Ya sen?" Bir nefes sesi duyuldu. "Aman Tanrım, altıncı olmuşsun. Tebrik ederim! Harika bir yarıştı."

Bu sefer kendimi gerçekten sırttırken buluyorum. "İzledin mi?"

"Yakınlardaki bir televizyondaydı," diye kestirip atıyor. Bu alaycılığın farkındayım.

Kıkırdarak soruyorum, binlerce yer saymaya hazırım. P1 yarışı dünyanın en iyi sporlarından biri, bu yüzden onun yakınlarında bir yerde olmasına şaşırmadım. Yine de izlemek için durmasına şaşırdım. "Öyle mi, bir restoran mı? Spor barı mı? Otelinizin lobisi mi?"

"Um, uh." Bir fareden daha sessiz. "Benim *dairemmmmm*."

"Bunu kaçırdım. Yine nerede?" Bağlantının kötü olma ihtimaline karşı telefonu kulağıma tutuyorum.

"Benim dairem, Ryan." Ryan mı? *İşte benim kızım*. Bekle, benim kızım değil. O benim kızım değil. Duncan beni duymuş olabilir diye arkama bakıyorum çünkü paranoyağım. O burada bile değil. *Hay sikeyim*. Elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Saç. Bir kız arkadaşla uyum sağlamak için hayatımda değişiklik yapmam gerekmiyor. *Oraya gitmiştim. Bunu yaptım.* Pistte yarışırken asla geri dönmeyeceğim.

"Yani bugün bilerek beni yarışırken izlediğini mi söylüyorsun?"

"Şimdi mutlu musun?" diye eklemeyen önce bir huff mesafeyi aşır kulaklarıma ulaşıyor.

"Aslında öyleyim." Daha iyi bilmeme rağmen, bugün yaşanan onca dramdan sonra gülmek hala iyi hissettiriyor. Yere bakarak ayaklarımı kaydırıyorum, sonra kanepeye oturmak için hareket ediyorum. "Ee ...?"

"Ben de bana söylenmemesine rağmen aradım-"

"Kim sana yapmamamı söyledi?" Aklıma bu kötü tavsiye için birinin yüzüne yumruk atma görüntüleri geliyor.

"Herkes."

"Ah. Tanıdık geliyor." Kanepede arkama yaslanıp ayaklarımı masanın kenarına koyuyorum. "Ben de aynısını duydum."

Diğer uçtan daha hafif kahkahalar geliyor. "Seni dahil ettiğim için üzgün olduğumu söylemek istedim. O kadar paparazzi varken bunu bilmem gerekirdi. O fotoğraflar gün ışığında iyi yaşanmadı."

"En azından iyi tarafımı anladılar."

"Senin kötü bir tarafın olduğunu sanmıyorum."

Kaşlarım havaya kalktı. Onu yine yanlış duyduğumu düşünerek gülüyorum. "Bana yağ mı çekiyorsun, tatlım?"

"Belki."

Hoparlörü açıyorum ve telefonu yanıma koyuyorum. Tekrar pencereden dışarı bakıyorum, oturduğum yerden mavi gökyüzünden başka bir şey görünmüyor ama yine de temkinliyim. Olmak zorundayım. "Yani aramanın bir amacı var mıydı?"

"Telefon için teşekkür etmek istedim."

"Tamam." Keşke onun dünyayla paylaşılmamış, sadece bana ait bir fotoğrafı olsaydı. Şu anda boş ekran yerine ona bakıyor olurdum. "Devam et."

Bir kahkaha patlamasıyla birlikte "Telefon için teşekkürler Cash" cevabı gelir.

"Bir şey değil."

"Benim haklı olduğumu ve senin yanıldığını sürekli hatırlatacak." Kıkırdaması bağlantımız boyunca şampanya baloncukları gibi patlıyor.

"Telefonu, internette yarattığımız karmaşayı benim gibi sen de görebilesin diye aldım."

"Tam bir karmaşa." Kahkahalarımız dindiğinde, "Pistten men edildim" diye ekliyor. Sesi daha yumuşak, sözleri daha bağışlayıcı.

Yumruk itirafla birlikte geliyor. Şaşırmadım ama bu saçmalık. "Sonsuza kadar mı?"

"Şimdilik."

Beni göremese de başımı sallıyorum. Doğrulup, "İyi ki birbirimizin dünyasında var olmuyoruz," diyorum. Hiçbir şey samimi gelmiyor. Söylediğim yalanlara ben bile inanmıyorum.

"Evet ... iyi bir şey." Hızlı bir duraklama kısa kesilir. "Gitmene izin vermeliyim." "Bırakmak zorunda değilsin." Ayarlama yok. Şu anda hayat çok güzel. Bir kadın yüzünden kariyerinize zarar vermeyin. "Öyle demek istemedim.

dışarı."

"Ne demek istedin Cash?"

"Sen oradasın, ben buradayım ve daha önce karşılaşmamıştık."

Onu göremiyorum ama mantıklı bir şeymiş gibi başımı sallıyorum. Bana mantıklı gelmiyor. Ona da mantıklı gelmediğine eminim. Sesimi alçaltıyorum. "Bak Marina, dün gece için üzgün değilim. Kendimi başka şekillerde hayal kırıklığına uğrattım ama seninle geçirdiğim zamandan pişman değilim."

"Bunu mu demek istiyorsun?" Nefes nefese ve sessiz sesi benimkiyle eşleşiyor.

"Ciddiyim. Neyse ki yarışımı mahvetmedi. Bu farklı bir hikaye olurdu."

"Bugün daha iyiydin."

Gerçek muhtemelen acıtmalı, ama acıtmıyor. Tekrar gülümseyerek soruyorum, "Kredi mi alıyorsun?"

"Asla, ama *eğer* bununla bir ilgim olsaydı, bana söylerdin, değil mi?"

Kıkırdıyorum. "Sana anlatacağım, bebeğim." Kapının çalınmasıyla tekrar ayağa kalkıyorum. "Gitmem gerek. Yetişmem gereken bir uçak var."

"Telefon için tekrar teşekkürler."

"Sorun değil." Eğer bir konuşma sürüncemede bırakılabilirse, bu tanıma uyuyor. Yine de telefonu kapatmaya da hevesli değilim. Telefonu tekrar kulağıma götürüp kapıya doğru yürüyorum ama cevap vermeden önce "Hey" diyorum.

"Evet?"

"Numaram sende var, Marina. Beni istediğin zaman arayabilirsin."

Duyguları sesine yansıyor ve bir kahkahanın kaçmasına izin veriyor.

"Sadece bizim paylaştığımız bir sır gibi."

"Ne zaman istersen."

"Aynı şey senin için de geçerli," diye ekliyor.

"Kendine iyi bak Cash." "Sana da."

Telefonu kapattık ve yüzümdeki aptal sırtışı silmek imkansızdı. Kapıyı açıyorum ve Duncan'ın beni görmemesi için hemen uzaklaşıyorum.

"Toparlanmayı neredeyse bitirdim."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"İhtiyacım mı var? Hayır. Ama bavulumu almana seve seve izin veririm." Kıkırdıyorum, uzun zamandır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum. Gerçek nedeni bilmesine gerek yok.

Kimse bilmiyor.

Sadece Marina ve benim paylaşacağımız bir sır olacak.

Ayarlamaya gerek yok.

Marina

PAZARTESİ...

YALANCI KAHVERENGİ GÖZLER.

Her bir saç teli stratejik olarak yerleştirilmiş.

Bu yalaka sırtışı midemi bulandırıyor.

"Kes." Yönetmen seti geçip önümde durdu. "Ona aşık olman gerekiyordu, ama ben onun yerine karadul hisleri alıyorum. Bir molaya ihtiyacın var mı Marina?"

Bir mola bana eskiden erkek arkadaşım olarak bilinen pisliğe bakmaktan kısa bir süreliğine kurtulma şansı verecek olsa da, profesyonel olmayı seçiyorum. "Hayır. Ben hazırım."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Emin misin?"

"Eminim, Gerald."

Corbin'in sırtını sıvazlayarak ona "Harika iş çıkardın. Böyle devam et."

Corbin yalancı yüzünde sahte bir gülümsemeyle "Yapacağım," diye cevap veriyor. Bana dönerek fısıldıyor: "Burada terk edilen sevgili benim, o yüzden kendini toparlasan iyi edersin."

"Terk edilmek mi?" Yüzüne karşı duraksadım, sonra fısıldadım, "Sen mi? Sen bir pislisin-" "Sette sessizlik," diye bir ses duyuldu, fiçı tahtası çarparak kapandı
hemen sonra.

Corbin başını eğiyor ve sonra yavaşça yukarı bakıyor. Bir metot oyuncusuna göre, çoktan kapıldığına inanmakta zorlanıyordu. "Seni seviyorum, Debra."

"Aşk, umutsuz romantiklerin bahsettiği bir şeyden başka nedir ki?"

"Aşk bizi somutlaştırıyor, havayı kokluyor ve ..." Bana dönüp bakarken şapşal sırtışı düşüyor. "Vermek zorunda olduğum tek şey aşk."

Ona sırtımı dönüyorum ve gözlerimi kapatıyorum, tıpkı senaryonun söylediğini hatırladığım gibi başımı ciddiyetle eğiyorum. "Aşk yeterli değil

zaten bir başkasına evet dedi." Arkamı dönüp göğsünü dürtüyorum. "Nathaniel'e evet demeden önce neden bana söyleyemedin? Geçen yaz gölde sana bana karşı bir şey hissedip hissetmediğini sorduğumda neden yalan söyledin? Beni bu kadar çok seviyorsan neden Rosie'yle çıktın? Neden, Clark?"

"Çünkü çok utangaçtım, çok zayıftım, kafam çok karıştı, bu yüzden geçeceğini umarak gitmene izin verdim. Ama geçmedi."

Gözlerinin içine bakarak hiç tereddüt etmeden, "Çok geç kaldın. Kalbim zaten başkasına ait."

"Kes." Gerald'ın ayak sesleri aramızdaki boşlukta yankılanıyor, ta ki o da bizimle birlikte spot ışıklarının altında belirene kadar. "Harika iş çıkardın. Nasıl hissediyorsun?"

"Her zamankinden daha iyi." Sırıttıyorum çünkü mükemmel değilim ve alaycılık uygun olmadığı için yüz ifademde ortaya çıkıyor.

Corbin şöyle diyor: "Marina'nın söyleyebileceğini düşündüğüm bir cümle vardı -"

"İyi geceler Gerald," diyorum ve uzaklaşıyorum.

Gerald, "Bu gecelik bu kadar," diye anons ediyor.

Sandalyemden suyum alıp ses sahnesinin çıkışına doğru aceleyle ilerliyorum. "Marina?" Corbin bana yaklaşarak sesleniyor. "Bekle."

Neden onun emrini bekleyeyim ki? O kadar temassız ki gerçeklik. Hızımı artırarak karavanıma doğru ilerliyorum. Kapıyı açıyorum ama ben daha kapatamadan elimde sertçe duruyor. Ona ters ters bakarak dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bırak beni."

"Konuşmamız gerek."

"Hiçbir şey yapmamıza gerek yok. Eğer bana bir şey söylemek istiyorsanız, adamlarınız benimkilerle iletişime geçsin." Yüzümde sahte bir sırıtişla kirpiklerimi kırıştırıyorum, sonra uzanıp kapıyı çekiyorum. Kapıyı bırakmayınca, "Çıglık atmadan git buradan" diye bağıriyorum.

Bana bakarak bir adım atmaya cesaret etti. "Sen-"

"Ve sonra güvenlik ona karavanına kadar eşlik etti," diyorum Poppy'ye o gecenin ilerleyen saatlerinde yemekte.

Vancouver'daki en sevdiğim hamburgercide oturuyoruz ve sanki bu günlük hayatımız için normalmiş gibi yemeye devam ediyoruz. Değil, ama bu kadar önemsemenin yükünü taşımamak güzel.

Ağızına bir kızartma daha atıyor ve başını sallıyor. "Dikkatli olmazsan bu iş hızla kontrolden çıkacak."

"Dikkatliydim." Gözlerimi deviriyorum. "Cash'le geçen geceden önce." Aramızda bir kızartma döndürdükten sonra havayı yumrukluyorum. "Ama beni aldattığında iş çıkırından çıktı."

"Şimdi senin de onu aldattığını düşünüyor ama aldatmadın."

"Onun ne düşündüğü umurunda değil. Biz ayrıldık." Biradan bir yudum aldım, sonra bardağı yere bıraktım. Parmağımı bira bardağına doğru sürükleyerek ucundaki buğuyu topluyorum. Üzerimde göz var mı diye etrafıma bakıyorum. Her zaman vardır ama hiçbirisi rahatsız edici değildir. Burada bana verilen mahremiyet, burayı bu kadar sevmemin nedenlerinden biri. Hamburger ve patates kızartması da cabası. "Corbin Darian'dan ve onun kaprislerine boyun eğmekten, hayranlarına gözlerini göstermek için rimelimi çalmasından ve aptalca bahanelerinden bıktım."

"Ne gibi mazeretler sundu?"

"Hiç yok. Bu da benim diğer sorunum." Kendimi göğsümden dürterek cevap veriyorum: "Beni o ilişkide tutmak için yüzüme karşı yalan söylemeye degecek bir af dileme konuşmasını bile hak etmiyorum. Hafta sonu beni arayacak kadar bile önemli değilim. Bu yüzden ona bana verdiğinden daha fazlasını veremem."

Bakışları odanın bir ucundan diğerine uzanıyor ve yemeğini çiğnerken derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor. Bitirdiğinde bana bakıyor. "Bunu tek başına yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Keşke bana söyleseydin."

"Bildiğim zaman yaptım."

"Keşke başından beri neler olup bittiğini bana söyleseydin. Arkadaşın olarak, onun cinayetini planlayabilirdik. Şimdi onunla sıkışıp kaldık."

filmin sonunda." Gülümseyerek beni de gülümsemeye teşvik ediyor. "Ayrıca bana maskaradan bahset. Her zaman harika bir tane arıyorum."

Yüksek sesle gülerек ağzımı kapatıyorum, böylece restoran yemek yediğimi görmüyor. "Sana bir şeyler ayarlayabilirim," diyorum elimin arkasından. Sonunda tekrar özgürce konuşabildiğimde, öne doğru eğilip fısıldıyorum, "Dün Cash'le konuştum."

İki kez bakar ve ağzı açık kalır. "Ne oluyor lan? Neden bunu şimdi öğreniyorum?" Dudakları yana kıvrıldı ve kaşlarını kaldırdı. Poppy'yi iki kez gerçekten kızgın gördüm ve bu onlardan biri değil.

Kıkırdıyorum ama yine de omuz silkiyorum, tahammül edemediğimi iddia ettiğim adamla konuşmam önemli bir şey değilmiş gibi davranıyorum. Ona çok fazla katlanabiliyorum. Bu da bir sorun olmaya başladı.

İki parmağım yüzümün önünde şaklatıldı. "Marina?" Bakışlarım onunkilere yöneldi ve "Dün yalan söyledin. Ondan gerçekten hoşlanıyorsun."

Omurgam alınganlıkla dikleşiyor. "Hayır, yok."

İşte yine o kaşlar. "Bundan emin misin?"

Bir kızartmayı ketçaba batırıp yarısını yiyorum ve gözlerimi tabağımdaki çeşniden ayırmıyorum. "Kesinlikle berbat biri." Omuzlarımı titremeye zorlarken kendi kendime gülümsüyorum. "Telefonumu kırdı." Etki yaratmak için toplayabildiğim tüm şiddetle başımı kaldırıyorum. Gözlerini benimkilere dikmiş olsa da, sadece bana bakmıyor. Poppy içimi görebiliyor.

Devam ediyorum çünkü suçlular hep saçmalar. "O tahammül edilemez biri. Elbette, o kulüpten çıkmama yardım etti ve beni daha önce hiç öpülmediğim gibi öptü, ama bu onun Bay Harika olduğu anlamına gelmez." Daha fazla drama için göz devirmeyi işaret edin.

Kollarını masaya dayayarak fısıldıyor: "Tekrar soruyorum, bundan emin misin?" Çenesine vuruyor. "Bay Ryatt'ın daha önceki konuşmalarından hatırladığım kadarıyla, 'absürt derecede çekici' ifadesinin konuşmada küçük bir yeri vardı."

"Çok küçük, babalık. Ona bakmak neredeyse imkânsız," diye yalan söylüyorum dişlerimin arasından. Tekrar ondan uzaklaşırken, sırtımdan kendimi alamıyorum.

Şimdi onu düşün.

"Aktris olduğunun farkındasın, değil mi? Sanki seçtiğin meslek buymuş gibi, bir de kendine bak. Seksi oyun kurucu sana çıkma teklif ettiğinde on altı yaşındaki bir çocuk gibi gülümsüyorsun. O olaya en ön sıradan tanık olduğum için bunu fark ettim." Sesini alçaltarak, "İkimiz de bunun ne kadar korkunç sonuçlandığını hatırladığımıza göre, sana bir uyarım var" diyor.

Başımı eğerek, "Hangisi?" diye sordum.

"Eğer o senin telefonunu kıracaksa, sen de kalbine dikkat etsen iyi olur." Başımı sallıyorum çünkü haksız değil. "Akıllıca sözler."

"Yine de bir fark yaratacaksa ..." Parmağını aramızda döndürüyor. "Seni mutlu görmek çok güzel. Sanki uzun zaman olmuş gibi hissediyorum."

"Çok uzun. Corbin'le mutlu olmam gerekirken ironik bir durum."

"Onunla mutlu değildin. Sen . . ." Fatura bırakıldı. Poppy kredi kartını benim kapatamayacağım kadar hızlı indirdi. "Benden olsun. Seninle kalmama izin verdiğin için minnettarım."

"Teşekkür ederim."

Ve sonra neredeyse aynı hızla sunucu tarafından çekip alınıyor. Sanki hiç kesinti olmamış gibi Poppy devam ediyor, "Bekliyordunuz."

"Neyi bekliyorsun?"

"Emin değilim." Sesi benim kadar şaşkıncı. "Sadece olman gereken yerde olmadığını biliyorum."

Küçümseyici bir yorumla cevap verebilirdim ama yapmadım. Onun yerine, sözlerinin içime işlemesine izin verdim. O haklı. Kariyerimde ya da hayatımda olmam gereken yerde değilim ve bunun şu anda oturduğum yerle hiçbir ilgisi yok. Telefonuma bakarken, menajerimle daha önce yaptığım görüşmeyi düşünüyorum. "Lauren, Corbin'in ekibine verdiği emeği boşa çıkardığımı söyledi. Kırmızı halıda tüm dünyanın bayılacağı bir uzlaşma için anlaşmışlardı. Şimdi farklı bir yöne gidiyorlar."

"Bu ne yönü?" Yüksek ses tonu benim kızgınlığımı da yansıtıyor. "Hiçbir fikrim yok. İçimde yine gafil avlanacağıma dair bir his var."

Uzanıp elimini üstünü kapatıyor. "Bundan ve Corbin'den nefret ediyorum ama beni dinle Marina. Lauren'a saygı duyuyorum ama o her zaman haklı değil. Aldatan bir pislikle kırmızı halıda yeniden bir araya gelmene gerek yok. Mutluluğunu yeniden bulmalı ve hayatı kendin için yaşamalısın."

"Bunu yaparsam kariyerimi mahvedebilirim."

"Eğer yapmazsan hayatını mahvedebilirsin." Arkasına yaslanıp ekliyor: "Herkesin kurallarına göre yaşamak zorunda değilsin." Gülümsüyor. "Kimsenin seni tanımlamasına izin verme. Bu hakka sadece sen sahipsin."

Poppy'nin benim en iyi arkadaşım olmasının bir sebebi var. İyi günde kötü günde, hayatın iniş çıkışlarında hep benim yanımda oldu, ben de onun. Gülüyorum, sonra gözlerimi deviriyorum. "Peki, istediğin kadar kalabilirsin."

Gülüyor. "Bu kolay oldu."

"Cidden, seninle vakit geçirmek çok güzel. Sen yanımdayken kendimi daha çok kendim gibi hissediyorum. Sanki yapımcılar ve Hollywood tipleri tarafından çok sık çağrıldığım gibi, omurgam iyi bir kız olmaya boyun eğmiş gibi."

"Kötü bir kız olmak daha eğlenceli zaten."

Kart iade edildiğinde tekrar arkama yaslanıyorum. "Belki de imaj değiştirme zamanı gelmiştir."

"Değişmene gerek yok. Yalan söylemene gerek yok. Sadece kendin için yaşamalısın. Diğer herkesi ve fikirlerini boş ver." Faturayı imzalıyor ve bar taburesinden atlıyor. "Hadi, gidelim buradan. Caddenin aşağısında şirin bir dükkan gördüm. Hadi alışverişe gidelim."

Daha önce bizi gözetleyen gözler kapıdan çıkarken de bizi takip ediyor. Kaldırımda kolumu onunkine doluyorum, güneş ışığında kendimi daha iyi hissediyorum. "Asla iyi ve kötü bir kız olamadım."

"Daha önce hiç denemedin."

"Rol zaten verilmişti," diyorum, ona bakıp gülüyorum.

"Olabileceğim kadar kötü değilim." Duruyor ve çantasını kolundan eline doğru yeniden ayarlıyor. "Belki de yer değiştirmemizin zamanı gelmiştir?" dediğinde bir güneş gözlüğü takıyorum.

"Bu tamamen kötü bir fikir değil. Eğer onları yenemezsek-" "Onları seninle tanıştıklarına pişman et."

Çenem açık kaldı. "İşler çabuk kızıştı. Beni küçümsedikleri için pişman olsunlar diyecektim."

Kolunu tekrar benimkine doladığı anda omuzları zıplıyor. "Bu da işe yarar."

Özel olduğumu düşünecek kadar kibirli değilim. Kadınlar her zaman aldatılır. Ben bile daha önce aldatıldım. Ama dünyanın gözü önünde yaşanınca farklı oluyor. Mesele şu ki, şu anda medyada kötü adam benim. Eğer bana bir hafta yapıştıracaklarsa, buna değmesini sağlayabilirim.

Poppy ayakkabılara bakarken, ki evdeki koleksiyonumu düşünürken almam gereken son şey bu, telefonumu çıkarıp Cash'e mesaj atıyorum:

Ryatt senin gerçek soyadın mı?

Nakit

Kim bu?

Telefonuma bakıp sırtarak mesajı gönderiyorum, kim olduğunu çok iyi biliyorum. İki bardağı buzla doldurmayı bitiriyorum, sonra cevabını kontrol ediyorum:

Çok komik.

Telefonum çaldı.

Beni araması karşısında hem şaşırdım hem de etkilendim ve "Alo?" diye cevap verdim.

"Ryatt'ın gerçek soyadın olduğunu sanmıyorum." "Değil."

"Ne?" Sesindeki şok bağlantı boyunca yankılanıyor. "Değil mi? İnsanlar bunu biliyor mu? Herkes biliyor mu?"

"Bu bir sır değil ama reklamını yaptığım bir şey de değil." Bir süre duraksadıktan sonra "Soyadınız nedir?" diye soruyor. "Hiç araştırma yapmıyorsun, değil mi?"

"Karakterler ya da restoran incelemeleri için çok şey yapıyorum. Tanıdığım insanlar hakkında araştırma yapmaktan mümkün olduğunca kaçınıyorum. Gerçek kişileri tanımayı tercih ederim."

"Görünüşe göre medyanın manipölasyonunu fark ediyorsunuz."

"Önceden hissetmediysem de geçen geceden sonra hissediyorum. Bugün ilk kez biraz nefes alabildiğimi hissediyorum." Nefes alışının sesi sanki oturmuş gibi öne doğru fırlıyor. "Sadece bir karşılaşma oldu. Bunu bir zafer olarak görüyorum."

"Ne oldu?"

"Daha önce kaldırımda yürürken bir fotoğrafçı çalılarının arasından atladı. Ödüm bokuma karıştı."

"Davranışları kontrolden çıktı. Bunu bana yapmış olsaydı, kendini yerde bulurdu."

"Şey ..." Yumuşak kahkahalar hatta yankılanıyor. Sesini seviyorum, ama kahkahalarını duymaya bayılıyorum. "Buzlu kahvemi ona fırlattım ama bu tamamen reflekti."

Bardakları soğutulmuş çayla dolduruyorum ve dolaptan bir fincan çıkarıyorum. "Bana onu temizlemeye yardım etmediğini söyle."

"Terbiyem elimden gelenin en iyisini yaptı."

Göğsümden hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş çıkıyor. "Onlara karşı nazik olursan asla öğrenemezler."

"Kendimin daha sert bir versiyonuna dönüşmek istemiyorum" demeden önce kısa bir sessizlik oldu. Bunun neden olduğunu anlıyorum ama mutsuz olmaktansa nazik olmayı tercih ederim."

"Görüyorsun, bu benim için zor değil, sanırım bu da farklı olduğumuz birçok yönden biri, bebeğim."

Bir huff sesi kulaklarıma çarpıyor ve "Söylentilerdeki kadar kötü biri olmadığını düşünmeye başlıyorum" diyor.

"Sanırım asla bilemeyeceksin."

Bu onu güldürüyor. "Bilemiyorum. Belki de bu güzel bir arkadaşlığa dönüşüyordur."

Onunla arkadaş olma önerisi ilk tanıştığımızda düşündüğüm kadar kötü değil. "Warren." dedim.

"Warren?"

"Bu benim gerçek soyadım."

Onu neden yüzünde kocaman bir sırıtışla hayal ettiğimi bilmiyorum - muzaffer ya da samimi - ama sanırım asla bilemeyeceğim. "Bu iyi bir isim."

"Teşekkürler."

"Ryatt'ın hikâyesini öğrenebilir

miyim?" "Bir gün. Bir şeyler içerken

belki."

"Bu daha çok bir randevuya benziyor Bay Ryatt. Bana çıkma mı teklif ediyorsunuz?"

Hayatınızda öyle zamanlar olur ki bir fikre kesin karar verirsiniz çünkü o fikir size doğru gelir. Bu doğru hissettiriyor.

Sonra gerçekler ortaya çıkar.

Ensemi ovuşturup, terasta birlikte parmak boyası yapan annem ve oğluma bakıyorum. "Ben-"

"Sadece şaka yapıyorum," diyor, sesi hiç de şaka yapıyormuş gibi ıkmiyor. *Sikeyim.*

"Takım. Kardeşlerin-"

"Biriyle çıkmayı kötü bir fikir haline getirecek o kadar çok neden var ki." Ses tonundaki hayal kırıklığının gerginliğini yakalamak zor değil.

Ben de aynı şeyi hissediyorum ama oğlumun mirası benim için önemli. "zr dilerim," diye ekliyorum, sanki bu konuşmanın aşağıya doğru gidişini değiştirecekmiş gibi.

"Hayır, gerek yok. Yine de gitmeliyim."

Bardağı elma suyuyla dolduruyorum ve i çekiyorum. "Evet, ben de." Bu şekilde bitmek zorunda olması çok kötü. "Kendine iyi bak, tamam mı?"

"Sen de. Bye." Telefonu o kadar hızlı kapatıyor ki kendi tarafımdan veda edemiyorum.

Kadınlar çok karmaşık. Telefonumu tezgâha bırakıp içecekleri dışarı çıkartıyorum. "Kim susamış?"

"Ben," diyor Cullen, boyalı elini kaldırarak. Mavi gözleri benimkilerle aynı, saçları Terpidy'nin kahverengisi ile benim koyu sarı salarıminin arasında. Bu yıl değişmeye başladı. Dört yaşına kadar hep bendim. Bu ocuğun bir gramının bile benim olduğu inkar edilemez. Asla yapmazdım, ama geriye dönüp baktığımda, Terpidy ben kontratımı kaybedene kadar istediğini elde etmişti.

Birdenbire internette Brezilya'dan bir modelin baba olduğuna dair haberler çıkmaya başladı. Gözleri ve saçları benimkinin tam tersi olduğu için, oğlumuzun fotoğrafları ellerine geçtiğinde bu hikayeyi basına satmakta zorlandı.

Bir kş yaşamadık. Gerçeklerle hesaplaştık.

Ortak ebeveynlik dışında birbirimizle hiçbir ilişkimiz yok. şimdi, o ve annem sahip olduğum ve ihtiyaç duyduğum tek aile.

Bardağı onun önüne koydum ve oğlumun yanına oturmadan önce annemin bardağını masanın onun tarafına yerleştirdim. "İ bakalım dostum." Onun bardağını işaret ediyorum.

Kağıt. "Bu kuşu çok sevdim."

"Bu bir ayı."

"Vay canına. Evet, bunu kesinlikle görebiliyorum. Vahşi. Bunlar kulaklar mı?" Kıkırdıyor. "Bunlar onun dişleri, baba."

"Ah." Yüzümü buruşturdum ve onunla birlikte güldüm. Etrafımda bana nasıl baba olunacağını gösterecek bir baba figürü olmadığı için bu konularda pek iyi değilimdir ama annem bir konuda berbat olsam bile beni her zaman cesaretlendirirdi. Başarısızlığın pratikte başarı olduğuna inanmamı sağladı. Sadece onun kadar iyi ebeveynlik yapmayı umabilirim. . hala da öyle.

"Ellerimizi yıkamaya ne dersin Cullen?" diye öneriyor annem.

Kadın daha sorusunu bitirmeden adam çoktan kalkmıştır. Adam içeri giriyor ve Cullen da onu takip etmek için ayağa kalkıyor ama kapının hemen önünde duruyor. "Eğer bir gece izin istersen, Cullen benim dairemde kalabilir. Pijama partisine ev sahipliği yapmaktan mutluluk duyarım."

"Eğer bu yapmak istediği bir şeyse, bunu ayarlayabiliriz ama onu benim için götürmene gerek yok."

"Çok fazla izin alamadığını biliyorum ve aldığında da Cullen'la-"

"Onunla vakit geçirmek istiyorum. Yarış sezonu boyunca sürekli yollarda olduğum için fazla vakit geçiremiyorum."

"Biliyorum. Sen harika bir babasın Cash. Aynı zamanda iyi bir adam ve harika bir avsın. Sadece bilmeni isterim ki, yalnız kalmak istemiyorsan, yalnız kalmak zorunda değilsin."

"Buna ne sebep oldu?"

"Uzun zamandır seni böyle gülümserken görmemiştim. Bunun yaptığın telefon görüşmesiyle bir ilgisi olabileceğini düşündüm."

Cullen banyodan "Büyükanne" diye bağıyor.

Bir o tarafa bir bana bakıyor. "Ortalığı dağıtmadan önce şu çocuğu yıkasam iyi olacak."

Kâğıdı iskalayıp dış mekândaki masamın üzerine dökülen boyaya bakarak, "Daha büyük bir karmaşa mı?" diyorum.

Gülüyor. "Evet, zaten sahip olduğundan daha büyük bir karmaşa."

O içeride kaybolduğunda, düşüncelerimle ve Marina'yla konuşurken takındığım gülümsemeyle baş başa kalıyorum. İçeri girip telefonumu alıyorum. Terasa dönüp gün batmaya başlarken şehre bakıyorum. Hava daha iyi olamazdı, ama onunla konuştuğumda ruh halimin önemli ölçüde iyileştiğini fark ettim.

Kendini ortaya koydu ve aradı. En azından mesaj atabilirim.

Bir daha aynı yerde olursak, birlikte akşam yemeği yiyebiliriz. Karışıklık olmasın diye söylüyorum, sana çıkma teklif ediyorum.

Beni acı çekmeye bırakmıyor, mesaj atıyor:

Eğer aynı anda aynı yerde bulunuyorsak, birlikte yemek yemenin tek mantıklı yolu budur. Fırsat önümüze çıktığında biz kimiz ki hayır diyelim?

"İşte yine o gülümseme," diyor annem masaya dönüp otururken.

Cullen hızla dışarı çıkıp kollarıma atladı. Onun kolları boynuma, benimkiler de onun gövdesine dolanarak sarıldık. Diyor ki, "Ayı sarılması. Kükre."

Yüzümü omzuna gömüyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Seni seviyorum, dostum." "Seni seviyorum, baba." Beni itiyor ve arabalarının olduğu yere koşuyor.

Kapıya yakın bir halının üzerine.

Annemin beni izlediğini fark edince, o da bana gülümsüyor. "Bahsetmeye değer mi? Ya da yoldan geçen bir şey."

"Emin değilim." Yine de bir şeyden eminim - annem haklı. Bu gülümseme alışık olduğumdan farklı hissettiriyor. Cullen'ın yanında olmaktan bile gurur, sevgi ve mutluluk duyuyorum.

Marina ... bu gülümseme farklı hissettiriyor. İçinde umut var. Ve şimdi lanet bir şair gibi konuşuyorum. Buna sahip olduğum için bile kendi kıcımı tekmelemeliyim

düşündüm.

Bu ona mesaj atmama engel değil:

Bu bir
randevu.

Marina:

Aynı yerde. Aynı zamanda. Sıra sende.

Dürüst davranarak iletişimi tekrar açmayı başardım. Çıkmalı mıyız? Tabii ki hayır. Ona çıkma teklif etmeden önce tepkileri düşündüm mü? Evet, düşündüm. Ayrıntılı olarak mı? Hayır, düşünmedim. İçgüdülerimle hareket ettim.

Oğlum yarış arabalarıyla oynarken ve annem akşam güneşinde ıslanırken, hiçbir zaman güvenli oynamadığımı fark ettim. Ve içgüdülerim beni hiç yanlış yönlendirmedi.

SALI...

"Şimdi böyle mi yapacağız? *Harry Sally* ile *Tanışınca* filmindeki gibi her gece birbirimizi mi arayacağız?" Marina ertesi gece soruyor. Kanada'nın batı kıyısında salata yiyip arkadaşıyla *The Bachelor* finalini izlediği için Doğu Yakası geç saatlerde.

"Hiç görmedim."

"Hiç izlemedin mi?" Sorusu, bir gece hakkında konuşmaya karar verirsek diye şimdiye kadar yapılmış her filmi izlememe cüretini gösterdiğim için duyduğu şaşkınlıkla dolu.

Cullen çoktan uyuduğu için yatakta uzanıp kanallar arasında gezindikten sonra televizyonu kapatıp onun yerine şehrin ve kendisinin sesini dinlemeye karar veriyorum. "Seksenlerden kalma, değil mi?"

"Zar zor." Huffs. "Seninle ne yapacağım Cash?"

"Konunun kısayolu, böylece aynı sayfada oluruz."

"Onlar her gece yatmadan önce birbirlerini arayıp günlerinden bahseden eski arkadaşlardı."

Dokuzuncu katta bile siren sesleri duyulabiliyor. Yoldayken sessizlik nedeniyle uyumak zorlaşıyor. "Sanırım zaman geçirmenin bir yolu da bu."

"Konuşmalarımızın senin için anlamı bu kadar mı? Haydi Warren. Burada benimle çalış." Bana soyadıyla hitap etmeye başlaması hoşuma gitti. Bunu ona söylemeyeceğim ama ondan duymak hiç de fena değil. Sanki benim için önemliymiş gibi söylüyor. Aptalca, biliyorum, ama bu onun için kişisel bir his.

"Ne söylememi istiyorsun? Beni aramayı bırakmaman hoşuma mı gidiyor, sanki artık gece geç saatlerde, gün boyu arkadaşın olarak hızlı aramada mıyım?"

"Evet." Büyük bir çığır duyulmadan hemen önce gülüyor.

Gülmekten kırıldım. "Ben böyle iyiyim." Ayağa kalkıp telefonu mutfığa götürüyorum. Genelde atıştıran biri değilimdir ama onun yemek yediğini duymak beni acıktırdı. "Sadece konuşmalarımızı sevdiğimi söylemek istemiştin Marina."

"Bu gece bebek ya da sevgili yok, ha?"

Kıkırdarak sütü aldım ve tezgâhın üzerine koydum. "Uzun bir gün oldu. Kendimi kaybettim." Bir kase aldım ve süt eklemeden önce granola ile doldurdum. Ona çıkma teklif etmek bir arkadaşlık kurmanın sihirli yolu gibi görünüyordu. Öyle bir şey aramıyordum ama bu gidişat beni üzmedi. "Yarın beni yakalarsan her şeyi yaparım bebeğim."

ÇARŞAMBA...

"MERHABA?" 11:19. Son bir saattir yatağında onun aramasını bekliyordum. Aramayacağına inanmaya başlamıştım, iyi ki aradı.

"Bütün gün ne yapıyorsun?" Marina Westcott tanıdığım en meraklı insan. Ve hiç umurumda değil.

"Simülasyon sürüşü."

"Sim sürüşü nedir?"

Yastığımı yatak başlığına dayayıp doğruluyorum. "Simüle edilmiş. İzler,-"

"Araba kullanmadığın halde araba kullanıyormuş gibi mi yapıyorsun? Neden onun yerine gidip gerçek bir araba sürmüyorsun?"

"Çok fazla kural var. Sıralama ve yarış dışında pistlerde olamıyoruz. Aksi takdirde avantajlı oluruz."

"İlginç." Horlama sesi bana çarptı.

"Acımasız." Kadın geri adım atmıyor. "Uyandırdığım için özür dilerim," diye takılıyorum.

"Şaka yapıyorum. Şaka yapıyorum." Gülüyor, sonra soruyor: "Yani hayatın araba kullanmaktan mı ibaret? Başka bir şey yok mu? Eğlence için mi?"

"Bu benim için eğlenceli." Suyumdan bir yudum alıyorum. "Bütün gün ne yapıyorsun?" Soru soran kişi beni etkiledi. Tüm sorularını yanıtlamaktan çekinmiyorum, ama beni onun günlük yaşamı hakkında meraklandırıyor.

"Ah." Ses tonuyla anında neşeleniyor. "Eğer sette olursam, bütün gün. Orada on iki saat ya da daha fazla kalabilirim. Sette olmam gerekmiyorsa, boş bir gün oluyor ama ertesi güne hazırlıklı olmak için bir noktada provaları araya sıkıştırmam gerekiyor."

"Yani iş mi? Bu kadar mı?"

"Maalesef, evet. O kadar da üzücü değil, bu hafta heyecanla beklediğim bir seçmem var."

Neşenin ses tonunu ele geçirmesine bayılıyorum. Anlaşılması zor biri ama mutluyken öyle değil. Bunu iki bin mil öteden yayıyor. "Seçmeleri sever misin?"

"Hayır, mesele seçmeler değil. Bu işin nereye varabileceğinin potansiyeli. Heyecan nefesini keser. Serbest bırakır ve der ki, "Müzikaller ve

Oyunlar benim için eğlenceli, yani her iki dünyanın da en iyisi."

Bu duyguyu çok iyi anlıyorum ve sırtıyorum. "Yarış günü direksiyonun başına geçtiğimde ben de böyle hissediyorum. Sevdiği şeyi tekrar yapan bir çocuk gibi." O cips yemeye başladığında kalkıyorum ve mutfağa gidiyorum. "Kilo almama ve diskalifiye olmama neden olacaksın."

"Üzgünüm, burada yemek vakti."

"Akşam yemeğinde cips mi yiyorsun?"

"Şey," diyor bir yudum alarak. "Taco da yedik ama o happy hour'daydı. Şimdi etkisi geçti. En sevdiğin yemek ne?"

"Bir dahaki görüşmemizde sana gösteririm." Kiminle mutlu saatler geçirdiğini merak ederek, "Biz kimiz?" diye sordum.

"Tüm bu planları yapmaya devam edersek, tadını çıkaramayacak kadar meşgul olacağız. Ben ve Poppy. Onunla tanışsaydın hoşlanacağını söyledim ama sen kimseden hoşlanıyor musun?" Sorusunu neşeli bir kahkahayla noktallıyor.

Karakterime bürünüp yalan söyleyebilirdim ama onun yanında gardımı düşürmek doğal gelmeye başladı. "Senden hoşlanıyorum."

Telefon beş saniye gibi uzun bir süre sessiz kaldığında, aramayı düşürmediğinden emin olmak için açıyorum. "Alo?"

"Ben buradayım." Ses tonundaki her şey değişti. *Kahretsin*. Ona gerçeği söyleyerek çuvalladım mı?

"Neden bu kadar ciddisin?"

"Ciddi değilim. Bence bu söylediğin çok tatlı bir şeydi Cash. Tam da fazla konuşmayan bir huysuza alışmışken beni şaşırtıyorsun."

"Bazen kendimi şaşırtıyorum." Genelde kimseye söylemediğim bir şeyi her paylaştığımda olduğu gibi, ama Marina ile bunu yapmaktan çekinmeyin. "Yükseltmeye çalıştığım itibarı hatırla-"

"Evet, evet. Evet. Bütün o kötü çocuk olayı." Kahkahası sözcüklerinin arasından süzülüyor. "Bunu sorgulamaya başlamıştım. Seni bu kadar kötü yapan neydi ki bu unvanın en uygun olduğuna karar verdiler?"

Bu noktada korkutulup korkutulamayacağını merak etmeye başladım. Şimdiye kadar hiçbir şey işe yaramadı. "Birkaç kaza. Bir tutuklama. Kötü bir ilişki. Liste uzayıp gidiyor."

"Bence tekrar gözden geçirilmesi gerekiyor. Seni olmak istediğin kadar kötü görmüyorum."

Kıkırdayarak, "Bir kampanya başlatabilirsin."
dedim. "Tamamdır."

PERŞEMBE...

PERŞEMBE GÜNLERİNDEN NEFRET EDİYORUM.

Oğlumla geçirdiğim dört gün yetmiyor.

Yatma vaktinden çok sonra ona dondurma ikram etmemi ve su birikintilerinde zıplamamı sağladı çünkü Cullen ile onları mahvedebilecekken pahalı ayakkabılar kimin umurunda. Jersey'deki kapalı bir pistte onu go-kart yaparken izlemek en önemli anıydı. Benim olduğumdan daha iyi olacak.

Keşke beni yarışırken görebilseydi, en azından bir kez, şahsen. Terpidy'nin bunun onun programını çok aksatacağını savunduğunu şimdiden duyabiliyorum. Bu argümana karşı çıkabilirim ama bu, annesi olarak ona saygı duymam gerektiği gerçeğini değiştirmeyecek.

"Zıpla, dostum." Annem onun sırt çantasını alırken ben de Cullen'ın sırtıma atlayabilmesi için aşağı iniyorum. Onun merakını ne kadar sevsem de, kaldırımdaki çatlaklar hakkında otuz dakika daha konuşabileceğimi sanmıyorum.

Tekrar yürümeye başlıyoruz. "Bugün rezervasyon yaptırıyoruz," diyor, çekingen bir gülümsemeyle bana bakarak.

"Yavaşlayabilirim."

"Bana iyilik yapmanıza gerek yok. Size ayak uydurabilirim çocuklar."

Ailedeki asıl hız canavarı olduğunu bildiğim için kıkırdıyorum. Ben araba kullanırım. O spor ayakkabı giyiyor.

Cullen'ın eli dışarı fırlar ve caddenin karşısını işaret eder. "Baba. Candy!"

Şansa bakın ki. Ama benim gördüğüm şeker değil. Ağzına bir parça çikolata tıkiştıran kadın. Her gece yatarken düşündüğüm kadın. İşte o zaman gözlerimiz buluşuyor. Sokağın karşısından bile o güzel yüzün kızardığını ve yanaklarının gülümsediğini görebiliyorum.

İki yönlü küçük caddeyi geçiyorum ve onunla birlikte kaldırıma çıkıyorum. Hatırladığımdan daha güzel, hatta ağzının köşesini kaplayan çikolata lekesiyle bile. "Aynı saatte." diyorum.

Gülümsemesi benim için çiçek açıyor. "Aynı yer. Mutlu bir tesadüf."

Nakit

GÜNEŞ, Marina'nın gözlerini aydınlatamayacak kadar alçalmış olsa da gözleri hâlâ parlak mavi, benimkilere bakıyor. "Bunu bildiğinden emin değilim," diye fısıldıyor eğilerek, "ama sırtında biri asılı."

"Var mı?" Cullen tutunduğu için ona doğru uzanıyorum ve onu keşfediyormuş gibi yapıyorum. "Vay canına, varmış." Cullen kıkırdıyor, kolları boynuma dolanıyor. Çocuğumu korkutmak istemediğim için şakacı bir şekilde öksürerek, "Kurtar beni Marina," diyorum.

"Korkarım seni kurtaracak bir şey yok." Ağzının kenarındaki küçük kalkıklık nefesimi kesiyor. Neden onu her gördüğümde böyle bir şey olacakmış gibi hissediyorum?

Dönerek Cullen'a gülümsüyor. "Peki sen kimsin?" "Ben bir tembel hayvanım."

"Tembel hayvan mı?" diye sevinçle yanıtlıyor. "Tembel hayvanlara bayılırım. Bazılarının insanlardan üç kat daha güçlü olduğunu biliyor muydun?"

Göz ucuyla Cullen'ın kolunu açtığını görüyorum. Gururla, "Ben güçlüyüm. Babam öyle diyor."

"Aynen öyle dostum." Marina'ya bakarak ekliyorum, "Bu çocukla bilek güreşi yapmak istemezsin. Seni saniyeler içinde yere serer."

Geri adım atıyor ve ellerini ihtiyatla kaldırarak aramıza bakıyor. "Uyarın için teşekkürler." Gülüşü onunkine karışıyor ve yardım edemiyorum ama ona karşı ne kadar açık olduğunu fark ediyorum. Annesi ona hep utangaç derdi ama belki de etrafına topladığı insanlar yüzündendir. *Kahretsin, endişelenecek daha çok şey var.*

Elini uzatan Marina tekrar yaklaşıyor. Gün ışığı kadar geniş bir sırtışıla, "Ben Marina, siz kimsiniz efendim?" diye sorar.

Sırtımda kahkahalarla kıpırdanıyor. El sıkışmayı çok eğlenceli buluyor. Merkezde beni taklit ettiği biliniyor.

onu getirdiğimde. Elini tutup sertçe sıktı. "Ben Cullen Ryatt, efsane Cash Ryatt'ın oğluyum."

Oh, kahretsin. Bu sefer ellerimi kaldırarak kıkırdıyorum. "Yemin ederim, bunu ona ben öğretmedim."

"Uh-huh. Eminim yapmamışsındır." Pazusunu ovuşturarak ona eşlik ediyor. "Vay canına, çok güçlüsün. Kolumu koparacaksın sandım."

Cullen ilgiye bayılıyor. Bu konuda anne ve babasına çekmiş. Terpidy'nin de benim de büyük egolarımız var. Cullen'ı aynı kaderden kurtaramayacağımıza hiç şüphe yok.

"Merhaba," diye cevap veriyor, kaldırımnda kayarak bana yaklaşıyor. Saçlarının telleri bir rüzgârla havaya savruluyor. Başarısız bir şekilde toplamaya çalışıyor. "Seni bu sokağa getiren nedir?"

Sanki ona bir şey anlatıyormuş gibi bir aşağıya bir ona bakıyorum. "Hava güzel olduğunda, onu annesinin evine bırakmak için bu yoldan yürüyoruz."

Saçlarını kulağının arkasına atarak bakışlarımın onu götürdüğü yöne, sonra da Cullen'la bana baktı. "Şehirde yaşadığını bile fark etmemiştim. Yani, telefon konuşmalarımızdan burada olduğunu biliyordum, ama ... Bilmiyorum." Tekrar yer değiştirdi. "Sanırım bunu hayal edemedim." Bu kez başını sallıyor ve parmak uçlarını kot pantolonunun ön ceplerine sokuyor. "Şey, sana izin vermeliyim-"

"Gel annemle tanış." Sokağın karşısına bir bakış göndererek ona işaret ediyorum.

Caddenin karşısına tekrar bakarken isteksizliği gözlerine ulaşıyor. "Annen. *Oh.* Um, tamam."

"Gergin olma." Eğildim ve fısıldadım, "Benim aksime, o gerçekten iyi biri."

Cullen yine kıkırdıyor.

Tam karşıdan karşıya geçmek üzereydik ki bir araba hızla geldi. Kolum onun önünde sallanıyor. Bir şey söylemedi, ama ona bakılırsa

ölçülü bir sırtış, kesinlikle eğleniyor. Omuz silkiyorum. "Alışkanlık."

"Sahip olmak için iyi bir alışkanlık." Birkaç kez ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. Kıkırdıyorum çünkü şeker şimdiden ona doğru akıyor gibi görünüyor. "Onun bir parça almasına izin varsa, benim de lolipop ya da çikolatam var mı?"

"Şeker istiyorum," diyor Cullen, başımın üstünü bir bongo seti gibi okşayarak, şekerin tam olarak ihtiyacı olmayan şey olduğunu pekiştiriyor.

Hayır mı demeliyim? *Evet.* Terpidy şekerle kafayı bulduğu için kızacak mı? *Kesinlikle.* Çocuğumu bu küçük çocukluk sevincinden mahrum mu bırakacağım? *Hayır.* "Lolipop, lütfen."

"Evet!" Havaya yumruk atıyor ve Marina'nın daha da aydınlanmasına neden oluyor. Kendi iyiliği için fazla güzel.

Kadın günlük hayatında sıradan bir ölümlüymüş gibi dolaşıyor. Eski sevgilisi gitmesine izin verdiği için aptal, ama onu sevgisini hak ettiğine inandırdığı için de şerefsizin teki. Eğer o benim olsaydı-

"Üzüm sever misin?" diye soruyor ona, çantasından mor ambalajlı bir lolipop çıkararak.

"Eğer şekerse, hoşuna gider." Vücudu heyecandan titriyor.

Etrafına uzanarak, onu sırtıma sabitlemek için poposunun altından tutuyorum. Benim hatırlatmama gerek kalmadan Marina'ya teşekkür ediyor. *İlerleme var.*

"Bir şey değil."

Bana bir tane daha uzatarak soruyor: "Peki ya sen Warren? Tatlıya düşkünlüğün var mı?" Düşüncelerimle ilgili hiçbir şey şu anda uygun değil, ki onun da niyeti buydu. Masumiyet, iri gözleri ve kırıştırdığı kirpikleriyle ifadesini ele geçirmiş durumda ama yüzündeki o çapkın gülümseme altta yatan imayı ele veriyor.

Yalnız olsaydık ... Elimi enseme gezdiriyorum, sonra yer değiştiriyorum. "Tatlı şeylere düşkünlüğüm var ama şekere değil." Ona göz kırpiyorum.

Pembeleşen yanaklar ve göğsünü birkaç saniyeliğine esir alıp sonra bırakan bir nefesle ödüllendirildim. Boğazını temizliyor. "Şey, belki de gidip annenle tanışmalıyım." Küçük çantasıyla kendini yelpazeliyor,

sanki bir kaçış arıyormuş gibi sokağa bakıyor. Onu suçlamıyorum. Bu çok fazla ve ailem hakkında konuşmak henüz yapabileceğimiz bir şey değil.

Her şey eğlence ve oyun, ışık ve yüzeydi.

Caddenin karşısına geçiyoruz. Gözlerim annemde, kaşlarının hafifçe kalkmasından telefonda konuştuğum kadının o olduğunu anladığını söyleyebilirim. Sanki yüzümün ısınması zaten bunu ele vermiyormuş gibi. Kendimi yeniden çocuk gibi hissediyorum. Kız arkadaşlarımı annemle tanıştırmaktan hep nefret etmişimdir. Onun fikirleri önemlidir ve o beğenmezse hiç şansları yoktur. Bakalım nasıl olacak. "Hey, anne, bu arkadaşım Marina Westcott. Marina, bu Laura Warren."

"Westcott?" Annem benden ona bakarak, "Westcott Racing'deki gibi mi?" diye sordu.

Parmaklarını birbirine kenetleyen Marina şöyle cevap veriyor: "Sadece ismen. Kardeşlerim bu operasyonun yıldızları. Bu onların bebeği." El sıkışırlar. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bayan Warren."

"Bana Laura diyebilirsin."

İkisi benim hakkımda, güzel hava hakkında ve Cullen'ın ne kadar sevimli olduğu hakkında küçük sohbetler yaparak, sıradan bir Pazar gezintisindeymişiz gibi birlikte caddeden aşağı inmeye başlıyoruz. "Cash hakkında pek bir şey bilmiyorum." Bana bakarak, "Tek çocuk musun, yoksa kardeşlerin var mı?" diye soruyor.

"Bir tanesi yeterliydi," diye cevap verdim. "Eminim."

Annem bir kahkaha patlattı. "Ele avuca sığmaz biriydi ama Cash harika bir evlattı ve hâlâ da öyle. Çok düşünceli ve şimdi Cullen'ımız var." Kaburgalarını gıdıklıyor ve onu tekrar kıkırdama krizine sokuyor. Eminim şekerin bununla bir ilgisi yoktur.

Onu döndürüyorum ve yanımda ayağa kaldırıyorum. Elini tutarak onun hızında yürüyoruz, çok yavaş olduğu için bu neredeyse acı verici ama annesine giden yolun geri kalanında onu acele ettirmeyeceğim. Onunla geçirdiğim her saniyenin tadını çıkarmak istiyorum.

Annem bana bakıyor, Marina ve benimle ilgili tüm hikâyeyi zaten biliyormuş gibi sırtıyor. İnternete düştüğümüzden beri muhtemelen biliyordur. Gerçi ben büyürken basın yardımı olmadan da her şeyi biliyor gibiydi.

Annem soruyor, "Sen aktris misin? İzlediğim bir filmde oynadın mı?"

İki saniye boyunca Marina'yı bu sorunun neden olabileceği utançtan kurtarıp kurtarmamayı tartıştıktan sonra onu kurtarmak zorunda olmadığımı fark ediyorum. Kendi başına harika gidiyor.

Marina şöyle diyor: "Belki ama ben filmlerde daha yeniyim. New York'tan Los Angeles'a taşındım ve daha yerleşmeden, beni mekânda tutan birkaç rol aldım. Geçtiğimiz yılın büyük bölümünde Vancouver'da iki filmlik bir anlaşmanın çekimlerini yapıyordum."

"Bu çok heyecan verici." Annem bana baktı. "Heyecan verici değil mi Cash? O bir ünlü."

Gözlerimi devirmek ne kadar cazip gelse de, annemin beni bir marka olarak değil de oğlu olarak görmesine kızamıyorum. "Süper heyecan verici."

Marina'dan sağlam bir göz devirmesi alıyorum ki bunu takdir edebiliyorum. Geçirdiğim güzel zamana rağmen, içime bir korku sızıyor. Annem ve Marina sohbet etmeye devam ederken, ben Cullen'a bakıyorum. "Nasılsın dostum?"

"Harika!"

Çubuğu elinde tutuyor, şekerler parçalanmış ve çoktan gitmiş. Fazla yolumuz olmadığını bildiğim için durup önünde diz çöküyorum. Mümkün olduğunca göz hizasında olmayı seviyorum. Aramızda bir güven oluşmasını, onu ne kadar sevdiğimi bilmesini, bunu gözlerimde görmesini istiyorum. "Hey, yani ..." Ona veda etmekten nefret ediyorum.

"Selam." Bana sırtıyor.

Annemden sırt çantasını alıyorum ve onun küçük omuzlarında ayarlıyorum, onun deyimiyle onunla uğraşıyorum. Elimde değil. Bu şeyleri yapamam

Bu yüzden onun hayatında yer almanın bir yolunu buluyorum. "Annene iyi davranacak mısın?"

İçine hüznün çökerken ağzı yana kayıyor ama isteksizce başını sallıyor.

"Seninle her gün konuşmak istiyorum, tamam mı dostum? Her gün."

Yüzümü kavrayarak tekrarlıyor, "Her gün, baba."

"Yarışımı izlemeni istiyorum."

"Nerede yarışacaksın?"

"Güney Fransa'da olacağım ve on gün sonra döneceğim." Onu kendime doğru çekip göğsüme gömdüm.

Kolları ellerinden geldiğince bana sarılıyor ve beni kollarının arasına alıyor. "Seni özledim, baba."

Başının üstünü öpüyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum. "Ben de seni özleyeceğim dostum." Gözlerimi açtığımda annem ve Marina'nın bana baktığını görene kadar nasıl bir sahne yarattığını fark etmemiştim. Eğer bir kadını korkutacak olsaydım, başka birinden çocuk sahibi olmam bunu yapardı.

Ama Marina'nın gözlerindeki korku değil. Gözyaşları. Sanki onları uzaklaştırabilecekmiş gibi gökyüzüne bakıyor. Cullen'a veda etmek ve onun için aya asılmışım gibi bana baktığını görmek arasında göğsüm daralıyor. Gerçek hayatıma pek fazla insanın girmesine izin vermem ama onun da artık hayatımın bir parçası olmasından memnunum.

Ayağa kalkıp onu kucağıma alıyorum ve kalçama sabitliyorum. Elbette yürüyebilir ama son birkaç dakika daha yakın olmasını istiyorum. "Sanırım en iyisi-"

"Biz burada bekleyeceğiz," diyor annem, Marina'nın koluna dikkatle dokunarak. Cullen'a kocaman sarılıp öpüyor ve yüzünde ruj izi bırakmayı ihmal etmiyor. Sanırım Terpidy bir keresinde onu yanağından bile öptüğü için ona iğrenç demişti.

Annem hiçbir zaman intikamcı biri olmadı ama ne diyebilirim ki? Elma ağaçtan uzağa düşmemiş.

Cullen Marina'ya sarılmak için uzanıyor, Marina da onun bu sessiz isteğini mutlulukla yerine getiriyor. Vedalaştıktan sonra, onu blok boyunca taşıyıp

merdivenlerden. İkimiz de önce yukarı, sonra birbirimize baktık. Emin olmak için, "İyi misin?" diye sordum.

Başını sallıyor. "İyi misin, baba?"

"Ben iyi olacağım." Onu ayağa kaldırmadan önce bir kez daha kucaklıyor ve başına bir öpücük konduruyorum. "Kendine iyi bak dostum. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum." Merdivenleri hızla çıkar ve düğmeye basar.

Bir dakika sürüyor ama Terpidy kapıyı açıyor. Ona bakıp sırtıyor, Cullen'a sarılmak için diz çöküyor ve bana hançer fırlatıyor. Cullen'ı taş binanın içine doğru sürüklüyor ama orada kalıyor, ince bedenini girişe yaslıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, gözlerindeki kararlı bakıştan bir kavga aradığını anlayabiliyorum. "Daha kaç yarışınız kaldı?"

Bireysel programlarımıza göre velayet konusunu hallettik, bu yüzden neden bana bu soruyla geldiğini anlamıyorum. "Aralık ayına kadar yarışlarım var."

"Bir sonraki podyum sezonunu kaçıramam çünkü burada bebek bakıcılığı yapmak zorundayım."

"Kendi çocuğunuz olduğunda bu bebek bakıcılığı değildir. Ebeveynliktir."

Kendini toparlıyor, kolları iki yanına düşüyor. "Çalışmam gerek Cash." Tam bir baş belası ama modellik dünyasında hâlâ popüler. Ya da ben öyle sanıyordum. Sanırım çalışmadığını fark etmemiştim.

Beton korkuluklara tutunarak ayağımı ilk basamağa koyuyorum. "Ziyaret programını avukatlar aracılığıyla hallettik. Sana gerekli nafakadan daha fazlasını ödedim çünkü birkaç gösteriyi kaçırdığını biliyorum."

"Çünkü Cullen hastaydı ve ona bakacak kimsem yoktu."

Kan basıncımı düşürmek için Duncan'ın bana öğrettiği nefes çalışmalarını uyguluyorum. Tüm bu mesele ilk ortaya çıktığında beni çok kızdırmıştı, şimdi bunu tekrar yüzüme vurması çileden çıkarmanın ötesinde. "Annem müsaitti. Teklif etti. Sen reddettin. O hiç kimse değil," diyorum kendimi sakinleştirmeye çalışarak. "Onu seven ve ona bakmayı çok isteyen büyükannesi."

onu." Geldiğimiz sokaktan aşağıya bakınca, "Bu gerçekten neyle ilgili, Terpidy?" diye soruyorum.

Elini göğsüne bastırarak öne doğru eğilir. "Her zaman burada olamam. Ben burada oğlunu büyütürken sen arabalarda oynayıp utanmadan yatıyorsun."

İşte orada. Hikayeyi gördü. *Bu lanet şey hiç bitmeyecek mi?*

Her ne kadar benim boş zamanlarımda ne yaptığım ya da kim olduğum onu ilgilendirmese de, oğlumuzla ilgili olmadığı sürece onun boş zamanlarında ne yaptığı da beni ilgilendirmiyor. Geçmişte sorunlara neden olan kıskanç bir yapısı var. Mahkemede bana karşı bir kararda maddi tazminat için savaşıırken belirttiği gibi, beni hiç önemsemediği için ironik.

Çok büyüdüm. Öfke nöbetlerine boyun eğmek, artık onu şımartmamanın yollarından sadece biri. "Bütün bir ekip ve şirket bana güveniyor. Cullen ve annem de öyle."

"Peki ya rüyalarım?"

"Program üzerinde çalıştık. Eğer uygun değilse, annem onu haftada birkaç gece götürebileceğini söyledi. İhtiyaçlarınıza daha uygun olacak şekilde yeniden düzenleyebiliriz, ancak benimle seyahat etmesine izin vermezseniz-"

"Bu hoşuna giderdi, değil mi Cash? Kötü görünmem için onu almak."

"Onu yanımda getirmeyi çok isterdim, ama bunun sizin öyle ya da böyle görünmenizi sağlamakla hiçbir ilgisi yok."

"Artık hiçbir kampanyayı geri çevirmek istemiyorum."

O daha azını isterken ben burada Cullen'la daha fazla zaman geçirmek için elimden geleni yapıyorum. Ne düşündüğünü aklım almıyor. Tam velayeti alacağım zaman mahkemede benimle savaştı. Bunun için ona yalvardım. Yargıcın ofisinde yaptığı konuşmaya inandım.

Ona şüpheyle yaklaşacağım çünkü belki de o zamanlar doğrudu. Hepimiz değişiriz, iyi ya da kötü.

Ne olursa olsun, Cullen onun için savaşacak iki ebeveyni hak ediyor. Bu savaşta geriye bir tek benim kaldığım çok açık. "Ara vermek ya da bir işe girmek istersen annemin numarası sende var. On gün sonra görüşürüz."

İçeri giriyor ve hiçbir yanıt vermeden kapıyı kapatıyor. Oğlumun istikrarlı bir ortamda olup olmadığı da dahil olmak üzere milyonlarca soru cevapsız kalıyor. Babasına kocaman bir sırtışla pencerede beliriyor ve el sallıyor.

El salladım ve karşılığında ona gülümsedim. Yapamazdım. Gülümsemek ona kolay geliyor.

Diğeri bloğ'a döndüğümde annemi hiçbir yerde bulamıyorum ve Marina bir verandada oturmuş beni bekliyor. Yaklaştım. "Merhaba."

Beni gördüğünde ilk basamakta duruyor, kot pantolonunun arkasının tozunu alıyor. "Merhaba. Annen yorgun olduğunu ve evine gitmek için bir araba tuttuğunu söyledi."

"10 km koşuyor," diyorum kıkırdayarak. "Yorgun değildi. Bizi yalnız bırakmak istedi."

"Onu bu şekilde dışarı atmamalısın. Bir dahaki sefere ona ayak uydur."

Öğleden sonraki serin hava, bana baktığında gözlerinde her zaman parlayan ışık ve onunla ilgili pek çok şey beni daha da yakınlaştırıyor. Bir elimle kalçasını ovmak, diğeri elimle de ona sarılmak istiyorum. Yanağını okşamak ve onu öpmek istiyorum.

Biri bizi yakalarsa bu gerçekte bir skandala neden olur. Yine de bunun beni caydırdığını söyleyemem.

Biraz daha yaklaştığım'da, "Demek sana baba denmesinden hoşlanıyorsun?" diye soruyor. Gözleri benimkilere bakarken dudağını ısırtıyor, her şeyi ima ediyor.

Lanet olsun.

O benim ölümüm olacak.

Nakit

"Seks söz konusu olduğunda asla oyun oynayan biri olmadım, ama bu ağzın başını belaya sokacak."

"Ben de buna güveniyorum, *baba*."

Hay sikeyim. Yutkunmamın Brooklyn'den duyulabileceğine eminim. Onu bu basamaklarda öpmekten fazlasını yapmadan önce enseme ovuşturarak geri çekiliyorum. Kontrol her zaman bende idi ama onun yanında son kırıntımı da kaybetmeme ramak kalmıştı. "Evet, bunu yapmayacağız."

Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Bundan emin misin?"

Kadın bir siren ve aletim onun çağrısına cevap verdi. Zamanlama Manhattan'ın ortasındaki bir caddeden daha iyi olabilirdi. Vites değiştirme şeklimde gizli saklı bir şey yok.

Yüzündeki ifadeyi bir sırıtış kesiyor ve soruyor: "Bir keresinde yemek için en sevdiğin yerden bahsetmiştin ama ne olduğunu söylememiştin."

"İyi fikir." Yürümeye başlıyoruz ve ben gözlerimi yanımdaki güzel kadından başka bir şeyden ayırmıyorum. Shred kibarca söylüyor. Onun sayesinde en ince ipliklerle bir arada tutuluyorum. Kabul ediyorum, uzun zaman oldu. Kendi kendime yaptığım bir sürgün, ama bu onu çok muhteşem bulduğum gerçeğini değiştirmiyor.

Göz ucuyla bakma hatasını yapıyorum ve gözlerini çoktan üzerimde yakalıyorum. "Ne kadar açsın?"

"Açlıktan ölüyorum."

"Arabaya mı binmek istersin, yoksa yürümek sana uyar mı?"

"Yürümek konusunda iyiyimdir. Batı Yakası'ndayken özlediğim bir şey bu. Yürümediğimden değil. Egzersiz yapmak için yürüyorum ama New York sizi giyinmeye ve hayata katılmaya zorluyor. Vancouver ve Los Angeles'ta yatakta kalıp sipariş vermek çok kolay." Dilini dışarı çıkardığını ve

Hata yaptığımı bilerek gözlerimi kaçırmadan önce ağzının kenarını yalıyor. "Sen iyi misin? İyi görünüyorsun. Bilmiyorum. Gergin."

Onun arkadaşlığından ne kadar hoşlansam da, bu çok fazla olabilir. Duruyorum ve binaya yaklaşmak için kenara çekiliyorum. "Bak . . ." Sokağın aşağısına bakıyorum. Bu bölüm daha az kalabalık ve bu erteleme beni üzmüyor. "Birlikte görülürsek başka bir felakete neden olabiliriz. Bu oğlumla düşündüğüm bir şey değil çünkü genellikle şehirde rahatça dolaşabiliyorum." Aramızda iki parmağımı sallayarak ekliyorum: "Ama biz farklı bir hikâyeyiz."

"Belki de gerçek hayatta insanların fark edemeyeceği kadar farklı görünüyorumdur." Gülüyor. "Ama burada da pek dikkat çekmiyorum."

"Kendini açıkça göremiyorsun. Kendini benim gördüğüm gibi görmüyorsun." "Beni nasıl görüyorsun?"

Yavaş ve derin bir nefes alıyorum, bu gece onu öpmenin kesinlikle söz konusu olacağına inanıyorum. Bundan kaçış yok. "Sokağın diğer tarafından dikkatimi çekmek için şeker gerekmedi."

Yumuşak bir şekilde sırtarak biraz daha yaklaşıyor. "Hayır mı?"

"Hayır. O sendin. Hep sendin. Güzelliğin ve son güneş ışığının bir binanın arkasında kaybolmadan hemen önce saçlarında parlaması. Beni gördüğünde gözlerin-"

"Peki ya gözlerim?"

"Mavi, gözlerimiz buluştuğunda derin okyanusun sığ sularla buluştuğu yer gibi daha parlak yanar."

Nefesi kesiliyor ve sırtışı bir adım daha yaklaştığında kayboluyor, aradaki fark fikrimizi değiştiremeyecek kadar küçük. Marina bana bakıyor, utangaç bir tavırla ellerini göğsüme koyuyor. "Tüm bunları caddenin karşısından mı gördün?" diye fısıldıyor.

"Bu ve ağzına bir parça çikolata tikiştirman." Fısıldamıyorum. Onu öpmek istiyorum ama yapmamam gerektiğini biliyorum, özellikle de West Village'daki bir kuru temizlemecinin önünde. "Ah!" Göğsüme vurmadan önce savunma modunda yakınlığımdan kaçıyorum

Tekrar. Kıkırdayarak ekliyorum, "Dudaklarının kenarına çikolata bulaşmışken bile sıcaktın. Yalayarak çıkarmak cazip geldi."

"Yapmalıydın," diye ukalalık ediyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve benden uzaklaşıyor.

"Meydan okuma kabul edildi."

"Güzel," diyor, sanki bir tehditmiş gibi.

Bu oyunu oynayabilirim. "Harika." Ona yetişmek için koşuyorum ve bana gülümsememek için kendini zor tuttuğunu görüyorum. Uzanıp sırtının alt kısmını ovuyorum. "Eğer bir önemi varsa, bunu yapmamamın tek nedeni Cullen'ın orada olmasıydı. Eminim anlıyorsundur."

"Elbette, anlıyorum. Ama neden beni bu kadar sinirlendiriyorsun ve ...?" Hayal kırıklığı kaşlarını aşağı doğru sabitlerken dudakları büzülüyor.

"Ve?"

Sanki bir aydınlanma kafasına vurmuş gibi eliyle alnını kapatıyor ve kaldırımında duruyor. Yanında durduğunda bakışları bana kayıyor. "Bazen senden gerçekten hoşlanmıyorum ama aynı zamanda senden çok etkileniyorum. Aslında bu gerçekten sinir bozucu."

"Biz zıt kutuplarız, bebeğim." Omuz silkiyorum ve yürümeye devam ediyorum.

Yine de bana yetismekte acele etmiyor, bu da beni onun mu yoksa bu gece yalnız mı yiyeceğimi merak etmeme neden oluyor. Aceleci ayak sesleri beni takip ediyor, gittikçe yükseliyor ve sonra arkamdan çarpılıyor. "İşte demek istediğim buydu."

Bu sefer duruyorum, ona bakıyorum çünkü sanırım daireler çizmeye devam ediyoruz. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen uzaklaş-"

"Bir blok öteye gitmedin." Kolumu geldiğimiz yöne doğru uzatıyorum ama indiriyorum. Ben iri bir adamım. Etraftaki en kısa kız o olmasa da, ben biraz daha iriyim. Gözdağı verme taktiklerini pist için saklıyorum ve onları diğer çocuklar için padokta bırakıyorum.

Kollarını tekrar göğsünün üzerinde kavuşturarak çenesini kaldırıyor. "Bu farklı."

"Nasıl yani?"

Sanki bu soru onun karakterine bir hakaretmiş gibi başını geriye atıyor. Alay ediyorum, uzaklara bakıyorum, onu anlamaya çalışıyorum.

"Öyle işte. Sana takılıyordum."

Geriye dönüp baktığımda, "Benimle sadece tartışmak ve beni kızdırmak için tartışıyorsun. İstedğini elde ediyorsun ama sonra istemiyorsun. Mantıklı ol, Marina."

"Şey ..." O da en az benim kadar şaşkın görünüyor. Aklına bir şey gelmeyince kollarını havaya kaldırıyor. "Hiçbir fikrim yok."

"Bu şekilde mi flört ediyorsun yoksa bir karakter kusuru mu-"

Yumruk yaptığı elleri kalçalarına doğru uçuyor. "Vay canına, şimdi de kusurlarım mı var? Belden aşağı vurdun, Ryatt."

"Adımı birdenbire bilmen çok ilginç."

"Adının bir önemi yok." Diğer tarafıma geçip seksi haliyle etrafımda dolanıyor. "Numaran bende var."

"Telefon numarası mı? Beni aramaktan vazgeçmediğin için biliyorum." Siktir. *Çok ileri gittin.*

Gözlerimi kapatıp şakağımı ovuşturarak irkiliyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda, ona verdiğim acı güzel yüz hatlarına nüfuz ediyor. "Öyle demek istemedim."

Bu sefer tek kelime etmeden uzaklaşıyor. Hızında bir acele yok, bu yüzden arkasından yürüyorum, tekrar işgal etmeden önce ona biraz alan bırakıyorum. "Telefonların günümün en güzel anlarından biri." Sırtını bana dönerek durdu. "Bir saat önce, lanet olası bir atıştırmalık buluyorum ve suyumı komodinin üzerine koyuyorum, böylece aradığında hazır oluyorum."

Yavaşça arkasını dönerek, "Öyle mi?" diye sordu.

"Seviyorum. Her şeyden ve hiçbir şeyden konuşuyoruz ve bütün gün bunu iple çekiyorum." Gülümsemesi tekrar çiçek açıyor ve ben de diyorum ki, "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, tartışmak

keşfettiğim tek kusur."

Pek etkilenmiş görünmüyor ve derin bir iç çekiyor. "Sen de çok iyi gidiyordun." Gitmek üzereyken göğsümü dürtüyor. "Sonra ağzını açmak zorunda kaldın."

"Hepimizin kusurları var. Eğer benim Bay Mükemmel olduğumu düşünüyorsanız, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksınız."

"Bay Mükemmel?" Bana hızla göz kırıyor. "Ben kusurlarla doluyum ve sen Bay Mükemmel misin?" Gözlerini deviriyor ve kalçasına sabitlediği küçük çantasından telefonunu çıkarıyor. "Sanırım bu gecelik bu kadar yeter."

"Hayır, değilsin."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, ceset torbasında olurdum. "Değil miyim?"

"Bu arada telefonun güzelmiş ama hayır, değilsin. Yapılması gerektiği için bu konuşmadan kaçmana izin vermeyeceğim."

"Neden? Neden önemli ki?"

"Beni dinle, Marina. Bunu istediğin gibi çarpıtabilirsin ama bu onu gerçek yapmaz. Benden daha kusurlu biriyle karşılaşamazsın. Güven bana, tatlım. Bunu bir uyarı olarak kabul et. Kendini beladan kurtar. Ama bildiğim bir şey var ki, daha iyi olmaya çalışıyorum. Seninle deniyorum."

Sanki bu konuşma için enerjisini kaybetmiş gibi, "Denemek zorunda olmamalısın. Eğer olması gerekiyorsa, kolay gelmeli."

"Saçmalık. Bunlar peri masalı. Bunlar filmler. Bunlar pembe gözlükler. Bunların hiçbirisi gerçek değil. Kusurluyuz, insanız ve hiç de mükemmel değiliz ama çabalamaya değecekse, çalışmaya da değer."

Sessizlik, benden tekrar uzaklaşıp, "Erkek kardeşlerimin hepsi eşleri için savaştı. *Onlar için*. Onlara karşı değil."

"Dövüşmeye değer olduğunu düşünmeseydim burada durmazdım." "Beni çok az tanıyorsun, Cash."

"Yine de buradayım, çaba gösteriyorum."

Omuzlarında bir rahatlama var, nefesini bırakmış ve gözlerindeki kılıçlar kaybolmuş. Derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor, sanki bana bakıyor

Aradığımız cevabı bulduk. Dudaklarını yalıyor, sonra alttakini ısıyor ama sonra şöyle diyor: "İyi vakit geçiriyordum. Neden kavga ettiğimizi bile bilmiyorum."

"Çünkü konfor alanınızda değilsiniz. Emin değilsin. Ben de öyleyim."

"Ne hakkında emin değilim?"

"Bu aramızdaki şey. Bu yeni bir bölge." Elini tam dışarı çıkarken yakalıyorum. Avuç avuca, parmaklarımız birleşiyor. "Benden hoşlanmıyorsun bebeğim. Bu sadece cazibeni bastırmak için kendine söylediğin bir şey."

Destansı bir göz devirmeye maruz kalsam da elimi bırakmıyor. "Tamam, senden hoşlanmıyorum. Mutlu musun?"

"Evet."

"Ben de seni çekici buluyorum." Bir omuz silkme ve gülümseme devreye girer. "Ne olmuş yani? Biraz çekici ve biraz da komik."

"*Küçük* ve bir *çeşit* mi?" İfadem bozuluyor, ama tekrar doğru yöne gidiyor gibi göründüğümüz için hepsi iyi eğlencede.

"Çok çekici ve komik. Bu gece vereceğim tek şey bu."

"Ben böyle iyiyim." Ellerimizi yanlarımıza indirip diğer elimle onu kendime çekiyorum, kıcını okşuyorum çünkü başka şansım olmayabilir. "İstedığın zaman huysuz oluyorsun ama o kadar seksisin ki seni caddenin karşısında gördüğümünden beri öpmeyi düşünmeden edemiyorum."

Gözlerini açarak nefesini tuttu ve "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Gerçekten mi?"

Serbest eli kaburgalarımda geziniyor, sonra aşağı inip kıcımı kavıyor. Sanırım o da bu fırsattan yararlanıyor. "Neden yapmıyorsun?"

"Çünkü tanık istemiyorum-" "Cinayet gibi mi?"

Gülüyorum. "Evet, ağzının yok edilmesi gibi."

Dudakları çarpıcı bir gülümsemeye dönüşerek irademin son kırıntısını da çalıyor. "Neden kulağa bu kadar iğrenç derecede seksi geliyor?" diyor.

Daha sert kıkırdayarak yanağını okşuyorum. "Ağzından çıkan her şey nasıl falsolu oluyor?"

"Bu bana çılgınca şeyler söylediğimi söylemenin güzel bir yolu. Hey, sana bir şey sorabilir miyim?"

Kim olduğunu sonuna kadar bilen, kendine güveni iyi kız dış görünüşünün altında parlayan bir kadının delicesine çekici bir yanı vardır. Bahse girerim yatakta harikadır - biraz vahşi, biraz düzgün ve tahmin edilemez.

"Karşılığında senden bir şey isteyebilir miyim?" Tekrar yürümeye başlıyoruz, sanki önümüzde sonsuza kadar yol varmış gibi yavaş ilerliyoruz.

"Anlaştık. Neden bana bir oğlun olduğunu söylemedin?"

"Seksi olmamdan baba olmama nasıl atladık emin değilim. " Soru sol taraftan geldi, ama cevaplamak için bir adım bile atmadım. "Bu bilgiyi saklamadım. O benim kimliğimin bir parçası. Ben Cullen'ın babasıyım. Bildiğini sanıyordum. Sanırım bilmiyordun. Sürpriz, beş yaşında bir çocuğun babasıyım."

"Her şeyden önce, ağzımın yok edilmesine seksi demiştim, gerçi şimdi bu senaryoyu hayal etmek için daha fazla zamanım var, o kadar da değil." Saçlarını tekrar kulağının arkasına sıkıştırıyor ve "Bana önemli şeyleri anlatmanı istiyorum. Bunları internetten öğrenmek istemiyorum." Başını sallayarak bana bakıyor. "Eski sevgilimin hayatının her parçası internette. Bir sonraki hikayesi için paparazzilere yem olduğumu düşünmeye başladım. Hayatımdaki önemli şeyleri dünyayla paylaşmak istemiyorum. Konuş benimle, tamam mı?"

Sadece bu sözler bile bizi cennette yapılmış bir eş yapar. "Katılıyorum."

Adımlarını hızlandırarak bana doğru döndü. "Senin sıran. Bana ne sormak istiyordun?"

Onun kaygısız tarafını görmeyi seviyorum. İçimden bir ses bu yönünü pek sık paylaşmadığını söylüyor. "Neden şeker alıyordun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Cullen'a almak dışında en son ne zaman şeker aldığımı hatırlamıyorum ama sen her gün alıyormuş ve yiyormuşsun gibi davranıyorsun."

"Senin için değil mi?" Ses tonundaki şaşkınlık neden yapmadığımı sorgulamama neden oldu. Yarışlarda belirli bir kilo aralığını korumam gerektiği gibi küçük bir gerçek dışında.

"Hadi gelin. Çok kalabalık olmadan önce yemek yemek istiyorsak kat etmemiz gereken birkaç blok var."

Tam olarak on yedi blok. . . "Pizza mı?" Çekiniyor. "New York'ta New York tarzı pizza için beni bir milyar blok mu sürükledin? Buraya gelirken bunu on kere yiyebilirdik."

"Pizza sevmez misin?"

Menüyü tarıyor. "Pizzaya bayılırım. Sadece şaşırdım çünkü çok ..."

"Basit mi?"

Yan yan sırtışı beni de gülümsetiyor. "Normal," diye yanıtlıyor.

"Normal yiyecekleri sevmediğimi düşünüyorsanız benim hakkımda nasıl bir izleniminiz var?"

"Bilemiyorum. Her gece biftek ve patates yiyen bir adam olabilirsin ya da yiyebildiğin kadar suşi ya da hatta gizli bir kızarmış tavuk aşığı olabilirsin ama bunu itiraf etmek istemiyorsun."

Karnımı ovuşturarak cevap veriyorum, "Kızarmış tavuğu seviyorum. Kızarmış tavuk beni sevmiyor."

"İyi yiyeceklerle ne sıklıkla sapıyorsunuz? İyi derken, kötü ve lezzetli yiyecekleri kastediyorum?" Menüdeki 18 numaraya dokunarak, "Bu" diye ekliyor.

"Pek sık değil. Artık yirmi beş yaşında değilim."

Koluma çarparak, "Yine şu yaş olayını mı yapıyoruz?" dedi. "Hayır."

"Akıllıca bir seçim." Tezgâha doğru ilerliyor ve büyük bir tarta sipariş ediyor. Söz konusu yemek olduğunda hiç utangaç değil ve ben de bunu anlayabiliyorum. Hesabı ödüyorum ve beklemek için kenara çekiliyoruz. Gruplar içeride bir masa kapmak için sıraya giriyor ve gözlerin üzerimizde olduğunu fark ediyorum.

Sırtımı dönerek onu diğer tarafıma siper ediyorum. Başta fark ettiğini sanmıyorum ama sonra beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Tamam Everest, manzarayı engelliyorsun."

"Evet. Aramızda casuslar var."

Sırtı sertleşir, duruşu artık diktir. "Gidip köşede buluşalım mı?"

Bencilce, onu birkaç dakika içinde göreceğim olsam bile gitmesini istemiyorum. Korumacı bir tavırla, "Bence birlikte olmamız daha güvenli" diyorum. Pizzacının penceresinden dışarı bakıyorum. "Umarım uzun sürmez."

Üslubun değişmesi, ikimizin de daha tetikte olması ve tüm sohbetlerin kesilmesi çok üzücü. Eğer gözler varsa, kulaklar da dinliyordur.

Sonunda pizza pencereden çıkıyor ve kalabalık pizzacıdan aceleyle uzaklaşıp durmadan önce bir blok aşağı iniyoruz. Önce caddenin karşısına, sonra da bana bakıyor. "Senin evin mi benimki mi?"

Gözlerimiz tekrar birleştiğinde, sanırım ikimiz de bu sorunun akşam yemeği planlarından daha fazlasını içerdiğini biliyoruz. Ama o tereddüt etmiyor. "Senin."

Marina

"Vancouver'da film çekiyorsan neden şehirdesin?" Cash dördüncü pizzasının son parçasını yemeden önce soruyor.

Adam yemek yiyebiliyor. Gerçekten etkileyici. Dilime değen en muhteşem pizza bu olsa bile, iki büyük dilimden sonra rekabetten düştüm. Cash hala devam ediyor, bir tane daha almak için uzanıyor.

"Bu öğleden sonra bir seçmem vardı." "Bir film için mi?"

Bugün o sahnede kendimi evimde gibi hissediyordum, o duygu hâlâ damarlarımda dolaşıyordu. "Broadway'de bir oyun için."

"Bu büyük bir olay." "Bu yüzden şeker yedim."

Yerde oturduğu yerden gözlerini bana dikmiş, pizza kutusunu derme çatma bir tabak gibi kullanıyor. "Bu bağlantıyı kurmak için daha fazla bilgiye ihtiyacım olacak."

Gülüyorum. Buna bira ya da şirket sebep oluyor olabilir. *Ya da ikisi birden.* "Bu kendime verdiğim bir ödül gibi. Elimden gelenin en iyisini yaptığım için bir ödül."

"Ailen büyürken sana bunu mu verdi?" Dilim kutuya geri yerleştirilmiş. Bunlar yavaşlama belirtileri mi? Tekrar gülüyorum, bu sefer kendi kendime.

"Saldırıya uğramış hissediyorum."

Boğuk bir kıkırdamanın altında sırıtıyor. "Saldırıya uğramıyorsun." Sırtını kanepenin tabanına yaslayarak bacaklarını yere uzattı. Ona bir ev yapımı programı izletmek için elimden geleni yaptım ama uzun süre dayanamadı ve nasıl olduysa *boğazını temizliyor* kanal araba yarışlarına kayd. Benim dünyamda böyle şeylerin hiç olmaması çok komik. *Şimdiye kadar.*

Biramdan bir yudum daha alıyorum, kanepeye uzanmadan önce konuyu değiştirdiğim için mutluyum. "Bana dükkânı satın almış değiller. Sadece bir ikramdı__ "

"Rüşvetti."

"Ve ben bununla iyiyim." Omuzlarımı silkerek ekliyorum, "İşe yaradı."

Kolunu kanepenin minderine dayayarak bana doğru eğiliyor. "Eğer bir yarış kazansaydım, annem bana mavi kutudan peynirli makarna yapardı. Ama bunun tadı bana hâlâ zafer gibi geliyor."

"Kaybetseydiniz ne yapardı?"

Sevecen bir gülümseme belli belirsiz ağzından geçiyor ve cevap veriyor: "Peynirli makarna. Mavi kutudan."

Paylaştığı her kelimeyi yalayıp yuttuğumu söylemek hafif kalır. Konu Cash Warren hakkındaki bu küçük şeyleri öğrenmek olduğunda asla doyabileceğimi sanmıyorum. "Buna bayıldım." Ona doğru dönüyorum, bacaklarımı dizlerimden büküyorum ve küçük bir yastığı göğsüme sarıyorum. "Annen çok tatlı biri. Benimle eski arkadaşmışız gibi konuştu. Çok hoştu."

"Bir yabancıyla tanıştığını sanmıyorum."

"Seninle ne kadar gurur duyduğunu görebiliyorum ve Cullen'a tapıyor." Duvara monte edilmiş televizyonun altındaki konsolda bir çerçeve duruyor. Üçü de gülümseyerek turkuaz suların içinde duruyorlar.

"O harika bir anne ve daha da iyi bir büyükanne. Onun için her şeyi yapar, bu da bana yardımcı oluyor."

Bu adamda hayal ettiğimden daha fazlası var. Başımı arkaya yaslayarak yastığın yanıma düşmesine izin verdim. "Miami'deki halinle burada, New York'ta çok farklısın."

"Alınmalı mıyım?"

"Hayır."

Kanepenin diğer ucuna geçti. Ayak bileklerimi teker teker tutarak ayaklarımı kendi bacağına yaslıyor. "Buraya gelmeden önce ne hayal ediyordun?"

Etrafıma bakıyorum, buraya geldiğimden beri dekordan onun kim olduğuna dair parçalar topluyorum. Mobilyalar koyu siyah deriye doğru eğiliyor

Ancak sıcak ahşaplarla, metallere kaplanmış ancak yumuşak yastıklar ve kilimlerle dengelenmiş. Beyaz duvarlar bile üzerlerine asılan sessiz sanat eserleriyle soğuk değil. Evi sıcak ve davetkâr. Ve iştahının büyüklüğü gibi, Tribeca dairesi de tekrar görmek için para ödeyeceğim bir gün batımı ile etkileyici su manzarasına sahip.

"Girişte döner bir kapı, günün ve gecenin her saati gelip giden kadınlar." Şakayla karışık söyledim ama gerçekten de onun daha çok bir playboy olduğunu düşünüyordum. Tüm işaretler -şeytanın kendisinden kesilmiş çene, kibirli ilgi ihtiyacı ve o yeşil gözler size kilitlendiğinde, var olan tek kadın gibi hissedersiniz, bunlardan birkaçını saymak gerekirse- aynı şeyi ima ediyordu.

Bir kolunu ayak bileklerime dayamış, ben yanıdayken çok rahat. Kıkırdıyor. "Görüyorum ki beni çok düşünüyorsun."

"Kendini düşündüğün kadar yüksek değil, ama sonsuza kadar sağlam." "Ve ötesine."

Yüzüme çılgınca bir gülümseme yayılıyor. Başlangıcımıza rağmen onun yanında mutlu hissetmek çok kolay geliyor. "Senin sözlerin, benim değil."

Gülüşünü seviyorum; derin, içten ve samimi. Keşfetmek istemediğim bir nedenden dolayı bu ses beni rahatlatıyor. Duyguları bu yeni arkadaşlığa sürüklemek için çok mu erken? Bacağımı okşayarak, "Seçmeler nasıl geçti?" diye soruyor.

Ailem bana seçmelerimi soruyor. Poppy biliyorsa sorar. Kardeşlerim de onlarla konuştuğumda soruyor ama Corbin hatırladığım kadarıyla sormadı ve Lauren'dan da bugün hiç haber almadım. Ama Cash duydu. Bu bana, benim için önemli olan konularda ona güvenmem için bilmem gereken her şeyi anlatıyor. "Kalbimden geçenleri söyledim. Gerisi kadere kalmış."

"Gücünü bu şekilde ele veremezsin. Sahneye hazırlıksız çıkmadığınıza eminim. Seni o sahneye çıkaran şey şans değil. Deneyim ve orada olma isteğinizdir."

Her şey için mücadele etmiş bir adam olarak konuştum, buna hak ettiği kredi de dahil. "Haksız değilsin." Bu onun kıkırdamasına neden oldu. "Bir hafta boyunca çalıştım."

"Öğrendiğim şey şu. Rolü alırsan, hak etmişsindir. Alamazsan, başka bir gün tekrar denersin. Ama hiçbir şeyi şans eseri elde etmiyoruz, bu yüzden sıkı çalışmanıza sahip çıkın."

Eli bileğimi ısıtırken içten sözleri göğsümü dolduruyor. Birayı suçlayacağım ama biliyorum ki şirket yüzünden. Beni okşuyor, her darbesi pizzayla ya da hayallerimin peşinden koşmak için harcadığım emekle ilgili duygusal bir gurur duymakla ilgisi olmayan farklı bir arzuyu uyandırıyor.

Cash daha önce beni öpmek istediğini söyledi ve özellikle yok etme kelimesini seçti. İçimden canlı bir tel gibi bir ürperti geçti. Dokunulmayalı, büyülenmeyeli, kendimi özel hissettiren bir şey olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Ona, sert bakışlarına, tenimi nazıkçe tırmalayan sert ellerine bakarken, onu dostlukla ilgisi olmayan yeni bir ışık altında görüyorum.

İstediğim ve çok güçlü bir şekilde hissettiğim her şeyden çok fazla var - nezaket, şövalyelik, erkeksi, en seksi şekillerde kaba, harika bir dinleyici, tatlı konuşmacı, tartışmalar bile eşitin üstünde. Kimsenin bana boyun eğmesine ya da her zaman evet demesine ihtiyacım yok. Güvenebileceğim birini istiyorum. Onu istiyorum çünkü bu çekim, sorumlu düşünme yeteneklerimi zorluyor. Bacaklarımı altımdan kaydırarak ona yaklaşıyorum, ona yakın olmak ve dokunmak istiyorum. Bana dokunmasını istiyorum.

Sanki bunu her gün yapıyormuşuz gibi eli belime dolanıyor. Sırtımın tüm alanını kaplayacak kadar büyük olmasına bayılıyorum. Sanki bana böylesine samimi bir şekilde dokunmadan edemezmiş gibi kurduğu bağı seviyorum. Çok fazla masumiyet var, ama her zaman onun olsaydım, sonsuza dek olabileceğime dair bir sahiplenme kenarı ile. O yok edici öpücüğün beklentisiyle içim burkuluyor, yeşil gözlerinin yoğunluğuna bakarken özlem ezici geliyor.

"Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Yavaş gidebiliriz."

Gülümsüyorum. "Ben
bakire değilim." "O zaman
hızlı gidebiliriz."

Kibirli sırtışının yumuşak hatları, bu kadar ciddi olmak zorunda olmadığımı fark etmemi sağladı. Onunlayken kendim olabilirim, yani şapşal, seksi ya da o an nasıl hissediyorsam öyle.

Üzerine çıkmak için hamle yaptığımda beni kalçalarından tutup kucağına oturtuyor. Ona sarıldığımda nefesim kesiliyor ve itiraf ediyorum, "Burada olmamalıyım ama senden uzak kalabileceğimi sanmıyorum."

"Başkalarının aklına girmesine izin verme. Sen ait olduğun yerdesin Marina." Başını eğerek beni kaldırıyor ve aramızda sadece bir nefeslik mesafe kalacak şekilde yukarı çekiyor. "Ne istiyorsan onu yap. İyi hissettireni, doğru hissettireni yap. Eğer bu bensem, tek yapman gereken beni öpmek."

Kollarımı boynuna dolayarak fısıldıyorum: "Seni her gece arıyorum çünkü sen benim de günümün en önemli anlarından biri oldun. Her gece konuşmak için sabırsızlandığım kaçış sensin."

"Bu gece bir kaçış olmak zorunda değilim. Ben gerçeğim ve tam buradayım, bebeğim."

Parmaklarımı başının arkasındaki saçların arasından geçiriyorum, başımı alnına yaslıyorum ve sonra gözlerimi kapatıyorum. Burnunu benimkine doğru kaydırıyor, ardından bir dürtme geliyor. Bedenim şimdiden bana vereceğini bildiğim zevki arıyor ama zihnim fazla düşünmekten vazgeçmiyor. "Gerginim. Uzun zaman oldu-"

Dudaklarımı aldı, baskısı sahiplenici ama yine de nazık. Eğilip onu daha sert öpüyorum, kollarımı ona daha sıkı sarıyorum ve kucağında sallanıyorum.

Elleri her yerimde; kıkımda, sırtımda, omuzlarımda, kaburgalarımda, belimin kıvrımlarında ve sonra parmakları saçlarımda geziniyor. Hiçbir şey bizi durdurmuyor. Dışarıdan müdahale yok. Geç saatler yok. Bizi takip eden paparazziler ya da tanıklar yok.

Acelem yok ama yine de onu içimde hissetmeye ihtiyacım var.

Gözlerinin içine bakmak için geri çekiliyorum. Nefes alış verişimiz hızlı ama sığ. Gözleri benimkiler kadar vahşi. "Çok güzelsin Marina."

Ve işte buradayım, onun da beni benim onu istediğim kadar isteyip istemediğini merak ediyorum, ama ben sormadan cevap veriyor. Gözlerinde benimkilere kilitlenen bir şey var. Elleri yanlarımı kavırıyor, bırakma belirtisi göstermiyor, vücudu üstümdeki bedenime tepki veriyor. "Seni çok istiyorum."

Sırt üstü dönüyorum ve başım minderli kola çarpana kadar yumuşak bir şekilde kanepeye doğru kayıyorum. Bacaklarımın arasına yerleşiyor ama gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Seni gördüğüm andan beri seni istiyorum." Ellerini gömleğimin üzerinden kaydırıyor ve göğüslerimi sıkıyor. Başını eğip çenesinin ucuyla köprücük kemiğimi kaşırken dudakları boynuma yapışıyor. Nefesi sıcak, dili çenemin altında kaygan. "Beni nasıl istediğini söyle bebeğim" diye nefes alıyor.

Konuşmak seks sırasında yaptığım bir şey değil. Ve bir anket asla bunun bir parçası olmadı. Zihnim bomboş. "Bilmiyorum."

Cash yukarı bakar. Saçları daha dağınık, gözleri kısılmış. "Nasıl sevdiğini bilmiyor musun?"

Bizi öpüşmeye, sürtünmeye ve tekrar iyi hissetmeye geri döndürecek doğru cevabı arıyorum ama elim boş dönüyorum. "Ben ... um."

"Daha önce geldiniz mi?" Ses tonundan bir yargı ipliği geçiyor.

"Tabii ki var," diye cevap veriyorum, sesim titreyerek. Savunmam devreye giriyor ve onu üzerimden itmeye çalışıyorum ama yerinden kıpırdamıyor. Tuğladan bir duvar gibi inşa edildiğinden, çabalarım anlamsız. "Ben gitmeye hazırım."

Kollarım kanepeye yapıştı ve o beni itti. Kızgın mı yoksa bu yok etmenin ilk aşaması mı anlayamıyorum. "İstedğin zaman gidebilirsin tatlım, ama bana gerçeği söyleme nezaketini göster."

Başımı bir o yana bir bu yana eğerek duruyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Gidebileceğimi söylüyorsun ama beni hâlâ rehin tutuyorsun."

Elleri beni bırakıyor ve ayağa kalkıyor, ereksiyon ve her şey, bu çok dikkat dağıtıcı çünkü kot pantolonun içinde sıkışmış olsa bile görülmesi gereken bir manzara. "İşte kapı."

Ayağa kalktım ve gömleğimin eteklerini çekiştirerek düzelttim. Her nasılsa birkaç düğme yamuk ama asansörde düzeltemeyeceğim bir şey değil. Çenemi kaldırıyorum ve mağrur bir nefes veriyorum. Kızgınım ama neden ya da neyin yanlış gittiğinden bile emin değilim. Demek istediğim, herkes her seks yaptığında gelmiyor. Çoğu kadının bunu sık sık yapmadığına dair birçok makale okudum. Ben eşsiz falan değilim ama beni yargılama şekli yersizdi.

Kollarımı dışarı atarak pes ediyorum ve tekrar yanlarıma düşmelerine izin veriyorum. "Herhangi bir sivil kapasitede birlikte olmak için çok fazla ateş ve çok fazla buzuz."

"Seks gibi medeni ehliyet mi?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, omuzları bu duruşta daha geniş görünüyor.

"Medeni kapasite, seks sırasında orgazm olamadığı için kendini bok gibi hissettirmemektir." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, duygularım zedelenmiş ve egom daha iyi durumda değil. "Ya da hiç," diye fısıldıyorum.

Sanki dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi iç çekiyor. Şu anda benim duygularımla uğraşıyor olabilir. Kollarını indiriyor ve yanıma geliyor. Bileklerimden tutarak kollarımı çözüyor ve sonra ellerimi tutuyor. "Seninle alay etmiyordum. Nelerden hoşlandığını ve seni neyin bu kadar iyi hissettirdiğini anlamaya çalışıyorum ki dünyayı bir süreliğine geride bırakıp yolculuğun tadını çıkarıyorsun."

Argümanı geçerli ve aşırı tepki verdiğimden, bedenimi arzuyla kıvrandırırken düşüncelerimde sıcak kanlı koştüğumdan, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, kollarımı ortasına sarıyorum ve yanağımı göğsüne yaslıyorum. Sabun ve kolonyasının kokusu coşku verici ve kollarının beni sararkenki güvenliği şimdiye kadar hissettiğim en güzel duygu. Başımın tepesine tek bir tatlı öpücük kondurduğunda, utancımı itiraf ediyorum ve bunu bana karşı kullanmamasını umuyorum. "Sadece tek başıma orgazm oldum."

İki parmağı çenemin altından kayıyor, gözlerimiz tekrar buluşana kadar kaldırıyor ve "Bunu değiştirmek üzereyiz" diyor.

Nakit

Ellerimi kollarından yukarı ve omuzlarının üzerinden Marina'nın güzel yüzünü kavrayana kadar kaydırıyorum. Sanki gözlerindeki beklenti zaten bir roman değerinde bilgi vermiyormuş gibi, yine de temel bilgilerle başlamam gerekiyor. "Kalacak mısın?"

"Az önce verdiğin sözden sonra beni kovamazsın." Ben sırtıyorum ama onunki benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı düşüyor. Gömleğimi yumrukluyor ve fısıldıyor, "Gerginim."

"Olmana gerek yok." Gözlerimi dudaklarından ayırmıyorum, sonra başımı eğip ağzının kenarını yalıyorum. "Benimleyken olmaz, bebeğim. Asla olmaz." Vücudu bocalarken nefesini emiyorum. Onu yakalamakta gecikmedim. Bir kadın benim yanımda ilk kez bayılmıyordu ama o bir yabancıydı. Marina'yı asla unutamayacağı kadar sert bir şekilde boşaltmadan önce bayılmasına izin vermeye niyetim yok.

Bacakları sabit ve gözleri açık, benimkilerle buluşuyor. Bana bakarken saçlarının uzunluğu omuzlarına düşüyor, sanki gökyüzündeki ayı sadece onun için asmışım gibi. Yaptım. Onun için, sırf gülümsemesini görmek için bunu yaptım. Bu yüzden şimdi onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Onu öpüyorum, hiçbir şeyin beni ona hak ettiği her şeyi vermekten alıkoyamayacağını biliyorum. Dudaklarımız çok ağırlaşmadan ayrılıyor ve saçlarını gözlerinden çekiyorum.

"Yatak odası mı?" diye soruyor. Bu asla geri çevirmeyeceğim bir davet.

Elini tutup onu koridora götürürken ne diyeceğimi bilemiyorum. Burada olması için hiçbir sebep yok. Zamanını benimle harcaması için bir neden yok. Böylesine inanılmaz bir kadınla birlikte olma şansını bana vermesinin hiçbir nedeni yok. Marina, hayattaki kötü davranışlarıma dayanarak hak etmediğim her şey. Bu yüzden onu hafife almayacağım.

Yatak odasında durdu ve sonra bana baktı. "Çok iyi bir zevkin var."

Kapının pervazına yaslanarak ona bir göz atıyorum, her santimini inceliyorum ve onu çözmeye nereden başlayacağımı düşünüyorum. "Katılıyorum."

Yanakları pembeleşiyor, başucu lambasının loş ışığında bile fark ediliyor. "Ben mobilya ve dekordan bahsediyordum."

"Senden bahsediyordum."

Ellerini önünde kavuşturuyor, masumiyeti duruşunu zorluyor. Dudaklarını yalayarak bir nefes alıyor ve "İşte buradayız." diyor.

"İşte buradayız."

"Yatak odanızda." Sanki bu sefer yeni bir ışık altında görüyormuş gibi etrafına tekrar bakıyor. "Burası bütün kızların geldiği yer. Aman Tanrım. Öyle demek istemedim, ama muhtemelen her iki anlamda da doğru." Bir elini yüzüne sürerek başını sallıyor. "Lütfen beni bu ıstıraptan kurtar ve öp beni."

Bu saçmalıklar beni eğlendirse de, ona daha fazla acı çektirmeyeceğim. Odaya giriyorum ve doğruca ona doğru gidiyorum, ellerimi boynunun dibinde gezdiriyorum ve onu öpmek için eğiliyorum. İlk başta nazikçe, omuzlarındaki gerginlik hala hissediliyor. Ama dudaklarını ayırmaya teşvik ettiğimde ve dillerimiz buluştuğunda, vücudu dokunuşumun altında gevşiyor.

Bacaklarının arkası yatakla buluşana kadar yürüyorum, sonra her şeyi durduruyorum. "Kıyafetlerini çıkarmanı istiyorum. Bunu benim için yapar mısın, bebeğim?"

Paniğe kapılırken gözlerinin önünden binlerce düşünce geçiyor. "Sen bana bakarken burada soyunmak gibi mi?"

"Evet."

"Vay be," diye yüksek sesle nefes veriyor, ellerini kalçalarına dayamış. Bu hızla volta atmaya ya da havaya yumruklar savurmaya başlamasını bekliyorum. "Bunu yapabilirim. Evet, sorun değil."

Her ne kadar eğlenceli olsa da, niyetim tam olarak bu değildi. "Kendini mi kandırıyorsun şampiyon?"

Gözleri yine benimkileri buluyor.

"Elbette." "Eğer rahat değilsen-"

"Hayır," diye söze başlıyor, bir başka devrik cümlede ve yere bakarken başını sallıyor. "Bunu yapabilirim. Oyunculuk gibi bir şey. Sadece karaktere bürüneceğim-" Dönen elini yakalayıp sabitlediğimde nefesi kesiliyor.

Bakışları benimkilere ulaştığında, "Seni karakter olarak istemiyorum. Sadece seni istiyorum Marina." Sesim sert, ama o yönümü anlayışla karşılıyor gibi görünüyor.

Vücudu kıpırdamıyor ama nefes alış verişini sabit kalıyor.

"Tamam." "Bana izin verecek misin?"

Sözsüz yanıtı yine başını sallayarak geliyor ama bu kez sinirleri bağlı değil.

"Turnabout is fair play." Önce gömleğimden başlıyorum, başımın üzerinden çekip çıkarıyorum ve ayaklarımızın dibine bırakıyorum. Parmaklarının uçları, tırnaklarının hafif kenarı göğsümde başlıyor ve karın kaslarımın üzerinde hafifçe aşağıya doğru iniyor. Gözleri izleri takip ediyor, sonra köprücük kemiğimin hemen altını öpmek için kalkıyor.

Dokunuşu, dudakları, öpücüğü, o... hepsi o kadar tatlı ki, bir anlığına bile olsa onu kendime çekmekten kendimi alamıyorum. Başını öpüyorum, sırtını okşuyorum.

Elimden kurtuluyor ve gözleri gözlerime kilitlenmişken gömleğinin düğmelerini açıyor. Gömlek omuzlarının üzerinden geçip sütyenini ve karnının çıplak tenini ortaya çıkardığında bakışlarım daha da aşağıya iniyor. Gözlerinde kısa bir süre yaşayan belirsizlik kayboldu, yerini kararlılık, entrika ve inanç aldı, kot pantolonumu giymeye başladı.

Parmaklarımı saçlarının arasına sokarak kafa derisini okşuyorum, aşağı inerken gözlerini yukarıda tutuyorum. Utangaç olduğumdan değil. Hiç de bile. "Ne kadar seksi olduğunu görmeye doyamıyorum bebeğim."

"Padokta kaskını çıkardığında daha da sinirlendim."

Bakışlarımla dudaklarını çizerek sırtıyorum. Lanet olsun, çok ateşli. "Öyle mi? Nedenmiş o?"

Fermuarımı çekmeye devam ediyor, sonra tekrar ayağa kalkıyor. Bana doğru eğilerek, "Bu kadar çekici olmanı beklemiyordum" diyor.

Kahkahalarım kaçıyor. "Beni bu kadar yakışıklı bulmasaydın benimle tartışmak daha mı iyi olurdu?"

Onun olduğumu zaten biliyormuş gibi ellerini omuzlarımda gezdirerek gülüyor. "Senin sözlerin, benim değil."

"Onlara yalan mı diyorsun?"

"Hayır, gerçek orada. Sadece bunu zaten biliyor olmanızdan nefret ediyorum."

Sütyenin arkasındaki kopçayı açmaya çalışıyorum. "Nefret sevginin zıttıdır. Aramızdaki şey bu mu olacak? Arada hiçbir şey olmadan aşk mı nefret mi?"

Kollarındaki askıları sıyrarak sütyenin vücudundan yere doğru kayışını izliyorum. "Öyle görünüyor."

Tekrar geri adım atıyor, hak etmediğim bir hediye gibi önümde duruyor. Kot pantolonunu indirdiğinde utangaç bir kız kalmıyor, sadece kendinden emin bir kadın var karşımda. Kalçalarını saran danteli bile kotla birlikte aşağı çekiyor.

Elini bana yaslayarak onlardan çıkıyor ve bana bakıyor. "Nefes al."

Göğsümde sıkışıp kalmış ağır bir nefesi serbest bırakıyorum. Seks konusunda hiç gergin değilimdir. Bu benim için ikinci doğa, ama onunla birlikte, bu iki insanın birbirinin arkadaşlığından zevk almasından daha fazlası gibi geliyor. Boynuna dokunuyorum ve aynı noktayı öpmek için eğiliyorum. "Onu çaldın."

"Turnabout is fair play."

Onu kendime doğru çekerek ve bedenlerimizin sıcaklığının ortak bağlantımız aracılığıyla yükseldiğini hissederek, "Kesinlikle öyle," diyorum ve sonra onu öpüyorum. Derinden. Dillerimiz birbirine karışıyor. Bir inilti çıkana kadar göğüslerini okşuyorum.

Kot pantolonumu geri çekerek aşağı indiriyor, boxer külotum da onunla birlikte geliyor. Etrafımı sarmadan önce gözleri vücudumu kaplıyor, utanmadan vücuduyla sikimle alay ediyor.

O güzel k1ç1n1 iyice avuçladıktan sonra, "Artık yeni bir telefonun olduğuna göre, bu sefer bana karşı ne yapacaksın?" diye sordum.

"En çok hatırlayacağım şey benim sana tutunduğum şey değil, senin bana tutunduğun şey olacak."

"Güven bana tatlım, bu gece hakkında en çok hatırlayacağın şey bu olmayacak."

"Kanıtla."

Onu kaldırdım ve yatağa attım. Kendine geldiğinde, yanına tırmandığımda kahkahalara boğuluyor. Bu onu çok çabuk sakinleştirdi. Bana doğru uzanıyor, ben aşağı indikçe parmakları pazumun tepelerinde ve daha yukarılarda geziniyor. Bacaklarını ayırıp aralarına yerleşiyorum ve karnının alt kısmını öpüyorum. Dudakları en pürüzsüz teni ve en tatlı kokusuyla beni çağırıyor. Dilimi aralarına daldırıyorum ve ilk kez tadına bakıyorum.

Parmaklarının uçları omuzlarımin üzerinde gezinecek şekilde uzandığında, başımı kaldırıp fısıldıyorum, "Sana kendini çok iyi hissettireceğim." Elimi karnının üzerinde ve göğüslerinin arasında kaydırıyorum. "İyi bir kız gibi arkana yaslan."

Başı yastığa düşüyor ve elleri parmaklarını kavuşturduğu örtünün üzerinde duruyor. Kalçasının iç kısmını öpüyorum ve "Rahatla bebeğim, tamam mı?" diyorum.

"Tamam," diyor, sesi sendeleyerek aldığı nefeslerle kaplanmış.

Bacağını dizinden kaldırarak omzumun üzerine koyuyorum, böylece onun için derinlere inebiliyorum. Alay etmiyorum. Dilimle doğrudan içeri giriyorum, sonra girişinin uzunluğunu yalıyorum ve klitorisini emiyorum. Altımda kıpırdanıyor, ben de uzanıp ellerinden birini yatağa tutuyorum. Ben bir tur daha atarken elini daha sıkı tutuyor. Ama iki parmağımı sokup yavaşça tekrar çıkardığımda vücudu kalkıyor, sırtı kamburlaşıyor, inlemeleri daha fazlası için yalvarıyor.

Tatlı tomurcuğunu öpüyorum ve saçımı çekene kadar parmaklarımla onu beceriyorum. "Cash. Pleasessse." Kelimeler, sesini çaresizlikle lekeleyen cinsel bir özleminden sürükleniyor.

Lütfen benim zayıflığım, tıpkı onun gibi. Daha sert emiyorum, daha hızlı fiske vuruyorum ve vücudunu titreten sarsıntıları hissedene kadar daha hızlı pompalıyorum ve o

ağzıma geliyor.

Şiltenin içine gömüldüğünde, tüm mücadele bitmiş, daha yükseğe çıkıyorum, ellerimi başının iki yanına sabitliyorum ve onu girişte yaptığım kadar derinden öpmek için alçalıyorum. Kolları bana dolandığında ellerinin sıcaklığı dokunduğu her yeri ısıtıyor ve o da beni aynı hararetle öpüyor.

Ayrılıyorum ve komodinin çekmecesinden bir prezervatif çıkarıyorum. Meme uçlarının tepeleri pembemsi areolalara karşı sergileniyor ve beni ona geri döndürüyor. Önce birini, sonra diğerini öpüyorum, prezervatifi takmak için yanıma dönmeden önce her birini dilimin bir girdabıyla bırakıyorum.

Ona bakarak "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Özgür." Gülümsüyor, kollarını başının üzerine uzatıyor. "Bunu tarif edecek daha iyi bir kelime bulamıyorum."

"Daha iyi bir kelimeye ihtiyacın yok. Anladım." Tekrar bacaklarının arasına yerleşiyorum, bu sefer sikimi onun yerine yerleştiriyorum. Onu öpüyorum, kulağına doğru eğiliyorum ve fısıldıyorum, "Özgür olmaktan daha iyi ne var biliyor musun? Birlikte gelmek. Benimle gelmeni istiyorum bebeğim. Anlıyor musun?"

Başını sallarken yanağını öpüyorum ve dudaklarına ulaştığımda onu öpüp içeri itiyorum. Ağzı açılıyor ve bir nefes çekiyor, ardından sakinleştirici bir inilti geliyor. "Oh wow." Kelimeler dudaklarından dökülüyor.

Sıcak.

Benim için esnemesi. Sahip

olduğu tutuş.

Onun tarafından tüketildim. Ona takıntılıyım. "Çok sıkı, bebeğim." "Tanrım, lütfen hareket et. Bu çok fazla."

"Madem bu kadar güzel söyledin ..." Çekiyorum ve tekrar sokuyorum. Boynunu ve çenesinin altını öpüyorum, göğüslerini sıkıyorum ve adını bilmiyormuşum gibi onu beceriyorum. Vücudu benimkinin altında çılgınca kıvranıyor, ikimiz birlikte iterken bağın içinde kaotik. Ama sonra beni itiyor ve üstüme binerek kayıyor.

Avuçlarını göğsüme bastırarak, durdurulamayacak kadar iyi hissettiren darbeyi buluyor ve gözleri zar zor açık kalabiliyor. Mükemmel göğüslerinin göğsünde zıplamasını izlerken ve vücudunun sıcaklığının benimkini ele geçirdiğini hissederken kıcını kavıyorum, her sürtünmeyi ve itmeyi teşvik ediyorum. "Siktir, boşalacağım."

"Bekle. Bekle. Bekle. Bekle," diyor panik ses tonuyla. Sallanma yavaşlıyor, her hareket hem lezzetli bir işkence hem de beni uçurumun kenarına yaklaştırıyor. Tekrar adımlarını bulduğunda öne doğru eğiliyor, dokunuşu hafif ama tırnakları göğsüme batıyor. Nefesini tutuyor ve saçlarından bir perdenin altında, "Tanrım, evet. Evet, evet. Oh evet."

Aldığı zevkin sesi ve vücudunun sıkımı kavrayışı beni de onunla birlikte uçurumdan aşağı yuvarlıyor. Kalçalarını sıkıyorum ve birkaç kez yukarı doğru itiyorum. "Siktir," diye bağıyorum, hemen ardından dişlerimi gıcırdatıyorum, ta ki o arafta bulunan huzura ulaşana kadar.

Bedenim teslim oluyor ve kollarımı iki yana açarak gözlerimi kapatıp uzanıyorum. Marina yanıma sokuluyor, bacağı kalçamın üzerinden sarkıyor. Kolumu ona doluyorum ve öpmek için uzanarak onu kendime çekiyorum. Hoş dudaklar ve mutluluk dolu bir iç çekişle karşılaşıyorum.

Kalp atışlarımızla birlikte yeniden düzene girene kadar nefeslerimizin hızlanmasında birlikte uzanıyoruz. Baktığımda ve onun durgun gülümsemesini gördüğümde, kalbim göğsümde sertçe atıyor. Bunu seviyorum... onunla bunu.

Ondan hoşlandım.

Gözlerini açıyor, ona baktığımı görünce gülümsemesi genişliyor. Parmaklarını şakağımda ve çenemde gezdirerek, "Bu şimdiye kadar yaptığım en iyi seksti," diyor.

Kısa cevaplardan ya da kibirli sözlerden bıktım. Bu kadının güzelliğine ve zorlu başlangıca rağmen beni ne kadar kolay kabul ettiğine takılıp kaldım. Onun yanında uyanma ayrıcalığına sahip olmak yerine Fransa'ya uçmak için yedi saatten kısa bir süre içinde ayrılmam gerektiği için kızgınım. O çok doğru hissettiriyor. Benim ait olduğum yer onun kolları ve o da benimkine ait.

Omzumu öpüyor. "Seni mükemmel bir yorum için hazırladım ve sen hiçbir şey söylemiyor musun?"

Ona itiraf etmenin son derece saçma olacağı sözcükleri boğazımda düğümleyerek cevap veriyorum: "Ne diyebilirim ki? Hayatının en iyi seksiydi."

Küçük yumruğunu yakalıyorum ve öpmek için ağzıma götürüyorum. "Ve aynı zamanda hayatımın en güzel gecesi."

Marina

Nerede olduğumu anlamayı umarak göz kırpıyorum.

Gözlerimi tekrar kapatmak işe yaramadı. Bu yüzden onları açıp önümdekileri tarıyorum. Her şey farklı - daha önce hiç görmediğim bir pencerenin üzerinde asılı duran tanıdık olmayan perdeler. Vancouver'dakinden çok daha lüks bir battaniye ve New York'ta kaldığım kardeşimin evindeki gibi mavi değil. İçeri sızmaya çalışan dağınık güneş ışığı bile alıştığım gibi değil.

Havadaki koku hariç. Yastığı biraz daha sıkı sarıyorum ve derin bir nefes alıyorum. *Nakit.*

Yuvarlanıp ellerimin üzerinde doğruluyorum ama yanımdaki yatağı boş buluyorum. "Cash?" Sesleniyorum ama yanıt alamıyorum, o yüzden daha yüksek sesle konuşuyorum. "Cash?" Yorganı kaldırıyorum ve parmak uçlarımda odanın diğer ucundaki banyoya gidiyorum. Kapı ardına kadar açık, aynı yatak odasının salona açılan kapısı gibi. "Cash?" Beni duymaması imkansız, bu da yalnız olduğum anlamına geliyor.

Teyit etmek için gömleğini yerden alıp koridora girmeden hemen önce başıma geçiriyorum. "Cash, burada mısın?" *Hiçbir şey yok.* "Huh."

Pencerede durup dışarı bakarken, dokuz kat yukarıdan işlek caddenin arasında onu fark edip edemeyeceğimi merak ediyorum. Güneş bu saatte zar zor uyanıyor ve bulutların arkasına saklanıyor. Suyun görüntüsü sakinleşiyor, ancak beyaz kapaklar daha sonra bir fırtınanın habercisi olabilir.

Mutfağa girip Cash'in bu sabah var olduğuna dair bir işaret arıyorum ama bulamıyorum. Kahve yapılmamış, lavaboda bulaşık yok ve tezgah, üzerine yapıştırılmış bir not dışında temiz görünüyor.

Nerede o? Kahve içmeye mi gitti? Bizim için simit mi kapıyor? Yarışmak için başka bir ülkeye mi gitti? Hiçbir fikrim yok, ama umarım bu not bana söyler. Aksi takdirde, dün gece hayal ettiğim gibi hissedeceğim.

Vücudum daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde ağrıyor - biraz acı ama zevkle sarmalanmış. Tezgâhtan notu sıyırırken gülümsüyorum.

Dün gece en iyi geceydi.

Harika vakit geçirdiğiniz için teşekkürler.

NAKIT

Sözcükler aklıma tam olarak yerleşmeden önce en az bir dakika sarı kağıda bakakalıyorum. Harika zaman geçirdiğimiz için teşekkürler mi? *Bu kadar mı?* Geri gelmeyecek mi?

*Kahve yok
mu?*

*Simit yok
mu?*

Ayrılacağına dair bir uyarı yok mu?

Uçuşan her kırmızı bayrakla birlikte damarlarıma dolan hayal kırıklığına öfke de eşlik ediyor. Ama daha çok, güzel ve rahat bir sabah geçireceğimizi ve daha sonra toparlanıp Vancouver'a uçacağımı düşünmüştüm. Görünüşe göre bunun yerine utanç yürüyüşü yapacağım.

Yatak odasına döndüğümde, bu utançtan arınmak için duş mu alsam yoksa giyinip Lark ve Harbor'a geri mi dönsem diye düşündüm.

Başarısız bir şekilde saat arıyorum ama telefonumu sehpanın üzerinde buluyorum. Saat daha erken, yedi bile değil. Eğer şimdi gidersem, fark edilmeden eve girebilirim. En iyi planımın bu olduğuna karar veriyorum ve kot pantolonumu giyip gömleğimin altına sütyenimi geçiriyorum. Gömleğimi toparlayıp ayakkabılarımı giyiyorum ve çıkarken çantamı alıyorum. Asansörü çağırır çağırılmaz Cash'e mesaj atıyorum:

Kahvaltıda intikam mı? Seni kan davası güden biri olarak düşünmemiştim.

Cevap vermiyor, bu da beni daha da sinirlendiriyor.

Sabahın serin havasında kaldırıma çıktım ve beni alması için bir araba çağırdım. Cash Ryatt'ın apartmanının dışında fotoğrafımın çekileceğini düşünmemiştim, ta ki caddenin karşısında duran mor Westcott Racing tişörtü giymiş bir turiste benzeyen kişiyi görene kadar. *Hay aksi*. Başımı eğip, hızlıca aşağıya indim.

Uygulamadaki tanıma uyan bir araba gördüğümde onlara el sallıyorum. Benim aracım olduğunu onayladıktan sonra arkaya atlayıp koltuğa çöküyorum ve Tanrı'dan o kişinin beni fotoğrafta yakalamamasını umuyorum. Bu aynı zamanda Cash'in bilinmeyen biri olmadığını da hatırlatıyor. Benim için öyle olması ünlü olmadığı anlamına gelmiyor.

Poppy'ye mesaj atıyorum, New York'tan üç saat geride oldukları için Kanada'nın batı kıyısında uyuduğunu biliyorum:

Tahmin et ne yapıyorum?

O da cevap verir:

Ne?

Ben:

Neden bu saatte ayaktasın?

Poppy:

Atıştınyordum. Neden bu saatte ayaktasın?

Gece yarısı iştahı olduğunu bilmiyordum, ama belki de şeflerle ilgili bir şeydir. Cevap veriyorum:

Şehrin öbür ucuna utanç yürüyüşü.

Telefonum anında çalışıyor. Gülüyorum, şu anda neşeye ihtiyacım var.
"Alo?"

"Anlat."

"İki kelime." Bakışlarımı, benimkiyle ilgilenemeyecek kadar kendi dünyasıyla meşgul görünen şoföre yöneltiyorum. Fısıldayarak, "Nakit. Ryatt."

"Kutsal bok-"

"Biliyorum."

"Bu nasıl oldu? Hani o korkunçtu ve ben ondan nefret ediyordum ve tüm o kaba, saldırgan, sinir bozucu laflarına ne oldu?" Nefes alıyor ve ekliyor, "Çekici."

"Saçma bir şekilde öyle. Evet, hatırlıyorum ve şimdi sözlerimi yiyorum."

"Dün gece başka ne yiyordun?"

Benden bir kahkaha balonu kaçıyor. "Pizza. İşte bu kadar."

Yalandan esniyor ve sonra gülüyor. "Sıkıcı. Bana iyi şeyleri anlat."

Pencereden dışarı bakıyorum ve Lark ve Harbor'ın evine yaklaştığımı fark etmeye başlıyorum. "Her şey çok güzeldi ama bu sabah her şeyi mahvetti."

"Ne oldu, Mar?" Şakayı bir kenara itiyor ve endişesinin samimiyeti ortaya çıkıyor. "O gitti."

"Ne demek gitti? Sen onun evinde değil miydin?"

"Evet," diye cevap veriyorum, birden kendimi onun kadar ne olduğunu anlamamış hissediyorum. Neden bana nereye gittiğini söylemeden çekip gitmişti? Ya da dönüp dönmeyeceğini bile.

"Kendi evinden mi kaçtı? Böyle bir şey olacağını tahmin etmemiştim."

Ben ondan daha şaşkınım çünkü bunu yaşadım. Hâlâ dün gecenin huşu ve şaşkınlığı içindeyim. "Öyle görünüyor. Ayrıca, lütfen bir daha asla o ifadeyi kullanma. *Ew.*" Araba kardeşimin evinin önüne yanaştı. "Gitmem gerek. Gençken yaptığım gibi gizlice ailemin evine geri dönmeliyim."

"Kulağa eğlenceli geliyor. İyi şanslar, seni bu akşam havaalanından alırım. Kanat düşünüyorum?"

"Kesinlikle yemek hakkında düşünüyorsun. Bu doğru. Sen bir şefsin."

"Evet, neredeyse tek düşündüğüm şey bu. İyi eğlenceler. İyi yolculuklar."

Kaldırıma çıkıyorum ve dikkatlice merdivenlerden yukarı yürüyorum. Neden dışarıda gizlice dolaştığımı bilmiyorum, bu yüzden kendime geliyorum ve bir yetişkin gibi şifreyi giriyorum. Güvenli lobiye adım attığımda, ön kapıdan havadar fuayeye girmeden önce şifreyi giriyorum. Burası iki yıllık bir süre içinde restore edilmiş ve yenilenmiş güzel bir ev. *Décor Digest*'te yer aldığına hiç şaşırmadım.

Merdivenlerden yukarı bir adım atmama fırsat kalmadan telefonum çalıyor. "Alo?" Evin karanlık bir köşesinden baldızımın sesini duyuyorum.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, selamın geldiğini düşündüğüm yerden onu takip ediyorum - mutfak. İçeri girdiğimde köşedeki tezgâhta küçük bir lambanın parladığını ve onun da gömme bir masada dizüstü bilgisayarının başında oturduğunu görüyorum. "Erken kalkmışsın."

Gözlüklerini kafasına götürüyor. Lark zahmetsizce güzeldir ve ruhu da aynısını yansıtır. Başarılı bir doktor ve iki çocuk annesi, her zaman meşgul. Gerçi kardeşimin de onu sürekli tetikte tuttuğunu hissediyorum. Kıskanılacak bir eşleşme ve birbirleri için güzel bir denge. Hayatın bıraktığı boşlukları dolduran biriyle tanışmayı ancak hayal edebilirdim. Bu bütünlük, memnuniyet gibi hissettiriyor olmalı. *Sadece hayal edebilirim.*

"Çalışıyor musun?"

Saçlarını omzuna atarak, "İşe yetişmeye çalışıyorum ve çocuklar uyandığında ben de uyanık olmak istiyorum. Kaos başlamadan önce yaklaşık on dakikamız var." Yüzünü bana dönmek için sandalyenin yan tarafına doğru eğiliyor. "Sen nasılsın?"

Sabahın erken saatlerinde gelmemle ilgili herhangi bir fikir belirtisi göstermemesini takdir etsem de, "Bu saatte geldiğim için özür dilerim" diye cevap veriyorum.

"Özür dilemene ya da açıklama yapmana gerek yok Marina. Yine de Liman'ın bu sabah gitmesine sevindim, yoksa bitmek bilmeyen

sorular." Yumuşakça gülüyor. "Yaşın ne olursa olsun, her zaman onun küçük kız kardeşi olacaksın."

"O her zaman iyi bir ağabey olmuştur. Erken çıktı. Nereye gidiyor?"

Dizüstü bilgisayar ping attığında ekrana doğru dönerek, "Güney Fransa.

Harbor, Cash, Duncan ve birkaç kişi daha uçağa bindi.

bu sabah beşten sonra."

"Nakit mi?" Bakışları tekrar bana yöneldi ve yer değiştirmeme neden oldu.

"Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Demek istediğim-"

"Sorun değil." Gülümsüyor ve gözlüklerini gözlerinin üzerine geri çekiyor.

"Ne demek istediğini anlıyorum." Yargılamadan. Mahkumiyet yok. Sanki ağzıma bir parmak bal çalmamışım gibi beni rahat bırakıyor. "Seni sonra göreceğim miyim, yoksa Vancouver'a geri mi uçacaksın?"

"Bugün uçuyorum. İki hafta sonra gala için şehre döneceğim."

"Çok eğlenceli. Dört gözle bekliyor musun?"

Omuz silkiyorum, bugünlerde pek çok şeyden emin değilim. Film pek değil ama hayatımdaki erkekler hakkında ne düşüneceğimi ya da hissedeceğimi bilemiyorum. Corbin değil. O berbat biri ama Cash bu yeni bilgilerle başımı döndürüyor. "Fransa'da yarışıyorlar mı?"

"Evet. Zaman değişikliğine alışmak, dinlenmek ve hazırlanmak için her zaman erken uçarlar. Gelecek hafta sonu yapılacak elemelerden önce yapmaları gereken her şeyi yapıyorlar."

İşten arandığında ona kızgın kalmak zor, ama bana söyleyemez miydi? En azından nezaketen? Özellikle dün gecedan sonra.

Güneş bulutlardan kurtulmuş ve pencerelerden içeri giriyor. "Yola çıkmadan önce biraz kestireceğim ve eşyalarımı toplayacağım."

"Hey, Marina?" Koridora varmadan duruyorum ve geri dönüyorum. Lark gülümsüyor, omuzlarını hafifçe öne doğru eğiyor. "Sizi pistten men edebilirler ama hayatınızı yaşamaktan men edemezler. Bir şey yaptığını sanmıyorum

Yanlış. Bence sinsilik becerilerini yeniden geliştirmelisin. Biraz paslanmışlar."

Kalbim biraz daha hızlı atıyor. Düşündüğüm şeyi mi söylüyor? Biliyor mu? Bilmiyorsa hiçbir şeyi ele vermek istemiyorum. "İyi tavsiye."

"Sizi tekrar görmek güzeldi. Seni çok özledik. Çocuklar da öyle." "Son birkaç seyahatte herkesi görmek güzeldi."

"Kapı her zaman açık. İsterseniz gala için burada kalabilirsiniz."

Gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Minnettarım. Sonra görüşürüz."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak yatak odasına ulaşıyorum ve içeri süzülüyorum. Sırtımı dayadığım telefonumu kontrol edip daha önce gelen mesajı görüyorum. Eğer Poppy'nin şakalarıysa, nakit.

Metninde şöyle yazıyor:

Günaydın, güzelim! Kan davası yok. Mışıl mışıl uyuyordun ama ben yine de seni rahatsız etmeye çalıştım. İnanılmaz vücudunun her santimini öptüm, diğer bir deyişle seni ağızımla yok ettim, ama en fazla bir inilti duydum. Ve iç uyluğunu emme fırsatı. Umarım hiç çıplaklık sahneden olmaz, ama olursa makyaj ekibi bayram eder.

Telefonu yatağın üzerine fırlattıktan sonra hemen kot pantolonumu çıkarıp ayağımı yatağa uzatıyorum. Şu anda olduğum kadar mutlu olduğumu hiç sanmıyorum. Kalçamın iç kısmının morluklarla kaplı olduğunu görmek şimdiye kadarki en tatlı şey.

Çürüklerin beni bu kadar gülümseteceğini kim bilebilirdi? Cash çaba gösterdi. *Benim için.*

Yatağa sürünüyorum ve bana yazdığı romanın geri kalanını okumak için hala en hafif kokusunu taşıyan gömleğinin içinde yorganın altına sokuluyorum.

Seni özlemek yanlış mı? Eğer öyleyse, haklı olmak istemiyorum. Tanrım, rüyalarının kızıyla yatınca böyle mi oluyor?

Hayır. Duyguların olmaya başladığında böyle olur. Bu cevabı yazmıyorum ama seni görüyorum Cash. Ve sana benim tarafımdan duygularla çiçek açan bir kalp kaldırıyorum.

Son kısmı okudum:

Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum, bebeğim. Cash xo.

Onu eski sevgililer ve ohlar gibi bir adam olarak düşünmemiştim, ama bu yönünü sevdim. Ona hemen bir cevap yazıp gönderiyorum:

Sizi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Marina xo.

Telefonu göğsüme bastırarak gözlerimi kapatıyorum ve onu bir daha ne zaman göreceğimi hayal ediyorum.

Nakit

Uyanık kalmaya çalışmak bir oyun haline geldi ve kaybediyorum.

Fransa'ya olan uçuşun çoğunda uyumak bile Marina ile geçirdiğim gecenin etkisinden kurtulmama yardımcı olmadı.

Pişmanlık yok.

Bunu nasıl yapabildim? Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi dediğimde ciddiye dim.

Odanın önündeki mühendisin araçta yaptığı değışiklikleri anlatmasını dinlemeye çalışıyorum. Ekrana bakıp dikkat ediyormuş gibi yaparken zihnim dağılıyor.

Boşalıırken dūřüncelerim onun tadına geri dönüyor, dilimi göğüslerini yoğururken iç kıvrımları boyunca sürüklüyorum. Başını geriye eğıp boynunu ortaya çıkardı. Erişebildiğim her santimin tadına baktım ve tadını çıkardım ve sonra adımı söyleyip daha fazlası için yalvarırken derinlere indim.

Koltuğumda kayıyorum, sertleşmem toplantıya hoř bir katkı değıl. Marina'yı dūřünmeyi bırakmalıyım.

Soğuk duş.

*ürüyen
yumurtalar.*

Özel hayatım manşetlere taşınıyor. . .

Bu işe yarar.

Yine de bu, mevcut durumun garipliğini ortadan kaldırmıyor.

Kardeş bir: Sola doğru eğilerek sandalyemde geriniyor, telefonda konuşan Harbor'a bakıyor ve ofisin diğeri ucundaki fayansa doğru bir yol iziyorum.

İkinci kardeş: Bu sabah ilk yola çıktığımızda Noah benimle konuşmaya çalıştı, ancak ona dinlenmek istediğimi söyledim ve kulaklık takarak onu bilerek engelledim. Neredeyse kendimi kötü hissedecektim ama kız kardeşine yaptıklarımı dūřününce, neler yaptığımızla ilgili boř konuşmalardan uzak durmanın en iyisi olduğunu dūřündüm.

Üçüncü kardeş: Onu hafta içinde göreceğime eminim. Loch elemelerden bir gün önce gelmeye meyillidir. Ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmaya çalışacağım. Beni ve Marina'yı öğrendiğinde nasıl tepki vereceği en az tahmin edilebilir olan o.

Ailesi için daha az endişeleniyorum. Her zaman pistte değiller ve yetişkin çocuklarının kendi hayatlarını yaşamalarına izin veriyorlar.

Her ne kadar kimsenin ne yaptığının tek bir detayını bildiğine dair hiçbir işaret olmasa da, gerçek şu ki onunla yattığımı söyleyebileceklerini hissediyorum. Artık ayağa kalkmak güvenli olduğuna göre, Duncan'a "Bir şişe su alacağım" diye fısıldıyorum. Dışarı çıkarken camdaki yansımamı yakalamaya çalışıyorum, alnımda suçlu ya da kız kardeşi beceren kelimelerinin yazılı olup olmadığını görmek için.

Ben hiçbir şey fark etmiyorum ama bu, onların ailelerine karşı işlenmiş bir suç olarak gördükleri şey konusunda daha az suçlu olduğum anlamına gelmiyor.

Ama o ilahiydi.

Lanet olsun. Bunu yapamam. Bu anıların ortaya çıkmasını engelleyecek herhangi bir şey düşünmeye başlıyorum, ama bu kadar iyiymen, bu savaşı kazanamayacağımı biliyorum.

Buzdolabımı açıp suyu alıyorum ve balkona çıkmadan önce biraz içiyorum. Belki temiz hava beni uyandırır ya da aklımı başıma getirir. Şezlonga oturup bir yudum su daha alıyorum.

Yorgunluk bu sporun düşmanıdır. Yarıştan men edilmesinin iyi bir şey olduğunu düşünmeye başladım. Aksi takdirde, mümkünse daha da az odaklanmış olurdum.

Evde planladığım sakin gece bu şekilde gitmedi. Bugün bunun sıkıntısını kesinlikle iliklerimde hissediyorum. Bu sabah kıyafetlerimi bavula yerleştirmek için acele ederken berbat bir haldeydim. Eşyalarımın yarısını unuttum. Uyuyan Güzel'i uyandırmak için harcadığım otuz dakikanın suçu olabilir.

Onun dinlenme ve iyileşme ihtiyacını kendime bir övünç kaynağı olarak kabul ediyorum.

"Hey." Kafamı kaldırdığımda Duncan'ın elinde bir fincan kahveyle dışarı çıktığını görüyorum. Parmaklıklara yaslanıp burnunun kenarını ovuşturduğunda aklında bir şey olduğunu anlıyorum.

"Nasıl gidiyor?"

"Güzel. Güzel." Padoktan dışarı bakıyor, gözleri uzaktaki bir şeye odaklanmış, benim olmadığım bir şeye, bu yüzden bir dersin geleceğini biliyorum. "Seninle işler nasıl gidiyor?" Sonunda bana doğru bakıyor.

"Birkaç adım öne atlayıp bu işi bitirelim mi?"

"Eğer sen de istersen." Kahvesini yudumluyor, sonra kolunu korkuluklara dayayıp yüzünü tamamen bana dönüyor.

Ben de ayağa kalkıp parmaklıklara yaslanıyorum. Arada bir metre mesafe olunca, özel hayatımı tartışmak için güvenli bir alan gibi geliyor. "Bazı ayarlamalar yapmamız gerekebilir."

Başını sallıyor ama bir gülümseme de beliriyor. "Bunu yapabiliriz. Aynı kız mı?" "O gece hiçbir şey olmadı. Herkesin buna inanmasının zor olduğunu biliyorum, ama rapor edildiği gibi bir şey değildi. Öyle bir şey yoktu." "Peki şimdi öyle mi?"

Öne doğru eğilerek birinci virajdaki pisti inceliyorum ve bir şey söylemem gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Hayatımda neler olup bittiğini bilmesi benim için, performansım için daha iyi. Kimsenin dışarı çıkmadığından ya da bizi duymadığından emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum, ona dönüyorum ve sesimi alçaltıyorum, "Olmasını istiyorum."

Nasıl tepki vermesini bekliyordum bilmiyorum ama piyangoyu kazandığına dair gizli bir bilgi almış gibi sırtıtmıyordu. "Bu iyi bir şey Cash. Cullen bir yana, seni mutlu eden biriyle vakit geçirmeyeli uzun zaman oldu." Dik durur ve kahvesini içer. "Sanırım her sabah koşu yapacağız."

"Neden?"

"Güne koşarak başlarsak, zihninin herhangi biriyle veya başka bir şeyle ilgili düşünceleri örtmesine izin vermeni istiyorum. Sadece sisteminizden dışarı atın.

O zaman toplantılarda orada olduğunuzdan farklı olarak hazır bulunacaksınız."

Şişenin kapağını çeviriyorum ve ona bakıyorum. "Ayarlamalar bu mu? Onu sistemimden atmak mı? Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"KOŞAMIYORUM." Sert bir nefes çekiyorum. "Düşünemiyorum." Ellerimi dizlerimin üzerine koyup nefes almaya devam ediyorum.

"Beş gün sürdü ama sonunda işe yaradı," diyor Duncan, aynı koşuyu tamamlamış olmamıza rağmen benim kadar oflayıp puflamıyor. *Şerefsiz*. Sırtımı sıvazlıyor. "Yarın için hazırsın."

Ben yere yığılmış, kollarımı iki yana açmış, bir gün yeniden normal nefes almayı umarken, o gün doğumuna doğru ilerlerken onu izliyorum. Gökyüzüne bakana kadar davasını kazandığını düşünüyordum. Aklıma gelen ilk şey Marina oldu - Vancouver'da gökyüzüne bakarken gönderdiği fotoğraf ve nerede olursak olalım evrenin bizi hala birbirine bağladığını söylediği fotoğraf.

Pek bir şey saklamıyor, özellikle de duygularını, bunu erken öğrendim.

Onun tüm ruh halleriyle başa çıkabilirim çünkü Marina hakkında öğrendiğim tek şey, mutlu ya da kızgın, sinirli ve hatta üzgün olduğunda size söyleyeceği.

Duygularımın beni ele geçirdiği bilinse de o kadar açık değilim. Her zaman öğreniyorum. Her zaman daha iyi olmaya çalışıyorum. Bazen onun için fazla öfkeli oluyorum, ama benim yang'ıma karşı onun yin'i olmayı umursamıyorum.

Farkında olmadığı şey, eğer zihnimin onun adına kıskançlık ya da öfke dolu bir yere gitmesine izin verirsem, geçen gün kameraya güneş kremi sürmesini sağlayan yönetmen ya da kız arkadaşını geri kazanmaya çalışan eski bir erkek arkadaş gibi karavanının etrafında dolaşan eski sevgilisi, o zaman ikisini de yumruğumla dümdüz ederim.

Kendi savaşını verebilir. Onun sivri diline maruz kaldım. Yani bana ihtiyacı olduğundan değil. Benim onu istediğim gibi o da beni istiyor.

Sikeyim.

Neden dűřüncelerim ona bu kadar baėlı?

Odaklan, Warren.

Telefonum çalıyor, ben de cebimden çıkarıp doğruluyorum. Duncan. "Ne?" diye bağırdım.

"Kıçını tepeden aşağı indir. Yemek yiyeceksin, sonra da spor salonuna gideceğiz. Boyun bugűn G kuvvetlerine ve bacaklara karşı yardımcı olacak."

Telefonu kapattım ve tepeden aşağı koşmaya başladım. Sonunda benim için tuttuğu su şişesini aldığımda, "Dayanıklılığın epeyce artmış. Bana daha sonra teřekkűr edebilirsin."

O gűrevi Marina'ya saklayacaėım. Ben řimdiden, bu iři nasıl halledeceėimizi dűřünüyorum.

"Hadi gel. Yemek yiyelim," diyor Duncan ve beni yemek servisine doėru yűnlendiriyor.

"ARTIK AėLAMİYORUM," diyor Marina telefon gűrűřmemize geliřiėűzel bir řekilde.

"Bu çok kűtű oldu. Beni hatırlayarak dolařman hořuma gidiyordu." Bařım yastıėa deėene kadar yatakta ařaėı doėru kayıyorum. "Ama iyi bir kořuydu."

"Gűven bana, hala anılarım var." Kıkırdıyor ve ben de sesleri kaçırmamak için telefonu kulağıma daha yakın tutarken buluyorum kendimi. Sonra diyor ki, "Yakında yeni anılar biriktirmeliyiz. Seni bir daha ne zaman gűreceėim?"

Pazar gecesini yarıřtan sonra eve dűneceėimi bilsem de, sonraki dűrt gece Cullen ve ondan sonra da Brezilya var. *Hay sikeyim.* Kařlarımı avuluyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Video dıřında mı?"

"Yakında keřfedeeėimiz yeni bir bűlge var, ama seni kanlı canlı gűrmek istiyorum," diyor, sesi telkine dűnűřüyor.

"Programın nedir?" Hoparlörü açtım ve takvimime baktım.

"Perşembe günü üç günlük bir basın saldırısı ve gala için New York'a dönüyorum."

"O zaman birbirimizi göremez miyiz?" Annemden Cullen'la takılmasını isteyebilir, bir yerde oda tutabilir ve onunla buluşabilirim, bir saatini çalabilsem bile.

"Bir basın toplantısının merkezinde olmaktan ve medyanın beni ve eski sevgilimi sanki hala bir çiftmişiz gibi takip etmesinden endişe ediyorum. O haber henüz çıkmadı."

Sol elimin parmaklarını birkaç kez esnetiyorum. "Belli değil mi? O partideydi ve sen de benimle görüldün." Telefonda iç geçiriyor. Bu onun tartışmaktan nefret ettiği bir konu ama bunu ele almamız gerekiyor. "Duman eşittir ateş, bebeğim."

"Buna cevap veremem. Tek bildiğim ekibinin bunu gizli tuttuğu. Bunu kendi çıkarları için kullanabilecekken neden sakladıkları konusunda hiçbir fikrim yok."

"Neden onlar için endişeleniyorsun ki? Üç araba arkadaki adam için endişelenmiyorum. Ben önümdekiler için endişeleniyorum."

Yumuşak kahkahalar kulaklarıma ulaşıyor. "Hollywood karmaşık bir yer sanırım." "Seçmelerden haber aldın mı?"

"Hayır." Mırıldanıyor. "Bu işler zaman alır. Eğer o zamana kadar bir haber alamazsak menajerim önümüzdeki hafta onlarla temasa geçecek."

Marina, nedense hiç şans vermediğim şeyler hakkında farklı düşünmemi sağladı. "Düşünüyordum da bir ara bir gösteriye gidebiliriz, hiç görmediğin ya da sevdiğin bir gösteriye. Ben hiç gitmedim."

"Hiç Broadway gösterisine gitmedin mi? Manhattan'a bu kadar yakın büyümüşken bu nasıl mümkün olabilir?"

Çocukluğum pek sık düşündüğüm bir şey değil. "Sürekli çalışan bekâr bir annenin böyle şeylere ayıracak parası yoktu. Paramız yetmediği için benim kartingim bile birkaç yerel işletme tarafından desteklendi. I

Ücretlerime ya da ekipmanlarıma ödedikleri her bir dolar için boktan işler yaparak kıcıımı yırttım. Her yıl kaskımı büyütüyordum. Böyle şeyler çok pahalı."

Sessiz ama nefes alış verişindeki hafiflikten hâlâ orada olduğunu anlayabiliyorum. "Sanırım bu da araştırma yapmamanın bir başka dezavantajı."

"Bunu yapmadığınız için minnettarım. Kimsenin bir başkası hakkında bu kadar çok şey bilmesine gerek yok."

"Bu sadece ... kalbim, Cash."

"Benim için üzülme, tamam mı?" Kendimi tutamamaktan nefret ediyorum ama kimsenin acımasına ihtiyacım olmadı. Özellikle de şimdi onunkini istemiyorum.

Derin bir nefes alarak telefonu kendi tarafındaki gürültüye göre karıştırıyor ve sonra şöyle diyor: "Pek çok şey hissediyorum ama senin için üzülmiyorum. Annenle tanıştım. Ne kadar destek olduğunu biliyorum. Birbirinize ve Cullen'a sahipsiniz. Senin ailen ... herkes bu kadar şanslı değil. Ben de ailem için aynı şeyi hissediyorum. Ne olursa olsun hep yanımda oldular."

Açık perdelerden geceye baktığımda, yatlar limanı sudaki yıldızlar gibi süslüyor. "Bu benim annem. Günde daha fazla saat olsaydı, benimle birlikte şarküteri ve köşedeki dükkanın zeminini süpürürdü."

"Kalbim senin için acımıyordu. Hikâyenden etkilendim. Hazır olduğunda, benimle daha fazlasını paylaşır mısın?"

Bu kadın beni bir istiridye gibi açtı ve ona bir inci sundu. Marina'ya karşı hissettiklerimi anlayamıyorum. Onu düşündüğümde ya göğsüm sıkışıyor ya da ereksiyon oluyorum. Arada pek bir şey yok, bu yüzden neler olduğunu anlamıyorum. Sadece diğerlerine karşı hissettiklerime benzemediğini biliyorum. Ben iyi hissediyorum. O iyi hissediyor, iyiden de öte.

Elemeler yarın olduğu için daha erken yatacağım ama onunla konuşmak için hâlâ zamanım var. Saat farkına bağlı olarak Cullen'la genellikle sabahları konuşuyorum ama gecelerim Marina'ya ayrılmış durumda. "Ne kadar vaktin var?"

"Sete dönmeme iki saat var, yani zamanım var."

Perdeleri kapatmak ve ışıkları söndürmek için kumandaya basıyorum. "Eskiden birlikte yarıştığım çocukların hiçbiri bu seviyeye gelemedi. Bazıları Rascal Racing'e geçti. O pistte iyi iş çıkardılar-"

"Ama bu İlke Yarışı ile aynı şey değil."

"P1 Racing'in daha fazla parası ve prestiji var. Benim gibi bir adamla ne yapacaklarını hiç bilemediler. Soylu olmaktan çok sokak zekasına sahiptim."

"Bence oldukça zekisin," diyor, kendini toparlamış ve daha rahatlamış bir sesle. "Benimle çıkıyorsun." Tekrar gülmeye başlıyor.

Ben düşünmüyorum. Onun gülünç derecede sevimli olduğunu düşünmediğimden değil, çünkü düşünüyorum. Daha çok haklı olduğu için. Herkesin kanması için yaptığı numarayı görece kadar akıllıydım. "Uzun zamandır yaptığım en akıllıca şeylerden biri."

"Ah, Cash. Sadece takılıyordum ama bu çok tatlı."

"Biliyorum, ama bu doğru. Hey, Marina?"

"Öyle mi?" Şimdi daha çok nefes alıyor. "Ne oldu?"

"Başka kimseyle görüşmüyorum." İnsanları internetten araştırmadığını söylüyor ama bazen itibar bizden önce gelir. "Sadece bir kez, Miami'yi de sayarsak belki iki kez çıkmış olmamıza rağmen randevularımız hakkında konuştuğumuzu bilmeni istiyorum."

"Miami'yi sayıyorum."

Gülümseyerek daha rahat etmek için yanıma kayıyorum. "Ben de öyle."

Bir duraklama oluyor, nefes alış verişlerimiz bize eşlik ediyor. "Ben de kimseyle görüşmüyorum. Sen olmadığına ve ben de olmadığımı göre ..." diye fısıldıyor ve sözü bana bırakıyor.

Bizi düşünmek için zamana ihtiyacım yok. Son zamanlarda tek yaptığım bu gibi görünüyor. "Başkalarıyla görüşmemeye ne dersin?"

"Çok tatlı konuşuyorsunuz Bay Warren. Kendinize bir anlaşma yaptınız." "Şeker gibi tatlı."

"Mm, benim favorim, senin gibi."

Kadın benim için doyumsuz. Ben de onun için aynı şeyleri hissettiğim için sorun yok. "Tatlıya olan düşkünlüğün için tam sana göre bir şeyim var."

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor, tam olarak nereye varmak istediğimi biliyor. "Ne zaman tadına bakacağım?"

"Yakında, söz veriyorum."

Telefonu kapatır kapatmaz, New York'a olan uçuşumu değiştirdim. Sanırım Vancouver'a bir uğramak gerekiyor.

Marina

"NE OLDU?" Karavanın içine koşarak sordum.

Poppy koltuktan zıplayarak kalkıyor ve duvardaki televizyona bakıyor. "Sıralamada yedinci."

Kapıyı kapatıp kilitlerken içimi bir rahatlama kaplıyor. Davetsiz misafirlerin içeri girmesini istemiyorum. "Miami'de olduğu yer orasıydı."

"Bu iyi mi? Yirminin dışında olduğu için iyi görünüyor."

"Cash ve kardeşlerim mutluydu. Puan sıralamasında."

Tekrar yerine oturuyor ve sanki bir matematik problemi çözüyormuş gibi bana göz kırıyor. O dersi geçmesinin tek nedeni Noah'ın özel dersi olduğundan beri bu bakışı görüyorum. "Konuştuğunu duyuyorum ama bunların hiçbirisi mantıklı değil."

"Puan alırsan para kazanırsın." Üzerimdeki bornozu çıkarıp stüdyonun önünden geçiyorum. "Sanırım." Bornozu yatağın üzerine atıp aceleyle yanına oturuyorum. "Hiç röportaj yaptılar mı?"

"Birinci ve ikinci sürücüler. Bir spor dalında nasıl bu kadar çok sevimli yarış arabası sürücüsü olabiliyor?"

Bunun retorik olduğunu düşünerek dudağımı ısırıyorum ve dirseklerimi kalçalarımına saplayarak öne doğru eğiliyorum. "İşte orada!" O sesi yükseltirken ben ayağa fırlıyorum.

"İki yarış üst üste yedinci. Geçen sefer Miami'de senin için iyi oldu. Yarın için ne hissediyorsun?"

Cash doğrudan kameraya bakıyor ve bu bakış ruhumu okşuyor. Nefesim göğsümde kesiliyor ve yutkunamıyorum. Tek yapabildiğim ona ve o muhteşem yüzüne bakmak.

"Tahminlerde bulunmadığımı biliyorsun Chuck, ama uzun zamandır olmadığım kadar iyi hissediyorum" diyor.

"Biraz dinlen, yarın pistte görüşürüz. Cash Ryatt," diyor Chuck ve kameraya dönüyor.

Bir kadın onu kameradan uzaklaştırmak için kolunu sırtına doluyor. . . Hissettiğim şey kıskançlık değil. Ona güveniyorum ve bu onun işi. Biraz eli sıkı ama ben de ona karşı öyleyim. Tamam, belki bir dahaki konuşmamızda bundan bahsederim. Ya da bahsetmem, onun yerine destekleyici olurum.

Tanrım, başımı ağrıtıyorum. Poppy'ye döndüm. "İyiymi, değil mi?"

"Gerçekten harika." Ayağa kalkıyor ve televizyonu kapatıyor. "Mutlu görünüyor. Senin yüzünden mi?"

"Bir kız hayal kurabilir." Onu gördükten sonra her şey mümkünmüş gibi sayıklıyorum. Her zamanki yüz ifadesindeki sertlik, röportajın ciddiyetinde bile yok. Ayakkabılarımı çıkarıp karavanın arkasındaki yatağa tırmanıyorum. Moonroof'tan yukarı bakarken hava daha mükemmel olamazdı, ama kendimi yenilmez hissetmemi sağlayan Cash. "Nasıl oluyor da şu anda bulutların üzerinde yürüyebilirmişim gibi hissediyorum?"

"Aşık olduğun için mi?" Poppy yaklaşırken sesleniyor. Omzunu küçük dolabın kapısına yaslayarak, "Siz her gece konuşuyorsunuz," diyor.

"Beni duyuyor musun?"

"Bazen güldüğünü duyuyorum. Söylenen hiçbir şeyi duyamıyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak gülümsüyor. "Daha önce hiç bu kadar mutlu görünmemiştin. Bir de ona bak. Aranızdaki ilişki çok hızlı ilerliyor. Endişelenmeli miyim?"

Doğrulup ellerimin üzerine yaslanıyorum. "Hayır." Cash konusunda o kadar eminim ki daha azını söylemek filizlenmekte olan ilişkimize kötülük etmek gibi geliyor. "Saatler ve günler içinde ne kadar hızlı görünse de, haftalar oldu ve başka şekillerde doğru hissettiriyor."

"Bilerek mi kafiye yapıyoruz, yoksa aşk mı yaptırdı?" İkimiz de güldük. "Aşk insana aptalca şeyler yaptırır."

"Kesinlikle öyle."

Kapı çalınıyor ve ikimiz de tekrar karavanın önüne gidiyoruz. Kapıyı açtığında yönetmen yardımcısını görüyor. "Seni bugünlük paketliyoruz, Marina. Birkaç dış çekim yapmayı planlıyoruz, o yüzden gitmekte özgürsün."

"Teşekkür ederim," diyorum. Poppy'ye dönerek gülüyorum. "Fikirlerini değiştirmeden ve on dört saatlik bir gün daha geçirmeden buradan gidelim."

Eşyalarımızı almak için acele ediyoruz ve ben kıyafetlerimi değiştiriyorum. Dolapçı kız eski erkek arkadaşımın yattığı için bunları kapının dışındaki kutuya bırakmam gerekiyor. Onunla temas kurmak istemiyorum.

İşi hallettik ve arabaya bindik. Motoru çalıştırır çalıştırmaz, "Los Angeles'ta birkaç görüşmem var." dedi.

Bu haber sürpriz olsa da, kariyeri hakkında daha fazla endişelenmeye başladığı için onun adına sevindim. "Bu harika." Park yerinden geri geri çıkıyor ve arabayı kapıya doğru sürüyor. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Yarın sabah. Sana yemek ayarlayacağım." "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Bana doğru baktığında gülümsüyor. "İstiyorum."

"Şikayet etmeyeceğim. Yemeklerine bayılıyorum." Bencil tarafım, onun yokluğuna hazırlanma ihtiyacı duyarak soruyor. "Ne kadarlığına gidiyorsun?" En iyi arkadaşımın yanımda olmasını seviyorum. Sadece beni rahatlatmakla kalmıyor, aynı zamanda her gece odalarımıza çekilmeden önce konuşmak ve birlikte televizyon izlemek için de eğlenceli.

"LA'den sonra ailemi ziyaret edeceğime söz verdim, bu yüzden hemen ardından Beacon'a uçuyorum."

"Önümüzdeki hafta sonu galaya gelecek misin? Seni gerçekten orada istiyorum."

Gülümseyerek bana doğru bakıyor. "Ben olsam kaçırmazdım. Her neyse, filmin yıldızını şımarttıklarından emin olmalıyım ve herhangi bir gardırop arızası için orada olacağım."

"Bir gardırop arızası mı bekliyoruz?"

"Biraz kıstırdığınızı belli ederseniz kariyerinizi geliştirebilirsiniz."

Bir kahkaha patlattım. "Bu Hollywood'da dışlanmama neden olmaktan başka bir işe yaramaz, o yüzden umalım da meme ucu kayması olmasın."

"Ben senin kızınım."

Onun sözleri bana dün gece Cash ile yaptığım konuşmayı hatırlattı. Basitçe söylemek gerekirse, ben onun kızıyım, o da benim erkeğim. Bundan daha karmaşık bir ilişkimiz var ama biriyle birlikte olmaktan bu kadar heyecan duymak çok eğlenceli. *Onu özlüyorum.*

Acıyı bile özlüyorum.

İçimde daha önce hiç ulaşılmamış noktalara dokundu ve bedenimi olasılıklara karşı uyandırdı. Onu aklımdan çıkarmak imkansızdı, bu da mucizevi bir şekilde diğer tüm endişelerimi köreltti. "Poppy?"

Bacaklarımın arasındaki yüzünün anıları kafamın içinde dönüp dururken yüzüm ısınıyor ve göğsümde bir sıcaklık yayılıyor.

Kaşlarını birbirine geçirerek endişeyle bakıyor. "Ne oldu? Bu mu?"

Ellerimi yanaklarıma bastırıyorum, onları serinletmeyi umuyorum ama sırtıyorum aptalca ona baktı. "Birine söylemem gerekiyor ve birbirimize her şeyi söyleyebileceğimizi biliyorum, bu yüzden-"

"Aman Tanrım, Marina, beni korkutuyorsun. Bu iyi bir haber mi? Sadece söyle bana."

"Önemli bir şey değil." Keyifle kıkırdıyorum. "O kocaman ... *bu çok* büyük bir olay."

Daireye çıkan sokağa doğru dönerek gülüyor ve alnıma dokunmak için uzanıyor. "İyi hissediyor musun?"

"Her zamankinden daha iyi."

"Tamam o zaman, çıkar ağzındaki baklayı." Kelime oyunları denemeden bile geliyor. Keşke ne dediğini bilseydi.

"Tükürme söz konusu değildi."

"Marina, bu da ne?" Bir kahkaha patlattı. Kırmızı ışıkta durur durmaz yavaşlayarak, "Bana her kirli detayı anlat." diyor.

Bunu daha fazla kendime saklayamam. "Bana hayatımın en iyi orgazmını yaşattı."

"Biliyordum! Parıldaman ve güneş ışığında yürümenle ilgili bir şeyler olduğunu biliyordum." Sonra ağzı açık kalır. "Bekle, çoğul olarak mı?"

Kararsızca başımı sallıyorum. "Gibi. İçinde. Çoğul."

"Vay canına, Marina. Şanslı kızsın." Tekrar sürmeden önce bana bir kez daha baktı. Garaja doğru dönerken sanki golü atan kendisiymiş gibi sırıtıyor. "Seksi özledim."

Bu sefer ağzım açık kalıyor. "Ne kadar oldu?"

"Çok uzun. Son işimde şafaktan önce kalkıyor ve gece yarısı yatıyordum. Sosyal bir hayat için zaman yoktu."

Sırıtıyorum. "Seks yapmak için sosyal olmak zorunda değilsin."

"Doğru," diye gülerek yanıtlıyor. "Ama bir isim yakalamak güzel."

Telefonu aramızdaki konsolda yandığında gülüyordu. İkimiz de aşağı baktık. "Ahh. Bu o. Eski patronum beni geri istiyor." Direksiyonu kavrayıp başını sallıyor. "Yeni adam buğday çimi atışını doğru yapamıyor."

"Sadece buğday çimi değil mi?"

"İçine her zaman birkaç özel malzeme koyarım."

Gözlerim kocaman açılrsa da görüldüğüm kadar şaşırmadım. "Sormalı mıyım?"

Kapalı otoparka dönerken, "Muhtemelen yapmasan daha iyi olur" diye cevap veriyor. Bir kahkaha patlamasıyla ekliyor, "Çimleri kesmek için birkaç damla ananas suyu. Kelime oyunu yapıyorum." Bize ayrılan yere yanaşıyor ve motoru durduruyor.

Bu kadına hayatım pahasına güveniyorum ama bir anlığına da olsa şüphelerim vardı. "Kulağa gerçekten hoş geliyor aslında."

"Böyle düşünmene sevindim. Senin için biraz yapıyorum. Son zamanlarda bok gibi yiyoruz. İkimizin de prömiyere hazır olması lazım." Arabadan çıktık ve kapıları kapattık.

"Sensiz ne yapardım ben?"

Asansöre doğru yürürken, "Görünüşe göre birden fazla orgazm oluyorsun. Bence bensiz gayet iyi gidiyorsun."

Gecenin ilerleyen saatlerinde Cash'i aramak istiyorum ama yarıştan önceki gece programının çok sıkı olduğunu biliyorum. Miami hariç. Ama ona mesaj atıyorum, böylece onu düşündüğümü biliyor:

Bugün için tebrikler! Yarının da harika olacağını biliyorum.

Telefona bakmam yaklaşık iki dakika sürüyor ama sonra bir yanıt alıyorum:

Teşekkürler. Yarın için iyi hissediyorum. Yarıştan sonra seni aramaya çalışacağım. Tatlı rüyalar, bebeğim.

Ben:

Tatlı rüyalar.

Her ne kadar gece aramalarımızı ve mesajlaşmalarımızı sevsem de, kendimi yalnız hissediyorum. Cash'i bir hafta daha göremeyeceğim gerçeğini düşünmek yerine bu gece uyku benim arkadaşım olacak. Tabii filmin tanıtımını yapacağım süre zarfında kaçabilirsem.

Cash'in beşinci olduğunu ve Westcott Racing ile birlikte sıralamada yükseldiğini görünce keşke bunu kutlayabileceğim biri olsaydı diye düşündüm. Telefonu yanında olmadığı için bir süre göremeyeceğini biliyorum ama yine de C a s h'e mesaj atıyorum:

Seninle gurur duyuyorum! Tebrikler!

Ayrıca aile grubuna Vancouver'dan izlediğimi bildiren bir tebrik mesajı gönderiyorum. Çoğundan hızlı yanıtlar alıyorum. Liman

Padokta ekiple kutlama yapmak. Orada olmak istiyorum ama dikkat dağıtmak benim sorumlu olmak istediğim bir şey değil.

Kanepede uzanmış, muhabirlerin arabalarından inen takım üyeleri ve sürücülerle röportaj yapmak için çırpınışlarını izliyorum. Röportajlar bitene ve spor kanalı beyzbola geçene kadar Cash'in herhangi bir görüntüsü beni dik oturtuyor. Cash'le röportaj yapılmaması hayal kırıklığı yaratıyor ama onun için duyduğum mutluluk sanki kendi zaferimmiş gibi. Bugün inanılmazdı. Bunu çatılardan haykırmak istiyorum.

Polislerin beni aramasını da istemiyorum, bu yüzden bağırıyorum. Onun yerine kanepeye uzanıp erkek arkadaşımın bugün pistte gösterdiği harika performansa gülümsüyorum. Keşke orada olup onunla birlikte kutlayabilseydim.

Kapıyı çalan biri beni irkiltip uyandırıyor. Hâlâ sersemlemiş bir halde önüme bakıyorum, sürgülü cam kapının diğer tarafında gece uzanıyor. Arkamda, kapı çalınmaya devam ediyor.

Ne kadar zamandır uyuduğumu bilmiyorum ama bir şeyler yolunda gitmiyor.

Ayağa kalktığımda saati görmek için telefonuma dokunuyorum. Saat 11. *Bu da ne?* O saatte burada kim olabilir? Ve daha da önemlisi, güvenli mi yoksa polisi aramalı mıyım?

Poppy burada olmadığı için, yaklaştığımı duymasın diye oraya doğru yürüyorum. Gözetleme deliğinden bakıyorum, kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

Aman

Tanrım.

Aman

Tanrım.

Aman

Tanrım.

Sürgüleri ve mandalları açmak için acele ederek sonunda kapıyı serbest bıraktım ve sonuna kadar açtım. Cash'in kollarına atlıyorum -bacaklarımı kalçalarına, kollarımı da boynuna doluyorum. "Burada ne işin var?" Yüzünü

öpücüklerle kaplayarak soruyorum.

"Buralardaydım."

Marina

Cash beni dairenin içine taşıyıp kapıyı tekmeleyerek kapattığında kaba bir kas duvarı ile alçıpandan yapılmış bir duvar arasında sıkışıp kaldım. Ağzı ağzıma yapışmışken, gözlerimin içine bakmak için geri çekilmeden önce bir sürgü sesi duyuyorum. "Lanet olsun, seni özledim."

"Nasıl," diye başlıyorum, hâlâ nefesimi toplamam gerekiyor, "şu anda bile burada mısın? Daha yeni Fransa'daydın."

"Bir uçak kiraladım."

"Beni görmeye gelmek için özel bir uçak mı kiraladın?"

Bakışları ağzıma kilitlenirken bedenim ellerinden birinin üzerinde ağırlaşıyor. Duvardan destek alarak diğer elini ağzıma götürüyor. Yanağımı okşayarak başparmağının ucunu alt dudağımda gezdiriyor. Baskı nazik ve daha fazlası için kararlı. Gözlerindeki niyeti görünce nefesim derinleşiyor, kalbim bugün o pistte yaptığı gibi hızla çarpıyor. "Ağzını o kadar çok özledim ki. Gözlerin benimkilere aynı açlıkla baktığında seni şu anda çok sert becermek istiyorum." Aşağı bakarak alaycı bir sırıtiş sergiliyor. "O memeler. Onların hatırasından kurtuldum ama gerçeğine tekrar ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var bebeğim."

"Benimle seks yapmak için on saat uçtun mu?" Sinirlenmiş gibi görünmek istemem ama onun etrafında o kadar dolanıyordum ki mantıklı bir şey yakalayamıyorum.

"Benden nefret mi ediyorsun?" Soru bir meydan okuma olarak geliyor ve cevabımı beklerken kılını bile kıpırdatmıyor.

"Tanrım, hayır." Parmaklarımı hevesle saçlarında gezdiriyordum. "Bu şimdiye kadar duyduğum en seksi şey." Ağzımı onunkine yapıştırıyorum ve dudaklarımız ayrılıyor, dillerimiz sanki günler ya da haftalar değil de yıllar geçmiş gibi selamlaşıyor. Birbirimizin ağzını bükerken, kıvırırken ve okşarken hiçbir şey belirsiz değil.

Bir kez daha geri çekilerek ilerideki oturma odasını inceliyor. "Yatak odası mı?"

"Sağdaki kapı." Çoktan harekete geçti, kapıyı iterek açtı ve karanlık odaya daldı. Oturma odasından gelen ışık yatağı bulmaya yetecek kadar uzağa ulaşıyor.

Beni yatağa yatırır yatırmaz tişörtünü çekiştirerek çıkarıyor. Sergilenmek için yapılmış bir başyapıt, mermer kaslardan yapılmış bir adam ve sanatçılara ve dilime ilham vermek için mükemmel bir örnek.

Onu yalamak, koklamak, tırnaklarımı sert karın kaslarının üzerinde gezdirmek istemek yanlış mı? Ona, onun bana sahip olduğu kadar sahip olma içgüdüğü, sanki tohumları kendisi ekmiş gibi göğsümde çılgınca büyüyor.

Ayağa sıçıyorum, sonra üzerimdeki iğrenç derecede çirkin, delik deşik, guacamole lekeli eşofman altımı çekiştiriyorum. Beacon Üniversitesi tişörtünü kaldırdığımda tortilla cipsi kırıntıları ayaklarımın üzerine serpiliyor. Evet, hiç de utanç verici değil. "Belki bir dahaki sefere küçük bir uyarı lütfen."

Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, lekeli giysiler ve kırıntılar bu adamın en son önemseydiği şeyler. "Peki bunu özledin mi? Seni doğal ortamında yakalamak." Kıkırdıyor. "Asla."

Utançtan özür dilemem gerekirdi, ama bu benim izin günüm, ki çok fazla değil. "Bugün duş almadım."

"O zaman seni tatmak için sabırsızlanıyorum." *Bu neden bu kadar ateşli?* Sütyenimin kopçası açıldı ama sonra durdu. Öne uzanarak göğüslerimi avuçluyor, sonra aşağı eğilip bir meme ucumu, sonra da diğerini yalıyor. Tepelerinden hızlı bir serin hava esiyor ve onları daha da sertleştiriyor. Lezzetten başım dönerken tek yapabildiğim omuzlarını tutmak oluyor.

İç çamaşırlarımın kenarları yavaşça kalçalarımın üzerinden ayak bileklerime doğru sürükleniyor. Bronz kasları ve geniş omuzları ortaya çıkınca kot pantolonunun fermuarı açık kalıyor. Cash diz çöküyor, sonra burnunu bacaklarımın arasına daldırıp derin bir nefes alıyor.

Yaramaz ve yoğun, duygusal ve beni ona yaklaştırıyor - fiziksel ve duygusal olarak. Beni olduğum gibi kabul edecek, sanki her yerim ve yanım onun için güzelmiş gibi her şeyimi takdir edecek.

İzlemek için aşağı baktığımda, gözleri çoktan benimkilere dikilmişti. İki parmağını ona olan ihtiyacım la alt dudaklarım arasında gezdirerek benimle alay ediyor. "Benim için çok ıslaksın, bebeğim."

Eğilip çenesinden tutuyorum ve onu öpüyorum. Tekrar ayrıldığımızda "Senin için her şeyim bebeğim," diye fısıldıyorum.

Bu sefer karşısında çırılçıplak dururken kendimi saklamıyorum. Bana baktığında gözlerinde arzudan başka bir şey yok. Onunlayken kendimi seksi ve saygıdeğer hissediyorum. Onu da aynı şekilde inanılmaz hissettirme ihtiyacı içimde çok güçlü.

Ellerini tutarak ayağa kalktı. Birini ben tutuyorum ve onunla yer değiştiriyorum. "Kıyafetlerini ıkarmanı istiyorum," diyorum, onun sözlerini kendi çıkarım için kullanarak. "Bunu benim için yapar mısın?"

Cash sırtıyor, ayakkabılarını çıkartıyor, kot pantolonunu ve diğer giysilerini itiyor ve dirseklerini dayayarak yatağa uzanıp beni izliyor. "Beni bekletme."

Gergin değilim, ama yeteneklerimin otesindeyim. Baştan ıkarma sanatı şimdiye kadar ustalaşmak için ilham aldığım bir şey değildi. Tırmanıyorum ve bacaklarının üzerine oturuyorum. "Seni memnun etmek istiyorum."

ne doğru uzanarak parmaklarının ucunu çenemin altında gezdiriyor ve eneme konduruyor. Beni orada tutarak, "Zaten biliyorsun." diyor.

Sözleri sarhoş edici, ama gözlerindeki bakış beni büyülüyor. Daha önce hiç arzulandığımı hissetmemiştim ama etkisi çok güçlü. Eğiliyorum, ereksiyonunu elime alıyorum ve n sevişme olmadan ucunu yalıyorum. Cash inliyor ve sırt üstü yere düşüyor. Dokunuşunun sıcaklığı tenimin omuzlarını kavuruyor, hissiyattan başım dönüyor.

Elimi ereksiyonunun tabanını örtmek için kullanarak aşağı iniyorum, sadece ağzımla onun uzunluğunu kapsayamayacağımı biliyorum. Aleti onun kadar destansı

Bu da ona binmeyi ve kendi ihtiyaçlarımın peşinden gitmeyi çok cazip hale getiriyor.

Ama onu getirdiğim, ortaya çıkardığım hedonistik zevk iniltisini duyduğumda, olabildiğince derine iniyorum, sonra geri çıkarken dilimi taban boyunca sürüklüyorum. Parmakları başımın arkasındaki saçları örüyor ve benimkiyle eşleşen bir ritim bulduğunda, zevk artıyor ve inlemeleri gelmeye devam ediyor.

"Devam et," diyor, sesi ihtiyaçtan sertleşmiş. Hızı arttırmak daha sert nefes almasına, elindeki saçları daha sıkı sıkmasına ve kalçalarının ereksiyonunu boğazıma doğru noktalamasına neden oluyor. "Ne kadar iyi bir kızsın."

Yaptıklarım yüzünden onun parçalanmasından başka bir şey istemiyorum. Dilimi sırtını sarmak için kullanarak ucunun üzerinde sallanıyorum. Emiyorum, çekiyorum ve dişlerimi sürüklüyorum, sanki zevk çok fazlaymış gibi kalkmasına neden oluyorum.

"Siktir, Marina." Aletini ağızımdan çıkardı ve beni kollarımdan tutup vücuduna çekti. "Bana doğum kontrol hapı kullandığını söyle. Söyle bebeğim."

Ellerimi göğsüne bastırduğımda, içinde hissettiğı susuzluğun giderilmesi gerektiğini biliyorum. Kalbim sanki daha aşağılara inmiş gibi kendi içim zonkluyor. Kıpırdamamak için mücadele ediyorum, kendimi utanmadan bacağına sürtmemek için çok fazla ihtiyacım var. "Bana ihtiyacın var mı?" Soruyorum, aramızda pervasız bir oyun oynanıyor.

"Sana ihtiyacım var." Ereksiyonunu kavırıyor, okşuyor. "Sana çok ihtiyacım var."

"Ben seninim." Altımda pozisyon alabilmesi için yeterince kaldırıyorum. Göğsünü göğsüme dayayarak oturuyor, kalçalarımı üzerinde tutuyor. "Tamamen seninim, Cash-Ah!" Serbest bırakılıyorum ve vücudum onun iriliğinden aşağı kayıyor. Alışmak için zaman yok. Etrafında gerilmenin verdiği yanma, dudaklarımı öpüp nefesimi yutarken ön sevişmeye dönüşüyor.

Beni pervasızca beceriyor ve ciğerlerimdeki havayı iten her itişte ve her seferinde beni canlandıran öpücükte kendimi kaybediyorum. *Sert. Çiğ. Şehvetli.* Fiziksel bağlantımızda nazik bir şey yok, ama ben

her itme ve itme ile *merhamet* ve *daha fazlası* arasında yalvarmaktan kendimi alamıyorum.

"Çok iyi," diye kulağına nefes veriyorum üstünde zıplarken. Birikim hızlı, sarmal o kadar sıkı sarılmış ki çok yakında çözülmesini engelleyemeyeceğim. Tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum ve bedenim uçuşuma düşerken teslim bayrağımı sallıyorum. "*Ooh . . . Cash . . .*"

O kadar sıkı tutuluyorum ki, iki dünya arasındaki ip kopuyor, beni her iki yöne gönderiyor, acı ve tatmin bir oluyor. Işıklar sönmeden önce fısıltıyla "Ah," diyorum.

Üç yoğun ve huzursuz itiş daha onu benimle birlikte düşürdü. "*Sikeyim. Çok iyi.*" *Ve sonra karanlığın huzuru geliyor.*

Birbirimize sarılmışken -kollar ve bacaklar birbirine karışmış, nefes nefese ve kalp atışları hızla atarken- onun göğsünde güçlü bir şekilde attığını hissedebiliyorum, bu yüzden başımı omzundan kaldırıyorum, gözlerini görmek istiyorum ama gözlerini zaten üzerimde buluyorum.

Parmağımın ucunu gözlerinin kenarlarında gezdiriyorum ve dudaklarının kenarını öpüyorum, ağızlarımız tekrar birleşene kadar ilerliyorum. "Merhaba," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve onunla geçirdiğim her saniyenin tadını çıkarıyorum. Yorgunum ama evreni fethetmeye hazırım. Bu garip bir ikilem.

Ama gözlerimi açtığımda, bu ezici duygu hakkında hiçbir soru yok. Farkındalık, tıpkı onun yaptığı gibi nefesimi alıyor.

Tekrar dudaklarıma ulaşana kadar omzum ve boynum boyunca öpücükler izliyor. Onları öpmeden hemen önce, "Yirmi dakika içinde gitmem gerekiyor," diyor.

"Bekle." Bu duymayı beklediğim tatlı bir hiçlik değildi. "Ne?" Tekrar duyularımınla bütünleşerek iki kez baktım.

Yüzümün bir tarafındaki saçlarımı geriye iterek elmacık kemiğimi ve şakağımı öpüyor. "Saat dokuzda New York'ta olmam gerekiyor."

Hayal kırıklığı, önümüzde olduğunu düşündüğüm geceyi mahvediyor. "Hayır." Kollarım onun etrafında sıkışıyor ve onu olabildiğince yakın tutuyorum. "Gidemezsin."

"Özür dilerim," diye fısıldıyor kulağımın kabuğuna doğru. "Cullen'ı dokuzda almam gerekiyor."

Arkama yaslanıyorum ve tekrar yeşil gözlerine bakıyorum. "Beni bir saatliğine görmek için yolundan mı çıktın?"

"Evet," diye yanıtlıyor, özür dilemeden sırtarak ve bedenlerimizin hala sahip olduğu bağlantıya bakarak. "Ama işin içinde art niyetler vardı."

Derin bir nefes alıyorum, üzgün olmayı kabullenemiyorum. Beni önceliği haline getirmişken nasıl üzülebilirdim ki? "Bir seks çağrısı için oldukça uzun bir mesafe." "Her saatine ve miline değer. Seks muhteşem." Diğer yanağımı öperek, "Kadının kendisi gibi" dedi. Sonra gözümün içine baktı. gözlerini. "İnanılmazsın."

Sözlerin ve iltifatların ötesinde, kalbim en çok onun için minnettarlık duyuyor. Zamanı ya da dış dünyayı umursamadan öpüşüyoruz. Derinden öpüşüyoruz, bedenlerimiz fizikselden daha fazla bağlanıyor. Sonra bir an için sessizliğin aramıza girmesine izin veriyoruz, şimdi ve burada olmanın tadını çıkarıyoruz. Ama sonra odanın öbür ucundaki saati fark ediyorum. "Hâlâ on beş dakikamız var."

Sırt üstü dönüyorum ve o kendini içime gömüyor. Zaman akıp gitmesine rağmen yavaş ve hesaplıyız. Gözlerimiz sabit ve kalplerimiz bağlı. Sert ya da yavaş, birlikte ya da ayrı geçen günlerle ilgili değil. Sadece biz varız, birbirimizin içinde tükenmişiz.

Cash beni öpmek için geri dönmeden önce banyoda birkaç dakika çalışıyor, burada yatakta çıplak bir jöle kemiği torbası bırakıldım. Son gücümü kullanarak, geri dönmeye başlayan tanıdık acıyı itiyorum ve kendimi tekrar ona sarıyorum.

Beni düşürmek istemediği bir poşet gibi kapıya doğru taşırken dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor ve "Bundan nefret ediyorum" diyor.

"Az önce dedin ki," diye takılmaya başlıyorum ama içimden gelmiyor. "Ben de bundan nefret ediyorum." Başımı omzuna koyuyorum ve onu içime çekiyorum. "Gelecek hafta sonu görüşürüz."

"Gelecek hafta sonu o zaman." Kapıyı kırarak açıyor, başını benimkine yaslarken beni kapının arkasında saklıyor. "Sana bir şey söylemek istiyorum." Kendimi bu kadar üzgün hissederken dikkatsiz kelimelerle araya girmiyorum. Sadece onu duymaya ve sesini ezberlemeye ihtiyacım var, gerçi yakında onunla konuşacağımı biliyorum. "Güzelsin, sadece görünüşünle değil, gerçi o da mükemmel ama bana hissettirdiklerinle, oğluma ve anneme davranış şeklinle. Evimdeki televizyonda bir şeye gülümsediğini gördüm ve sanki gece güneş doğmuş gibiydi." Emin değilim ama sanırım onun yutkunduğunu duyuyorum ya da ben içimde tuttuğum duyguyu bastırmaya çalışıyorum. O benimle ruhunu paylaşırken ikimiz de yutkunmakta zorlanıyoruz.

"Seni ve o çikolatayı düşünmeden edemiyorum." diyor. Gülüyorum ama onu bırakmak zorunda olduğum için o kadar da özgürce değil. "Sevinçten ya da şekerden zıplama şeklin. Tam olarak emin değilim ama çok sevimlisin ve hayat dolusun, benim hayatımda eksik olan hayat. Seninleyken, kahkahalarını duyduğumda, uykuya dalarkenki sesini duyduğumda, en ufak bir şey için girdiğin canlı ayrıntıları duyduğumda yaşadığımı hissediyorum. Ağzından çıkan her kelimeyi, aldığın nefesi, her zaman gözlerine ulaşan gülümsemeyi ve bir parmak şıklatmasıyla pembe gözlüklerden öfkeye geçişini seviyorum."

"Kalbim göğsüm için çok büyük."

"Benim de bebeğim." Şakağımı öpüyor ve sonra arkasına yaslanıyor, bakışları yüzümde geziniyor, gözlerime yerleşene kadar beni içine alıyor. "Başka biriyle çıkmak istemiyorum. Sadece seni istiyorum. Seni seviyorum Marina."

Dudaklarım aralanıyor ama ne bir kelime, ne bir nefes, ne de tek bir ses çıkmıyor. Kendi duygularım çok büyük, mevcut durumun sınırları içinde dizginlenemeyecek kadar fazla. "Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Ateşli bir rüyada yaşadığımdan ve uyanmaktan korktuğumdan endişeleniyorum, ama her öpücük ve dokunuş o kadar gerçek ki, sonsuza kadar böyle hissedebilseydim bu gerçekliği hayata tercih ederdim.

Sonra da "Basın bunu öğrendiğinde bayram edecek" diyor.

Ayaklarım tekrar yere bastığında sırtım sertleşiyor. "Kardeşlerim ikimizi de öldürecek."

İç çekiyor, balon patlamış gibi bir ses çıkarıyor. "Bu konuda ne yapacağımdan emin değilim."

"Dünyanın ilişkilerim üzerinde söz sahibi olmasından ve profesyonel yönetim ekibimin bana nasıl davranmam gerektiği konusunda tavsiyelerde bulunmasından bıktım. Sadece seninle olmak ve her zaman böyle hissetmek istiyorum."

Orantısız bir sırıtış ağzını buruşturuyor. "Bu nasıl?" "Mutlu."

Nakit

Merdivenleri hızla çıktım ve zili çaldım. West Village'da çok büyük bir yer değil ama güzel ve Terpidy ile Cullen'a ait. Geç kaldım ve o bunun peşini bırakmayacak. Anlaştığımız saatten beş dakika sonra gelmeme rağmen asla izin vermez.

Kapı açılıyor ve beni Cullen'ın dişlek sırtışı karşılıyor. "Merhaba," diyorum ve ona sarılmak için eğiliyorum.

"Merhaba baba." Arkasına uzanıp çantasını alıyor, ama ben araya girip çantayı alıyorum ve kendimi taşıyorum.

"Cash?" Terpidy yarı açık kapının arkasından sesleniyor. Kapı açılıyor ve bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. Kendisi yakalamadan önce en ufak bir göz devirmesini yakalıyorum.

Ayağa kalkıp "Merhaba" dedim. Onunla kavga etmek yapmak isteyeceğim son şey, özellikle de aramızda oğlumuz varken.

"Pazartesi günü Paris'te bir işim var." Bir merhabanın ya da temel nezaketin eksikliğine dikkat çekebilirdim. Tanıştığımızda kariyeri çoktan fırlamıştı. Bir gece Monako'da ve Oscar töreninden sonra Los Angeles'ta parti yapan kız artık aynı kadın değil. Bir zamanlar olduğu gibi bana tahammülü yok.

Haklı olarak.

Aramız bozulduğunda, ki bu çok uzun sürmedi, tam bir puştun tekiydim. O daha iyi olduğundan değil. Bu şekilde bir ve aynıydık ve hiçbir zaman İbiza'da birkaç sarhoş geceden daha fazlası olmayı amaçlamadık. Ne olduğumuzun ya da olmadığımızın artık bir önemi yok. Cullen önemli ve onun için, ihtiyacı olan baba olmaya çalışıyorum. "Pazar günü Brezilya'ya gidiyorum. Annemin müsait olup olmadığına bakabilirim." Cullen'a bakarak gülümsüyorum. "Eğlenceli olur, değil mi dostum?"

Omuz silkiyor.

Kulaklarını kapatıyor. "Eğer yapamazsa, bütün hafta bebek bakıcısıyla kalacak. Bu işi geri çevirmeyeceğim. Bu büyük bir kampanya ve parası da harika."

Kötü adam olmaya bayılıyorum. Benim için kazanma şansı yok. Yapamam dersem lanetlenirim. Onu bir yabancıyla bırakmasına engel olursam lanet olsun. "Onunla ben ilgilenirim."

Göz hizasına yaklaşmak için diz çökerek soruyorum: "Bu hafta için bir şeye ihtiyacın var mı? Yoksa tüm eşyalarını aldın mı?"

Bir omuz silkme daha.

İhtiyacı olanı alacağım.

Doğrulurken onu da yanıma alıyorum ve Cullen'ı yanıma yerleştiriyorum. "Ne zaman döneceksin?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun? Ne tür bir fu-" Derin nefes al. *Burundan al. Ağızdan verin.*

Terpidy, Cullen'ın yanağına bir öpücük konduruyor ve eve geri dönüp kapıyı aramızda tutmadan önce ona hafifçe gülümsüyor. Düşüncelerim dağılıp bana vermeyeceği cevapları ararken hala şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Bir şeye ihtiyacı olursa diye anahtar hala sende mi?" diye soruyor.

"Evet," diye aptalca cevap veriyorum, ona yapmak üzere olduğu şey hakkında tek kelime bile etmiyorum. "Annene hoşça kal de Cullen." Onu bir daha ne zaman göreceğinin bilinmezliğine doğru yürürken, bu cümle ondan çok onun içindi.

"Güle güle anne" diyor.

Hâlâ ona bakıyorum, günler mi, haftalar mı yoksa hiç dönmemeyi mi kastettiğini merak ediyorum.

Ona gülümsüyor. "Yakında görüşürüz, tamam mı?"

"Yapacak mısın?" Kendimi sormaktan alıkoyamayarak söylüyorum.

"En fazla bir hafta." Benim için gülümsemesi daha küçük ama ona verdiği kadar içten.

Bunu söylediğini duyunca göğsüm gevşiyor ve başımı sallıyorum. "Tamam. Bana haber ver yeter."

Birkaç blok aşağıya indiğimizde onu yere bırakıyorum, sonunda tekrar normal nefes alabildiğimi hissediyorum. Ne düşündüğünü bilmiyorum. Benimle istediği kadar oyun oynayabilir, ama onunla değil.

Elimle başını ovarak, "Saçların daha açık görünüyor," diyorum.

"Annem yaz güneşinden olduğunu söylüyor."

Ya da ben, ama bunun üzerinde tartışmayacağım. "Evet, benimki de yazın hafifliyor." Küçük bir kelime oyunu ama kim sayıyor ki? "Dondurma?"

Kıkırdıyor. "Sabah oldu."

"Aynen öyle." Burnuna dokunuyorum, bunu bir yük yerine bir fırsat olarak görüyorum. Birkaç ay içinde okula başlayacak. Onun özgürlüğünden en iyi şekilde yararlanmalıyım. "Kendi kurallarımızı kendimiz koyarız."

"Neden marinara'ya et bulyon ekliyorum?" Hoparlörden bana bir yemek tarifini anlatan anneme soruyorum. Annem benim iki kat altımda oturuyor ama bu akşam yemeği çocuklar pişirecek. Programımızın dördüncü günü akvaryum ve bu yemeği yapmak için alışverişle doluydu.

"Güzel bir lezzet derinliği katıyor ve bence onu daha doyurucu yapıyor." "Köftelerinizi kontrol edin." diyor.

Cullen ne zaman M kelimesini söylesek çıldırıyor, o yüzden kanepede kıkırdama krizine giriyor.

"Tamam, ekledim." Fırındaki köfteleri kontrol etmek için eğildim, iyi görünüyorlardı. Bu yemeği yapmak, sipariş verebileceğimizi düşünürsek, zaman ve adım açısından beklediğimden daha büyük bir üretim. Yine de karşılığını alacağımı biliyorum ve Cullen'la birlikte yemek yapmak çok eğlenceli.

Hava kararana kadar hep pistteydim, bu yüzden o zamanlar annemden beceri alamadım. Şimdi onun uzmanlığından faydalanıyorum. İtalyan olmadığımız için doğruluk yerine içgüdülerimizle hareket ediyoruz.

"Sağ ol anne. Sanırım buradan sonrasını anladım."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım." Çok yardımcı oldu ve ben Brezilya'ya gittiğimde Cullen'ı almaya hazır.

Buzdolabından bir bira alıp kapağını çeviriyorum ve dolaptan çıkardığım çöp kutusuna atıyorum. Mesleğim vücudumu yorduğu için sık sık içki içmiyorum ve sözleşmeme göre bir yarıştan sonraki beş gün içinde alkol tüketmemem gerekiyor. Ancak Pazar gününe kadar São Paulo'ya gitmeyeceğim, bu da bana beş tam gün kazandırıyor. Ve bu hafta yaşadığımız onca çocuk eğlencesinden sonra bunu hak ettim.

"Annem şarap içer," diyor Cullen, tezgâhın diğer tarafındaki bar taburesine tırmanarak.

Masal anlatmayı sevmiyorum ama merakımın beni yenmesine izin veriyorum ve ellerimi soğuk taşın üzerine koyuyorum. "Çok mu?"

Başını sallıyor. "Çoğunlukla Pazar günleri." Bu garip. Sandalyede döner ve "Meyve suyu alabilir miyim?" diye sorar.

"Evet, tabii." Buzdolabından bir elma suyu alıp çocuğa uzatıyorum. "Her Pazar mı?"

"Yarış günü." Bir meyve suyu kutusu aldıktan sonra zıplıyor ve şovunu izlemek için kanepeye geri koşuyor.

Buna ne anlam vereceğimi bilmiyorum ama sarımsaklı ekmeğin acilen dikkatimi çekmesi gerekiyor.

"TAHMİN ET NE OLDU?" Marina cevap verir vermez şöyle der.

Onu aramak için saat on bire kadar bekledim. Yorgun bedenim yatağa gömülüyor. Cullen'la geçirdiğim son birkaç günden daha çok yorulmuştum.

yüksek yoğunluklu, yüksek riskli işim. "Ne?"

"Öğlen geleceğim ama doğruca gardırop ve makyaja gideceğim. Öğleden sonra röportajlar ve gece geç saatlerde bir talk show var. Erken saatlerde çekileceği için akşam yemeğine kadar boş olacağım. İpucu. İpucu."

"Zekice."

"Bu benim uzmanlık alanım," diyor gülerek,

Ben de kıkırdıyorum, ikimiz de gerçeği biliyoruz. "Benimle akşam yemeği yemek ister misiniz, Bayan Westcott?"

"Ve Cullen. Onun gideceği eğlenceli bir yere gidebiliriz-"

"Eğer beni kabul ederseniz, bir yetişkin konuşması için geç kaldım. Her neyse, muhtemelen benden biraz uzaklaşmaya ihtiyacı var. Daha önce bana suratsız dedi."

"O ilk olmazdı."

Aradığım sempatiyi bu telefon görüşmesinde bulamayacağımı hissediyorum. "Beni çok yıprattı, Marina. Çocuğun şekere ihtiyacı yok. Hayata küsmüş durumda."

Gülüyor. "Çocuklar böyle harikadır, ama beni tamamen kendine istiyorsan _."

"Seviyorum." Beni göremese de gülümsüyorum. "O yalvarıyor geceyi annemde geçir." Sanki oğlum büyükannesinin evini tercih ediyormuş gibi geliyor ve bu benim için sorun değil. "Her kalışında onun için kurabiye pişiriyor."

"Bu iş görür." Küçük bir surat ifadesi milleri aşıyor ve sonra "Sizde kalırsam kurabiye pişirir misiniz?" diyor.

"Sana ne istersen pişiririm bebeğim." Burnunu çekti, ben de "Hey, neler oluyor?" diye sordum.

Nefesi titriyor ama şöyle diyor: "Bu basın turu ve gala kariyerimde bir zirve olacaktı ama seni tekrar görebildiğim için mutluyum."

Lanet olsun, sanki elini uzatıp kalbimi sıktı. "Seninle aşk yaşayacağımı sanıyordum."

Yumuşak bir kahkaha duyulur ve "Bütün hafta duygusal davrandım" diye fısıldar.

"Bu yönünü seviyorum. Ve seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum, Marina."

Uçağı erken kalkacağı için görüşme uzun sürmeyecek ve Cullen kendimi resmen yaşlı bir adam gibi hissetmeme neden oldu. Bu hafta neden bu kadar çok aktiviteyi bir araya getirme ihtiyacı hissettim bilmiyorum ama sanırım yarından itibaren birkaç gün daha sakın geçecek.

Yeni keşfettiğim enerjiyle uyandım ve Cullen uyanmadan önce bu sabah birkaç mil koşmak için koşu bandına atladım. Dört civarında limitime ulaştım ama koşu bandını zihinsel olarak da çok sıkıcı buluyorum. Duncan'la tüm yarışlar için yerinde olduğumuzda koşmayı tercih ediyorum.

Marina'dan saat ikiye kadar haber alamadım. Röportajlara gitmeden önce saçını ve makyajıyla çekilmiş hızlı bir videosunu gönderiyor. Mesaj atıyorum:

Çok güzelsin. Bacağını kır.

Cevap veriyor:

Seni
seviyorum.

Onu asla ortada bırakmayacağım:

Seni seviyorum. Öldürün onları!

Cullen ve ben saat üçten hemen sonra parka gidiyoruz çünkü duvarlardan zıplıyor. Hayal gücünü serbest bırakmak için geniş açık alanlara ihtiyacı var. Beni bir balon almaya ikna etti ve onu bir top gibi zıplatma umuduyla serbest bıraktığında iki nokta üç saniye sonra kaybetti.

Balon benim bile yakalayamayacağım kadar yükseldiğinde gözyaşlarına boğuldu... ve böylece giysilerine dört balon daha bağlanmış oldu. Eve yürürken elini tuttum çünkü o zaman uçup gideceğinden endişeleniyordu. Annemin benim için yaptığı gibi onu her zaman yerde tutacağıma söz verdim.

Evden iki blok uzaktayken ruh hali değişiyor ve bir şeyler atıştırmak için şarküteriye gidiyoruz. Konu Warren'ın adamları olunca yemek her zaman iyi bir karardır.

Warren. Bazen soyadı olarak Ryatt'ı kullanmaya ikna ettiğim için pişmanlık duyuyorum. Ona Ryatt ismini vermek tamamen egoydu.

Bir elimde Cullen'ın elini, diğerinde sandviçi tutarak bir ısırık alıyorum, ki bu sandviin dörtte biri. Yemek kötü ruh hallerini düzeltir. Benimki de dahil.

"Japon balıkları nasıl?" diye sordum. "Balık gibi."

Gölüyorum, ağızına bir portakallı kraker daha atmasını izliyorum. "Taze av." Bir kez daha mutlu bir ocuk.

Üst kata çıktığımızda, tanıdık bir siluet kapımın eşiğinde dolaşıyor. "Güvenliği çağırayım mı?"

Cullen ona doğru zıplamaya başladığında Marina güler ve ona sarılır. "Güzel balonlar." Bana bakıyor. "Babam bugün çok zorlanmış olmalı."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kahraman bendim."

"Sen benim kitabımda her zaman bir kahramansın." Onu öpmek için eğildim ama gözlerimiz birleşince durdum. Cullen'a bakıyor ve sonra bir kaşını kaldırıyor.

Doğru.

Yan tarafa geçip kapının kilidini açmak için şifreyi giriyorum. "İçeri gelmek ister misin?"

"Hiç sormayacaksın sandım."

Kapıyı iterek açıyorum, onlar içeri girene kadar tutuyorum, sonra da o taşımaya fırsat bulamadan küçük çantayı alıyorum.

Cullen içeri girip onunla sohbet ediyor ve ona günümüzden ve akvaryumdan bahsediyor.

Gülümsüyor, canlılığıyla tüm daireye hayat veriyor. Onun güzelliğine bakmak ve mekanda hareket edişini izlemek istiyorum.

Burada yaşaması o kadar da uzak bir düşünce değil. Ona dokunmak, öpmek, evine hoş geldin demek istiyorum ama ... Nefes alıyorum. Cullen'la daha önce böyle bir durumda bulunmamıştım. Bu durumla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim, bu yüzden ona yakın olma ihtiyacımı dizginleyeceğim ve sadece arkadaşmışız gibi davranacağım.

Balonları kemer halkalarından ve gömleğindeki bir ilikten kurtarır kurtarmaz, onları terasta serbest bırakması için ona yalvarıyor. Yol göstermem için bana bakıyor, yüzünü buruşturuyor. "Buna izin var mı emin değilim."

İpleri toplayıp birbirine düğümlüyorum. "Büyükannen buraya geldiğinde ona gösterebilirsin, ki bu her an olabilir. Neden çantayı almıyorsun, böylece onu bekletmemiş oluruz?"

Koridordan aşağı iner inmez Marina'yı yakalayıp öpüyorum. Dudaklarımızın en tatlı okşayışı, aramızda her zaman yanan sıcaklığı hâlâ üretiyor. Fazla oyalanmıyoruz ama geri çekildiğimizde nefes alış verişlerimiz hızlanıyor. Ayak sesleriyle mutfığa doğru geri çekiliyorum ve Cullen'ın sırt çantasıyla odasından çıktığını görüyorum. Bakışlarım, bıraktığım yerde duran ama parmaklarını dudaklarına dokunduran Marina'ya dönüyor.

Onun yanında çok mutlu olan Cullen, ondan kendisine kitap okumasını ister ama kapının çalınması bu aktiviteyi sekteye uğratar. "Merhaba Laura," der Marina, elini onun yanına kaldırarak.

Annem içeri giriyor ve ona doğru koşuyor. Birbirlerini kucaklayarak selamlıyorlar ve ben Cullen'ı kucaklarken havadan sudan konuşuyorlar. "Büyükannene iyi davran, tamam mı?"

"Yapacağım. Söz veriyorum."

Annem bana sarılıp Cullen'la birlikte çıkmadan önce biraz kalmak isteyip istemediğini sormama fırsat bile vermiyor. "İkinize de iyi geceler."

"Sizi seviyorum çocuklar," diyorum kapıdan. Kapı kapanır kapanmaz kız arkadaşıma dönüyorum. "Ee ..."

"Ee," diye cevaplıyor. "Bir planın var mı?"

Yaklaşıyorum, onu kalçalarından tutuyorum ve boynunu öpüyorum.
"Senin için her türlü planım var, bebeğim."

"Aklıma bir fikir geldi."

Yaramaz gözlerin benimkilere baktığını görmek için başımı kaldırıyorum. "Öyle mi?" Planlarımda bir yatak, mutfak adası ve bir duş vardı.

Onunki kalabalık bir tiyatroya tikiş tikiş girmeyi, onun için aşırı pahalı ucuz şaraba para ödemeyi, sonra da bir köşeye saklanıp fark edilmeden ışıkların sönmesi için dua etmeyi içeriyordu.

Ona asla hayır demeyeceğim, bu yüzden planlarım daha sonraya ertelendi ve tüm koltuklar satıldığı için ayakta izlenen bölümde bir oyun izledik. Marina bunun bir oyunu izlemenin en iyi yolu olduğu konusunda ısrar etti. Oyun arasına kadar ikna olmadım ve sahnedeki insanları izlerken gözlerinde yaşların gezindiğini gördüm.

Hikâyenin tamamını kaçırdım çünkü derinlerde hissettiği her duygunun yüzüne yansması beni büyüledi. Sihir sahnede değil. Sihir Marina Westcott'un içinde saklı.

Filmlerinde bir kez bile bu kadar derin duygular göstermemiştii. Onu Broadway'e geri götürmeliyim. Bencilce, bu onu bana da yakınlaştırır.

Alkışlardan önce sıvışıyoruz, ki bu akıllıca, umarım tanınmayız. Evime dönmek için arabaya atladığımızda, "Seni tekrar o sahneye çıkarmak için ne gerekir?" diye soruyorum.

"Rol için seçilmek." Emniyet kemeriyle oynaşan parmaklarına bakıyor. "Pek çok seçmeyi kaçırdım çünkü gelemiyorum ya da gönderecek zamanım olmuyor."

"Sen bir yıldızsın."

"Senin evreninde, Romeo." Kesinlikle benim evrenimde. Diyor ki, "Belki Hollywood'da bile. Ama Broadway'de pek iyi bir geçmişim yok."

"Hollywood seni oraya götürecektir mi?" "Evet. Eğer bu film iyi iş yaparsa."

Uzanıp elini elime alıyorum ve öpmek için dudaklarıma götürüyorum. "Öpecek. Bunu biliyorum."

"İlk Broadway şovun nasıldı?"

Umalım da olay örgüsü hakkında konuşmak istemesin çünkü şu anda önemli olan tek şey yanımda oturuyor olması. "Muhteşem."

Yatak odasına gidemedik ama mutfak sağlam bir egzersiz yaptı. Evet, benim planlarım daha iyiydi ama bunu ona söylemeyeceğim. Ona eşlik etme zevkine erişirsem, gönlünün istediği her oyuna ya da gösteriye seve seve eşlik ederim.

Sıcak bir Haziran gecesinde yıldızların altında uzanırken şarabından bir yudum alır ve "Neden Warren yerine Ryatt'ı kullanmayı seçtin?" diye sorar.

Terpidy ile olan ilişkim ve sonrasındaki nükleer bomba dışında geçmişimdeki hiçbir şeyden utanmıyorum. Ondan önce de babam vardı. Cullen bugünlerde öfkeli yanıma uyuşturan parlak bir nokta. "İlk büyük kontratımı on yedi yaşında aldım. Omzunda kocaman bir çip olan serseri bir çocuktum. Kendime Crash Ryatt diyordum-"

"Kaza mı? Muhtemelen sporunuzda iyi değilsiniz."

"Hayır," diye cevap veriyorum kıkırdayarak. "Gençliğimde büyük bir oyuncuydum ve katıldığım her yarışı kazandım. O pistte biri olmak, kendime ait bir isim yapmak eğlenceliydi."

Hemen oturdu. "Lütfen bana Cash'in gerçek adın olduğunu söyle."

"Merak etmeyin. Bu benim gerçek adımdır. Crash kelime oyunu. Ryatt, her ne kadar kötü olsa da, riot kelimesinin bir oyunu. O sözleşmeyi Cash Ryatt olarak imzaladım çünkü o zamanlar Warren olmak istemiyordum. Bu babama çok fazla itibar kazandırır. Ve inan bana, o beleşçi ne benim ne de annemin hayatında zerre kadar tanınmayı hak etmiyor."

Dizime uzanıyor ve hafifçe ovuyor. "Özür dilerim."

"Sorun yok. Eskisi kadar acı çekmiyorum. Yani, o herif asla benim ya da çocuğumun hayatının bir parçası olmayacak, ama şimdi onu sadece gerekli bir şey olarak görüyorum."

şeytan. Ve ben onun ürünüyüm."

"Sen onun gibi değilsin."

"Hayır, değilim. Biraz benziyor olabilirim ama asla onun gibi olmayacağım. Cullen bu gezegendeki en gururlu baba olduğumdan başka bir şey bilmeyecek." Biraz su içiyorum ve şezlongdan kalkıyorum. "Ve Ryatt gerçekten çok havalı bir isim, süper kahraman gibi."

Ağzı açık kaldı. "Oğluna bir süper kahraman ismi vermişsin. Gelecekteki çocukların için bunu aşmak zor olacak."

Ona bakarak elini tutuyorum ve sırtıyorum. "Geleceğin çocukları, ha?"

Başını sallıyor, yanakları ay ışığında pembeleşiyor. "Daha fazla çocuğunuz olursa tabii," diyor telaşla. "Varsaymıyorum ya da tuzağa düşürmeye çalışmıyorum-"

"Biliyorum. Böyle şeyler hakkında konuşmak iyidir. Konuşmalıyız." Elini biraz daha sıkı tutarak rahatsız edici konuşma konusuna giriyorum. En iyisi her şeyi ortaya dökmek. "Benim için daha fazla çocuk istiyorum, ama onları getirecek istikrarlı bir ilişki istiyorum. Peki ya sen? Sen çocuk istiyor musun?"

Gülümsemesi yumuşayarak başını sallıyor. "İstiyorum ama ben de senin gibi aile birliğini istiyorum." Ayağa kalkıyor, dönüyor ve kucağıma yerleşiyor. "Sen harika bir babasın Cash. Cullen sana sahip olduğu için çok şanslı."

Kucağımda yeniden ayarlayarak arkama yaslanıyorum ve onu tutuyorum, böylece başının üzerinde bir hale gibi parlayan yıldızları görebiliyorum. Evrende ihtiyacım olan tek yıldız o.

"Ona sahip olduğum için şanslıyım." Omzunu öpüyorum ve ekliyorum, "Ve sen."

Nakit

"ONU ÖLDÜRDÜN."

"Gerçekten mi?" Marina yan dönüp bana bakıyor.

Program bittiğinde televizyonu kapatıyorum ve kumandayı komodinin üzerine koyuyorum. Yanımdaki yatakta ona bakmak için döndüğümde, hakkım olduğundan emin olmadığım bir gurur duygusu hissediyorum. Yine de hissediyorum. "Evet, komiktin, tatlıydın, güzeldin ve o kadar zekiydin ki sana ayak uyduramadı."

"Bunu söylemek zorundasın."

"Hayır, istemiyorum. Sana her zaman doğruyu söyleyeceğim." Televizyona doğru işaret ederek ekliyorum, "İnanılmazdın. İzleyiciler sana aşık olacak." Yanağını tutuyorum ve onu öpmek için eğiliyorum. "Tıpkı benim gibi."

Elimi okşayarak, "Baharatlı tarafıma aşık oldun," diyor.

Kıkırdıyorum, boynunu öpüyorum ve sonra omzuna geçiyorum. Köprücük kemiğinin üzerine ıslak öpücükler kondurduktan sonra elimi yorganın altından bacaklarının arasına doğru kaydırıyorum.

Sırt üstü dönüp dudaklarını yalarken gözleri dalgalanarak kapanıyor. Üzerinden geçerken bacaklarını açıyor ve bana bir çiçek gibi açılıyor. Islak sıcaklığına gömülüp ağzını öpüyorum, sonra kulağına fısıldıyorum, "Her yanına aşık oldum bebeğim."

Alnıma yediğim bir DOKUNÇ, beni rahatsız eden şeyi silip süpürmememe ve inlememe neden oluyor.

Çenem . . . "Lanet olsun, sivrisinek, uykuya ihtiyacım var."

Ona tekrar vuruyorum ve sonra bir kıkırdama duyuyorum. Gözlerimi açtığımda bana gülümseyerek bakan bir Cullen görüyorum. "Merhaba baba."

"Hey, *dostum-oh kahretsin*." Yanımda uyuyan Marina'yı görmesini engellemek için doğruldum. "Burada ne yapıyorsun?"

Şimdi ağzını kapatıyor ve küfür ettiğimi duyunca daha da çok kıkırdıyor. "Büyükanmem temizlenmem gerektiğini söyledi." *Kıkırdama*. "İç çamaşırı."

"Senin için biraz paketlediğimizi sanıyordum." Omuz silkti. "Git odandan al, ben de seninle geleyim" dedim.

Annem koşup onu omuzlarından tutarak odadan dışarı çıkarıyor. "Özür dilerim. Özür dilerim. Bir kaza oldu ve ..." Kapıyı arkalarından kapatmadan önce sözünü bitirmeye bile zahmet etmiyor.

Elimi yüzüme sürdükten sonra başımı sallıyorum. Bu sabah böyle uyanmak istemezdim.

Marina yanıma oturdu ve sırtımı ovdu. "Günaydın." "Bunun için üzgünüm."

"Özür dilemene gerek yok ama sanırım bu işin nasıl yürüyeceğini çözmeye başlamamız gerekiyor. Sadece Cullen için değil, ailem ve nihayetinde bir akvaryumda yaşadığımız için dünya için de."

Ona bakmadığımı fark ettim. Olanlara kendimi o kadar kaptırmışım ki önümde duran şeyi kaçırıyorum. Saçları tam bir felaket ve ona şu anda olduğumdan daha fazla çekici gelemezdim.

Kapıma makyajlı ve süslü kıyafetlerle gelebildi ama sabah nasıl görüneceğini umursamadan dün gece saatlerce onun ırzına geçmeme izin verdi - lanet olası mükemmellik.

Yanağını omzuma yaslıyor ve şöyle diyor: "Duş alıp gitmem gerekiyor. Önümüzde yoğun bir basın günü var."

"Ve sonra gala. Bu gece görüşecek miyiz?"

"Bu gece Cullen'la birlikte olduğunuz için otelde ya da Harbor'da kalabilirim."

Kolumu sırtına dolayarak onu kendime yakın tutuyorum ve başının tepesini öpüyorum. "Sen benim için önemlisin. Yakında onunla çıkmamız hakkında konuşacağım."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum, siz de kendi zaman çizelgenize ve onun için en iyi olana göre hareket edin. Beklemek umurumda değil."

"İnanılmazsın."

Tekrar omzumu okşuyor ve yataktan zıplayarak çıkıyor. "Ben de geç kalıyorum ve görünüşe göre iç çamaşırı konusunda acil bir durumun var."

Yataktan kalkıp banyoya girmeden önce onu elinden yakalıyorum. Üzerinde çalıştığım cümlelerim yok. Sadece kalbimden onunkine basit gerçekler. "Seni seviyorum."

Kollarını kaldırıp bana doladı. Beni doyasıya öptükten sonra topuklarının üzerine çöküyor ve şöyle diyor: "Seni çok seviyorum. Şanslı olduğumu söylüyorsun ama şanslı olan benim."

"Bir gün seni alt edeceğim."

Kaşlarını sallayarak gülüyor. "Sanırım göreceğiz." Banyo kapısını kapatırken ayağını arkasına vuruyor ve gülüyor.

Kot pantolonumu giyiyorum ve yatak odasından çıkarken duşun başladığını duyuyorum. Cullen'ın odası boştu, ben de oturma odasına geçtim. Annem yanıma geldi ve fısıldadı, "Çok üzgünüm. Yapacağını düşünmemiştim."

"Biliyorum. Sorun yok." Güven vermek için kolunu ovuyorum. "Bu hepimiz için yeni bir şey."

Sırt çantası hâlâ üzerinde kanepede otururken, "Büyükannem pantolonuma domates suyu döktü" diyor.

"Oh?" Kaşlarını kaldırarak ona bakıyorum ve gülüyorum. "Kaza dediğinde, kastettiğini sandım."

"Hepsi benim yüzümdendi." Omzuma dokunuyor. "Çok üzgünüm Cash." Sesini alçalttı ve fısıldadı, "Buradan kaçmanın onun için bir anlam ifade edeceğini düşünmemiştim."

"Kalmana sevindim." Etrafında dolaşarak omzunu nazikçe sıkıyorum. "Yol için kahve?"

Çantasının askısını omzuna atarak gülümsüyor. "Belirsiz bir ipucu alındı." Kapıya doğru yürürken elini uzattı. "Hadi Cullen. Bu dağınıklık için sana oyuncak araba sözü vermiştim. Oyuncakçıya gitme zamanı."

"Westcott Racing arabası olduğundan emin olun. Çocuğumun diğer takımları desteklemesine izin veremem."

"Asla," diyor kapıdan çıkarken. "Bana her şeyin yolunda olduğunu söylemeyi unutma." Kafasını tekrar içeri sokuyor. "Eğer bir geceye daha ihtiyacın olursa, torunumla vakit geçirmekten mutluluk duyarım. Yeni bir bulmacaya başladık ve yeterince kıyafet topladım bile."

"Minnettarım. Seni seviyorum anne."

Cullen geri koşuyor ve kollarına atlıyor. Bana sıkıca sarılıp, "Seni seviyorum, baba." diyor.

Ona daha da sıkı sarılıyorum. Başının yanını öperek fısıldıyorum, "Seni seviyorum Cullen. Hem de çok."

Onu yere bırakır bırakmaz, "Geceyi yine büyükannemle geçirebilir miyim?" diye sordu.

"Vay canına," diye başladım saçlarını okşayarak. "Seni küçük hain. Emin misin? Yarın gece de büyükannemle birliktessin çünkü yarış için Brezilya'ya uçmam gerekiyor."

Omuzlarındaki sırt çantasını düzeltiyor. "Evet." Kapıya doğru koşarken el sallıyor. "Eminim."

Ensemi kaşıyarak, "Görüşürüz ufaklık." diyorum. Buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Aynı anda hem beş hem de on beş yaşında. Kahretsin, sevgili yaşlı babasıyla vakit geçirmeyi çoktan bitirdiyse ergenlik yılları yalnız geçecek.

Yatak odasına döndüğümde Marina yatağın yanında durmuş telefonuna bakıyordu. Saçları hâlâ başında toplanmış ve vücuduna bir havlu sarılmış. Omuzlarının öne doğru eğilmesinden ve yatağın üzerine oturmasından bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. "Hey, her şey yolunda mı?"

Sessizlik aramızda kalıyor ve yatakta onun yanına gelene kadar beni kendine çekiyor. Kolumu ona doladığımda, telefonunda Lauren'in adının en üstte olduğu bir mesaj alışverişi görüyorum. "Bu senin menajerin mi?"

"Evet."

"Neler oluyor?"

Okumam için telefonunu bana uzattı. Mesajların en başından başlıyorum, "Ekibi yollarını ayırmaya karar verdi ve planımızı tamamen batırdı." Ona bakıyorum.

"Eski sevgilin mi? Ne planı?"

"Evet. Eski sevgilim. Bu gece kırmızı halıdaki rol arkadaşım." Arkasına yaslanıyor, sonra bacaklarını bükerek tekrar yorganın altına sokuyor. Başı yastığın üzerinde, bana bakıyor. "Bu, ekibinin halka açılmaya karar verdiği anlamına geliyor."

"Onlar kim?" Aptal gibi konuşuyorum. "Bilmiyorum. Neden şimdi? Neden filmlerin dikkatinizi dağıtmasına gerek kalmadan neredeyse bitiş çizgisine varmışken?"

İç geçiriyor ve tavana bakıyor. "Lauren, ekibine göre görüşmelerimin çok iyi gittiğini söyledi, bu da onu kötü bir duruma sokuyor."

Elimi göğsüne koyduğumda kalp atışlarının sabit olduğunu hissediyorum. "Yani kendisi için düzenlediği acıma partisi bitti mi? Kıskanıyor. Mesele de bu zaten."

"Basında çıkan haberler pek iç açıcı değil." Kolunu başının üzerine atarak bakışlarını bana çeviriyor, küçük ve hatta kırılğan görünüyor. "Bundan nasıl kurtulacağım? Basın tüm soruları soracak ve benim cevaplarım yok."

O pislik yüzünden kendini daha az hissetmesinden nefret ediyorum. Elini tutup kucağıma alıyorum. "Lauren neden bunu halletmek için orada olmayacak?"

"Bu akşam Los Angeles'ta A-list müşterilerinden biri için galası var. İkisini de karşı kıyılarda yapamazdı."

"Bu saçmalık. Seni kurtların önüne atmak yerine burada olmalıydı."

Marina sonunda ağır bir iç çekişle doğruluyor. "Bunun üzerinde daha fazla duramam. Provama gitmeliyim, yoksa kırmızı halıya eşofman ve tişörtle çıkarsam başım gerçekten belaya girecek."

Ona nasıl yardım edebileceğimi bulmak için saatlerce uğraştım. İlişkımız neredeyse herkesten gizli olduğu için, Westcott Racing'in koyduğu kuralları çiğnemedi nasıl onun yanında olabileceğimi de bilmiyorum.

Saatler sonra ondan iki mesaj aldım:

Benimle aynı koleksiyondan aynı tasarımcıyı giyiyor.

Ben:

Fark etmez. Onu gölgede bırakacaksın.

Ondan sonra da mesaj atıyor:

Nişanlandılar ve bu gece açıklayacaklar.

Sert.

Ve eğer etkili olursa, kızımı kendi galasında küçük düşürecek.

Siktir et.

Önünde eğilinmesi gereken bir kraliçe. Ve ben kim olduğumu biliyorum. Onun lanet kralı. Oğluma da söylediğim gibi, kendi kurallarımızı kendimiz koyarız.

Dolaptan smokinlerimden birini çıkardım ve kırmızı halıya hazırlanmaya başladım.

Bağlantılarım var, bu yüzden bir bilet kapmak zor olmadı. Marina'nın beni gördüğüne sevineceğini umuyorum. Sahip olduğumuz her şey kötü bir kararla mahvolabilir. Bu benim tüm zamanların en kötüsü olabilir ve bu etkileyici bir liste.

Cipten inip ceketimi düzelttim ve düğmelerini ilikledim. Bu tür etkinlikleri pek sevmem ama ne yapacağımı bilecek kadar çok katılmışlığım var. Basına doğru yönlendiriliyorum ve oyuna başlıyorum, soruları yanıtlıyorum ve fotoğraf çekiyorum. Varışa kadar anons edilmemenin olumlu yanı, kimsenin sizinle konuşmaya hazır olmaması.

Dezavantajı, kanatları var. "Sizi ve Marina Westcott'u en son birlikte gördüğümüzde Miami'de el ele tutuşuyordunuz." Gazeteci mikrofonu burnumun dibine tutuyor ve soruyor: "Arkadaş olarak onu desteklemek için mi buradasınız, yoksa aranızda daha fazlası mı var?"

Geri adım atıp cevap veriyorum, "O harika bir oyuncu. Onu ve filmi desteklemek için buradayım."

İşin şöhret kısmıyla pek ilgilenmediğimden, basın kuruluşundan birinin "Marina, buraya gel" diye bağırdığını duyana kadar yürümeye devam ediyorum.

Halının en kalabalık kısmına adım atıyorum ve insan kalabalığını tarıyorum. Ne giydiği ya da saçının nasıl şekillendirildiği hakkında hiçbir fikrim yok. Gerçi bilmeme de gerek yok. Kalabalığın arasından sıyrılıyor.

Gözlerim çarpıcı hedefe kilitlenmişken, insanların arasından geçip, grupların arasından sıyrılarak sonunda fotoğraf çektirmek için poz verdiği alanın kenarına ulaşıyorum. Onlar gülümsemesinin sahte olduğunu asla anlayamayacaklar ama ben anlıyorum. Gülümseme güzel maviliklerine ulaşmıyor ve yanaklarının elmalarına kadar iniyor.

Çaldığı nefesimi tutmak için duruyorum ve onun varlığıyla tüm kırmızı halıyı ele geçirmesini izliyorum. Giydiği pembe elbise o kadar sıcak ki, siyah ayakkabıları ve bir tarafa dökülen saçlarıyla elektrik saçıyor. Yanımdaki adama dönüp "O bir afet" diyorum.

Sonra mikrofonunu suratıma dayadı ve her şeyi berbat ettiğimi anladım. Artık bir önemi var mı? Gizliliğimizi paramparça etmek üzereydin. Bana doğru döndüğünde ona doğru yürüyorum.

Gözleri kocaman açılıyor ve derin pembe dudakları aralanıyor. Sanki bir şeyler görüyormuş gibi göz kırpsını yakalıyorum. "Cash? Sen ne-"

"Bana ne zaman ihtiyacın olursa, senin için orada olacağım."

"Başın çok büyük belaya girecek." Gülümsüyor. "Buna değer mi?"

"Benim için değersin, bebeğim."

Etrafımızda patlayan flaşlara bakarak bana döndü ve fısıldadı, "İsyan çıkarmak istediğine emin misin?"

Ellerimi beline dolayarak onu kendime çekiyorum ve "Çok geç" diyorum. Başını arkaya doğru eğerek onu öpüyorum, dudaklarım onunkilere sıkıca yapışmışken isimlerimiz her yönden haykırılıyor ve dillerimiz sanki dünyada kalan tek iki kişiymişiz gibi birbirine dolanıyor.

"Ah, şu ünlü yarış arabası sürücüsü mü?" Sinir bozucu parmaklarının Marina'nın kulağının dibine kadar girmesi, onu tekrar dikleştirip yanıma çekmeme neden oldu.

Marina'ya baktım. "Eski sevgilin bu mu?" Ben kahkahalarımı bastırmaya çalışırken o başını sallıyor ama elim kayıyor. Adam benden beş santim daha kısa ve yapısıyla yere çakılmış bir çit direğini bile kaldırabilecek gibi görünmüyor. Kızların Hollywood'dan istediğı şey gerçekten bu mu?

Hayal kırıklığı.

Medyanın çılgınlığı kırmızı halıda da kaosa neden oluyor. İsimlerimizin tekrar tekrar söylenmesi ve bir mikrofonun omzuma dokunması beni geriyor. Ancak hikayeyi yakalamak için bir kavga ya da şiddet patlak verirse Marina'nın güvenliğı konusunda endişelenmeye başlıyorum. İlk fotoğraflara çok para bağlanıyor ve biz köpekbalıkları için sudaki yemiz.

Aktör, "Eminim nişanlandığımı duymuşsunuzdur." diyor.

Başımı yavaşça Marina'ya doğru çeviriyorum, umarım o da anlamıştır. Ama anlamadı. Sanki onu ya da hayatını umursuyormuşum gibi orada dikiliyor. "Neden hâlâ burada?"

Gülüyor. "Hiçbir fikrim yok." Ona dönerek, "Bana nereye kayıtlı olduğunu söyle, ben de sana bir hediye göndereyim. Beni o zaman istememiştin, şimdi de istemiyorsun. Beni rahat bırak ve git kendi hayatını yaşı."

Daha da yaklaşıarak, sanki bir sırrı paylaşıyormuş gibi bizimle konuşuyor. "Şey, sadece gelip kalbini kırdığım için özür dilemek istedim, Marina."

"Sen öyle bir şey yapmadın," diye ukalalık yapıyor, sanki bu öneri bile onu rahatsız ediyormuş gibi. Keşke hiç tepki vermese çünkü adam bunu hak etmiyor ama davranışının nedenini anlıyorum. Ben de devam eden bir çalışmayım.

İçeri girdim ve elini sıktım. "Aslında aldatan bir piç olduğun için sana teşekkür etmek istedim, yoksa şu anda bu harika insanla çıkıyor olmazdım." Omzunu okşadım. "Teşekkürler Chip."

"Ben Corbin." Kazanamayacağını biliyormuş gibi sesini alçaltıyor. Akıllıca.

Her zaman isteyeceğiniz ve seveceğiniz bir şeyi kaybetmenin pişmanlığını daha yeni yaşadığını fark ederek bizi hayrete düşürerek uzaklaşıyor.

Seyirciye rağmen tiyatronun içine giriyoruz. Kalabalık lobide dururken kollarını boynuma doluyor, bizi kimin gördüğünü umursamıyor. "Sen beni kurtarmaya gelen beyaz atlı prensimsin."

İpeksi kumaşın vücudunu sarmasına bayılıyorum. Kollarımı ona dolayarak, onu kendime çekiyorum. "Hayır. Ben sadece kız arkadaşına destek olmaya gelen bir adamım."

"Alçakgönüllü davranıyorsun. Bu hiç sana göre değil. Ben de onaylamıyorum. Param nerede?"

"Paran, ha?"

"Bu doğru. *Benimsin*. Hepiniz benimsiniz." Etrafımızın casuslardan ve kulak misafirlerinden oluşan bir izleyici kitlesiyle çevrili olduğunu bilmemize rağmen etrafına bakınıyor. "Gerçekten ne yapmak istiyorum biliyor musun?"

Kalçalarını ellerimde oynatırken, umarım düşündüğüm şeydir. "Biraz şeker alıp eve mi gideceğiz?"

"Cezbedici." Gülüyor. "Seni gerçekten öpmek istiyorum." "Seni durduran ne, tatlım?"

"Yarın benim hakkımda korkunç hikayeler yazacaklar. Keşke gerçeği ve gerçekte neler olduğunu bilselerdi."

Parmaklarımın arkasını boynunun narin kıvrımında gezdirerek gözlerinin içine bakıyorum. "Onlar ne yazarlarsa yazacaklar. Bunu kontrol edemezsin, bu yüzden ne istiyorsan onu yapmalı ve onların anlattıklarına göre yaşamamalısn."

Neredeyse bir tartışma bekliyordum. Ne de olsa bu onun uzmanlık alanı, ama aldığım bu değil. Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve derinleşen bir öpücük alıyorum. Eğer manşet olmak istediye, bunu başarıyor ve ben de yardımcı olduğum için mutluyum.

Yüzünü kavrayarak, onu dilimle, ağzımla, dudaklarımla ama en çok da kalbimle seviyorum.

Ondan sonra fazla kalmayız. Amaç ne ki? Onların medya oyununu oynamak için mi? Hayır, teşekkür ederim. Gecenin geri kalanını bu kadınla sevişerek geçirmeyi tercih ederim.

Kızım benim.

Kadınım benim.

Oğlumla birlikte, o benim her şeyim.

Hızlıca kaçıyoruz ama arabanın arkasında dönüp bana bakıyor. Endişelendiği dudağını serbest bırakarak, "Peki ya kardeşlerim?" diye soruyor.

Keşke böyle bir cevabım olsaydı ama o kırmızı halıya adımımı attığım anda "siktir et" dedim. "Onlarla yarın ilgileneceğim. Bu gece sadece bizimle ilgili."

Marina

"UYKUYA İHTİYACIM VAR, KADIN," diyor Cash, gözleri kapalı ve başının altındaki yastığa sırtarak.

Sıkı, dörtte bir zıplayan kıcının üzerine oturarak öne doğru eğiliyorum, bu kez kürek kemiğini yalıyorum ve sonra başını desteklemek için kollarını bükerek yarattığı çukuru öpüyorum. "Hadi ama. Bir kez daha."

Bu onu uyandırmadığında, çıplak bedenimi utanmadan ona sürüyorum. Yani, o bacaklarımın arasındayken orgazm olmak zor olmazdı.

Gövdesinde bir hırıltı titreşiyor.

Bu onu daha az istememe yardımcı olmuyor.

Kolunu ortama dolayarak beni yakalıyor ve yan tarafına doğru sürüklüyor. Onunla yüzleşmek için yuvarlanıyorum, gülüyorum, daha fazla yatamayacak kadar yorgunum.

Yeşil gözleri kararıyor ama gülümsemesi devam ediyor. "Doyumsuzsun."

"Yalan tespit edilmedi, ama Vancouver'a dönmeden önce sadece iki saatim var." Telefonum çalıyor ama artık kontrol bile etmiyorum. Bütün gece çaldı durdu.

Mesajların hepsi aynı şeyin varyasyonları: ne düşünüyordun, ne yaptın, Cash Ryatt'la çıkıyorsun ya da arkadaşlardan, aileden ama çoğunlukla Lauren'dan gelen bir mesaj sorusunun başka bir şok faktörü başlığı. Corbin'den bana fahişe diyen iki mesaj bile aldım. *Onca insan arasından o.*

Fahişe olarak adlandırılmak aslında beni rahatsız etmiyor çünkü ben fahişe değilim ama olsaydım da ne olurdu? Kadınlar seksten hoşlandıkları ve zevk aldıkları için şeytanlaştırılmayı sevmek zorunda. Sahte incilerimi sıkıyorum. Tanrı onu bundan korusun.

Daha yakına kayıyorum, kalçamı bacağının üzerinden geçiriyorum. Bu bile beni tahrik ediyor. "Gerçekten beni cinsel açıdan muhtaç bir halde başka bir şehre mi göndereceksin?"

Ülke mi?

Eğlencesi gözlerinde kıvılcımlanan korların içinde kayboluyor. Eli kalçanı örtüyor ve sonra şöyle diyor: "Böyle söyleyince ..."

Altında sürükleniyorum ve diziyile beni ayırıyor. Ağzı boynumun mesafesini kaplarken, içime gömölüyor. Nefesimi bırakıp fısıldıyorum: "Ne kadar inanılmaz hissettiğini asla unutamayacağım."

"Hissediyoruz. Birbirimize böyle uyuyoruz, bebeğim." Öpüyor ve sonra emerek noktılıyor, "Birbirimiz için çok mükemmel" diyor.

Sırtım kendiliğinden yükselirken başımın arkasını yastığa gömüyorum ve zevkle inliyorum, "Çok mükemmel."

ŞOFÖR valizimi arkaya yüklüyor ve sonra cipe tırmanmam için kapıyı açıyor. Bir ayağımı kaldırıyorum ama diğer ayağımla yerde duruyorum. "Anne?"

"Selam, tatlım. Umarım havaalanına kadar peşine takılmamın bir sakıncası yoktur."

"Tabii ki hayır." Kendimi arkaya doğru kaldırdım ve kapıyı kapattım. Gizlilik camı zaten yerindeydi. Kırmızı bir bayrak. "Ama neden bunun sadece beni özlediğin için olmadığını hissediyorum?"

"Seni özlüyorum Marina. Filmin bitmesini dört gözle bekliyorum ve Beacon'daki evde biraz zaman geçireceğini umuyorum. Ya da birlikte bir geziye çıkıp eski günlerdeki gibi alışveriş yapabiliriz."

"İkisini de çok isterim," diye cevap veriyorum, emniyet kemerimi yerine takarken. "Ama neden sinsice saldırıyorsun anne? Benim telefonum var."

"Saldırmak yok. Dün gece sen ve Cash hakkında çıkan haberleri gördüm. Baban ve ben bunu doğrudan senden öğrenmeyi tercih ederdik."

"Cash'i görmem yasaktı, bu yüzden bize gizlice dolaşmaktan başka seçenek bırakmadı."

Pencereden dışarı bakarken göğsüne bir nefes doluyor. Geri döndüğünde, "Tüm ailen sinemada galayı izlemek ve sonra da seninle birlikte kutlamak için bekliyordu" diyor.

"Özür dilerim." Çok doğru hissettiren bir şey için kötü hissetmekten nefret ediyorum. "Dün gece planlı değildi. Corbin-"

"Erkek arkadaşın nasıl başka bir kadınla nişanlandı ve biz ayrıldığınızı bilmiyorduk?"

Dizlerimi ona doğru eğerek emniyet kemerinin gevşek ucuyla oynuyorum. "O halının üzerinde ve basının önünde kısa bir süre içinde çok şey oldu-"

"Ve dünya."

Hayal kırıklığına uğruyorum ve kendimi tutmaktan yorulduğumu fark etmeden önce dudaklarımı büzüyorum. "Cash'le yaptığım şey için özür dilemeyeceğim. Corbin'in beni aldatması utanç vericiydi. Cash'i öpmek özgürleştiriciydi. Corbin bana onun için yeterince iyi olmadığını söyledi ve onun yerine sevdiğim adamla birlikte olduğum için bana fahişe dedi. Cash bana bir kraliçe gibi davranıyor."

Annemin ağzı şok içinde açık kalıyor, elleri kalbinin üzerinde kenetleniyor. "Özür dilerim. Sana çok kötü davrandı. Eğer bilseydim-"

"Artık pişmanlık duymuyorum çünkü bir daha neye asla tahammül edemeyeceğimi ve nasıl bir erkeği hak ettiğimi öğrendim."

Hiçbir ebeveyn çocuğunun böyle bir şey yaşadığını duymak istemez. Corbin benim için olduğu gibi onun için de ölü olacak. "Çok şey atlattın," diyor. "Sen nasılsın?"

"Çok şey oldu ama yıllardır olmadığım kadar iyiyim." Beni tekrar kucaklıyor ve ben de ona izin veriyorum, beni saran rahatlatıcı kollarını seviyorum. "Neler olduğunu size haber vermediğim için ailemden özür dilerim. Öncesinde yaşanan onca şeyden sonra kendimi o tiyatroya girmeye ikna edemedim."

"Sevdiğin adam mı?" Uzanıp elimi kendi eliyle sabitledi. "Cash'i mi seviyorsun?"

Kendimi yakalanmış hissediyorum, bana ait olan ve beni çok mutlu eden şeyi korumak ve diğer herkesle paylaşmak arasında tehlikeli bir ipte yürüyorum. Ama annem herkes gibi değil. Tereddütlerimi yutuyorum ve söylüyorum. "Onu seviyorum. Ona aşığım." Ve sonra beklerim. . . Ondan nasıl bir tepki beklediğimi bile bilmiyorum. Her zaman benim yanımda oldu ve tavsiyeleriyle yol gösterici bir ebeveyn olmaya devam etti.

Arkasına yaslanıyor ve bakışları öne düşüyor. Ama sonra yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor ve eli kalbini kapattığında, "Daha önce çıktığın hiç kimse için bunu söylediğini duymamıştım" diyor. Kollarını açarak bana doğru uzanıyor, yaklaştığımda beni kollarının arasına alıyor. "Tatlım, senin adına çok mutluyum."

"Öyle mi?" Vücudumdan gün ışıkları sıkılırken elimden geldiğince cevap veriyorum.

Tekrar arkamıza yaslandığımızda gülümsemesi Noel sabahı takındığı gibi geniş. "Aşk çok güzel bir duygu. Güçlüdür ve diğerlerinden daha kuvvetlidir."

"Her şeyi tüketiyor. Sadece onunla olmak, onun kollarında yatmak istiyorum." Duruyorum, az önce anneme anlattıklarımın farkına varınca gözlerim büyüyor. Bir ebeveyn kızı hakkında bu tür şeyleri bilmek ister mi?

Beni bir kitap gibi okuyor, gülüyor. "Sen yetişkin bir kadınsın Marina. Aşık olmalısın. Senin için önemli olan ve gördüğünde başını döndüren biriyle sevişiyor olmalısın. Babanın ve benim senin için her zaman en iyisini istediğimize güvenirsen ilişkimizin bu yeni aşamasına girebiliriz."

"Biliyorum anne. Teşekkür ederim. Sana, babama ve tüm ailemize her zaman benim iyiliğimi düşüneceğiniz konusunda güveniyorum. Sadece bu kadar çok fikir olması zor, bir de buna patronları olduğu gerçeğini eklersek-"

"Sen de öylesin. Sakın unutma."

Kısmi sahiplik inanılmaz bir hediyeydi ve takımın gidişatına göre finansal bir talih kuşu olarak geri dönebilirdi, ancak hiçbir şekilde söz sahibi olmadım veya

bir sahip olarak. "Unutuyorum. Benim oy hakkım yok ki."

"Tabii ki var. Sadece kullanman gerekiyor." Çantasından telefonunu çıkarmak için duraklıyor. Ekrandaki bir mesajı okuduktan hemen sonra memnun görünerek kucağına koyuyor. "Takımın sahibinin sürücülerden biriyle çıkması işleri zorlaştırıyor."

O haklı. Bu işleri karıştırabilir.

Dirseğimi cama dayayıp çenemi elime yaslıyorum ve dışarı bakıyorum. "Kendimi bu pozisyonda düşünmemiştim." Yüzümü ona dönüyorum. "Bana onunla kalbimin sesini dinlememin sorun olmadığını söyle."

Gülümsemesi yumuşak, samimiyeti kenarları zorluyor. "Ben bunu yapamam. Bunun senin için doğru yol olup olmadığına sadece sen karar verebilirsin."

Cip havaalanına giriyor ve onunla geçireceğim zamanın tükenmekte olduğunu biliyorum. "Sanırım kardeşlerimi dinlemeliydim. Mesele asla Cash değil, şu anda içinde bulunduğumuz durumdu."

"Kardeşlerin, sen ve Cash'ten haberdar olsalardı seni yarışlardan asla men etmeyeceklerini söylediler. Artık her şey ortada, bu yüzden bu fırtınada bir aile olarak birlikte hareket edeceğiz ve elimizden gelenin en iyisini yapacağız."

"Teşekkür ederim."

Araç durduğunda şoför iniyor ve valizimi alıyor.

Kemerimi çözdüm ve ona sarılmak için eğildim. Beni her zaman olduğu gibi kucaklıyor -sanki hiç yanlış yapamazmışım gibi- ve "Seni seviyorum. Kendine iyi bak."

"Ben de seni seviyorum anne."

Tam dışarı çıkarken, "Gelecek hafta sonu Brezilya'ya gitmeyi düşün. Bence orada olmak senin için iyi olacak."

"Tamam. Eğer kaçabilirsem, kaçacağım."

Çantamı özel güvenlik kapısından geçirirken söylediği her şeyi düşündüm. Bu benim yapmak isteyeceğim bir konuşma değildi,

ama buna ihtiyaç vardı.

Medya varışından haberdardı, bu yüzden indiğimde etrafımı sardılar, en güçlü olanı bile güçsüz hissettirecek sorular sordular ve güvenlik müdahale etmeden önce beni iki kez itip kaktılar. Poppy New York'a döndüğünde, araba kuyruğuna koşup sıramı beklemekten başka seçeneğim yoktu.

Neyse ki güvenlik beni öne doğru itiyor ve "hilekâr" ve "Corbin" kelimelerinin yanında bir ya da iki tane de "sürtük" ve "korkunç insan" kelimeleri savruluyor. Bu kelimeler üzerimden lastik bir top gibi sekmeli ama benim hakkımda böyle düşündüklerini fark ettiğimde yine de acıtıyor.

Ne oluyor be?

Gözlerim yaşlarla doluyor ve güneş gözlüklerimi bulmaya vakit bulamadan düşüyorlar. Bir arka kapı açılıyor ve sulu gözlerle kaostan arasından sıyrılıyorum. Arabanın içine tırmanırken arka cebimdeki telefon çalıyor. Bu noktada valizimin ulaşp ulaşmaması umurumda bile değıl. Şoföre "Git. Lütfen git." diyorum.

Hayatımın en güzel gecelerinden birinden başımı ellerimin arasına alıp ağlamaya nasıl geçebilirim?

"İyi misiniz, bayan?"

"Hayır, değılim." Dışarı bakmak için dönüyorum ama çevremde bir şey dikkatimi çekiyor. Şoföre tekrar bakıyorum ve bana bir kutu mendil uzattığını görüyorum.

"Özür dilerim. Berbattı."

Kutuyu alıp ona bakıyorum. Orada olanlar ne kadar korkunç olsa da, burada bir yabancının nezaketini görüyorum. "Teşekkür ederim." Önemli olan bu. Ünlüleri üzerek daha fazla para kazanan insanlar ya da birilerinin en kötü hallerini fotoğraflamak için onları kışkırtarak geçinen paparazziler değıl. "Minnettarım."

Başını sallıyor ve yolculuğun geri kalanında dikkatini ileriye odaklıyor. Telefonum patlamaya devam ediyor, ama bunu otele döndüğümde halledeceğim.

daire. Derin bir nefes alıyorum ve biraz sessizliğin bana daha çok fayda sağlayacağına karar veriyorum.

Daireye girdiğimde sessizlik uzun sürmüyor ama diğer aramaları sonraya bırakıyorum. Daha iyi hissetmek için sadece bir ses duymam gerekiyor.

"Ne ve *siktir* sadece oldu geri Orada mı?"
Nakit cevaplar hoparlörden. Sanırım adım atacak yere ihtiyacı var.

"Havaalanında ne olduğunu nereden biliyorsun?" "Her şey sosyal medyada. Bana mesajla bağlantılar gönderildi."

"İyi misin, Marina?"

İyi değilim, ama onu daha da kızdıracağımdan endişelenerek fısıldıyorum, "İyiyim-" "İyi deme lan. Yaralandın mı?"

Kendime çeki düzen vermem gerekebilir. "Benimle böyle konuşma." Hoparlörü açtım ve sürgülü cam kapıya doğru yürüdüm. "Ben iyiyim."

Yüksek sesle nefes veriyor, sonra da "Özür dilerim. Güvenliğiniz nerede? Kalabalığın içinde itilip kakılıyorsun ve kimse sana yardım etmeyi düşünmüyor mu?"

"Havaalanı güvenliği müdahale etti. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Yaralanmadım Cash. Gururum incindi ama fiziksel olarak iyiyim."

"Bir güvenlik ekibiniz var mı, yoksa film yıldızlarını korumak için bir detay sağlıyor mu?"

Uzakta birini fark edince gözlerimi kısıyorum. "Aman Tanrım. Adamın biri daireme uzun bir lens doğrultmuş." Hemen panjurları kapattım.

"Orası güvenli değil. Aktif güvenliğin görev başında olduğu bir yere gitmeniz gerekiyor."

Karanlıkta öylece dururken, duygularım beni ele geçirmeye başladığında kanepeye oturuyorum. "I . . . Poppy evde yalnız. Hiç yiyeceğim yok."

Bir video isteği geliyor ve onun bağlanmaya çalıştığını görüyorum. Kabul etmeden önce gözyaşlarımı siliyorum ve sahte bir gülümseme takınıyorum. Kızgın, bana değil ama bu duyguyu derinleştirmek istemiyorum. Kariyerine odaklanması gerekiyor. "Merhaba," diyorum telefonu yüzümü görebileceği şekilde kaldırarak.

Ne kadar yakışıklı olduğunun şoku hiç geçmiyor. Gözlerimi ondan alamıyorum. "Seni almaya geliyorum," diyor. "Eğer onlar seni koruyamazsa, ben koruyacağım."

"Bir paparazzi beni itti ya da bana sürtük dedi diye çekip gidemem."

"Ne? *Ne* oluyor lan?" Yutkunuyorum, muhtemelen bunu söylememem gerektiğini fark ediyorum. Uzaklara bakarken şakağını ovuşturuyor, neredeyse beni hayal kırıklığına uğratmış gibi. Geri döndüğünde, "Bu saçmalık. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Ama neden bana kızgınsın?"

"Değilim, bebeğim. Sadece suratlarını dağıtmak istiyorum."

Hayatta nasıl hareket edeceğimi korkunun belirlemesine izin vermek istemiyorum ama bu çok zor. Bunu öfkeye dönüştürmem gerekiyor. "Şu anda ben de öyle." Kolumu genişçe açıyorum. "Miami'den sonra kötü olduğunu düşünmüştüm ama şimdi tüm dünya onun tarafında gibi görünüyor."

"Taraf falan yok. Sadece onun yalanları var ve ekibiniz bunu tersine çevirmek için berbat bir iş çıkarıyor." Kendini sakinleştirmek istercesine bir nefes alıyor. "Seni almaya gelebilirim ve bir haftayı São Paulo'da birlikte geçirebiliriz."

Sorunlarımı çözmeyebilir ama teklif cazip. Ayağa kalkıyorum, kendime geliyorum. Telefonu mutfığa taşırken başımı sallıyorum. "Yapamam Cash. Ne kadar istesem de, tek yapacağım geri döndüğüm zamana bırakmak ya da daha da kötüleştirmek."

Uzaklara bakıyor, doğal ışık yüzünde parlıyor. Bana döndüğünde başını eğiyor. "Buna sebep olduğum için özür dilerim. Lütfen düzeltmeme izin verin."

"Neye sebep oluyorsun, bebeğim?" Boğazımı temizliyorum ve buzdolabının ışığında duruyorum. "Sana delicesine aşık olmama mı? Sen suçlusun ve beni düzeltmek için yapabileceğin hiçbir şey yok, bu yüzden sadece uyum sağlamalıyız."

Yüzünde benim için alaycı bir gülümseme modeli. *Lanet olsun ona*. Ne kadar çekici olduğuna bile engel olamıyor. "Sadece tüm iyi replikleri çalmak zorundasın."

"Çalışıyorlar mı?"

"Kesinlikle öyleler." Başka bir ifadenin nasıl yapılacağını bilmiyormuş

gibi gülümsemeye devam ediyor. Ve ben buna bayılıyorum. Yeşilliklerinde toplanan ışıık. Bu

Gözlerinin köşelerinde oluşan çizgiler. Yüz yüze duruyormuşuz gibi bana bakışı. O kadar gerçekçi ki, imrenilecek bir şey.

Yatak odasına geçtim ve lambayı yaktım. "İyi haberlerim var." Elini başının üzerinde gezdirerek, "Biraz kullanabiliriz" diyor.

"Eğer yapabilirsem, yasak kalktığı için önümüzdeki hafta sonu Brezilya'ya gitme teklifinizi kabul edeceğim."

Şaşkınlık yüzünü şekillendiriyor, ama sonra sırtıyor. "Bunu nasıl kaldırdın?"

"Aileme seni ne kadar çok sevdiğimi söyledim."

"Ah," diyor hafifçe başını sallayarak. "Westcott kardeşlerle Brezilya'ya yapacağım uçuş ilginç olacak."

Nakit

Bir saatten fazladır bana bakıyorlar.

Noah tiksintiyle yere bakmadan önce başını bir kez salladı.

Loch iki kez omzuma çarptı. Bir keresinde uçağın arka tarafındaki tuvalete giderken ve sonra da ön taraftaki koltuktaki yerine döndüğünde.

En çok endişelendiğim Harbor. Gemiye bindiğinden bu yana yüz ifadesi nötrden çıkmadı. Aklından neler geçtiğini ancak hayal edebilirim.

Havadan sudan konuşmak onları ikna etmeyecekti, ben de denemedim. Koltuğa oturur oturmaz kulaklığımı taktım ve gözümü dikip onlara baktım. Kız kardeşleriyle seks yaptığım için sıradaki yerimi kaybetme riski dışında beni korkutmuyorlar. Kelimenin tam anlamıyla etrafta dolaştım ve bunu öğrenmeye hazırım. Marina'nın kardeşi olarak rollerini aşmalarından daha büyük endişelerim var.

Loch ve Noah sessiz bir konuşma yaptılar. Soplanın kısa ucunu çekmiş olmalı çünkü Noah kalkıp koridorun karşısına, yanıma oturmaya geliyor. Burnunun kenarını sıkıyor, sonra öne doğru eğilip kollarını bacaklarının üzerine koyuyor. "Düşündüm ki ..." Uçağın tavanına ve sonra tekrar bana bakıyor. "Aramızda bir anlaşma mı vardı? İş arkadaşı olarak, patron ve çalışan olarak, hatta arkadaş olarak."

Bunun hızlı olmayacağını anlayınca sandalyeye yaslanıyorum. "Peki bu ne olabilir?"

"Aynı zamanda patronun olan ve senden on yaş küçük kız kardeşimi becermeyeceğini-"

"Dokuz."

"Dokuz ne?" diye tersliyor.

"Marina benden dokuz yaş küçük. Doğruluğu için söylüyorum çünkü bizimle ilgili ortaya atılan pek çok şey yanlış."

Eğer gözler şişebilseydi, onunkiler de şişerdi. "Bana seks yapmadığınızı mı söylüyorsun?"

"Ben öyle demedim-"

"Orospu çocuğu." O hızlıdır ama Harbor daha çabuk ayağa kalkar ve Noah'yı bir sıra koltuğun diğer tarafına sürükler.

Noah onu omuzlar ve kendini onun sınırlarından kurtarır. "Ne dediğini duydun mu?"

"Yaptım," diye cevaplıyor Loch. "Ama yargılamadan önce hikâyenin tamamını dinlemeliyiz." Bana o kadar uzun süre baktıktan sonra bu kadar sakın kalan birine güvenmiyorum. Loch bana dönük döner bir koltukta oturuyor ve gerekirse Noah'yı engelleyebiliyor. Olayları benim açımdan dinlemek için gösterdiği çabayı takdir ediyorum.

Harbor, Noah'ın olduğu yere oturdu ve gözlerimin içine baktı. "Bir sorunumuz var Cash."

"Öyle mi? Neymiş o?" Şikâyetlerini dile getirmelerine izin vermek en iyisi, böylece hepimiz bunu geride bırakabiliriz. İnmeden önce bu uçuşta biraz kestirmeye hazırlanmak için daha da yaslanıyorum.

"Kız kardeşimiz-"

"Kız kardeşiniz," diyorum öne doğru oturarak ve üçünün de beni net bir şekilde duyduğundan emin olarak, "kendi aklı olan yetişkin bir kadın." Ellerimi kaldırarak ekliyorum: "Kimseden faydalanılmadı, manipülasyon yapılmadı ve inanın bana, aşık olduğumuzda sizi düşünmüyorduk. Yani-"

"Aşk mı?" Noah gardını tamamen indirmiş bir şekilde ayakta durarak soruyor. "Kız kardeşimi sevemezsin."

Her biri haberi farklı şekilde algımlarken bakışlarım aralarında gidip geliyor. "Seviyorum. Marina'yı çok seviyorum." Tekrar arkama yaslanıp ekliyorum: "Bunların hiçbirisi planlı değildi. Miami'deki akşam yemeğinde bana sormuş olsaydınız

Bizi buraya getirecek herhangi bir yol görebileceğimi sanmıyordum. Ama işte buradayız."

Harbor arkasına yaslanır ve Noah tekrar oturur. Loch bakışlarını yere dikmiş ellerini iki yana sallıyor. Dördümüz sessizce oturuyoruz, ta ki ben Duncan'ın arkada uyuduğunu ve olan bitenden habersiz olduğunu hatırlayana kadar. Tüm bunlar olurken asilce arkamı kolladığı için ona teşekkür etmeliyim.

Belki de hazır önümdeyken çenemi kapalı tutmalıyım, ama hayal ettikleri tek şeyin Marina ve benim seks yapmamız olması doğru gelmiyor. Yani, çoğu zaman bunu düşünüyorum ama bu onlar için iyi değil. "Güzelliği ortada ama Marina zeki, hızlı, komik ve zaman zaman biraz tuhaf biri. Kendini korumak için öfkesinin ardına sakladığı nazik bir ruhu var. Ona aşık olmak için yola çıkmadım. Sadece onu tanıdıkça aşık oldum."

Yine bana bakıyorlar ama önemli değil. Onun hakkında ne hissettiğimi tüm dünyanın bilmesini istiyorum. "Umarım bu duruma nasıl düştüğümün anlaşılmasına yardımcı olur. Bu konuda gerçekten başka seçeneğim yoktu. Tanıştığımız anda kalbim onundu. Kaderlerimiz birbirine mühürlendi."

"Biz senin kız arkadaşların değiliz ve burası da flört hayatını itiraf edeceğin bir pijama partisi değil, Ryatt," diye cevaplıyor Harbor taş suratıyla. "Anladık." Durması için elini kaldırıyor. "Sen . . . onu seviyorsun." Geri dönmeden önce kardeşlerine bakıyor. "Biz de seviyoruz. Eğer ona zarar verirsen, işin biter."

"Bitti" onlar için ne anlama geliyor bilmiyorum ama öğrenmek de istemiyorum.

Herkes kendi alanında rahat ediyor ve kısa süre sonra biraz uyuyabiliyorum.

İner inmez Marina'dan bir mesaj geldi:

Seni
seviyorum.

Sırıttıyorum, konu ona gelince kralın fidyesini alıp kaçmışım gibi hissediyorum. Mesaj atıyorum:

Seni
seviyorum.

İyi hissettiren mesajlar burada bitiyor. Elimi yüzümde gezdirirken, Terpidy'den aldığım mesajların yarattığı karmaşayla başa çıkabilmek için gerçekten daha fazla uykuya ihtiyacım vardı. İnışten sonra arabaya biner binmez telefonuma mesaj yağıyor. Dört mesajı ekranı dolduruyor.

Çekimler birkaç gün uzatıldı.

Bir sonraki pazartesiye kadar evde olmayacağım.

Annen Cullen'a bakacağını söyledi.

ONU İZLEMEK MI? Bebek bakıcısı gibi. *Kopukluk nerede?* Annem Cullen'a sadece bakmayacak. Onu büyütecek. Onu sevecek. Bana baktığı gibi ona da bakacak.

Terpidy:

Onu her gün aramaya çalışacağım. Eğer ulaşamazsam, onu sevdiğimi söylerim.

Denemek mi?

Derin bir nefes alıyorum ve nefesimi vermeden önce üçe kadar tutuyorum. Nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum ve şu anda yazacağım hiçbir şey hoş olmayacak. Ayrıntıları öğrenmek ve umarım sakinleşmek için annemi arıyorum. Cevap verir vermez, "Nasılsınız çocuklar?" diye soruyorum.

"Biz iyiyiz. Odaklanman gereken başka şeyler var." Herhangi bir aksamayı önemsemeyeceğini biliyordum. Mesele şu ki, onun hayatının benim programım yüzünden olduğundan daha fazla kesintiye uğramasını istemiyorum.

"Terpidy'den haber aldım."

"Cullen emin ellerde, Cash. Gerçekten endişelenmene gerek yok."

Cipteki diğer adamlardan uzaklaşıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Endişeliyim. Neye ihtiyacın var? Ne yapabilirim?"

"Brezilya'da puan almaktan başka yapabileceğiniz bir şey yok. Bu sizin işiniz ve bu haftaki tek odak noktanız. Burada bizim için her türlü el işi ve bulmaca var. Ayrıca yarışınızı da izleyeceğiz."

Yarışımı izle. Bu onun daha önce hiç yapmadığı bir şeydi ve şimdi benim tek görevim haline geldi. "Seni buraya uçurabilirim."

"Ah, bilemiyorum. Başka bir ülkeye gitmek, havaalanlarıyla ve beş yaşındaki bir çocukla uğraşmaktan pasaport ve para alışverişine kadar çok şey demek."

"Seni özel uçuracağım. Hiçbir şey yapmana ya da New York'taki yoğun havaalanlarıyla uğraşmana gerek yok. Özel uçakla Perşembe ya da Cuma günü gelip biraz gezebilir ya da pistte takılabilirsin." Ne kadar iyi bir satış yaptığımı bilmiyorum ama umarım işe yarıyordur. "Beni bu sezon yarışırken görmediniz. Lütfen gel."

Arka planda bir şov ve kıkırdamalar duyduğumda bir duraklama oluyor. Cullen. Onu şimdiden çok özlediğim için gülümsüyorum.

Sonunda, "Terpidy'den pasaportunu alabilirsem Brezilya'ya geleceğiz" diyor.

Doğrudum, dinlenemeyecek kadar endişeliydim. "Ona erişimim var. Bu anlaşmamızın bir parçasıydı. Kasasının anahtarı arka odadaki masamın en üst çekmecesinde. Cullen'ın sizinle birlikte seyahat edebilmesi için nereden alacağınıza dair ayrıntıları ve evrakları size göndereceğim. Bu arada-"

"O emin ellerde."

"Evet." Tamamen aynı fikirdeyim ve ona sahip olduğum için çok şanslıyım. "En iyisi. Kişisel deneyimlerimden biliyorum."

Telefonu kapattığımızda yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor. Yıllarca bunu her şeyden çok istedikten sonra, oğlum nihayet beni yarışırken görecektir. Bir hedef tamamlandı.

İkincisi mi?

Marina.

Marina

"Beni kendi başımın çaresine bakmak zorunda bıraktın Lauren."

"Bu geceye kadar güvenliği sağlayabilirim ama biraz sorumluluk almalısınız. Cash Ryatt'ın kırmızı halıya yaptığı gibi dalmasını sağlayarak haydutluk yaptın."

"Bana söylendiği gibi gelmekten başka bir şey yapmadım. Geldi çünkü önemsiyordu. Corbin'in nişan duyurusunun ardından halıda tek başıma yürüyeceğimi biliyordu." Ağır nefesi bile tartışmacı gibi geliyor ve beni kızdırıyor. "Dün gece kurtların önüne atıldım ama seninle kavga etmeyeceğim. Belli ki bir yol ayrımındayız." Karavanımda tek başıma otururken buharda pişmiş kabağı tabağımda gezdiriyorum ama sonra durup çatalı yere bırakıyorum.

Bunu yapamam. Burada olmak istemiyorum.

"Biz değiliz. Ben Marina'nın takımındayım. Bilirsiniz, bir planın olmasını ve sorunsuz ilerlemesini isterim. Orada olamadığım ya da sizin için personel bulunduramadığım için özür dilerim. Bir dahaki sefere yanınızda olacağım."

Taş kalpli değilim ama üzgünüm. Buradan nereye gideceğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece bu setten çıkmam gerektiğini biliyorum. "Yardıma ihtiyacım var."

"Ne ile?"

"Bu hafta sonu beni işten çıkar. Yarışta Cash'i desteklemek için Brezilya'ya gidiyorum." Düşüncelerimi dile getirirken göğsüm daha rahat hissediyor, ancak bu hafta sonu Cash'i görmek en tepedeki kiraz olacak.

"Ben halledeceğim." Duraklıyor ve sonra vites değiştiriyor, "İyi haberlere hazır mısın?" derken sesi biraz daha yükseliyor.

"Çok hazırım."

Cash'e geleceğimi söylemeyi birkaç nedenden dolayı tartıştım.

1. Bu hafta sonu dikkat dağıtıcı olmak istemiyorum. Bonus olmak istiyorum.
2. O beni şaşırttı, şimdi de ben onu şaşırtıyorum. Adil bir oyun.
3. Eğer bir sebepten dolayı aşağı uçamazsam, onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

Pistin gůvenliđinden geçtikten sonra fısıltıları duyuyorum ve dedikodu yapanların ađızlarını kapatan ellerini gůrůyorum. Loch yanımda yůrůyor ve indiđimden beri Cash hakkında tek kelime etmedi. Çocuklar bir araya geldiđinde ya kulađıma bir řeyler çalınacak ya da belki de hoř bir sůrprizle karřılařacađım.

İkincisini umuyorum ama birincisi olursa da hazırlıklıyım. Ȑ ağabeyin sorgulamasına ne kadar hazırlıklı olabilirsem o kadar. Eskiden onları parmağımda oynatırdım ama numaralarımı anladılar.

Henůz gůnůn erken saatleri ve havada yanan lastiklerin yanı sıra olasılık kokusu da var. Cash, annesi ve Cullen Cuma gůnů geldiđinden beri harika bir ruh hali içinde. Ayrıca bařlangıçta beřinci sırada yer alarak řimdiye kadarki en iyi derecesini yaptı.

Benden defalarca aşağıya uçmamı istediği için hayır diyemedim ve bu mola benim için iyi oldu.

Loch durdu ve "Hey, oraya girmeden Ȑnce." dedi.

En bůyůk kardeřime bakmadan Ȑnce kaç kiřinin bizi izlediđini gůrmek için etrafıma gȐz gezdiriyorum. "Bu da bařka bir uyarı mı?"

"Hayır. Sadece seni Ȑnemsiyoruz. Harbor, Noah ve ben, istediğin kişiyle çıkma hakkına saygı duyduğumuzu bilmeni istiyoruz."

"Neden kulağa ters bir iltifat gibi geliyor?"

Kıkırdayarak çenesini ovuşturuyor. "Ȑyle sayılır. Ȑyle demek istemedim ama. Cash'i seviyoruz. Eğer sen onu, o da seni seviyorsa, bu ilişkiyi destekleriz."

Duygusal biri değildir, bu yüzden bunu ondan duymak daha anlamlı. Yine de bu iş için özellikle seçildiğine dair bir his var içimde. Henüz hikâyenin tamamını öğrenmediğim kesin. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup "Endişeleriniz neler?" diye soruyorum.

"Direksiyon başında dikkatini kaybetmeye başlar ve yaralanırsınız."

Bir kaşımı kaldırarak gözlerini inceliyorum. Yalan söyleyemiyor. Bu onun hem hayattaki hem de bir avukat olarak hem güçlü hem de zayıf yönü. "Bu sırayla mı?"

"Hayır. Sizinle ilgili endişelerimizi ön plana çıkarırsam beni çağıracağınızı düşündüm. Ama bu bizim için daha büyük bir endişe kaynağı. Ya işler kötüye giderse?"

Kollarımın tekrar yanlarıma düşmesine izin verdim. "O zaman işler kötüye gider. Beni her şeyden koruyamazsın. Koruyabilseydin Corbin'le asla çıkmazdım. Yani Cash'le ayrılırsak, sadece ağabeylerim olmanızı istiyorum.

Hepsi bu."

Kolunu omuzlarıma dolayarak tekrar yürümeye başladık ve "Bunu yapabiliriz" dedi.

Noah padoka girdiğimde gördüğüm ilk tanıdık yüz. Bana ayı gibi sarılıyor. Belki de kendimi hazırladığım ve onlardan en kötüsünü beklediğim için, ama onların desteğini hissetmek kalbimin boğazımda düğümlenmesine neden oldu.

Beni serbest bırakarak, "Sanırım beni görmeye gelmedin." dedi. Kıkırdıyor ve "O burada" diyor. Beni ekipmanların ve arabalardan birinin etrafından dolaştırarak bir kapıyı itip açtı.

Elinde bir futbol topuyla eğilen Cash, geriye doğru birkaç adım atar ve ardından topu havaya fırlatır. Yapamayacağı bir şey var mı? O benim Amerikan kahramanım.

Kapı arkamdan kapanıyor ve tam o sırada biri başımın üstünden "Marina?" diye sesleniyor.

Tanıdık sesin nereden geldiğini bulmak için elimi gözlerime siper ediyorum. Yukarıdaki balkonda Cullen'ı gördüğümde gülümsüyorum. "Selam, küçük adam." Laura parmaklıklara gelip el sallıyor.

"Hi-" Katı bir adam kütlesi etrafımı sarar ve beni balkonun örtüsünün altına sürükler. Beni belimden sıkıca tutan Cash, gölgelerin içine doğru ilerliyor.

Boynum öpücüklerle kaplı ama korkmuyorum çünkü Cash'in kokusu beni sarıyor ve rahatlatıyor. "Şu anda nasıl buradasın?"

Uzanarak başının arkasını boynuma doğru tutuyorum ve yana doğru eğilerek daha iyi erişmesini sağlıyorum. "İyi bir sürpriz mi?"

Cash önüme geliyor ve yüzümü avuçluyor. "En iyisi." Bu sefer daha sert öpüldüm. Onun altında zayıflama dürtüsü tıpkı kendisi gibi baştan çıkarıcı. Ayrıldığımızda nefessiz kalıyorum, gözleri sanki bir serapmışım gibi yüzümde geziniyor. "Gerçekten buradasın."

"Öyleyim." Şakacı bir şekilde itiyorum. "Ama dikkat dağıtmayacağıma söz verdim."

Tekrar kollarının arasına çekildim. "Çok geç." Boynuma doğru mırıldanıyor ve sonra fısıldıyor, "Vancouver'a ne zaman dönmen gerekiyor?"

"Yarın. Bitirmeme üç hafta daha var." "Seni tekrar kendime almak için sabırsızlanıyorum."

Ona oyunda rol aldığımı ve Broadway için üç aylık bir sözleşme imzalayacağımı söyleyeceğim için çok heyecanlıyım ama bugün onunla ilgili. Bu yüzden bu haberi cebime koyuyorum ve yarış sonrası kutlamadan sonra çıkaracağım.

Elimi tutup içeri giriyoruz ama merdivenlerin altında beni köşeye sıkıştırıyor. "Cullen'a çift olduğumuzu söylemedim. Bunu sen şehirdeyken yapmak istedim. Bu akşam yemekten sonra ne dersin? Onunla bire bir konuşabilirim, sonra üçümüz bunu tartışırız ve sorusu olup olmadığına bakarız."

"Şimdiden bilmediğine emin misin?" Cullen'ın bizi görüp görmediğini merak ederek dışarı bakıyorum. Buna bir de yatak odasında uyandığımız zamanı ekleyince, çıkmamızın onun için o kadar da sürpriz olmayacağını düşünüyorum. Cash'in kendisi ve takımı için tehlikede olan milyonları var ve bana kendimi bir şampiyon gibi hissettirdi. "Eğer zamanlamanın doğru olduğunu düşünüyorsan."

"Ben istiyorum. Bizi onun yanında saklamak istemiyorum. Hayatında mutlu bir çift görmek onun için iyi bir şey." Beni öpüyor ve bu sanki sadece

Çünkü yapabiliyor. Bunu tekrar yaptığında şüphelerim doğrulandı. "Burada olmana çok sevindim. Şimdiye kadarki en iyi sürpriz."

"Mm, bunu tartışabilirim. Bir saatlik seks için kıtanın öbür ucuna uçmak oldukça büyük bir sürpriz."

"Senin için uçtum. Seks sadece ikimiz için de bir ödülde."

"Gitmem gerek ve yarıştan önce seni bir daha göremeyeceğim."

Warren soyadını ne kadar sevsem de, pistte bu efsane sadece bir isimle anılıyor. Onu öpmek için ayağa kalkıyorum ve dudaklarına fısıldıyorum, "Seni seviyorum Cash Ryatt. Bunu unutma."

Laura ve Cullen ile buluşup ikisine de kocaman sarılıyorum. Etrafta dolaşarak birkaç saat geçirdikten sonra Cullen'ın Cash'in soyunma odasında uyumasına izin verdik çünkü ısınıyor ve odayı kullanmayacak.

Yarışın başlangıcını izleyebilmesi için onu uyandırmak istiyoruz ama Laura dinlenmesinin onun için daha iyi olacağını düşünüyor. Önümüzde iki saat olduğu için uyumasına izin veriyoruz.

Cullen yarışın son otuz dakikasında uyandığında, koruyucu kulaklıklarını takıyorum ve padokun yan tarafındaki izleme alanına doğru yürüyoruz. Gergindim ve arabayı kullanan ben değildim. Cullen'ın elini tutmak yine de bir şekilde güven verici. Son turlara girmeye başladığımızda onu kucağıma alıp kalçama sabitliyorum.

"İşte baban." Sondan ikinci turda üçüncü dönemeci geçerken işaret ediyorum. Ekip heyecanlı, tezahüratlar dikkatimi onlar ve TV ekranları arasında çekmeye devam ediyor. "Baban üçüncü sırada, Cullen. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Babasından aldığı o sırtışla bana bakıyor. "O mu kazandı?"

Burnuna dokunarak gülümsüyorum çünkü bu çocuk çok tatlı. "Evet. Bu, üçüncülüğü ve podyumda bir yer kazandığı anlamına geliyor."

"Yaşasın!"

Gülüyorum. "Aynen öyle." Ellerimizle tezahürat yaparak ikimiz de "Yaşasın!" diye bağırıyoruz.

Laura yerinde duramıyor ve izlediğinden daha fazla ekrana bakıyor. "Çok yakın."

"Hissedebiliyorum. Büyük bir şey. O kazanacak."

Cullen'ı diğer kalçama kaydırıyorum ve Laura'nın elini tutuyorum. Kısa bir bakışmayı paylaşıyoruz ve sonra gergin enerjimizi televizyonlara doğru çeviriyoruz.

Ses yükseltildi ve spikerler iki tur önce Cash'e yumruk atan diğer Westcott Racing sürücüsü Breckon Rhodes hakkında konuştular. "Bu uzun zamandır süregelen bir rekabet."

Diğer spiker şöyle diyor: "Rhodes, takımın talimatına rağmen Ryatt'a yol vermiyor. Son tura yaklaşıyorlar ve şikanlara giriyorlar. Oh-Ryatt vuruldu!"

"Babam mı o?"

Cullen'ın yüzündeki dehşet ifadesi, onu yıkımdan uzaklaştırmak için koşmama neden oldu. Duyduğum anonslar sırasında mürettebat dışarı koşuyor. "Duvara doğru dönüyor ..." Garajdaki ses hala bangır bangır çalarken soyunma odasına koşuyorum. "Yangın . . . dışarı çıktığına dair bir işaret yok-" Ve kapıyı çarparak kapatıyorum.

Marina

Harbor kapıyı açtığında, Cash'in ya da Laura'nın bizi kontrol etmeye gelmesini bekleyerek durdum. Cullen'ı otomatik pilotta hareket ettirdim, ama şimdi gerçekler içime işliyor.

Nakit iyi değil.

Ellerimi kotumun kenarına silerek, ondan telefonumda çevrimiçi bir bulmaca oyunu oynayan Cullen'a bakıyorum ve söylediklerine dikkat etmem gerektiğini hatırlatıyorum.

Oyunun sesi çok yüksek. Cullen'ın dikkatini kapının dışında olanlardan uzaklaştırmak için her şeyi yapmaya çalışıyordum. Ve ona babasının iyi olduğunu söyleyerek yalan söyledim.

Harbor'a bakarken milyonlarca soru dilimin ucuna yapışıyor. Cash'in oğlunun önünde tek bir soru bile sormaktan kendimi alıkoyuyorum ama Harbor'ın ne kadar dağınık görüldüğünü görünce midemdeki düğümler sıkılaşıyor. Her zamanki bronz yüzü solmuş, kaşları aşağıya sarkmış. Gömleği bile is gibi görünen bir şeyle kaplanmış. Spikerin bağırışları bir anda geri geliyor. *"Yangın . . . hayat belirtisi yok . . . Cash Ryatt kaza yaptı."*

Gözlerim yaşlarla doluyor ama yine de düşmelerine izin vermeyi reddediyorum. "Seninle konuşmam gerek." diyor.

Sanki kalbimin kaderi söz konusu değilmiş gibi umursamazca başımı sallıyorum. Cullen'ın başının üstünü okşayarak yanına diz çöküyorum. Babasıninkilerle aynı olan gözlerine bakıp yalan söylemeye devam edemem. Bu yüzden ben de onun gibi gözlerimi oyuna dikiyorum. "Ben kapının diğer tarafında olacağım. Tamam mı dostum?"

"Tamam," diye yanıtlıyor, görünüşe göre umursamayacak kadar dalgın. Belki de bu onun başa çıkma yoludur, bu yüzden farklı bir yanıt vermeye zorlamayacağım. Kapıyı, diğer tarafında mahremiyetimizi sağlayacak kadar kapatmaya başlıyorum ama tokmağı tutuyorum. Kendi desteğim için mi? Burada nasıl durduğuma dair hiçbir fikrim yok, sadece iyiymişim gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum.

Ben değilim. Otuz dakika olmadı ama işkence dolu saatler gibi geldi. Kaza yaptığı andan beri içim içimi yiyor. Cullen benden daha önemli, bu yüzden onun için kendimi tutuyorum ve bu normalmiş gibi davranıyorum. Öyle olmadığını biliyorum... tamam, benim için de öyle, ama şimdi her şeyin yolunda gitmeyeceği ve daha da kötüye gideceği gibi güçlü bir ihtimalle karşı karşıyayım.

Kapının aralığında Cullen, "Babam iyi mi?" diye sordu.

Aşağıya baktığımda yeşil bir gözün bana baktığını görüyorum. Kapıyı başını öpecek kadar açıyorum ve "O iyi" diyorum. Yalan beni ikna etmiyor, ama yine de söylüyorum ve yüzüme zorlayabildiğim tek gülümsemeyi yerleştiriyorum, bunun gerçek olarak geçmesini umuyorum.

Cullen yere dönüyor ve oyunu tekrar eline alıp kanepeye yerleşiyor. Bu sefer kapıyı sonuna kadar kapatıyorum ve Harbor için en cesur yüzümü takınıyorum, buna inanıp inanmayacağını merak ediyorum. Boğazımdaki yumruyu yutmak çok zor, ama bunu başarıyorum ve fısıldıyorum, "Lütfen bana çocuğuna yalan söylemediğimi söyle."

Kardeşim sanki desteğe ihtiyacım varmış gibi kolumu tutuyor ve fısıldıyor, "Hastaneye götürüldü." Başım dönüyor. Omuzlarımdan tutuldum. "Oturman gerek."

"Cash'in yanına gitmem gerek." Cash'in oğlunun diğer tarafta oynadığı kapıya bakıyorum. "Cullen'la ilgilenmem gerek. Laura nerede, Cash'in annesi?"

"Loch onu hastaneye götürdü."

"Bu hiç iyi değil."

"Kemer serbest kalmadı ..."

Gözlerine bakıyorum, söylediği kelimeleri anlamlandırmaya çalışıyorum. *Ama yapamıyorum.* "Bu ne anlama geliyor?"

"Sol tarafı yanmış. Ne kadar kapsamlı olduğunu bilmiyoruz."

"Burns? Yaşayacak, değil mi?" Ayrıntılarda rahatlama buluyorum.

"Hastaneye gitmemiz gerek."

Harbor beni durdurdu. "Beklentilerimizi yumuşatmalıyız." "Sen neden bahsediyorsun? O iyileşebilir-"

"Endişeliler." "Kimler?"

"Sağlık ekibi. Hava yoluyla buradan çıkarıldı."

Hava yoluyla mı? "Hastane buradan ne kadar uzakta?"

"Uzak değil ama trafik bir sorun." Yaklaşıyor ve eğilerek göz göze gelmemizi sağlıyor. "Cullen'ı bir an önce babasına götürmeliyiz. Onun için kendini tutmanı istiyorum. Onu korkutmak istemiyoruz ama hemen gitmemiz gerekiyor. Helikopterim var-"

"Helikopteriniz mi var?"

"Zaman kaybedemeyiz. Dakikalar önemli." Geri adım atarak yere bakar ve alnını ovuşturur. "Özür dilerim, Marina."

Gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Neden özür diliyorsun?" Kendi gözleri daha cam gibi.

"Sadece özür dilerim."

İlk gözyaşı düşüyor, sonra bir tane daha. Yanaklarımı siliyorum ve geri kalanını tutuyorum. Onun özür dilemesi bir şey ifade etmiyor. "Cash iyi olacak. Bunu hissediyorum." Bunu inanarak söylediğimde yalan gibi gelmiyor. Başını sallıyor, yüzümü inceliyor. Ağzını açtığında, "Tek kelime daha etme, Harbor." diyorum.

Gömleğimi gözlerimin iç köşelerine sürerek dönüyorum, hızlı bir nefes alıyorum ve içeri giriyorum. Cullen, babasını ve büyükannesini görmek için bir helikopter yolculuğuna çıkacağımızı açıkladıktan sonra, cesur bir çocuk gibi elimi tutuyor ve bizi padoktan geçiriyor.

İnsanlarla dolu olmasına rağmen ortalığı sessizlik kaplıyor. Herkes bakarken Cullen yanımda zıplıyor. Harbor arka kapıdan iterek bizi helikoptere götürüyor. Cullen'ı ilk bindirdiğimizde Duncan ve Noah çoktan kemerlerini takmışlardı, sonra ben de tırmanıp Cullen'la birlikte ortaya oturuyorum.

Cullen'ın bu kadar yüksekte olmaktan duyduğu coşku, kısa yolculuğun bir noktasında hepimizi gülümsetti. Binaları, suları, köprüleri ve bulutları işaret ediyor. İnişe geçtiğimizde korku geri dönüyor ve onun getirdiği neşeyi yok ediyor.

Hastaneye girer girmez Laura, Cullen'ı kucağına almak için acele ediyor ve onu öyle sıkı kucaklıyor ki, özgürlüğü için kıvranmaya başlayacağını biliyorum. Yanında duruyorum, nasıl uyum sağlayacağımdan emin değilim - Cash'in ailesi ya da ekibin bir parçası değilim. İşin küçük bir ortağı ve kız arkadaşım. İkisinin de ona ulaşmamı sağlayacağından emin değilim.

Sanki içeri sızmanın bir yolunu bulacakmışım gibi koridora bakıyorum. Annesine ve oğluna ihtiyacı var, ama bana da ihtiyacı olmayacak mı? Kalbim daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde ağrıyor. Sanki küçük bir jest onu bir arada tutabilirmiş gibi elimle kapatıyorum.

Laura Cullen'ı yere bırakıyor ama elini sıkıca tutuyor ve bana dönüyor. "Cullen'la ilgilendiğin için teşekkür ederim." Yutkunması daha ağır, mücadelesi ortak. "Senin yanında güvende olduğunu ve oğlumla birlikte olabilmem için onu koruyacağını biliyordum."

"Evet, tabii ki."

Çabuk oluyor ama bileğimde küçük bir sıkışma hissediyorum. "Ve geldiğine sevindim," diyor sanki gelmeyecekmişim gibi. *Nasıl sevinmem?*

Ruhumun yarısı diğer odada.

Gözlerinin içine baktığımda, "Özür dilerim" demekten başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Uzanıp elini koluma koyuyor. "İnancım var."

Neye -Tanrı'ya mı, iyileşmesine mi, yoksa işlerin olması gerektiği gibi gideceğine mi- emin değilim. Onu sorgulamıyorum çünkü hepimiz trajedilerle farklı şekilde başa çıkarız, ama onun gözlerini tuttuğu gözyaşlarının arasından parlatan aynı inancı tatmak istiyorum. "Bir şey duydun mu?" Cullen'ın duymamasına dikkat ederek fısıltıyla soruyorum. Onun dokunuşunda teselli bulmaya devam ederken, bana tutunacak aynı şamandırayı verecek herhangi bir habere tutunmaya çalışıyorum.

"İyileşecek, ancak hastaneye ulaşmadan önce giysilerinin katmanlarını kesmek istemedikleri için hasarın boyutunu hala bilmiyorlar. Şu anda bunu yapıyorlar, lifleri kumaştan ayırıyorlar.

yanıklar." Cullen onun yanında kıpırdanıyor. Bana dönüyor ve "Ona bir banyo bulacağım" diyor.

Noah yanıma geldi ve beni kollarıyla sardı. Sarılana kadar kucaklanmaya ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Bastırılmış bir çığlık beni boğuyor ve bunca zamandır düşmekle tehdit eden gözyaşları sonunda düşüyor. Ona döndüm, kardeşime sarıldım. O her zaman yanımdaydı ve geçmişte olduğu gibi sırtımı sıvazlayıp her şeyin yoluna gireceğini söylüyor.

Daha önce hiç yalan söylememişti.

Bir doktor çıkıyor ve Duncan, Loch ve Harbor ile konuşuyor. Her ne kadar teşhisi duymak için acele etmek istesem de, bir parçam bunun yerine Cash'i olduğu gibi görmek istiyor.

Laura da onlara katılıyor ve Cullen'ın bana doğru koşmasına izin veriyor. Kollarımı açarak dönüyorum ve onu kucağıma alıyorum. Ona sarılmak bana bulduğum en büyük rahatlığı veriyor.

Vücutları rahatlayarak sarkıyor ve en hafif kahkahalar duyuluyor. Doktor bize bakarken gülümsüyor. Nefes alıyorum, tanıştıkları anlarda nefes almadığımı fark etmemiştim. Birkaç ayıltıcı nefes aldığımda ciğerlerimin üzerindeki baskı hafifliyor.

Biz diğerlerini izlemeye devam ederken Noah omuzlarımı ovuyor. Birkaç kez bakıyorlar ve sonra bize dönüyorlar. Harbor, "Laura ve Cullen'ın içeri girmesine izin var." diyor.

Elini Cullen'ın yanağında gezdiriyor ama gözleri bana dönüyor. "İstersen bize katılman için onay aldık. Onu daha sonra özel olarak görmeyi tercih ederseniz anlarım."

"Onu görmek istiyorum." Cullen aynı isteği dile getirmeden önce aşağı inmek için kollarımda kıvranıyor. Koridorda ilerlerken ben onun elini, Laura da diğer elini tutuyor.

"Endişelenmemize gerek var mı?" Cullen'ın başının üstünden fısıldayarak soruyorum.

Sahip olduğu inançla dolu o gülümseme gözlerine yansıyor. "İyileşecek. Organları iyi durumda. Sinir hasarı olabilir ama bunu şu aşamada bilemeyiz."

Bilgileri sindirmek için elimden geleni yapıyorum ama neye uğradığımı şaşıyorum. Doktor kapıyı açıyor ve ben de onları içeri kadar takip ediyorum. Loş odada onu göremeden makinelerin ve kalp atışlarının olağan uğultusu kulaklarıma ulaşıyor. Perdeler kapalı ama yatağın başucunda küçük bir lamba yanıyor.

Cullen uyuyan babasının yanına koşuyor. Ben geride duruyorum, hala yerimden emin değilim. Onu seviyorum. Bu sevgi tüm varlığımdan daha büyük, ama onu görme hakkı söz konusu olduğunda ben onun ailesi değilim.

Yatağın ucunda durup parmaklığı tutuyorum. Laura oğlunun yanına gidiyor ve alnındaki saçları tarıyor. Oğlunun elini kendi elinin arasına alıyor ve sonra bana bakıyor. "İyi görünüyor." Sesi sanki sakladığı endişe sonunda ortaya çıkmış gibi titriyor.

"Öyle," diye fısıldıyorum, ona dönerek. Yanağındaki sıyrık ve alnındaki morluk dışında kazaya dair bir iz yok. Beklediğime kıyasla önemsiz bir şey.

Ama bunun, hasarın örtünün altında olduğu anlamına geldiğini biliyorum. Yüzeysel olana -yakışıklı yüzüne, sert vücuduna, bronz tenine- tapan sığ düşüncelerimi uyarıyorum. Artık bunların hiçbirisi benim için önemli değil. O zamanlar tanımadığım adamı tanıyorum. Kalbini biliyorum ve ruhunu karanlıkta bile tanıyabilirim. Tanrım, onu çok seviyorum.

Tehditkar gözyaşları geri dönüyor. Düşmelerine izin vermeyeceğim, onun önünde olmaz. Cash güçlü olmamı isterdi. Ben de onun için yapacağım.

"Hey, dostum." Cullen'ın zıplaması için yatağa vururken onu zar zor duyuyorum.

Laura, "Bence bu konuda beklemeliyiz. Sana zarar verebilir ve bunun olmasını ya da onun kendini kötü hissetmesini istemeyiz."

Cash başını sallıyor, tartışacak enerjisi yokmuş gibi görünüyor. Başını öne eğerek gözlerini benimkilere kilitliyor. Her zamanki sırtışını ya da hayatın bir ifadesi gibi takındığı ukala yarım gülümsemesini alamıyorum. Bana dünyanın en şanslı adamıymış gibi baktığında beliren gülümsemeyi de anlamıyorum. Hiçbiri

Burada tanıdık ifadeler var ve bilmeden onun bir sınırını aştığım için tedirgin oluyorum. "Buraya gel." diyor. Sesi o kadar alçak ki onu zar zor duyuyorum.

Annesi ve oğlunun diğer tarafına geçiyorum. Cullen'ı pencereye doğru çekiyor ve dışarı bakmak için perdelerin arkasına geçiyorlar. Cash'le baş başa kalabilmek için yarattığı bu dikkat dağınıklığını takdir ediyorum. Birden yatağının başında durup bana bakarken ve hiçbir şey söylemezken utandığımı hissediyorum. Zorlanıyorum çünkü her zamanki kelimeler bu duruma uymuyor.

Bana uzandığında, ona sarılıyorum. İhtiyacım olan can simidi bu, beni iyileştirmek için can attığım dokunuş, böylece aynısını onun için de yapabilecek kadar güçlü olacağım.

Başımı eğiyorum ve bir damla gözyaşı elinin üst kısmına çarpıyor.

"Ben iyiyim, bebeğim." Sözleri beni rahatlatı. Hışırtılı sesi bile koşullara rağmen beni rahatlatıyor.

Sonunda boğazımdaki yumruyu, normal nefes almamı engelleyen yumruyu yuttum. "Bir dahaki sefere ilgiye ihtiyacın olduğunda, bunun podyumda olmasını tercih ederim, ateşli çocuk."

"Ben de, ama her zaman Kanada'da bir sonraki yarış var." Kıkırdıyor ama sıkıyor ve inliyor. "Sanırım gülmek doktorun emirlerine aykırı."

Şimdiden bir sonraki yarışı düşünmesine şaşırmadım ama orada olması pek olası değil. Bunun kariyerini nasıl etkileyeceğini bilmiyorum. En azından bir gecikme olacak. Daha da kötüsü bir son. "Çok yakında pistlere döneceksin."

Tekrar başını sallıyor, ruhuma merhem olan o kısa gülümseme çoktan yok olmuş. İster ekstrem ister eğlence amaçlı olsun, sporda hiçbir şeyin yazılı olmadığını biliyor.

Elleri yatağa doğru kayıyor ve göz kapakları gözlerinin üzerinden aşağı sarkarak pencereye doğru bakıyor. "Cullen'la ilgilendiğin için teşekkür ederim."

"Elbette." Dokunuşunu şimdiden özledim ama son enerjisini de çalmayacağım.

"Cullen?" diye o kadar alçak sesle sesleniyor ki neredeyse onu duymuyorum.

Odanın diğer ucuna geçip perdenin arkasından bakıyorum. Ona gülümseyerek fısıldıyorum, "Baban seni görmek istiyor."

Etrafımda koşuyor ve korkulukta zıplıyor. Ayağa kalkabilmesi için bir sandalyenin yerini değiştiriyorum ve ikisi de birbirini daha iyi görebiliyor.

Cash kolunu kaldırıyor ve Cullen bir gümbürtüyle kolunun içine düşüyor. Bir inilti kaçıyor, ama Cash'in oğlu için zorlayacağını biliyorum. Cash yorgun, göz kapakları kapanıyor. Bana bir kez daha bakıyor ve Cullen'ın başını öpüp saçlarına doğru fısıldamadan önce gülümsüyor: "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum, baba."

Paylaştıkları an çok tatlı ve Cullen muhtemelen Cash'in çektiği acıdan asla haberdar olmayacak. Ama bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum, çoğu gözlemci tarafından fark edilmeyecek kadar sırtıyor. Sanki tüm bunlar göstermelik.

Ama ben çoğu değilim.

Nakit

BİR HAFTA SONRA . . .

Fısıltılar beni delirtiyor. "Seni duyabiliyorum. Eğer bir şey bilmek istiyorsan, sadece bana sor."

Marina meydan okurcasına iki çay paketini havaya kaldırıyor. "Annen içmek için kafeinsiz nane çayı mı yoksa süper yeşil mi istiyor?"

Önündeki barda oturan anneme bakıyorum. "Anladım. Her şey benimle ilgili değil." Attığım her adımda yanıma kavuran acıyı saklayarak terasa doğru yürüyorum.

Annem diyor ki, "O her zaman ayı gibi bir hastaydı."

Gürültüyü engellemek için kapıyı kapattım. Şehrin ortasında olduğum için ironik. Konuşmalardan, nasılsınlardan, acıma bakışlarından ve gelecek hafta sonu araba kullanıp kullanamayacağıma dair sürekli yapılan pazarlıklardan daha sessiz. "Buraya gelmek için kırmızı gözle uçtu," diye başlıyor annem dışarı çıkarken.

Kapıyı arkasından kapatıyor, sonra dikkatini öne vererek parmaklıklara doğru ilerliyor. "Marina sırf seninle olabildiğince çok vakit geçirebilmek için yarın geç bir uçuşla ayrılıyor."

"Minnettarım."

Bakışlarını bana çevirdiğinde endişeyle kaşlarını kırıştırıyor. "O geldiğinden beri yirmi kelimedenden fazla konuşmadın. Neler oluyor Cash?"

Ona söyleyeyim mi?

Ona sakatlıkların bildiklerinden daha kötü olduğunu söyleyeyim mi? Sadece sinir hasarının bile hayatım boyunca eğitimini aldığım şeyden beni alıkoyabileceğini? Hayır. O benim annem. Kariyerim ya da aptal bir miras umurunda değil. O sadece beni önemsiyor.

Bilmiyorum.

Babamdan daha iyisini yapmalıyım. Oğluma bakmak için değerli bir şey bırakmalıyım. Cullen'a verebileceğim tek şeyi ve bir baba figüründen alamadığım şeyi vereceğim. *Güvenlik.*

"Onunla konuşacağım."

"Seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamıyorum. Eğer onunla çıkmak konusunda fikrini değiştirdiyse-"

"Dur, anne." Başımı eğip sarkıtıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Kafamı kaldırdığımda, hiç etkilenmemişti. Ben huysuz bir piçim. Muhtemelen buna alışmıştır. Yine de bu davranışımı normal yapmıyor. Şezlonga tekrar oturup bakışlarımı gökyüzüne çeviriyorum. Şu anda yapmak istemediğim bir tartışmanın belirtilerini hafifletmek için daha makul bir ton seçerek, "Onunla konuşacağım" diyorum.

Cam kapıya doğru bir bakış atıyor. "Çayım hazır. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır."

Kapı kapandıktan sonra Marina'yı ve onun sürekli çabasını düşünüyorum. Ama bunu gözlerinde görüyorum, gözbebeklerinde asılı duran o soruyu ve açık mavilerinin yeşil sularına dalmak için kat ettiği mesafeyi. Çok uzun süre bakmasına izin verirsem, içimi görecektim ve bir şeylerin yanlış gittiğini anlayacaktım.

Sorun da bu, değil mi? Ellerimi yüzümde ovuşturarak stres dolu ağır bir nefes alıyorum, ancak nefesim gittiği kadar hızlı bir şekilde göğsüme geri dönüyor.

Kardeşinin bana hatırlatmaktan zevk aldığı gibi, o takımın sahibi. Onlardan birine söyleyeceği tek bir sözle kariyerim sona erebilir.

Peki seçim bu mu?

Oğlum ve ona hayatının geri kalanında sağlayabileceğim güvenlik mi yoksa ruh eşim mi?

Hay sikeyim. Başımı sallayarak bu durumdan kurtulmaya çalışıyorum. Oyunda olmayan senaryolar icat etmeme gerek yok. Önceden bir cevap hazırlamama gerek yok. Ben

İyi. Hepimiz iyi olacağız. Gelecek Cumartesi griddeki yerime geri döneceğim.

"Yalnız kalmak ister misin?" Başımı kaldırdığımda Marina'nın sırtı kapıya dönük, sanki benimle yalnız kalmaktan korkuyormuş gibi durduğunu görüyorum. Onu sıkıntıya soktuğum için şerefsizin tekiyim. "Aklında çok şey olduğunu biliyorum." diyor. Onu aksi yönde ikna etmeme fırsat vermeden gitmek üzere harekete geçiyor.

"Kal." *Kalbimin tepkisi.*

"Emin misin?" diye sormak için geri döndü.

Emin miyim?

Hay sikeyim. Bunu ona ben yaptım. Eski sevgilisinin yaptığı gibi onu bu koca dünyada küçük düşürdüm. Kendi acım bir yana, ona acı çektirdiğim için kendimden nefret ediyorum. "Kalmanı istiyorum bebeğim. Gel yanıma otur."

Marina'nın saçları kafasında bir lastikle düğümlenmiş, yüzünde makyaj ve huzursuz gecelerin neden olduğundan emin olduğum koyu halkalar yok. Özlediğim tanıdık bir tişört, kot pantolonuyla birlikte küçük omuzlarına dökülüyor.

Çok güzel bir kız.

Onun güzelliğini ya da kalbini hak etmiyorum. Yine de onun ruhunu çalacağım, çünkü artık onsuz var olamam.

Diğer şezlongun iç tarafına oturarak ayaklarını yere basmaya devam ediyor. "Size ne ikram edebilirim? Aç mısın ya da suya ihtiyacın var mı?"

"Üzerime titremene ihtiyacım yok. Annem zaten çok fazla şey yapıyor."

Sempatik gülümsemesi güven verici değil. "Sadece yardım etmeye çalışıyoruz."

"Yardıma ihtiyacım yok. Kimsenin benimle ilgilenmesine ihtiyacım yok. Bunu kendim yapabilirim. Tüm hayatım boyunca bunu yaptım."

Tekrar ayağa kalkarak masaya doğru ilerler ve diğer tarafta durur. "Neden bana bağıırıyorsun Cash?"

"Bağıırmıyorum."

Parmak uçlarını göğsüne değdiriyor, hafifçe öne eğiliyor. "Tamam, neden bana karşı sesini yükseltiyorsun?"

"Yorulдум, Marina. Burada oturup 'iyileşmekten' yorulдум," diyorum, aptalca bir nedenle tırnak işareti yaparak. "Doktorların dinlenmem ve biraz uyumam için verdiği emirlerden bıktım. Bana bir-" gibi davranılmasından yorulдум.

"Hasta mı?" Sırtını dikleştiriyor. "Hastasın. İyileşiyorsun, bu da tam bir iyileşme için gerekli." Bakışlarını kaçırdığında, vücut dilinde hayal kırıklığının dalgalandığını görebiliyorum. Sonunda gözlerini uzaktaki bir şeye diktiğinde kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Sanki sırf zor olmak için zor davranıyorsun." Bana sert bir bakış fırlatıyor. "Hayatındaki her şey halledilmişken iyileşmenin nesi bu kadar zor?"

Ben daha açıklayamadan gözlerinde bir fikir belirliyor. "Bu yarışla mı ilgili?" diye sordu. Şezlongumun ucuna dönerek oturuyor ve elini bacağıma koyuyor. "Sadece birkaç yarış Cash."

"Sadece mi?" Bu kelime beni sinirlendiriyor, eli tepki olarak geri çekiliyor. "Birkaç yarış benim yerime başkasının geçmesi demek Marina. Prensip Bir Yarışı hakkında hiçbir şey bilmediğini ve yirmi beşinci doğum gününde sana hediye olarak verildiğini anlıyorum ama bu benim hayatım. Eğer on sekiz yaşında bir çocuk pistte benim yerimi doldurur ve o lanet podyuma çıkarsa, kariyerim biter." İçimdeki fırtınayı dindirmeye ve öfkemi yatıştırmaya çalışıyorum ama ellerim titriyor ve yan tarafım beni öldürüyor, bu yüzden başarısız oluyorum. "Şimdi anladın mı?"

Ayağa kalkıyor, yüz ifadesi gözlerinde yanan ateş dışında herhangi bir duygudan yoksun. Bunu çok iyi biliyorum ve ilk tanıştığımız anı hatırlıyorum. "Anlıyorum."

Sanki o yargıç ve jüriymiş gibi, davamı savunuyorum. "Neden Bu şansa hiç sahip olmamam gerektiğini anlıyor musun? Ve ben bunu mahvediyorum." "Yaralısın. Bu aynı şey değil."

Ayağa fırlayarak kaynama noktama ulaştım. "Benim için öyle. Sikerim böyle işi." Sandalyeyi ittim ve onu ayakta bırakarak yanından uzaklaştım.

Orada. Kapıyı tutup kaydırarak açtım.

"Bir ödöl için kendini öldürmeye hazırsın," diyor sırtıma doğru, "ve herkesin buna razı olmasını bekliyorsun. Ben bunu kabul etmiyorum. Otuz dakika boyunca beş yaşındaki oğlunla bir odada oturup onu korkunç bir şeyden izole ettiğim için iyi değilim. Senin öldüğünü düşündüğüm için otuz dakika boyunca kendimi onun için bir arada tutmak zorunda kaldım." Yüzünden akan gözyaşlarını görmek için arkamı döndüm. "Yani hayır, bunu sorun etmiyorum."

"Bu çok kötü, tatlım." Onunla hiçbir ilgisi olmayan bu durumu küçümseyerek öylece duruyorum. O bana bir yabancıymışım gibi bakarken kollarımı cesurca göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Hatta bana doğru geldiğinde yolumdan çekiliyorum.

Sadece birkaç santim ötede, gözlerimin içine bakmak için kısa bir süre duruyor. "Haklısın bebeğim. Bu çok kötü. Aslında yürek parçalayıcı." Marina oturma odasına giriyor.

Tezgâhtan çantasını, sehpadan telefonunu almasını ve yatak odasına hiç gitmemiş olan valizi kapıya doğru sürüklemesini izliyorum.

Kalbim göğsümde güm güm atmaya başlıyor ama gururum doğru şeyi söyleyemeyecek kadar yaralı. "Yani bu kadar mı? Eğlence bitti, sen de çekip gidiyor musun?" Arkasından içeri giriyorum. "Kendini daha iyi hissetmek için bana ultimatoma mu veriyorsun? Senin için ya hep ya hiç mi?"

Omuzlarının yükseldiğini ve sonra yavaşça yerine düştüğünü görüyorum. Ateşi sönmüş bir halde bana bakıyor ve şöyle diyor: "Sana asla ultimatoma vermedim Cash. Bunların hepsi senin kafanda, ama eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak ve geceleri uyumana yardımcı olacaksa, beni suçlayabilirsin. Ve sonra ben sadece bir anı olduğumda, kendini doğru şeyi yaptığını ikna edeceksin." Kapı kolunu tutuyor ve kapıyı açıyor. "Buna yardımcı olmak için, bana verilen her şeye karşı hiçbir şeyi seçmiyorum."

Haklı kızgınlığım içinde on dakika kadar durdum, hayatıma geri dönme ihtimali olduğunu düşündüm.

Ama yapmıyor.

Sonunda arkamı döndüğümde, her şeyi berbat ettiğimi anlamak için annemin gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığına ihtiyacım yok. Ruhumun yokluğunun bana ne yaptığını hatırlattığını hissediyorum.

Marina'nın gitmesine asla izin vermemeliydim.

Marina

Karavanıma GERİ DÖNÜYORUM, kapıyı sonuna kadar açıyorum ve uzaktan kumandayı bulmak için çabalıyorum.

Televizyonu açıp P1 yarışını bulana kadar kanalları tarıyorum. Cash'in sıralamalarını mı kaçırdım yoksa bu hafta olması gerektiği gibi pistten uzak mı kaldı hiçbir fikrim yok.

"Dumonte. Pace Set. Rogue Otomotiv." Westcott'u pistte gördüğümde nefesim kesildi. "Sürücü koltuğunda kim var? Hadi, hadi. Hadi."

"Bu hafta padokta yedekleri vardı ..." Spiker saçmalıyor falan filan . . . "Oldukça büyük bir kaza . . . hayatta olduğu için şanslı. Eyerine geri döndü. Aklandı, ama iyileşip iyileşmediğini görmek üzereyiz."

Cash'in orada olmaması gerektiğini bilmek dışında kalbimin neden sıkıştığını bilmiyorum. Kardeşlerim ne düşünüyor?

Bacaklarımı altına sıkıştırıp kanepeye oturdum ve ellerimi gergin bir şekilde birbirine kenetledim. Yarışa katılmama konusunda çok endişeliydi ama tek bir hata kariyerine mal olabilirdi.

Corbin en üst basamağa oturarak, "Burası son," diyor.

"Çoktan bitirdik." Gözlerimi tekrar televizyona çeviriyorum. Onunla kavga edecek isteğim yok. Sanırım bu gücü toplamak için umursamam gerekiyor ve ben bunu yapamam. Artık gerçek aşkın ne olduğunu tatmışken olmaz.

"Filmi kastetmiştim. Çekimler bir gün daha sürecek ve sonunda sona erecek."

"Tanrı'ya şükür."

"Bence bu biraz üzücü." Cash sıralama turunu atarken o da benimle birlikte izliyor. Sessizliği takdir ediyorum. Midem şimdiden bulanıyor. Cash için çok endişelendim ve ayrılık sırasında kendi duygularımla uğraştım.

"Seni özleyeceğim, Marina."

Saat dörtten beri ayaktaım ve altıdan beri setteyim. Bende yaratmaya çalıştığı tepkilerle savaşamayacak kadar yorgunum. "Lütfen bunu yapma. Bugün gerçekten senin için havamda değilim. Ya da daha sonra."

Televizyondaki heyecan dikkatimi geri çekiyor. Spiker diyor ki, "O bir sebepten dolayı geri dönen ocuk. Dördüncü sırayı alması onu podyuma çıkaracak."

"Evet," diyorum, zıplayarak. Sonra ayrıldığımızı hatırlıyorum ve kalp kırıklığı tekrar başlıyor.

Corbin ayağa kalkıyor ve soruyor, "Bu yarış işine gerçekten merak saldın, ha?"

"Hayır, yarışmıyorum," diyorum öyle bir otoriteyle ki Cash'in mesajlarına neden yanıt veremediğimi sorgulamaya başlıyorum.

Sadece birkaç tane vardı ve bunlar onun ne yaptığını ya da durumu nasıl ele almayı seçtiğini anlamasını kapsamıyordu. Bana, onu gerçek aşkı olan *yarıştan* alıkoyan bir düşman gibi davranıyordu.

Corbin ortağımda istemediğim her şeyi barındırmasına rağmen etrafta takılıyor. Bir daha razı olmayacağım.

Duvarlarımı indirip onu içeri aldığımda Cash'le birlikte değildim ama o enkazda sevdiğim adamı kaybettim. O dönene kadar geri dnemem. Onun yerine kendi mutluluğumu bulmaya çalışacağım.

"Sherry'den ayrıldım."

"Kimden?"

"Gardıroptan Sherry."

Neredeyse gülecektim. Ayrıldıklarına değil, bu gülünç olsa da. Ama onu aklımdan çıkarmış ve sadece Sherry'nin asistanı Mindy ile çalışıyordum.

Orada durup bana bakarken, ne söylememi beklediğinden emin değilim. "Biz arkadaş değiliz, Corbin."

Kabullenіř, gözlerinde biriken umudu boğuyor. "Tamam..." Kapıdan dışarı bakar ve birkaç adım atarak aşağı iner, aşağıda durur. "Her şeyi berbat ettim. Özür dilerim."

Özrü derin yaraları iyileştirmeyecek, ama kalbimin uğraştığı yaralara asla neden olmadıkları için "Teşekkürler" diyorum. Kapanış çoğu kişinin elde edemediği bir şey, bu yüzden aylar sonra bile olsa çabasını takdir ediyorum.

Bana döndüğünde, "Bir ara öğle yemeği yemek ister misin?" diye sordu.

Bu kez durumun ironisi karşısında kıkırdıyorum. "Hayır. Yine de teşekkür ederim."

Çıktığında, kapıyı kapatmak için uzandım. "Hey, Corbin?" Arkasını dönüyor ama sanki onu kırmızı halıda son görüşüm olduğunu biliyormuş gibi geri geri yürümeye devam ediyor. "İyi şanslar."

"Sana da. Ve oyun için tebrikler."

"Teşekkür ederim." Makale iki gün önce *Variety*'de çıktı. Biri hariç değer verdiğim herkesten haber aldım. Her zaman birbirimizden daha çok şey öğreneceğimiz konusunda anlaşmıştık. Sanırım ilişkimizin aksine güçlü duruyor.

İçindeyken ne kadar kırılgan olduğumuzu fark etmemiştim ama ilişkimiz başından beri yıkılmaya yüz tutmuş bir iskambilden evmiş. Bizi yıkmak için sadece rüzgarın bize doğru esmesi yetti.

Kapıyı kapattıktan sonra durup karavanın etrafına bakıyorum. Corbin sonlar konusunda haklı. Önümüzde ne gibi güzel şeyler olduğu önemli değil. Hayatın bir parçasını anı olarak bırakmanın verdiği bir hüznün var.

Bazen istediğimiz sonları elde edemeyiz. Kapıya giderken Laura'ya fısıldayarak veda edebildiğim için şanslıydım. Cash'le böyle bir lüksüm yoktu. Cullen'a veda bile edemedim ya da annesinin evinde olduğu için neden daha fazla yanında olamayacağımı açıklayamadım. Belki bu çocuklar için daha kolaydır ya da Cash ona söylemek için bir şeyler uydurmuştur. Her iki şekilde de üzücü buluyorum.

Poppy'nin melankolime yardım etmek için burada olmasını dileyerek eşyalarımı toplamaya başladım. En azından bu görevi eğlenceli hale getirirdi. Ama Vancouver'a uçmasının bir anlamı yoktu, benimle birlikte koşmak için bile. Bu kolay bir hafta

Hamptons'da yazlık bir aile için kısa süreli bir yemek işiyle meşgul. Onu gelecek hafta Beacon'da tekrar göreceğim.

Telefonum çaldığında hemen arayan numarayı kontrol ediyorum. Lauren her zaman cevap verip vermeme konusunda beni tereddütte bırakır. Açıyorum çünkü hep öyle yapıyorum. "Alo?"

"Nasılsınız? Haberleri yeni duydum."

"Hangi haberler?" Önemli bir şeyi kaçırdığım paniğiyle soruyorum.

"Ayrılık haberi. Neden bana söylemedin? Bazı planlarım vardı." "Çünkü ayrılık haberimi nasıl servis edeceğimize dair planlar yapmak istemiyorum."

Halkı. Ben sadece sessizce acı çekmek ve diğer kadınlar gibi naneli çikolatalı dondurma yemek istiyorum."

"Mesele de bu, Marina. Sen herhangi bir kadın değilsin. Sen ünlüsün ve bu yakın zamanda ortadan kalkmayacak."

"Belki de öyle olmalı. Hiçbir zaman ünlü olmak istemedim. Oyunculuk yapmak istiyordum-" "Ve oyunculuk yapıyorsun," diye bağırıyor. "Aktif olarak senaryo teklifleri alıyorsun."

ve üst düzey oyuncu toplantılarında konuşulmak. Daha ne istiyorsunuz?"

"Bundan çok daha fazlası. Kovuldun Lauren. İyi günler." Telefonu kapattım, endişenin devreye girmesini bekliyordum. Hatta yatağın kenarına oturuyorum, korkularıyla baş edebilmek için onu karşılamaya hazırım. Ama gelmiyor. Hiç gelmiyor çünkü doğru şeyi yaptığımı biliyorum.

Başka bir menajer bulacağım ama kabul etmediğim sürece hayatı kendi şartlarımla yaşamak için ikinci bir şansım olmayacak.

ÜÇ HAFTA SONRA...

Her şeyden - Manhattan'dan, on iki saatlik prova günlerinden ve paparazzilerden - uzaklaşabileceğimi bildiğim tek yere kaçarak pembe şamandıraya uzanıyorum ve mavi gökyüzünün altında sürükleniyorum. *Ve sonra su sıçraması başlıyor.*

"Hey. Hey," diyorum şamandıraya vurarak. "Buraya değil. Kitabımı mahvetmek istemiyorum. O kâğıttan yapılmış." *Seni Asla Unutamadım*'ın bir sayfasını bile okuyamadım çünkü güneşlenirken telefonumda araştırma yapıyordum. Hâlâ vurgulamak için kâğıt kapağını sallıyorum ama sanırım yeğenlerimin çoğu bunu anlayamayacak kadar küçük.

Loch'un karısı Tuesday, çocukları ailemin evindeki havuzun karşı köşesine topluyor. Genelde eğlenceli teyze ben olurum ama Cash Ryatt'ı internette aramak için birkaç dakikaya daha ihtiyacım olduğundan bugün bu unvanı ona bıraktım.

Pes ettim ve kuralı çiğnedim.

Ondan mesaj almayı bıraktığımda başladı. Benden çok kolay vazgeçti. Ben büyük bir jest arıyordum ve o sadece cevap vererek onu daha iyi hissettirmemi istiyordu.

Bir makale başka bir şişirme yazıya, sonra da bir uzun metraja yol açtı ve tavşan deliğinin derinliklerindeydim. Çok şey öğrendim. Annesinin onunla aynı binada yaşadığını bilmiyordum. Annesini kendisine ve Cullen'a yakın tutmak için üç yıl önce ona bir daire almış. Ve sadece küçük bir bağımsız basında bahsedildi, ama karting aidatlarını ödeyen iki adamın evlerini de ödedi. İlk büyük sözleşmesini henüz imzalamış on sekiz yaşında bir genç olarak, ödemeyi bu şekilde harcamayı seçti.

Cash'i düşününce kalbim biraz daha hızlı atıyor.

Bunlar hiç bahsedilmeyen şeyler. Terpidy ile birlikte içki ve sigara içerek kariyerine nasıl zarar verdiklerine odaklanıyorlar. Onu bira içerken bile görmedim ve bu ilişkiyle birlikte sigarayı da bırakmış olmalı çünkü içtiğini hiç görmedim. Yarışların kötü çocuğu o zamanlar kötü bir etki altındaydı. O öyle biri değil ama başlık tuttu. Akılda kalıcı başlıklar her zaman işe yarar.

Mirasçı ve yaralı gibi. Bu kadar masum insanın hayatını mahvettiğim için bana kara dul dememelerine şaşıyorum. Gözlerimi deviriyorum.

Manşetler bana söylendiği gibi uçup gitti. Yeni menajerimin bunda parmağı olabilir. New York'un dışında ve Broadway'in büyük bir savunucusu, bu yüzden o Hollywood oyunlarını oynamıyor. Yorgun taktiklere geri dönmek yerine fikirlerimi soran ve rehberlik sunan birini bulduğum için çok mutluyum.

Hollywood'dan vazgeçtiğimde, beni aramaya geldiler. *Bu çok ironik.*

Anahtar bu, üstünlüğü elinde tutmak.

Yine de harika bir para, bu yüzden şimdi kariyerimde arada bir filmi dengelemeye çalışacağım.

Gözlerimi korumak için güneş gözlüklerimi kafamdan çıkarıp, film yıldızı dönemimin yeni keşfedilen şöhretini kucaklamaya çalışıyorum ve hafta başında yeni rezerve ettiğim *Style Magazine* kapağım için pratik yapıyorum. Bir selfie'den sonra sıkılıyorum. Kitabımı ve telefonumu geride bırakarak derinlere atlıyor ve havuzun diğer tarafına doğru yüzüyorum.

Tuesday bir çocuğunu şamandırada, diğerini de kalçasında tutuyor. Harbor yabancılarıyla oynamak için suya atlıyor ve Noah da Liv ve çocuklarıyla birlikte bir battaniyenin altında oturmuş kestiriyor. Uzun ve eğlenceli bir gündü. Kestirmek cazip geliyor.

Babamı mangalın başına bırakan Loch gelip kenara oturuyor ve küçük kızını Salı'nın kalçasından tutup kaldırıyor. Onu bacaklarının üzerinde zıplatıyor, kız kıkırdıyor. Tuesday, "Çok tatlı." diyor. Sonra büyük kızlarını sudan çıkarıp babasının yanına koyuyor ve biraz mola verip benimle takılıyor. "Ben de seni düşünüyordum. Oyun nasıl gidiyor?"

"İyi ama keşke bir haftamız daha olsaydı. Önümüzdeki Perşembe günü eleştirilenler ve kodamanlar için açılışımız var ve ben çok gerginim."

"Gönderdiğin videoyu izledim. Gerçekten harikaydın. İzlemek için sabırsızlanıyorum. Cumartesi için biletimiz var çünkü Cuma günü biletler çok hızlı tükendi."

"Senin için gişeye bilet bırakabilirdim, biliyorsun değil mi?"

"Sanatı desteklemek güzel, ama aileyi desteklemek daha da güzel." Bebeğine gülümsemek için eğiliyor, mırıldanıyor ve başına hafifçe dokunarak bebek inceliğindeki saçlarını yüzünden geriye doğru itiyor. On telini de. Ama sonra bana dönüyor ve "Sosyal hayatın nasıl?" diye soruyor.

"Varolmayan."

"Ve bu ...?" diye soruyor, ses tonumdan anladığı kadarıyla.

Omuz silkerek havuzun kenarına doğru ilerledim ve kenara yaslandım. "Bilmiyorum. Olan oldu. Ben karşılık vermedim, o da denemeyi bıraktı. Bu bizim hakkımızda ne söylüyor?"

"Ayrıntıları bilmiyorum, o yüzden bu konuda yorum yapmamam gerektiğini düşünüyorum. Bunun cevabını sadece sen biliyorsun Marina." Yanıma yanaşıp dirseklerini kenara dayıyor ve ayaklarını önüne atıyor. "Yolunu kaybetmiş olma ihtimali var mı? O anda çok şey oluyordu. Onunla birlikte olman gerektiğini söylemiyorum."

"Bunu muhtemelen sağlıklı olandan daha fazla düşündüm, Tues. Ben sadece ... Mesajla özür dilenmesini kabul edemem. Bir telefon görüşmesi yeterli değil. Aşık olduğum adamı görmem, sesini duymam, gözlerini görmem, kalbini hissetmem gerekiyor. Bazen asgari olanı kabul etmediğim için kendimi berbat hissediyorum. Sonra kendime geliyorum ve razı olmam gerekmediğini hatırlıyorum. Sadece bir şeyin daha fazlasına ihtiyacım var. Onun için daha fazlasını ifade etmeliyim."

Liv basamakları kullanıyor ve bize doğru geliyor. "Ne hakkında konuşuyoruz hanımlar?"

"Cash," diye yanıtlıyor Tuesday, ben son zamanlarda okuduğumuz en iyi aşk kitabını tartışıyormuşuz gibi davranamadan. Dürüst olmak gerekirse, o konuşmanın içinde kalmayı tercih ederdim.

Liv biraz tereddütle, "Ah," diye yanıtlıyor. "Peki nasıl gidiyor?" "İyi.

Değil mi Marina?"

Neredeyse gülmeye başlayacaktım. Onu asla bir baş belası olarak görmedim, ama gergin kardeşim için mükemmel. Bana karşı bu kadar açık olabiliyorsa, onu da diken üstünde tuttuğunu hayal edebiliyorum. "Sorun değil."

"Benim de fikrimi söylememin bir sakıncası var mı?" Liv ellerini temkinli bir şekilde havaya kaldırarak soruyor. "Kesinlikle evet diyebilirsiniz ve ben de bu konuda ağzımı kapatırım."

Hemen bir araba servisi çağırırsam, aşk hayatımla ilgili bu amansız tartışma altında ölmeden önce şehre geri dönebilirim. Onu öne doğru sallıyorum. "Dinlesen iyi olur."

"Kocam romantik olduğu için bir kenara bırakıyorum," diye başlıyor, annem yakındaki çimenlerde çocuklarla oynarken battaniyenin üzerinde mışıl mışıl uyuyan Noah'ya bakarak. "Ama onun dışında hiç bu kadar romantik bir jestin gerçek zamanlı olarak yapıldığını görmemiştim."

"Ne demek istiyorsun?" Kancayı ısırarak soruyorum.

Tuesday dirseğiyle beni dürtüyor. "Hiçbirimiz yapamayız. Cash'in galada yaptıklarına kafayı takmış durumdayız."

Başım geriye doğru sarsılıyor, neredeyse boynum cimcikleniyor. "Ow!" Ovalayarak soruyorum, "Cash'e mi taktın? Benim Cash'ime mi? Kafam çok karıştı."

"Biliyoruz," diyorlar hep bir ağızdan.

Liv, "Biz de bu yüzden buradayız. Kafanızın karışmamasına yardımcı olmak için. Ve bu cümledeki 'benim Cash'im' kısmını not etmediğimizi sanmayın."

Salı günü ekliyor, "Not edildi."

Daha derin sulara gidiyorum, böylece bu sohbet olduğundan daha fazla yanlara doğru giderse altına dalabilirim. Takip ediyorlar. Tabii ki takip ediyorlar. Gülüyorum, kısmen eğleniyorum, kısmen de merak ediyorum. Bu işi bir an önce bitirsem iyi olacak. Ailemde kan bağı ya da evlilik bağı olan hiç kimse bir şeyi kafasına koyduğunda kolay kolay vazgeçmez. Bugün o şey benim. Yıllar boyunca hepsine aynı şeyi yaptığım için bu adil. "Söyleyeceğini söylemek için beş dakikan var."

Gülümsemeleri gülünç derecede büyük. Umarım bu iyi şeylerin işaretidir. Tuesday şöyle diyor: "Kırmızı halı, Corbin ve yeni nişanlısıyla ilgili hale getirilmek istendiği için medyada dublör olarak adlandırıldı."

"Ayrıldılar bu arada." Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırarak ekliyorum, "Üzgünüm. Devam edin."

Liv diyor ki, "Bu bir dublörlük değildi. Görevi olan bir adamdı. Cash, kendini yalnız hissettiğinde senin yanında olmak için her şeyini ortaya koydu."

"Bizim yanınızda olmamız aynı şey değil," diye ekliyor Tuesday. "Sizi her zaman desteklediğimizi biliyorsunuz ama Cash farklı bir kapasiteyle yanınızdaydı. Zor zamanlarınızda elinizden tutmak için işini kaybetmeyi göze aldı."

"Herkesin düşündüğü kadar zor değildi çünkü Corbin'i uzun zaman önce aşmıştım. Zordu çünkü yanlış bir şey yapmadığım halde bana isimler takıldı." Bana doğru dik dik bakan iki çift gözle karşılaştım. "Tamam. Özür dilerim. Özür dilerim. Devam et."

Liv onu tekrar yola getiren bir hışımla, "Seni her şeyin üstünde tuttu," diyor.

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve göğsüm sıkışıyor. O an neye kör olduğumu anlattıklarını duyunca iç geçiriyorum. Ona ihtiyacım olduğunda hep yanımda olduğunu biliyordum ama o gece beni kurtarmak için her şeyi riske attı.

"Gah!" Tuesday araya giriyor. "Tekrarını döngü halinde izleyebilirim. Çok romantik."

Ben erkek kardeşlerle büyüdüm ama böyle zamanlarda baldızlara sahip olmak harika bir şey. "Hemen döneceğim."

Şamandıramı kovaladım ve telefonumu aldım. Havuz evine doğru yürürken, bir ay önce yapmam gereken şeyi yapıyorum.

Cash'e mesaj atıyorum.

Nakit

"Ne ...?"

Kaldırımın ortasında durmuş, telefonuma ve ekrandaki mesaja bakıyorum. Eskiden kalbimin olduğu yerde göğsüm ağrıyor, ama adrenalin pompalarken bile artık bunu nadiren hissediyorum.

"Ne oldu baba?" Cullen sızlanıyor, "Bu çok sıkıcı." Geçtiğimiz iki hafta boyunca bunu birkaç kez duydum. Onunla uzun süre birlikte olmak güzeldi ama sanırım babasından bıkmış olabilir.

Telefonumu arka cebime atıyorum çünkü aklım milyonlarca yöne giderken ve çocuğum elimi çekiştirirken cevap veremiyorum. Oğlumla birlikteyken telefonuma fazla bakmamaya çalışıyorum ama az önce gelen mesajı hayal ettiğimi düşünmeden edemiyorum.

"Sıkıcı değil. Bir aracın arkasında oturmak yerine hayatı deneyimlemek için yürüyoruz. Etrafına bak Cullen. Ne görüyorsun?"

O, bu rotada son yürüdüğümüz zamandan milyonlarca farktan birini tespit etmeye çalışmakla meşgulken, neden şimdi diye düşünmeden edemiyorum. Marina neden durup dururken bana mesaj atsın ki?

Öfke köreldi mi?

Bana olan nefreti azaldı mı?

Kalbi mi değişti?

Benimkini iade etmeye mi karar verdin?

Cevap vermeyi çok istiyorum ama doğru düzgün düşünemiyorum. "Dinliyor musun?"

"Bunu kaçırdım, dostum. Tekrar söyler misin?" İşaret ediyor. "Anne."

Yukarı baktığımda Terpidy'nin evine giderken her zaman geçtiğimiz bir ağacın yanında durduğunu görüyorum. Farklı bir şeyler var, ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum.

üzerinde. Belki kıyafeti? O kadar dar değil mi? Saçı arkaya mı toplanmış? Genelde nasıl giyinir?

"Merhaba," diyor Cullen'ı selamlamak için eğilerek. Cullen heyecanla onun açık kollarına koşuyor.

Hızımı koruyarak, durumu anlamak için birkaç saniyeye daha ihtiyacım var. Bizi hiç karşılamıyor. Kapıyı bile zar zor açıyor.

Cullen kucağındayken, benimle yarı yolda buluşuyor. Bir oğlumuz olduğu için bu köprüyü asla tamamen yakmayacağım ama gardımı da düşürmeyeceğim.

"Merhaba," diye selamlıyor beni, sesi sanki en az üç kez cehenneme gidip gelmemişiz gibi rahat.

"Selam." Cullen'ın sırt çantasını ona uzattım ve ellerimi ön ceplerime soktum, hala nedeninden emin değilim.

"Konuşabileceğimizi umuyordum?" Dönüyor ve birlikte yürümeye başlıyoruz, ama fazla seçeneğim olmadığını hissediyorum. Umarım bir blok boyunca medeni kalabiliriz.

"Pekala."

"Kazadan sonra nasılsın?"

Soru hâlâ ham duygular uyandırıyor. Yüzey iyileşti ama sinir hasarı var. En çok etkilenen alttaki organ ve bu onunla konuşacağım bir konu değil. "Neredeyse iyileşti," diye yalan söyledim.

"Bu çok iyi. Harika bir sezon geçiriyorsun." Güldü, Cullen'ı yere bıraktı ve birkaç adım önünde yürümesine izin verdi. "Beş adım, Cullen. Daha fazla değil."

"Neredeyse altı yaşındayım," diye yakınıyor. İşlek bir cadde değil, bu yüzden bu yoldan gidiyoruz ama ebeveynini görmek ilginç. Doğduğundan beri ayrı kaldığımızdan beri pek tanık olduğum bir şey değil.

Bana bilmiş bir sırıtışla bakıyor ve tekrar ona dönüyor. "Altı yaşına geldiğinde, altı ayaklı olabilirsin. O zamana kadar iki metre."

"İyi."

"Bazen bana seni hatırlatıyor."

Cullen'ın sinir krizinin ilk aşamalarında olduğunu görüp gülüyorum. "Bu bir iltifat mı?"

O da karşılık olarak gülüyor. "Aslında öyle."

Bir saati havadan sudan konuşarak doldurabileceğini düşünmeye başladım, ki bu bizim için normal değil. Her ne kadar iyi geçinmek istesem de, eski arkadaşlar gibi takılmak için kapıyı açmıyorum. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun, Terpidy?"

"Geçtiğimiz iki haftayı hayatımı ve Cullen'ın hayatında nasıl daha fazla var olmak istediğimi yeniden değerlendirmek için kullandım."

Geçmişini ona karşı kullanmıyorum çünkü ben de bir aziz değildim, bu yüzden öğüt verecek biri değilim ama oğlumuzla olan ilişkisini yeniden değerlendirmesiyle ilgili kısmı dikkatle dinliyorum. Durdum ve onu aradım. Bir metre boyunda. Her zaman sınırları zorluyor. "Cullen?" Ona dönüp, "Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye soruyorum.

Çekinmeden başını dik tutuyor ve "Bir terapistle konuşmaya başladım" diyor.

Ben böyle olacağını düşünmemiştim. "Ve?" Cullen'ı kontrol ediyorum, dönüp duruyor ve bizden başka her yere bakıyor. Sanırım onun için yeterince ilginç değiliz. Sıkıldığına sevindiğim tek an bu.

Bu konuşmanın geri kalanını özel olarak yapmak muhtemelen iyi bir fikirdir. Yürüyüşün geri kalanında işleri hafif tutuyoruz. Ona sarılıp başını öptüğümde "Seni çok seviyorum" diyorum.

Arkasına yaslandı ve burnuma dokundu. "*Seni* çok seviyorum baba."

Onu içeri aldık ve ben birkaç adım geri gittim. Oğlumuzun dışındaki alanı ve hayatlarımızı birbirine karıştırmadığım için kendimi daha rahat hissediyorum.

Merdivenin en üst basamağına oturur ve şöyle der: "Seni o kadar uzun süre suçladım ki söylediğim yalanlara inandım. Özür dilerim Cash. Sana yaşattıklarım için özür dilerim. Cullen'a yaşattıklarım için de üzgünüm. Ama kendime bu kadar kötü davrandığım için de üzgünüm." Gömleğinin eteklerini karıştırmakla meşgul ama bana dönüp bakıyor. "Geçen ayki fotoğraf çekiminde kendimi yirmili yaşlarımdaki gibi canlı hissetmedim."

Marina'yı kaybettiğim için benim de anlayabileceğim bir şey.

Göz teması kurmakta zorlanınca gözlerini kaçırarak devam ediyor: "Keşke yıllar önce terapi alsaydım. Bu kadar ... olmasını beklemiyordum." Gülüyor. "Tedavi edici."

Ayağa kalkarak eteğinin arkasındaki tozu fırçalıyor. "Muhtemelen gitmek için sabırsızlandığınızı biliyorum. Seni daha fazla tutmayacağım. Sadece yardım aldığımı bilmeni istedim." Beton korkuluklara tutunarak, cesaretini bir kez daha toplar gibi oldu. "Cullen'ı her şeyden çok seviyorum. Onu asla tehlikeye atmam."

"Oğlumuzu koruduğun için sana minnettarım." "Evet, her zaman."

Mahkemede birçok kez Cullen'ın öncelikli olduğunu söyledi. İlk kez ona inanıyorum. Boynumun arkasını ovuşturuyorum, hakkını vermek istiyorum ama ne söylemem gerektiğinden emin değilim. Bize yaşattıklarını unutamam ama bana anlatarak büyük bir inanç sıçraması yapıyor. "Bence yardım almak büyük cesaret ister. Kendin için daha iyi olmayı istemen Cullen için de daha iyi olacaktır." Gülümsüyorum ve son zamanlarda yabancı olduğum bu gülümseme onun yanında gerçekmiş gibi geliyor. "Özrün için de minnettarım. Bunun anlamı çok büyük."

Daha sağlıklı. Daha mutlu. Onda farklı olan şey bu.

O platforma çıkarken ben de kaldırıma doğru bir adım atıyorum.

Bu iş çok iyi gittiği için şansımı zorluyorum. "Cullen'ın soyadını düşünüyordum."

Gülümsemesi kaybolurken kaşları çatılıyor. "Ne olmuş ona?"

"Onun adını Warren olarak değiştirmek istiyorum. Ryatt'ın miras ve yarışla ilgili olduğunu sanıyordum. Mirasın babası olarak benimle bağlantılı olmasını tercih ederim. Bu şekilde hatırlanmak istiyorum."

Kızmasını ve beni reddetmesini bekliyordum, bu yüzden neden tekrar gülümsediği hakkında hiçbir fikrim yok. "Onunla bu konuyu konuştun mu?"

"Hayır, önce seninle konuşmak istedim."

Kalçasını korkuluklara dayayarak, "Bunu takdir ediyorum ama o zaten bir Warren." diyor.

"Cullen'la birlikte listelediği isim olarak."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Sen harika bir babasın. Bunu asla senden almayacağım ama onunla daha çok fiziksel aktivitelere katılıyorsun. Resimlerini nasıl imzaladığını görmelisin. Onunla tartışacağını sanmıyorum." Kapıya yöneliyor ama açmıyor. "Cullen Bryne Ryatt Warren?" diye soruyor, son iki soyadını değiştirerek.

Yeni bir sayfa açıyormuşuz gibi hissederek, "Ben Cullen Bryne Warren'ı düşünüyordum, eğer sorun olmazsa?" diye cevap verdim.

Kapıyı açtığında gülümsemesi büyüyor. Başını eğerek gözlerini siler. "Benim için sorun yok."

"Teşekkür ederim, Terpidy."

İçeride kaybolmadan önce başıyla beni selamlıyor. Kapı kapanmadan hemen önce Cullen'a seslendiğini duyuyorum, "Buraya gel ve bana sarıl. Seni çok özledim."

Yeni bir sayfa ve ikinci şanslar.

Sokağın köşesine varır varmaz telefonumu tekrar çıkarıyorum ve Marina'nın gönderdiği mesajı okuyorum:

Çıldırılmışım.

Siktir et. Fazla düşünmeyi bıraktım ve ona mesaj attım: *Şimdi değil misin?*

Onunla herhangi bir şekilde konuşma şansım olsa bütün gün burada dikilirim.

Bir mesaj daha geldi:

Ben de incindim.

Ben:

Berbat ettim. Özür dilerim.

On beş. Otuz. Kırk. Ondan haber almadan geçen her saniye işkence gibi.
Marina:

Bir daha sıçıp batırma.

Ben:

Yapmaya
cağım.

Onu görmek için ne kadar çaresiz olsam da, bunu kendimle ilgili hale getiremem. Ayrılık bencilce yapıldı. Makyaj, şans verilirse yanlışları düzeltmekle ilgili olmalı.

On dakika geçti ve hiçbir şey duymadım. Ona tekrar mesaj atayım mı? Yoksa şimdilik öylece bırakayım mı? Kırıldığı kapıyı çekip açayım mı yoksa zaman mı bekleyeyim? *Hay sikeyim.*

Görünüşe göre, sabır bir erdem.

Ama ben hiçbir zaman erdemli bir tip olmadım.

Telefonu arka cebime koyup eve doğru yola koyuluyorum ve günün genel olarak iyi geçtiğini düşünüyorum.

"Nakit mi?"

Binama doğru caddeyi geçiyorum ve Harbor'ı işini kuran milyon dolarlık özel arabalarından birinin yanında dururken görüyorum. Bir gün bana da bir tane verecek. O zamana kadar onunkine hayranlıkla bakacağım. Çevresinde yürüyorum ve ızgaraya iyice bakmak için çömeliyorum. "Güzelmış."

"Teşekkürler."

Ama Harbor ev ziyaretlerini eğlence olsun diye yapmaz, bu yüzden kaldırıma geri çekilip "Seni buraya getiren nedir?" diye sordum.

Arabanın içine dalarak koltuktan bir şey aldı. "Sana bunu vermek istedim."

Alıyorum, ön yüzünde hangi etkinliğin yazdığını görmek için çeviriyorum.

"Bilet mi?"

"Yarın yeni bir oyunun açılışı var. Ben bir bağışçıyım, bu yüzden ekstralar alıyorum."

"Bana ıkma mı teklif ediyorsun?" Poker suratımı tutamıyorum ve gülmeye başlıyorum. O da kıkırdıyor. "Lark benimle geliyor, ama bize üçüncü bir kişi verildi.

Ne yazık ki, sadece ayakta durmak için."

"Bir oyunu izlemenin en iyi yolu." Marina'nın sözleri dn gibi aklımda.

"Seni Broadway hayranı sanmamıştım."

Bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim. Onun anılarında kaybolmak çok kolay. "Bu benim için yeni bir tutku oldu."

Bana bakarken, nedenini bildiğine dair bir his var içimde. Hiçbir şey söylemiyor ki bu bir ilk. ndeyken kazanacağım. "Bilet için teşekkürler."

"Seni orada görecek miyiz?"

"Orada olacağım."

"Harika. İyi geceler ve biraz dinlen. Pazar günü yola ıkıyoruz."

Bileti alıp elime birkaç kez vurduktan sonra dokuz kat merdiveni hızla çıkarak daireme ulaşıyorum. Nefes nefese kapıyı omuzlayıp açıyorum ve buzdolabımın yan tarafındaki galeri vitrinine koşuyorum. En altta görüyorum. Ne aradığınızı bilmiyorsanız pek okunaklı değil.

Nasıl bilemedim? Cullen hiç Ryatt'ı kendi adı olarak imzaladı mı? Yoksa hep Warren mı yazdı? Yarış arabası sürme mirası ya da televizyon kişiliğ i istemiyor. O bir baba istiyor.

O benim en gurur duyduğum başarım ve Cullen'ın Babası olarak anıldığım bir şampiyonluk için on dünya şampiyonluğ unu seve seve takas ederim.

İyi günler.

Yarın daha da iyi olacak. Westcott Kardeşler'den sadece zeytin dalı değil, beklediğim ikinci şansı da aldım. Marina'dan bahsediyoruz, bu yüzden tartışmasız gelmeyeceğini biliyorum.

Sorun değil. Onun için savaşacağ ım.

Nakit

Dudaklarını öpüp cenneti tadana kadar kendi yarattığım cehennemde LANETLENDİM.

Hiçbir şey değişmedi.

Onsuz cehennemdeyim. Önümdeki sahnede benim cennetim aynı duyguları geri getirirken, onunki üç perdelik bir yelpazede ilerliyor. Yumuşak bir şekilde şarkı söylediğinde var olduğunu bilmediğim yeni bir yönünü görüyorum. Yeteneği sahneden çok daha öteye uzanıyor ve ben sadece güzel yüzeyi çizdim.

"Cash Ryatt siz misiniz?" diye soruyor bir hayran, beni Marina ile daldığım hayal aleminden çekip çıkararak. "Performans sırasında sormak istemedim."

Kırkklı yaşlarının ortalarında bir adam ve arkasında duran karısı, imzalaması için bir oyun kitapçığı uzatıyor. "Oyun hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Diyor ki, "Gerçekten çok iyi. *Bloomington News* için incelemeye geldik. Indiana'daki evime döndüm. Beğendin mi?"

"Harika." Birdenbire ortaya çıkan kalemi alıyorum ve oyun ilanını çeviriyorum. Oyuncuların isimlerinin görüldüğü ön kısmı imzalamak doğru gelmiyor. Yerel bir şarküterinin reklamını imzalayıp geri veriyorum. "Kendinize iyi bakın."

Kitleler çıkmadan önce ayakta alkışlanırken sıvışmaya çalışıyorum. Plan falan yok. Onu kuliste rahatsız etmeyeceğim, ama onu görmek istiyorum, bu yüzden diğer hayranlarla birlikte ara sokakta ne kadar sürerse bekleyeceğim.

Oyunculardan birkaçı dışarı çıktıklarında heyecan yarattı ve erkek başrol hızlı bir kaçış yaptığında kalabalık azaldı.

İki saat beklediğimden daha uzun bir süre ama hava güzel ve kalabalık neşeli bir ruh halinde. Aralarına karışmadım ama sadece birkaç kişi ve bir paparazzi tarafından tanınmayı başardım.

Uğraşacak daha çok fotoğraf var. Takdir eder mi bilmiyorum ama elimdeki tek şey bu. Bu tek kare.

Ben de kalıp onu tekrar görmek için sıramı bekledim.

Kapı açılıyor ve yıldızlar hizalanıyor, bu pis sokakta ruhuma ve evrenime ışık saçıyor. Saçları omuzlarına dökülüyor, birkaç ay öncesine göre daha açık renk ve ağır sahne makyajı yerini doğal güzelliğine bırakmış. Ama gözlerindeki berraklık ve içindeki mutluluk, bensiz daha iyi olup olmadığını sorgulamama neden oluyor.

Ara sokağa doğru ilerliyor, kalabalığın arasından geçip benim durduğum yerin diğer ucundaki açıklığa doğru ilerlerken oyun biletlerini imzalıyor. Yön değiştirerek, kendisine uzatılan her şeyi imzalarken gözlerini aşağıda tutuyor. "Bu gece burada olduğunuz için teşekkür ederim."

Yaklaştığında, doğal olanı yapıyorum. Ona oyun kitabımı da uzatıyorum. "Oldüğunuz için teşekkür ederim-" Rüyalarım sık sık giren o parlak mavi gözler bana kilitlendiğinde kelimeler boğazında düğümleniyor. Eli durdu. Yavaşça nefes veriyor. Uzun bir göz kırpma. "Nakit." Uzun zamandır bunu tekrar söylemesini istiyordum. Bir kez daha duyarsam son olmayacağını biliyordum, ama bu sefer soru içermeyen bir son gibi geliyor.

İmzalamayı bitiriyor ve hayranlarına gülümsemek için yüz ifadesini ve yaşadığı şoku düzeltmeden önce bana geri veriyor. "Teşekkür ederim" diyor, el sallıyor ve sonra ters yöne doğru koşuyor.

Beş adım gerideyim ve "Marina?" diye sesleniyorum.

Kalabalığın hemen ötesinde, farları yanan bir arabaya ulaşıyor ama desteğe ihtiyacı varmış gibi elini kaputun üzerine koyarak duruyor.

Ona yetiştiğimde, birkaç adım geride duruyorum. "Konuşabilir miyiz?"

Arkasını dönüyor, mavileri sulanmış ve herkese gösterdiği gülümseme bana göstermiyor. "Bu civarda mı?"

"Yakınında bile değil ama yine de bir uğrayayım dedim."

"Neden?" Öfkesine yenik düşerek, üzerinde çarpıcı duran yeşil elbisesinin üzerinde kollarını kavuşturuyor. "Senin başka bir yerde olman gerekmiyor muydu?"

dünya şu anda? Önümüzdeki hafta sonu bir yarış yok mu?" "Evet. Pazar günü gidiyorum."

Bir göz devirmeyle ödüllendirildim ve o da ayakkabılarına baktı. Başka tarafa bakmasından nefret ediyorum ama onu çevreleyen duvarlara sahip olmaya hakkı var.

Bana bir kemik fırlatarak uzun kirpiklerinin altından bana bakıyor ve "Ne düşündün?" diye soruyor.

"Şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem şey."

Yüz ifadesi aydınlanıyor, hatta dudaklarını küçük bir gülümseme şekillendiriyor. "Oyunu sevdin mi?"

"O da var."

Göğsünde sessiz bir alay belirliyor ama sırtmaya devam ediyor. Omzunun üzerinden bakarak, "Gitmeliyim. Görmek güzeldi..." Bir fikir değişikliği sözlerini değiştirir. "Gösteriye geldiğiniz için teşekkür ederim."

Ona bakıyorum, beni bir daha görmek istemiyorsa bu mesajlaşmanın ne hakkında olduğunu merak ediyorum. Arabanın kapısını açtığı anda hayal kırıklığı başlıyor. Hâlâ arabanın farlarının önünde dururken kollarımı iki yana açıyorum. "Yani bu kadar mı bebeğim?"

Bir ayağı arabadayken durdu ve kapının üzerinden bana baktı. "Bu savaşı ben başlatmadım, o yüzden bitirmek bana düşmez."

"Ama içinde sen varsın." Yaklaşıyorum. "Bu savaşın ortasındasın, o yüzden savaşmalısın."

Her iki ayağı da tekrar sokağa iniyor, ayağa kalktığı anda içinde yanan ateşle dudakları geriliyor. "Hiçbir şey yapmama gerek yok. Sadece telefonumu kırmadın. Kalbimi kırdın Cash. Bunu düzeltmek sana kalmış."

"Deniyorum."

"Daha sıkı dene." Kapıyı çarparak kapattı. "Özür dilemenin yeterli olduğunu sanıyorsun. Yeterli değil. Sırf hayatıma geri dönmeye hazır olduğun için seni affedemem. Korkuların yüzünden suçu benim üzerime attın..." Ellerini kalçalarına koyarak, "Hiçbir fikrim yok. O gün ne olduğunu bilmiyorum."

Asla kazanamayacağımı biliyordum, bu yüzden kendimi kurtarmam gerektiğini fark ederek kayıplarımı azalttım."

"Kendini neyden kurtaracaksın? Benden mi?"

Gözlerimin içine bakıyor, gözlerini kırpmıyor. "Evet."

"O gün kazanamayacaktın. Kimse kazanamayacaktı. Ben bile. Kariyerimi kaybetmekten korktuğum için seni kaybettim."

Tekrar tutamağa uzanıyor, sanki bunu son kez yapıyormuşuz gibi bakıyor. "Görünüşe göre doğru seçimi yapmışsın. Bensiz her zamankinden daha iyi gidiyorsun."

Tam kapıyı tekrar açarken, hızla yaklaşıyorum. "Bensiz ne kadar mutlu görüldüğünü görmenin acısından kendimi korumak için ben de aynısını söyleyebilirdim ama seninle kavga etmek istemiyorum." Aramızda fiziksel bir bariyer olan kapının üstünü tutuyorum ve kalbim beni terk ettiğinden beri ilk kez atmaya başlıyor. "Seni mutlulukta, üzüntüde, başarıda ve başarısızlıkta sevmek istiyorum. Seni iyi ve kötü her şeyde sevmek istiyorum, çünkü hiçbir zafer senin yanında uyanma hissinin yerini tutamaz."

Kalbimin atışlarının üzerimize çöken tuğla duvarlarda yankılandığına yemin edebilirim. Beni geçip paparazzi kameralarının flaşlarına bakıyor. Yenilgi gibi görünen bir iç çekişle omuzları düşüyor ve araca biniyor. Bana bakarak, "Bu iş daha bitmedi." diyor.

"Çok uzak bir ihtimal değil."

Şüphe gözlerinden o kadar net okunuyor ki görmek bana acı veriyor. Ve sonra dedi ki, "Bırakmamı ister misin?"

"Evet." Arabanın diğer tarafına geçip biniyorum, kalabalığı ve paparazzileri dışarıda bırakıyorum. Tiyatro görevlileri insanları ara sokağın kenarlarına doğru iterken araba yavaşça ilerliyor.

"Ondan seni dairene bırakmasını istedim" demeden önce birkaç blok geçti.

"Teşekkürler." Onunla arabanın sınırları içinde olmak ile gece havasında kendimi savunmak farklı hissettiriyor. Sesimi alçalttım ve dedim ki, "Ben daha iyi sürmüyorum."

Çünkü sen hayatımdan çıktın Marina. Sen olduğun için daha yükseklerle çıkıyorum. Artık gerçek aşkın nasıl bir his olduğunu biliyorum."

"Beni gördüğün için bildiğimi sanıyordum Cash. Gerçek beni ve kim olmak istediğimi gördün. Beni olduğum gibi gördün. Beacon'lı Westcott'ların kızı değilim. Kardeşlerimin küçük kız kardeşi değil. Broadway'de başarısız olan kız değil. Sen beni görene ve olduğum gibi sevene kadar ben hiçbir şey değildim." Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve çenesinden aşağı yuvarlanmadan önce onu yakalamak ne kadar cazip gelse de yapmıyorum. Şu anda ilişkimizdeki yerim bu değil. Ama bunu engelleyebilecekken onun ağladığını görmek beni öldürüyor. "Ve sonra sen onu benden kopardın. Sevgini aldın ve onu silah olarak kullandın. Bana gitmekten başka seçenek bırakmadın."

Kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim, ne hastanede ne de hayatımın çalkantılı Terpidy döneminde. Şebekedeki yerimi kaybettiğimde ya da babamın beni hiç sevmediğini anladığımda bile. Hissettiğim acı, ona yaşattığım acı yüzünden daha da kötü. "Özür dilerim-"

Yutkunuyor ve ön camdan ileriye bakıyor. "Öyle olduğunu biliyorum." Gözleri arka koltuğun karanlığında beni buluyor ve şöyle diyor: "Güvenim kırılmıştı ama bundan kurtuldum ve kendi hayatımı yarattım. Kendi şartlarımla. Sana teşekkür etmeliyim Cash. Gözlerimi açan sendin. Ben sadece bir aktris değilim. Ben bir işim, bir varlığım, Westcott Racing'in sahibiyim. Masada boş bıraktığım koltuğu hayallerimin peşinden gitmek adına doldurdum. Sesimi kullanıyorum ve sadece fikirlerimi söylemekle kalmıyorum, aynı zamanda oy ve veto gücüne de sahibim."

Daha önce kırıldığımı sanıyordum. Şimdi paramparça oldum.

Ne yaptım ben?

"Her şeyi yanlış anladın, bebeğim." Dirseğimi kapıya dayadım ve yüzümün yan tarafını ovdum. "Bunların hiçbir önemi yok." Araba kaldırıma yanaşırken deri koltuk bölmesine uzanarak elimi onun eliyle kapatıyorum. Pencereden dışarı bakıyorum, sonumuzun geldiğini biliyorum. Kaybedecek bir şeyim kalmadığı için şöyle diyorum. "Unutma, seni her şeyden çok sevdim."

Kapıyı açıyorum ama kolumu çekerek durduruyor. Geri döndüğümde, "Nasıl bir histi?" diye sordu.

Bakışlarını tutarak yüzünü inceliyorum, onu daha da güzelleştiren hasarı, hayatın onun asla takdir edemeyeceği ve benim asla unutamayacağım kusurlar yaratma şeklini ezberliyorum. "Sana sahip olduğumda, her şeye sahiptim."

Parmakları ceketimden düşüyor, eli koltuğa gidiyor. Saniyelerce bekliyorum ama hiçbir şey değişmeyecek. Dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Ona söylemek istediğim, söylenmesi gereken o kadar çok şey vardı ki. Özürler ve pişmanlıklar.

Araba trafiğe girer. "Lanet olsun."

Ne yapacağımı bilemeden ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

Yukarı mı çıkayım?

Hayır. *Siktir et.*

Koşmaya başladım, hangi aziz ona yetişmeme yardım edecekse ona dua ediyordum. Doğru bir şey yaptım çünkü arabası bir blok ileride kırmızı ışığa çarptı. Kendimi daha çok zorluyorum, uzun mesafe koşularına geri dönmeye gerçekten ihtiyacım var. Dayanıklılığım berbat.

Arabaya ulaşıyorum, ellerim sertçe cama iniyor. İçeriden bir çılgılık duyuyorum ama sonra ışık tekrar yeşile döndüğünde araba hareket ediyor.

Ciddi misin lan sen?

Bu gece trafik daha yoğun olduğu için Tanrı'ya şükürler olsun. Arabaya paralel olarak kaldırımda koşarken camlar açıldı. Öne doğru oturan Marina, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Söylemem gereken her şeyi söylemedim," diye homurdanarak kollarımı sallıyorum.

Araba bir kırmızı ışığa daha çarptı. Tanrıya şükür. Ellerimi dizlerime koydum, nefes nefese kaldım.

"Söyleyecek başka ne var?" diye soruyor.

"Özür dilerim. Güveninize ihanet ettiğim için özür dilerim. Kariyerimi kaybetme korkumu senin omuzlarına yüklediğim için özür dilerim. Ama en önemlisi, ben

O kapıdan çıkıp gitmene izin verdiğim için üzgünüm. Hayatımın her gününde yaşadığım en büyük pişmanlık bu. Senin için savaşmalıyıldım."

Araba ilerliyor. *"Lanet olsun."*

Yetişemeyeceğim kadar uzaklaşana kadar gözleri benden hiç ayrılmıyor. Nerede kaldığı ya da döndüğüne göre şehirde bir dairesi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. On blok daha koşabilirim ve o arabayı bir daha asla göremem.

Benden uzaklaşması için şehirdeki tüm yeşil ışıklar ona yakıldı. Geri dönmeliyim, ama yapamam.

İkinci bir rüzgar diyebilirsiniz ama yeniden koşturaya başlama ihtiyacı hissediyorum. *Koşuyorum, onu kaybettiğimi biliyorum ama daha önce aptalca yaptığım gibi bizden vazgeçemiyorum.*

Koşuyorum, arabaları geçiyorum ve onun olması umuduyla her siyah sedanı arıyorum. Koşuyorum, sol tarafım yanıyor, enkazdan kurtulan birkaç sinir ucu ağrıyor.

Devam etmenin bir anlamı kalmayana kadar koşuyorum ama yine de koşuyorum.

İşlek bir caddeye yaklaşırken ayaklarım yavaşlıyor. Önümden bir kamyon geçiyor ve ona yetişmiş olsaydım, bu gecenin farklı bir şekilde sonuçlanıp sonuçlanmayacağını hayal ediyorum. Ben nefesimi tutarken arabalar akıyor. Bunu yapmak zorundayım çünkü onu tekrar kaybetmeyi reddediyorum. Sadece arabalar kaldığında, orada durup diğer tarafa bakıyorum.

Geçen trafiğin esintisine kapılmış bir meleğin yüzü bana bakıyor. Koşmayı bırakıyorum.

"Marina?"

Arabalar geçidi kapatmayı bırakıyor, ben de köşeye doğru ilerleyip aradan geçerek ona ulaşmak için acele ediyorum. Aldığı derin nefesle göğsü yükseliyor. Sonunda ona ulaştım ve neredeyse onu kollarıma çekiyordum. Neredeyse, ama yapmadım. "Neden buradasın?" diye sordum.

"Buralardaydım."

Gölüyorum ve sonra artıyor. Yorgunluğum başıma vuruyor ve kıkırdatarak patlıyorum. "Gerçekten."

"Neden hala kaçıyorsun Cash?"

Bir adım daha yaklaşarak, "Çünkü sana o kadar aşığım ki doğru düzgün düşünemiyorum. İkinci bir şans için yalvarıyorum. Sen sadece benim ruhum değilsin, Marina. Sen benim öpücüğünü tatmadan önce var olmayan parçamsın. Sen ciğerlerimi besleyen, onsuz yaşayamayacağım nefesimsin. Sen kariyerimden ya da herhangi bir yarıştan daha önemlisin."

Yere bakıyor ve derin bir nefes daha alıyor. "Sen kaza geçirdiğinde çok endişelendim. Sensiz yaşamak zorunda kalacağımı düşündüm ve buna dayanabileceğimi sanmıyordum." Tekrar yukarı baktığında, "Senden uzaklaşmayı seçmek şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Ama kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğrendim." Az önce gözlerindeki şüphe kaybolmuş, iki adım ileri atarak aradaki mesafeyi kapatıyor. "Peki söyle bana, ikinci bir şansın olsaydı neyi farklı yapardın?"

"Seni her gün son günümmüş gibi seveceğim, tüm ruhumla."

Başını göğsüme yaslayıp kollarını bana doluyor. İşte cennet böyle bir şey. Ben de kendi kollarımı ona doluyorum, onu bir daha asla bırakmayacağımdan eminim. Bana sanki onun için aya asılmışım gibi bakmasına asla doyamayacağım. "Sana hayatım pahasına güveniyorum bebeğim, ama kalbimi korumana da ihtiyacım var."

"Öpeceğim." Başını öperim. "Söz veriyorum."

Kucaklaşmamızı kestiğinde, "Evine kaç blok ötede?" diye soruyor.

"Bir araba çağırmam gerekebilir."

Gülmeye başlar. "Yürümek istiyorum, yoksa çok mu yorgunsun?"

Yüzünü kavrayıp eğildim ve onu öptüm. Dudaklarını, yanağını, alnını ve çenesinin ucunu öpüyorum. "Senin için asla çok yorgun değilim."

Bana bakarken elleri ellerimi tutuyor. "Bana iyi olduğunu söyle."

Benim için duyduğu endişe, hayatımın en kötü gününde oğlumu koruyarak gösterdiği nezaket asla unutulmayacak. "Biraz hasar var ama iyileşiyorum. Eninde sonunda eskisi kadar iyi olacağım."

Beni öpüyor, baskısı sert, temasa ihtiyacı olduğu için elleri beni kendisine doğru tutuyor ve sonra "Cevap vermem bu kadar uzun sürdüğu için özür dilerim" diyor.

Ondan bir daha haber alıp alamayacağımı merak ettiğim binlerce anı sıralayabilirim. Bu önemsiz olurdu ve şu anda gittiğimiz yön yerine bizi geriye götürürdü. "Ayrı geöen zaman önemli değil. Sadece birlikte geöirdiğimiz zamanı değerlendirmemiz önemli."

Beni öpmek için kalkıyor, sonra bana biraz daha sarılıyor. Eğer istediği buysa, bütün gece burada, bu sokak köşesinde ona sıkıca sarılarak durabilirim. Ama sonra elimi tutuyor ve yürümeye başlıyoruz. "Sensiz daha mutlu değerdim," diyor.

"Hayır mı?"

Bana çarptı ve güldü. "Hayır. Ben sadece iyi bir oyuncuyum."

"En iyisi. şimdi bana sorumluluk almaktan bahset. Bu yatak odasına kadar uzanıyor mu?"

"Sanırım öğrenmek üzeresin."

Üç kez yaptım.

Hayat oldukça m kemmek.

Marina

"ACIYOR MU?"

Yanık bölge hatırladığımdan daha büyük, deri kabarık ve hala kızgın, ancak iyileşme yüzeyi kaplıyor. Cash'in yaşıyor olabileceği herhangi bir acıya katkıda bulunmak istemediğim için sadece kenarından iz bırakmaya dikkat ediyorum.

Kolunu omuzlarıma doluyor ve başımın yan tarafını öperek bana hiç zaman geçmemiş gibi hissettiriyor. Olabildiğince yakın olmak isteyerek ona sokuluyorum. "Artık tekrar burada olduğuna göre olmaz." diyor.

Başımı göğsünden kaldırıyorum ve dirseğimin üzerine kalkıyorum. "Senin tarafın mı?" Gözlerimin içine bakarak, "Kalbim" diye cevap verirken gözlerini kırpmıyor.

Ruhum. Sen hayatımdayken her şeyim daha güzel."

Kalbim gittiğimden beri hiç olmadığı kadar büyük. Yine de garip. Sanki biz ayrıken bir kalbim yokmuş gibi. Nefes aldığımı ama yaşamadığımı fark ettiren bir uykuya dalmıştım. *Gerçekten yaşamıyordum.* Otomatik pilota geçtim, kendimi işe ve işime verdim, aklımı onu düşündürmeyen her şeyle meşgul ettim, ki bu da pek fazla değildi. Sırıtarak, "Beni kandırıyor musunuz yoksa etkilemeye mi çalışıyorsunuz Bay Ryatt?" diye sordum.

"Warren." Beni öpmek için dirseklerinin üzerinde yükseliyor ve dudaklarıma doğru fısıldıyor, "Seninle her zaman Warren, bebeğim."

Bebeğim. Kalbim bu adam ve onun bana taktığı lakap için göğsümde daha sert atıyor. Benimle tekrar birlikte olabilmek için Manhattan'ı boydan boya koşmasını beklemiyordum ama koşacağını biliyordum. Yarısını koştu. Bana ulaşmak için elinden geleni yapardı. Ben sadece buluşmamıza giden yolu kısalttım.

Ben her zaman onun oldum, tıpkı onun *benim* için olduğu gibi; *kalbim, ruhum, her şeyim.*

Onsuz hiçbir şey var olamaz.

Eğilip omzunu öpüyorum ve sonra biraz daha yukarıya, boynunun kıvrımlarına doğru ilerliyorum. Utanmadan bacağına sürtünürken, birbirimizi yeniden keşfetmeye başladığımızda bizi yatağa düşüren sıcak ve ağır ön sevişmenin azaldığını görüyorum. Burada bir öpücük, orada nazik bir dokunuş ve konuşmamızla bitiyor. Yavaşlamayı umursamıyorum çünkü fısıldayarak beni ne kadar özlediğini söylemesi asla kaçırmayacağım bir fırsat.

"Ben asla," diye başlıyorum, neredeyse tıkanıyorum. Boğazımı temizliyorum. "Seni sevmekten bir an bile vazgeçmedim. Sadece Sadece kendi dönüş yolumu bulmak zorundaydım." Tüm umutlarımın ve hayallerimin o bekleme dakikalarına nasıl sığdığını hatırlayınca yüzümü bir gülümseme kaplıyor. "Görünüşe göre, 42nd adresinin köşesinde durmak sağlam bir plan gibi görünüyordu. Benim için o kadar uzağa gelmeyeceğinden endişelenerek orada durdum."

Parmak uçlarını şakağında gezdirerek, yeni gelişen her çili ezberlercesine beni inceliyor. "Sana ulaşmak için ne kadar uzağa gitmem gerekiyorsa o kadar uzağa gideceğim." Sadece benim tatmin edebileceğim bir açlıkla gözlerimin içine bakarken yanağımı avuçluyor. *Sarhoş edici*. "Her zaman senin için geleceğimden asla şüphe etme. Her zaman." Eli başımın arkasına kayıyor ve beni yaklaştırmaya teşvik ediyor. Yarasının alevlenmesini asla istemeyerek, ama daha da çok, ona ulaşmak için herhangi bir mesafeyi kat edeceğimden şüphe etmesini isteyerek aşağı iniyorum.

Dudaklarına tekrar uzanıyorum, sahip olduğumu düşündüğüm sabrı bastırmaya başlayan bir dürtü. Öpüşmeden önce, "Ben mükemmel bir adam değilim ama ihtiyacın olan her şey olmak istiyorum. Seni mutlu etmek istiyorum Marina."

Duygularım beni ele geçirdi. Onunla yeniden bir araya gelmek hayal ettiğimden çok daha güzel ve çok daha yorucu. İncinmiş duygularımı bir kenara bırakıp neden çekip gittiğimi anladığım günden beri bunun hayalini kuruyordum; ikimiz için de en kötü günlerden biriydi. Kazadan bu yana içinde tuttuğu kargaşa, olmaması gereken şekillerde ortaya çıktı. Bana en iyi yanını göstermek için çaba sarf ederken, en kötü yanını ona karşı kullanmayı reddediyorum.

Hepimiz kusurlu insanlarız.

Büyük bir başarısızlıktan sonra, hak ettiğimden daha azını kabul etmişim - kişisel ve profesyonel olarak. Eleştirmenlere inandım. Eski sevgilime ve benim iyiliğimi düşünmeyen bir menajere inandım. Kendim dışında herkese inandım. Bu yüzden korkunun sizi ele geçirmesini anlıyorum. Cash'in neden karakterinin dışında davrandığını ve çok iyi tanıdığım adama bu kadar benzemediğini anlıyorum. "Benim mutluluğumdan sen sorumlu değilsin," diye cevap verdim. "Sen kendininkinden sorumlusun."

"Ne dediğini anlıyorum." Altımda hafifçe kayarken iniltisi hafif ama fark ediliyor. Yana doğru yeniden ayarlıyorum, çok dikkatliyim. "Elimden geldiğince sana destek olacağım. Bunu yapacağım. Senin için her şeyi yaparım."

Kariyerlerimizde tırmanmamız gereken dağlar, fiziksel ve duygusal iyileşme sürecimiz var ama yeniden onun kollarında olmak hiçbir şeyin birlikte yaşamamızdan daha önemli olmadığı anlamına geliyor. Bizler yeniden bir araya gelmeyi çok daha tatlı kılacak şekilde değişmiş iki insanız. "Benim için ortaya çıktın. Bu kadarı yeter."

"Biri senin için en azından bunu yapmalı."

Omuz silkerek, o kadar hafif gülüyorum ki neredeyse duymuyorum bile.

"Beni mutlu etmek için fazla bir şeye ihtiyacım yok. Sen ve belki bir Tootsie

Pop ya da biraz çikolata." Gözleri benimkilerde sabit kalırken sırtışı

genişliyor, yanaklarını oyuyor. "Sana dünyayı vereceğim, Marina

Westcott. Sana bir tane alacağım

Sırf gülümsemeni görmek için bütün şekerçi

dükkânını dolaşabilirim." "Bunu kendim

için istemiyorum." *Çok mu ince?*

Çapkın bir sırtış hakim oluyor ve elleri kalçalarımın üzerine beni üstüne çekiyor. Kalçalarımı uzunluğunun üzerinde ileri geri hareket ettirdiğinde çoktan sertleşmişti. "Seni çok şımartacağım aşkım."

Bu alay beni daha iyi bir hale getiriyor ve sonunda onu öpüyorum, tekrar birlikte olmanın baş döndürücülüğünde kendimi kısa bir süreliğine kaybediyorum. "Şımartılmayı sevmem iyi bir şey." Aşağı doğru kayarak ereksiyonunu tutuyorum ve ekliyorum, "Ama önce ben gitmek istiyorum." Onu varlığımın her zerresiyle şımartıyorum, sevişiyorum ve önce ağızla sonra vücudumla çok sert boşalmasını sağlıyorum. I

Onun her santimini alıp ertesi günün ilk saatlerine kadar gecenin tadını çıkaracağım.

Sabah, sadece birkaç saatlik uykudan sonra çok hızlı geliyor, perdelerdeki bir çatlaktan dünyayı ateşe vermeye çalışıyormuş gibi parlıyor. Bu hissi bilirim. İstedğim kadar uyuyamamış olsam da onun kollarındayım, önemli olan da bu.

Kolunun ağırlığının altından sıyrılıp duşa girdiğimde Cash hâlâ uyuyor. Su ılık, tıpkı yataktaki adamın rahatlığı gibi. Onun gibi kokan vücut yıkayıcısını dokunduğu yerlerin üzerinde gezdiriyorum, uyandırdığı lezzetli acının farkında olarak.

"Günaydın," diyor kapıyı açarken. "Size katılabilir miyim?"

Şimdiden hayatıma girdiği gibi giriyor, tüm niyetiyle ve en başından itibaren dünyama giriyor. Gizliden gizliye, varlığıyla bir odayı tüketmesini ve beni sevgisiyle tüketmesini seviyorum. "Geleceğini umuyordum ama seni uyandırmak istemedim," diye cevap veriyorum, onu takdir etmek için tatlı bir zaman ayırıyorum. Sol tarafını kaplayan yarasına rağmen adam bir şaheser. "Su çok mu sıcak?"

"Tam kıvamında." Duşun altına girip saçlarını ıslatırken sırtarak ağzını iki yana açıyor. Gözlerini kapatıyor ama su yarasının üzerinden geçerken yüzünde hafif bir çekingenlik fark ediyorum.

Onu iyileştirmek için kendimi bu kadar güçsüz hissetmekten nefret ediyorum. Koluna dokunurken nazik davranıyorum, "Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorarken fısıldıyorum.

Gözlerini tekrar açarak yanlarımı okşuyor ve ellerini kaburgalarımın kalçalarımın doğru gezdirerek beni suyun altında daha da yakınlaştırıyor. "Sana yardım etmeyi umuyordum. Benim istediğim de bu."

Belki de kazanın hatırlatılmasına ihtiyacı yoktur. Onun yerine, ihtiyacı olan rahatlama ben olmalıyım. Gözleri benimkilere dikilmişken, bir eli yine kalçamın üzerinden kayıyor ve iç uyluğumu okşamak için aşağı iniyor.

Onun için duyduğum endişeyi bastırarak soğuk fayansa yaslanıyorum, başımı yana eğiyorum, onunla yeniden evimde gibiyim ve daha fazla hissediyorum

Uzun zamandır hiç olmadığım kadar. "Madem konuyu açtın," diyorum sırtarak. Elini kendi elimle kapatarak kaygan parmaklarının kalçalarımın arasından dudaklarıma doğru daha derine kaymasını teşvik ediyorum. "Bu noktaya tam olarak ulaşamıyorum. Belki sen yapabilirsin. Evet." Onu bırakıp avuçlarımı taşa bastırırken göz kapaklarım titreyerek kapanıyor. "İşte burası. Tam olarak dikkatine ihtiyacım olan yer." Parmakları kıvrımlarımın arasından kayıyor ve keşfettiği ihtiyacın etrafında dönüyor - *alay ediyor, alay ediyor*, tüm vücudum bu adam için nabız gibi atıyor, dokunabildiği her yerime dokunmasını istiyor.

Dudakları irademin uçurumundan öpüp çene çizgimi kaplarken ortası bir bağlantı arıyor ve beni duvara sabitliyor. Kollarımı boynuna doluyorum, tutunuyorum ama daha fazlası için zorluyorum. O muhteşem dili ve dudakları, ağızından küfürler çıktıktan sonra ağızımı öptüğü gibi öpüyor beni. İniltilerim nefes alamadan tükeniyor, tam göğsümden çıkıp fazla gelmeye başlamışken.

Tam başım arkaya yaslanırken dizlerinin üzerine çöküyor. Bacağımı omzuna sabitleyip beni ağızına aldığı anda alay sona eriyor. Parmaklarım saçlarına dolanıyor ve zihnimin dinginleşmesine ve bedenimin hissetmesine izin vererek coşkuya teslim oluyorum. Yaklaşıyorum. O kadar yaklaşıyorum ki kendimi yeniden onun içinde kaybetmek üzereyim, ama o duruyor ve varlığıma nüfuz eden tutkuyla ağızımı öpmek için ayağa kalkıyor. "Arkayı dön." Herhangi bir yanlış anlamaya yer bırakmayacak şekilde fısıldayarak emrediyor.

Düşüncelerim parmaklarıyla birlikte bedenimin izini sürerken, taşa rağmen her sinirim yanarken dönüyorum, sivrilen meme uçlarım soğuk duvara baskı yapıyor. Kalçalarımı tutarken ereksiyonu kıcımın çizgisiyle aynı hizaya geliyor. Nefes alışım hızlanıyor, zihnim bununla nereye varacağına dair teorilerle çılgına dönüyor. Onu durdurmayacağım. Her şeyimi alabilir, beni bütünüyle yutabilir ve ben yine de daha fazlası için yalvararak geri dönerim.

O benim için böyle bir şey - sevgi ve güven, almak ve vermek, onunla birlikte olmak ve her şeyi hissetmek. Yavaş bir başlangıç yapmadık ve bitiş de başladığımız yarış kadar dramatik olacak. Bu adama delicesine aşığım.

ve hayatın önümüze çıkardığı her şeyi mutlulukla karşılayacağız çünkü artık fırtınayı birlikte atlatabileceğimizi biliyorum.

Omzumu, boynumun arkasını ve başımın üstünü öpüyor, elini bacaklarımın arasına kaydırıp girişimi okşamadan önce bir süre orada kalıyor. "Kendini hazırla." Bu sadece bir fısıltı, ısınmış tenime karşı serin bir esinti, ama beni istemeden buraya ve şimdiye geri getiriyor.

Cash ile karanlığı, yıldızları, aramızdaki havai fişekleri, mutluluk dolu uçurumu ve onun içinde kaybolmayı tercih ediyorum.

Ve sonra emir gelir.

Ellerimi kaldırıyorum ve avuç içlerim düz olacak şekilde duvarı tutuyorum. Ereksiyonu alçaldığında ve ucu parmaklarının yerini aldığı anda, sinir uçlarından oluşan bir orman yangını haline geliyorum.

Yaşıy

or.

Alar

m.

Bekliyorum.

Sonra hiçbir şey . . .

Onu geçmek için yeterince kıpırdanıyorum ama kalçalarımı sabitliyor ve kulağıma fısıldıyor: "Sabır bir erdemdir."

"Biz hiçbir zaman bu özelliği geliştiren insanlar olmadık."

Bedenimi ve tüm varlığımı çevreleyen Cash, inşa ettiğim dünyadan çok daha büyük hissettiriyor. Kalbim çarpıyor, nefesim hızlanıyor. Eli göğsümü kaplıyor ve sonra daha yükseğe çıkarak göğsümün tepesinde dinleniyor. *Hissediyorum.* Kalp atışlarımı çalıyor, tıpkı geri kalan her şeyimi çaldığı gibi. Omzumu öperek, "Beni istiyor musun, tatlı kız?" diye sordu.

Onun sarhoşluğuyla kelimelerim hızla dökülüyor, "Seni çok istiyorum-Ah!" Çenem fayanslara çarpmadan önce kendimi yakalıyorum. İçime o kadar derin bastırıyor ki onu her yerimde hissediyorum. Aynı hızla geri çekiliyor ama teması asla kaybetmiyor.

Kendimi saldırıya hazırlıyorum, bunu memnuniyetle karşılıyorum, onu ve onu o kadar çok istiyorum ki lezzetli tamamlanmanın tadını şimdiden alabiliyorum. "Durma." Kelimelerin içinde bir yalvarış var.

Ellerimi kendi elleriyle kapatarak, hiç ara vermeden tekrar içeri itiyor. İtişler ve inlemeler, suyun altında birbirine çarpan bedenlerimizin çıkardığı sesler ve etrafımızı saran buhar beni sersemletiyor. Gözlerimi kapatarak, tutunduğum tüm gerginliği serbest bırakıyorum ve kendimi ona veriyorum.

Kolları beni sarmışken, hissediyorum .. . Hissediyorum . . . Alıyorum ve sonra ellerimi duvara bastırıp geri itiyorum, alıyorum ... alıyorum ... İhtiyacım olanı alıyorum ve bobin çözülüp içimde canlanana kadar ona sahip olduğumdan fazlasını veriyorum. "Tanrım, evet. Evet, evet. Evet."

Duygular aynı anda her yerde, beni orgazmımın ardından özgürce süzüleceğim yere sürüklüyor.

Beni geri getirerek elini köprücük kemiğimin ve boynumun üzerinden geçiriyor, parmakları ağzıma ulaşana kadar yukarı kaldırıyor. Dudaklarıma bastırarak bedenime girerken beni tutuyor ve kendisinin olduğumu iddia ediyor. Zaten öyleydim, ama ruhum onun kalbinin tekrarlanan bildirileriyle büyüyor. Son bir sert itiş beni ileri doğru gönderiyor, eli başımın fayansa çarpmasını engellerken göğsümden keskin bir nefes çıkıyor.

Pürüzlü nefesinin sıcaklığı omzumu kaplıyor ve alnı düşüyor. Bizi sonsuza dek birbirimize bağlayan nefes nefese duyguların arasında kayboluyoruz. Ne kadar ayrı kaldığımızın bir önemi yok. Birbirimizin kalpleri olmadan asla olamadık. Ruhlarımız. Bütün varlıklar. Birlikteyken hiçbir şey aşılmaz gelmiyor. Tüm evren bizimdir.

"Seni özledim," diyor, başını kaldırıp boynumun kenarını öpüyor. "Bunu değil." Kıkırdıyor, beni döndürüyor ve yanağımı okşuyor. "Kesinlikle bu, ama aynı zamanda ve daha çok seni. Seni o kadar çok özledim ki. Bunu biliyordum ama yeniden bütün hissetmek çok iyi bir hatırlatma oldu."

Enerjim azalmış olsa da uzanıp yanağını okşuyorum, tıpkı benim olduğu gibi. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum Cash."

Şakağı benimkini kavırıyor ve o yoğun duyguları içimize çekiyoruz. Ben gülümsüyorum ama en güzeli onun gözleri kapalı gülümsediğini görmek. Yanağından öpüyorum ve fısıldıyorum, "Bir noktayı kaçırdın."

Arkasına yaslanır. Yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor ve kaşlarını çatıyor. "Şimdi mi?"

"Sen yaptın." Bu adam için çiçek açmak isteyen gülümsememi dizginlemek için dudaklarımı büzüyorum. Başaramadım. Gözlerimi, kalbimi, hayatımı katıksız mutluluğa açtı. Bu tür bir sevinç zapt edilemez. "Sana göstermemi ister misin?"

Yine kıkırdıyor. Alçak ve gürültülü bir ses ve tam da içime hitap eden saf bir seksapel. "Sanırım buralarda yolumu biliyorum."

O ilgilenilmesi gereken noktayı bulduğunda geniş bir gülümsemeyle başımı arkaya yaslıyorum.

İyiliğine karşılık verdiğimde, duşu bitirip kurulandık. Havluyu göbeğinin etrafına sararak bir merhem almaya uzanıyor. Havlumu göğsümün etrafında sıkıyorum ve tüpü alıyorum. "Alabilir miyim?"

Her nasılsa, yaşadığımız onca şeye rağmen, dudaklarının aralanmasına ve gözlerini başka bir duygunun ele geçirmesine neden olan şey bu gibi görünüyor. Güven ifadesini şekillendiriyor ve başını sallıyor.

Yarasının kenarından başlayıp yüzeyi düzleştirirken çok dikkatli oluyorum. Kıpırdamıyor, beni büyük bir şefkatle izliyor. Derisinin dalgalanması, kabuk bağlamaya çalışan kısımlar, sonsuza dek iz bırakacak yanıklar gözümü korkutuyor, ama hayatının olduğu kadar iyileşmesinin de bir parçası olmak için elimden gelen her şeyi yapmak isteyerek zorluyorum. "Bu iyi mi?"

"Evet." Cevabı kolay gelmiyor, bu yüzden durup yukarı bakıyorum. "Sen iyi misin?"

"Daha önce hiç kimse benimle böyle ilgilenmemişti." Başka tarafa bakıyor. "Annem çok çalışırdı. Pistte yaralandığımda kendim ilgilenmek zorundaydım."

Son bölümü bitiriyorum ve bana içini açan bu inanılmaz adama hayranlık duyarak tekrar dik duruyorum. "Bunu tek başına yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Bir nefes alıyor ve yarım yamalak bir gülümseme belirliyor. "Sorun değil. Beni buraya getirdi ve sana götürdü."

Ona daha fazla aşık olamazdım ama bir şekilde aşık oldum, hem de yeni baştan ve hayal ettiğimden çok daha derin bir şekilde. "Bu, bir umut ve dua ile bir sokak köşesinde durmayı beklemeye değer kılıyor." Ayak parmaklarımın ucuna kadar yükselip onu öpüyorum ve sonra bunu sırf yapabildiğim için tekrar yapıyorum. "Seni seviyorum."

Marina

AYLAR SONRA...

Cash'le tanıştığım günü hatırladığım kadarıyla AŞK HIZLI VE SAĞDAN GELDİ.

O zamandan beri hızlı şeritte yaşıyoruz. *Şikayet yok. Pişmanlık yok.* Ayrı geçirdiğimiz zamanın yasını bile tutamıyorum. İşte o zaman kendime geldim. Kardeşlerimin ulaştığı büyüklüğün gölgesinde yaşamayı bıraktım. Geçmişimde yaşadığım başarısızlıkların dışına çıktım ve daha iyisini hak ettiğimi kabul ettim - kişisel ve profesyonel olarak.

İnatçı olmak, kızmak ya da kin tutmak beni sadece istediğim hayatı yaşamaktan alıkoydu. Şimdi asla elde edemeyeceğimi düşündüğüm ikinci bir şansım var. *Tam gaz, bebeğim.* Cash bana bulaşmış olabilir.

"Uyanık mısın?" diye fısıldıyor yastığına doğru.

Gözlerimi açıyorum, dışarıdan gelen düşük ışık seviyesine alışana kadar karanlıkta hiçbir şey göremiyorum. Yan dönerek elimi başımın altına koyuyorum ve Cash'in görünmesini izliyorum. Bu asla hafife alamayacağım inanılmaz bir manzara. Evde olduğu zamanları seviyorum.

Gülümsemesi günümü çok daha iyi hale getiriyor, baktığımda saf sevgiden daha azını barındırmayan o gözler ve parmakları-

Parmaklarının uçları bacaklarımın arasından kaydıktan sonra "Evet, tam orası," diye nefes alıyorum. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Kolunun üzerinde dengede durarak üzerime geliyor ve boynumu öpüyor. "Çok iyi hissediyorsun, bebeğim. İçinde olmak için sabırsızlanıyorum."

Ben de yapamıyorum, bu yüzden kayıyorum, bağlantıyı koparıyorum ve onun üzerine oturmak için yukarı itiyorum. O sırt üstü yatarken, avuçlarımı sıkıca göğsüne dayıyorum. "Sana içimde ihtiyacım var. Hem de çok."

Kalçalarımı tutarken göğsünden bir hırıltı yükseliyor, parmakları kıkımın yastığına girerken avuç içleri genişliyor. "Çok baştan çıkarıcısın."

"Ne kadar cazip?"

"Aramızda hiç aşk yokmuş gibi sevişmek cazip geliyor."

Beni o kadar hızlı kaldırıyor, ereksiyonunun üzerine yatırıyor ki cevap vermeye fırsat bulamadan zevk ve şok içinde inliyorum. Nefesim kesiliyor, bedenim alışmak için geriliyor. Onunla geçirdiğim her an, ilkinin tekrar yaşıyormuşum gibi hissettiriyor.

Başımı eğdiğimde saçlarım görüşümü engelliyor, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve onun yerine hissediyorum. "Tanrım, evet, Cash."

Beni nasıl arzuladığını gizleyemiyor, ihtiyacı içgüdüsel, ağzı göğsümü işaretliyor. Hepsi aynı anda o kadar fazla ki başım dönüyor. Bedenim bana ihanet ediyor ve Cash Warren'ın bir numaralı hayranı. Bu adamla sarhoş olmak çok kolay.

"Ah," diye inliyorum, ona aşık olduğum kadar hızlı bir şekilde kendimden geçiyorum.

Ve o da aynı hızla düşer.

"GELDİLER." Kapıyı açmak için terastan koşarak çıktım. "İçeri gel. İçeri gel." Eğildim ve en iyi dostuma kocaman sarıldım. "Nasılsın?"

"Açım," diye yakınıyor Cullen, annesi onu dairenin içine sokarken.

"Babanın terasta atıştırmalıkları var." Sırt çantasını kanepenin arkasına bırakıyor ve ben yemekten bahseder etmez ortadan kayboluyor. "Hızla büyüyor. Yakında benden uzun olacak, çünkü ben buraların kısasıyım." Ben o kadar kısa değilim ama Cullen babası ve örnek annesi gibi uzun olacak.

Terpidy'ye dönüp gülümsüyorum. "Nasılsın?"

Anladığım ve ilişki kurduğum bir utangaçlık var. Yakın arkadaş değiliz ama dostuz ve bu işte beraberiz. İyi anlaşıyoruz ama Cash için sınırların yerinde kalması en iyisi.

Terpidy gülümsüyor ve bu samimi görünüyor. "Uzun süre kalamam."

Orada birlikte duruyoruz. Topuklarımın üzerinde geri sallanıyorum ve havadan sudan konuşuyorum. "Eğlenceli bir planın var mı?"

"Bu akşam sabırsızlıkla beklediğim bir randevum var. Yıllar önce tanıştığım harika bir adam. Cullen'dan biraz daha büyük bir kızı var. İyi anlaşıyorlar." Tüm kişiliğinin canlanmasından ona ne kadar değer verdiğini anlayabiliyorum.

"Kulağa gerçekten hoş geliyor."

"Burası güzel görünüyor. Burayı gerçekten eviniz gibi yapmışsınız."

Etrafıma baktığımda, burada yaşadığım süre boyunca eklediğim birkaç parçayı görüyorum - adada Cash'in her hafta çiçeklerle doldurduğu yeşil bir vazo, Eylül ayında Cash ile yarışa gittiğimde Paris bit pazarında bulduğum küçük bir tablo ve kanepede hiç uyuşmayan ama bir şekilde ana kumaşın sert koyu tonlarını yumuşatan parlak sarı minderler.

Benim değil ama Cash'e Ağustos ayında bu sezonki ilk podyumunu kazandığı için verdiğim hediye için çok seviyorum; popüler bir fotoğrafçı arkadaşım olan [Story Salenger](#)'ın geçen yaz Central Park'ta Cullen'ı çektiği büyük çerçeveli bir fotoğraf yemek alanında asılı duruyor.

"Teşekkür ederim."

Ağzını açıyor ve sonra durup kapatıyor. "I-" "I-"

İkimiz de aynı anda söyledik. Ben, "Önce sen." diyorum.

Başını sallayarak, "Ben sadece Cullen'ın sana ne kadar hayran olduğunu söylemek istedim. Sürekli senden bahsediyor."

Bazen bu kadar iyi anlaşmamızın onu rahatsız edip etmediğini merak ediyorum, bu yüzden biraz rahatsız edici olsa da bu konuyu açmasına sevindim. "Ona tapıyorum." I

ona aklımdakileri söylemenin tam zamanı olduğunu hissediyorum. "Ailesi olarak sana ve Cash'e saygı duyacağım."

Uzanıp elimin üst kısmına dokunuyor. "Biliyorum. Minnettarım." Cam kapılardan dışarı bakıyor, Cullen ve Cash'i terasta izliyor ve "Eskiden yarış günlerinde içerdim" diyor. Gözleri benimkilere döndüğünde, ifadesi düşüyor. "Sahip olmam gerektiğini hayal ettiğim aile imajından kurtulmak için mücadele ettim."

Bu işin nasıl gideceğini düşünüyor? Cash'e dönüp bakıyorum, sessizce onsuz yapmamam gereken bir çizgiyi aştığımdan endişeleniyorum. "Bunu uzlaştırmak zor olabilir." "Merak etme, uzun zaman önce uzlaştık. Cash ve ben yağ ve su gibiyiz. Her şey olması gerektiği gibi." Eğildi ve fısıldadı, "Ben çok

Seni bulduğuna sevindi. Onun hayatını kurtardınız."

Bu sefer ağzımı açtım ama sonra söylediklerini düşünerek kapattım. Hep beni kurtardığını düşünmüştüm, kırmızı halıda olduğu gibi. Ama omzumun üzerinden geriye baktığımda, haklı olabileceğini düşünüyorum. Cash, Cullen ve kariyeri dışında hiçbir şeyi umursamıyordu.

Artık bir hayatı var.

Hayali çizgiyi geçip ona sarılıyorum. Önce tereddüt ediyor ama sonra beni kucaklıyor. Fısıldıyorum, "Teşekkür ederim." Bir felaket oldukları için ne kadar minnettar olduğumu ya da onu sadece bir baba yapmakla kalmayıp Cullen'ın yaratılmasına nasıl yardım ettiğini anlatmıyorum. Onun hayatında oynadığı rol sayesinde Cullen benim hayatımda. Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikiyor.

"Son zamanlarda çok duygusalım." Geri adım atarak parmak eklemlerimi ovuyorum ve kendime gülüyorum.

Gülmeye başladı. "Belki de hamilesindir." Ve sonra ölüm sessizliği.

Zihnimin konuşmayı yakalaması birkaç saniye sürüyor ve gülüyorum, ama içindeki espriyi ben bile duymuyorum. "Hiç şansım yok. Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Biz birbirimize bakarken o aniden kapıya doğru geri geri gidiyor. Dönüp koridora adım atıyor ve sonra "Ben de öyleydim. İyi eğlenceler." diyor.

Kapı kapanır kapanmaz telefonumu alıp Poppy'ye mesaj atıyorum:

Satın alabileceğin tüm hamilelik testlerine ihtiyacım var.

Poppy:

Üzerin de.

Soru sormadan. Benim yanımda olmak için her şeyi bırakıyor. İşte bu yüzden o benim en iyi arkadaşım.

Bir bardak soğuk su aldım ve içtim. Beni Terpidy'ye bağlamasını beklediğim şey bu değildi, ama aman Tanrım!

Bardağı yeniden doldurup tezgâhın üzerine koyuyorum. Ellerimi öne doğru uzatarak Cash'in oğluyla ne kadar mutlu olduğunu izliyorum ve kapılar kapalıyken bile Cullen'ın kıkırdamalarını duyuyorum. O harika bir baba.

Dur, Marina.

Hamile değilim.

Aşık oldum. Bu derinlikte ve genişlikte bir mutluluk zapt edilemez.

Bu yüzden hayatta her şey büyük geliyor.

Eleştirmenler oyun hakkında övgüler yağdırdı ve her gece kapalı gişe oynuyoruz. Ailem Cash'e bayılıyor ve kardeşlerim özellikle aile toplantılarında adamı şoförden ayırmayı öğrendiler.

Ve çok fazla yolda olmasına rağmen, sürekli iletişim halinde. Sadece seni seviyorum demiyor. Bana her gün gösteriyor. Seks de muhteşem. Yapabildiği şeyler ... o bir rüyanın gerçekleşmesi.

Hayat çok güzel.

Daha fazlasını isteyemezdim.

DOKUZ AY SONRA...

"DELTA, PORT, LOCH, HARBOR, NOAH, MARINA." Cash başını sallar.

"Ama neden?"

Omuz silkip ona bakıyorum. "Sanırım annemle babam bir şeyler bulduklarını düşündüler ve kendi geleneklerini sürdürdüler."

"Ama Nuh bir su kütesinin adı değil ki."

"Şşş." Noah bizi duymasın diye parmağımı dudaklarıma götürüyorum. Az önce sahne alan Faris Wheel grubuyla tanışmak için kulise doğru ilerlerken o sadece birkaç adım önümüzde. "Sizi duyacaktır. Dışarıda bırakılmak konusunda biraz hassas. Nuh'un Gemisi bağlantısı hayal gücünün bir uzantısı, ama uyuyor, tıpkı Nuh'un onun kişiliğine uyması gibi."

Kolunu sırtıma dolamış, eliyle belimi tutuyor. Yan tarafına doğru bastırıldığım için yarıştan sonra kutlama yapan insan kalabalığı arasında manevra yapmakta zorlanıyorum. Konserler ve havai fişekler - Teksas'ta bunu büyük yapıyorlar. "Bu devam ettirmek istediğin bir gelenek mi?" diye soruyor.

Üzülmemeliydim ama bir yanım hamile olmadığım için üzülüyor. Sadece mutluydum. Neden hayal kırıklığı olsun ki? Belki de bir sonraki adım için hazırım. Gelişigüzel konuşuyoruz ama ya plan yapmaya başlarsak? "O köprüye geldiğimizde geçeriz," diye cevap veriyorum, kolumu ona doluyorum ve bana değerliymişim gibi sarılmasına bayılıyorum.

Kıkırdayarak, "Anladım. Su üzerindeki köprü. İsimler."

Niyet ettiğim bir kelime oyunu bile değildi, ama övgüyü kabul edip güleceğim. Poppy arkasını döndü ve "Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

Sarı saçları yeni taranmış, dudakları parlak ve makyajı benimki gibi yüzünden akmamış bir halde ona bakıyorum. "Her zamanki gibi güzel."

"Gerçekten, Marina. Bütün gün bu pistte terledim. Yüz on gibi." Bana doğru eğildi. "Kokuyor muyum?"

"Beni terleten bir adam var. Diğer tarafıma geçmene ihtiyacım yok. Kokmuyorsun, babalık. Aslında, parfümünü ödünç alabilir miyim? Güzel kokuyor." Bana bir rollerball tüpü uzatıyor, ben de boynumda ve göğsümde gezdirdikten sonra bileğime sürüyorum. "Teşekkürler."

"Bir şey değil." Bize ayak uydurarak soruyor, "Bundan sonra ne yapıyoruz? Dışarı mı çıkacağız?"

"Ne düşünüyorsun Cash? Otel mi yoksa dışarı mı?"

Cevabını anlamam için tek bir bakış yetti. "Üzgünüm, babalık."

Gözlerini deviriyor. "Siz çocuklar çok sıkıcsınız."

Öyleyiz. *Bayıldım buna.*

Ben New York'ta çalışırken onun yılda kaç gün gittiğini düşünürsek, onunla geçirdiğim her günün avantajını kullanıyorum.

Güvenlikten geçip iki ağır siyah perdenin arasındaki açıklıktan geçiyoruz. Solist çoktan gitmiş ama diğer iki grup üyesi bizi karşılıyor. "Harika yarıştı dostum," diyor biri, elini Cash'in eline vurarak. "Üçüncülük için tebrikler."

"Teşekkürler. Tekrar o podyumda olmak çok güzel." Cash ekliyor, "Müthiş bir gösteri." Bana dönerek gülümsüyor. "Bu Marina Westcott."

"Evet, biliyorum. Hayranı olabilirim."

Gülüyorum. "Minnettarım. Performansına bayıldım."

Bazı anlar mahremdir, sadece iki kişinin paylaştığı ve başka kimsenin tanıklık etmemesi gereken bir zaman dilimidir. Yalnızca onlarıdır. İşte bu an. O Poppy'yi görür görmez, Poppy de onu görür.

"Laird Faris," diyor elini uzatarak.

Onunki bağlandığında, elektrikleniyor. "Poppy Stanfield. Tanıştığımıza memnun oldum."

Bu bizim gitme işaretimiz.

Cash'i elinden tutarak, bizi perdelerden geçirip güvenliği geçerek merdivenlerden aşağı indiriyorum.

Cash, "Sanırım bu gece için planları var." diyor.

"Öyle görünüyor." Sırıtiyorum, mutluluğum arkadaşşıma kadar uzanıyor. Onun tüm erkek arkadaşlarıyla tanıştım ama hiçbirinin onun için olduğu kadar canlandığını görmedim.

Otele dönerken yol boyunca gülümsüyor, tüm detayları öğrenmek için New York'a dönüş uçağını bekleyemiyordum. "Birlikte iyi görünüyorlardı, sence de öyle değil mi?"

Cash kıkırdıyor. "Elbette," diye yanıtlıyor, benimle dalga geçerek. "İyi bir çift oldular."

Ama bizim yaptığımız bu. Uzlaşırız.

Mizah yapıyoruz.

Birbirimizi

destekliyoruz. Sonsuz

seviyoruz.

Başımı omzuna yaslıyorum ve son zamanlarda üzerime gelen daha büyük duyguları hissetmeme izin veriyorum. Onu seviyorum ve onunla çok daha fazlasını istiyorum, bu yüzden fısıldıyorum, "Evlenmek istiyorum."

Pozisyonlarımızı bozmamaya dikkat ederek yer değiştiriyor. Bir kolunu bana dolayarak başıma bir öpücük kondururken, diğer kolu önümde odaklanıyor. Daha doğrusu eli ve parmaklarının arasında tuttuğu yüzük. Kıpırdamıyorum, kılımı bile kıpırdatmıyorum. Pırıl pırıl parlayan elmaslara bakarken nefes alıp almadığımı bile bilmiyorum. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

EPILOG

Nakit

"BİR ... VAR." Marina telefonun diğer ucunda duraksar.

Telefonu kulağıma götürüyorum ve sessizce bana sorunun ne olduğunu soran Duncan'a bakıyorum. "Neyimiz var bebeğim?"

"Bir sorun."

Takım elbiselerini düzeltmekte olan kardeşlerine sırtımı dönerek, "Ne tür bir sorun?" diye fısıldıyorum.

"Beni görmeye gelebilir misin?" "Peki ya gelenekler?"

"Sanırım tüm bunları geride bıraktık, değil mi?"

Bütün hafta fişek gibiydi. Bana tanıştığımız zamanı hatırlatıyor. Ateşli kişiliği o kadar seksi ki ellerimi ondan uzak tutamıyorum. O şekerli gülümsemesi dış dünyaya masum görünüyor ama inanın bana, aşkta her şey mübahdır çünkü o da aynı derecede eli açık.

"Hemen geliyorum."

"Kimseye söyleme," diye tersliyor, panikleyerek.

Beni endişelendirmeye başlıyor. Telefonu kapatıyorum ve nerede olduğum konusunda şüphe uyandırmamaya çalışarak soyunma odamdan çıkarken rahat davranıyorum.

"Merhaba," diyorum, sanki pistte smokin giymek benim için çok normalmiş gibi padokta yürürken.

"İyi görünüyorsun Ryatt," diye bağılıyor Darren ve Hansen'le birlikte kahkahayı patlatıyor.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkmadan hemen önce onları geri çeviriyorum. Harbor'ın bugün ana üssü olan ofisine doğru ilerlerken "Şşşt" sesini duyunca duruyorum.

Bakar bakmaz kolumdan tutularak bir ofise çekildim. "Ne oluyor?"

."

"Benim." Güçlenmiş. Pilatesin bunu yapabildiğini bilmiyordum.

Kapı kapalı ve ışıklar sönük. Hiçbir şey göremiyorum. "Ne haltlar dönüyor? Seni psikopat bir hayran falan sandım. Az kalsın ağzını patlatıyordum."

"Yardıma ihtiyacım var Cash."

"Tamam, her şey olabilir ama neden hâlâ karanlıktayız?" "Bunun yüzünden," diyor ışıkları açarak.

Vay anasını. Onu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Yüzünü okşuyorum ve bu kadına yakın olma ihtiyacıyla ona doğru ilerliyorum. "Bir meleğe benziyorsun, bebeğim." Bir adım geri çekilip kollarını uzatıyorum. "Ne kadar güzel olduğuna bak."

Yanakları pembeleşiyor ve gözlerinin kenarları yumuşuyor. Onu kendime getiriyorum ve hayatımda gördüğüm en güzel gülümsemeyi kazanıyorum. Dirseklerimi tutarak, "Neden bana karşı bu kadar tatlı olmak zorundasın?" diyor.

"Zor bir şeymiş gibi davranıyorsun." Onu nazıkçe öpüyorum ve fısıldıyorum, "Bunu çok kolaylaştırıyorsun." Ama gözlerime bakarken gözleri yaşlarla doluyor. "Neyin var?"

"Yok bir şey," diyor burnunu çekerek. "Sadece çok mutluyum."

Bununla ne yapacağımdan emin değilim. "Bir sorun mu var demiştin?"

"Var ..." Derin bir nefes alıyor ve ofluyor. Arkasını dönerek omzunun üzerinden sırtını işaret ediyor. "Artık sığmıyor."

Eğilerek, bu elbiseyi nasıl kullanacağımı anlamak için trilyon ve tek kopçalara baktım. Programımızda iki saatlik bir kopça açma seansı yoktu. Eteğine bakarken, düğün gecemiz için umudumu kaybetmiyorum. Kalçalarının üzerinden kalkacak.

"Neye bakıyorum ben?"

Parmağını bir hançer gibi havaya kaldırıyor. "Nasıl kapanmadığını." Dün geceki burrito kaçamağından bahsedeyim mi?

Muhtemelen yapmasam daha iyi olur.

"Burada hâlâ kayıp."

Bir iç çeker ve arkasını döner. "Belki bu yardımcı olur." Elinde tutuyor-oh *kahretsin.*

"Bu bir-" "Evet."

Bakışlarım çubuğu bırakıp gözlerine yöneliyor. "Hamile misin?"

Sendeleyerek nefes alıyor ve başını sallıyor. Başını öne eğdiğinde onu kollarıma çekip sırtını ovuyorum. Ne söyleyeceğimden emin değilim. Bugün hayatımın en mutlu gününü iki kez yaşıyorum - hayallerimin kadınıyla evleniyorum ve şimdi o benim bebeğimi doğuruyor - Cullen'ın doğum günüyle birlikte, ama o ağlıyor. Sevincimi göğsüme hapsederken kalbim gümbür gümbür atıyor.

Şu anda bana nasıl ihtiyacı varsa öyle olmalıyım. Saç halesinin tepesini öperek fısıldıyorum, "Özür dilerim."

Başını kaldırıyor ve kaşları birbirine çarpıyor. "Neden üzgünsün?"

Kahretsin. "Foood seni hamile mi bırakıyor?" Sanki vahşi bir kaplana yaklaşıyormuşum gibi soruyorum.

Ağzı açık kaldığında ve gözlerinde kibrit çakmaya başladığında her şeyi berbat ettiğimi anlıyorum. Ellerimi ihtiyatla havaya kaldırarak kekeliyorum, "Hayır. Hayır. Üzgün değilim."

"Şimdi üzgün değil misin? Bugün gelinliğimi giyemeyeceğim için beni hamile bıraktığına memnun musun?"

Başımı eğiyorum, kayboluyorum. "Bekle, hayır. Hayır." Gözleri daha da kısılıyor ve doğru cevapla onu memnun etmenin tatlı noktasına gelmeyi umarak saçmalamaya devam ediyorum. "Bugün elbiseyi mahvetmeyi planlamamıştım. Mutlu bir yan etki mi?"

"Aman Tanrım, bebeğim." Yüzünü avuçlar ve başını sallar. "Ne diyorsun sen?"

Kaşlarını bana doğru kaldırmış ve ellerini kalçalarına dayamış bir halde dikkatlice, "Gerçek mi?" diye sordum.

"Gerçek."

Gülümsememe izin verdim. "Bebeğimizi doğuracağın için çok mutluyum."

O da kendininkini saklayamıyor. İçeri girip ceketimin önünü yumrukluyor ve bana bakıyor. "Öyle misin?"

"Çok mutluyum."

Kalkıp beni öpüyor ve orada durup sırtıyor. "Ben de öyleyim."

"Ama ağlıyordun. Üzgün olduğunu sanmıştım."

"Mutluluk gözyaşları. Bebek için çok mutluyum. Seninle evlenmek ve bu bebeğe sahip olmak çok doğru geliyor." Gülümsemesi beni her seferinde eritiyor. "Deniz ya da su anlamına gelen Coral ya da Adriana hakkında ne hissediyorsun?"

Cullen zaten karting yapıyor. Bir yarış takımına sahip olmak için sabırsızlanıyor. "İkisini de seviyorum ama ya erkek olursa?"

"Murphy deniz savaçısı anlamına gelir."

"Sanırım bununla Noah bölgesine giriyoruz."

"Tamam. Tamam." Gülüyor. "Hâlâ bunun üzerinde çalışıyorum." Tekrar geri adım atıp dönüyor. "Ama bu durumla ilgili ne yapmam gerektiğinden emin değilim."

Eğer kendi düğün törenimize geç kalmak üzere olmasaydık, onunla bütün gece isimler hakkında konuşmaktan mutluluk duyardım. Ama bu bitiş çizgisini geçmeye ve onu eşim olarak almaya hazırım. "Bir fikrim var."

Dallas Grand Prix'sini kazandığımda giydiğim ayakkabılardan çalınan mor bir Westcott Racing ayakkabı bağcığıyla sırtını bağlayarak pistin başlangıç çizgisinde duran Marina, en yakın ailemizin ve arkadaşlarımızın önünde gözyaşlarını tutmaya çalışıyor.

Cullen benim en iyi küçük adamımken, yüzüğü istedim. Yüzüğü bana verdiğinde burnuna vuruyorum. "Sağ ol dostum. İyi iş çıkardın."

Görevini tamamladıktan sonra koşarak annem ve Terpidy'nin arasına oturuyor.

Elmas sersemleticiyi Marina'nın yüzük parmağına takıyorum ve yazdığımız yeminleri tekrarlıyorum. Ama ekliyorum, "Bizim için başlangıç ve son yok, bebeğim. Sen bütün yarış ve şampiyonluksun. Sen bu çabaya değersin. Çalışmaya değersin. Sen savaşımaya değersin." Karımı öpmek için kimseden izin beklemeden yüzünü kavrayıp fısıldıyorum: "Seninle evli olmak

hayatımın onuru olacaksın. Seni çok seviyorum ve bunun için sabırsızlanıyorum."

Avuçlarımın içinde hareketsiz duruyor ve belki de balayına kadar paylaşmamaya karar verdiğimiz inanılmaz haberimizi yanlışlıkla paylaştığımı fark ediyorum.

Sikerim böyle işi. "Bir bebeğimiz olacak ve ben çok mutluyum."

Anne babası ve üç ağabeyi izlemiyormuş gibi onu öpüyorum. Sonra onu alkışlar ve gözyaşları arasında kollarıma alıp gelinimi koridordan aşağıya taşıyorum.

"Hediyeniz için hazır mısınız, Bayan Warren?"

"Daha koridorun sonuna bile gelmedik mi?" Kahkahası kalbimi o güzel sesle çarptırıyor. "Tamam, söyle bana. Ne oldu?"

Onu padokun hemen içine bıraktım ve cebimden hediye çıkardım. Nefesi kesildi. "Yapmadın mı?"

"Yaptım," diyorum gururla.

Onu kaptığı gibi, "Üzümün en sevdiğim Tootsie Pops aroması olduğunu nereden biliyordun?" diye sorar.

Ona göz kırpıyorum ve tekrar öpüyorum. "Sadece çılgınca bir tahmin." *Hiç de değil.* Benimle paylaştığı bir şeyi asla unutmayacağım. *Asla.* Bana gülümsediğini görmek için her türlü çabaya değer.

Lolipop için o kadar heyecanlanıyor ki, "Aldığım çikolata kutusunu görene kadar bekle" diye ekliyorum.

Kollarını boynuma dolayarak, "Beni iyi vakit geçirmekle kışkırtma" diyor.

Kollarımı ona doladım, ona sonsuza dek sarılmayı planlıyordum. "Baştan çıkarıyorum, tamam mı?"

"Kesinlikle öylesin, bebeğim."

POPPY'NIN HIKAYESI GELİYOR. Goodreads'e kaydet: [BURAYA TIKLAYIN](#)

Harbor Westcott ile Veda Etmeyi Unuttum'da tanıştınız. Şimdi sayfayı çevirerek onun hikayesinin bir özetini okuyabilirsiniz. Ya da hemen Amazon'a gidin ve kitabı alın.

AYRICA HOŞUNUZA GİDEBİLİR

Öneriler - *Sana Sahip Olduğumda*'dan sonra okumaktan keyif alacağınızı düşündüğüm üç kitap. Hepsi de kalbinizi fethedecek ve karakterlerle birlikte aşık olmanızı sağlayacak bağımsız kitaplar.

****Hayatım Üzerine Yemin Et'in bir örneğini okumak için sayfayı çevirin**

Kindle Unlimited'ta Okuyun ve Sesli Dinleyin

Hayatım Üzerine Yemin Ederim - Harbor ile Veda Etmeyi Unuttum'da tanıştınız. Şimdi kalbinizi kıracak ve iyileştirecek büyüleyici ve duygusal yolculuğu okuyun. Kindle Unlimited'ta ücretsiz.

ŞİMDİ OKUYUN

Geldiğini Asla Görmedim - Loch ile Vedalaşmayı Unuttum'da tanışmıştınız. Şimdi, onları çevreleyen gizemleri çözerken kim olmak istediklerini keşfedecekleri bu beklenmedik hafıza kaybı yolculuğuna atlamanın tam zamanı. Kindle Unlimited'ta ücretsiz.

ŞİMDİ OKUYUN

Veda Etmeyi Unuttum - Marina'nın kardeşi Noah ile Sana Sahip Olduğumda'da tanışmıştınız. Şimdi onun playboyluktan hiç beklemediği bir yere, baba olmaya giden yolculuğunu izleyeceksiniz. *Sürpriz!* Ve ihtiyacınız olduğunu düşündüğünüz hayatın kaderinizdeki hayat olmadığını. Kindle Unlimited'ta ücretsiz.

ŞİMDİ OKUYUN

SWEAR ON MY LIFE

New York Times Bestselling Author

S.L. SCOTT

Telif Hakkı © 2022 S.L. Scott tarafından

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) kapsamında izin verilenler dışında, bu yayının hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz. Bu bir kurgu eseridir.

İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Amerika Birleşik Devletleri'nde

yayınlanmıştır ISBN: 979-8-9861994-7-4

*Uyarılar için [web sitemi](#) ziyaret edin. Lütfen bu sayfanın spoiler içerdiğini unutmayın.

**Siz okyanusta bir damla değilsiniz;
bir damlanın içindeki tüm
okyanussunuz.**

~ Rumi

PROLOGUE

SAYISIZLIK çektiğim acıyı yeniyor ama bir sonraki aşamanın ölüm olduğunu fark ediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, daha fazla açık tutamayacak kadar yorgunum. Çok yorgunum. Enerjimi korumak için dinlenmem gerekiyor. Karanlık beni ele geçirirken nefesim boğazımda düğümleniyor. Duyduklarınıza rağmen, ruhunuza rehberlik edecek bir ışık yok.

Müzik var.

Bir melodi beni geri çağırırken nefesim geri geliyor. Gözlerimi bulutlarla dolu bir gökyüzüne ve güçlü rüzgârların iradesine boyun eğen ağaçlara açıyorum. Kökler üstümdeki uçurumun kenarından süzülürken, bir kuş alçak bir daldan ötüyor.

Kırılmış bir halde, kahverengi tüylü kuşun ve bana eşlik eden sarı maskesinin büyüüne kapılmış bir şekilde uzanıyorum. Sırıtıyorum ama geri gelen acıya dayanmak çok zor, bu yüzden saatlerce dinliyorum, kaderle randevumu bekliyorum.

Onun yerine bir ambulans geldi.

BÖLÜM 1

Liman Westcott

156 NUMARALI ODA.

14. sıra.

Koltuk 20.

Kafasının arkasını gördüğüm anda onu tanıyorum. *Tanımalıyım*. Şu anda olduğu gibi başının üstünde çekilmiş ve bükülmüş olsa bile, içinden geçen her ince kahverengi ve altın sarısı teli ezberleyecek kadar ona baktım.

Uzun ve kasvetli bir kıştan sonraki ilk ılık bahar günü ve panjurlardaki bir çatlaktan parlayan güneş ışığı gibi beni rahatsız eden anılardan güzel bir kurtuluş.

Ona doğru yürürken, ilk kez bu kadar yakın olduğumu fark ettim. Beş-üç, belki de iyi bir günde beş-dört yaşında, gerçi salonda onu ölçüp biçerken biraz daha kısa olduğunu tahmin edebilirdim.

Genellikle onu solmuş bir egzersiz pantolonu giymiş ve belinden sarkan bol bir tişört giymiş olarak görüyorum. Bugün, kalçalarının kabarıklığı üzerinde asılı duran kot pantolonun içinde çok iyi görünüyor ve kısaltılmış tişört şortun üst kısmına sürtünmeye cesaret edemiyor, belinin eğimini açıkta bırakıyor.

Gözlerinin ne renk olduğunu hep merak etmişimdir ama şimdi bir düşünceye dalmış gibi başını kaldırdığında bu ayrıcalığa sahip oldum. Marketin floresan ışıkları altında koyu kirpiklerinin gölgesine rağmen yeşil ve parlak. Spor ayakkabıları birkaç kez kaldırıma vurmuş, beyaz muşamba üzerinde hafif izler bırakan tabanlarındaki çiziklere ve siyah asfalt lekelerine bakılırsa.

Bacaklarının tonuna ve geçmişte seçtiği gardırobuna bakarak hep koşucu olabileceğini düşünmüşümdür. Çubuk gibi olmamaları ve güçlerini kaslarından almaları hoşuma gidiyor.

Göğüs erkeği *olmadığımdan* değil ama harika bir kıcı severim. *Onunki not edildi.*

Koridorda ondan uzaklaşıp raflardaki yiyeceklere göz gezdiriyorum. Burada ihtiyacım olan hiçbir şey yok, ama onun tatlı kokusu ve ona yakın olmak için duyduğum derin açlık beni daha da yakınlaştırıyor.

Ne yapıyorum ben?

Neden lanet bir aptal gibi davranıyorum?

Onu her zaman sınıfta görüyorum, en azından gittiğim günlerde. Ama hiçbir zaman onun arkadaşlığını arzulamadım, şimdiki gibi değil. Elbette, gözüme çarptı. Pek çok kızın dikkatini çeker. Ama o farklı... Varlığımın farkında olmamasına bakılırsa, sınıfın içinde -ve görünüşe göre dışında- varlığımdan habersiz gibi görünüyor.

Egom kırılğan değildir.

Mücadeleyi severim ama zaferin tadını da *severim*.

Hayatım çok uzun zamandır düz bir çizgide yürümekten sıkılmıştı. Bu kadın tam da aradığım dolambaçlı yol. *En azından bir ya da iki gece için.*

Herhalde bir erkek arkadaşı vardır, muhtemelen memleketi her neresiyse, mezun olduktan sonra dönmesini bekleyen bir ahmaktır. Biricik kızlarını Doğu Yakası'ndaki bir üniversiteye göndermek için her kuruşlarını biriktiren orta sınıf ebeveynlerinin, kilometre sayacı üçüncü kez devretmeden önce elli bin mil daha yapmış, elden düşme bir Subaru ile birlikte hikayesinin bir parçası olduğuna bahse girerim.

Ne büyüleyici bir hayatı olmalı.

Varsayımlarım ona iyilik yapmıyor ama hiçbir zaman bir pislik olmadığını iddia etmedim. Bir papaz yardımcısı gibi görünürken kötülükleri dengelemekte hiç iyi değildim. Lucas gibi değil. Kuzenim muhtemelen mezarın ötesinde gülüyordur, ortaokul aşkıyla karşılaşan gergin bir ergen gibi davranmamı izliyordur.

Gülmüş olabilirdi ama kızlara asılmanın her zamanki yöntemim olmadığını da biliyordu. . . Fırsat genellikle kendini gösterir ve önce beni vurur. Biz

adil seksin başını döndürmekte hiç zorlanmadı.

İmalarım ince değil. Ya elde edilmesi zoru oynuyor ya da elindeki Beans & Franks konservesi tarafından tamamen tüketiliyor. İkincisini varsayacağım ve çaba göstereceğim. "Sakın incinme," diyorum. En iyi işim değil, ama bir marketteyiz, bu yüzden çitanın zaten oldukça düşük olduğundan eminim. Bakışlarımı gömleğinin soluk pembe eteklerine kilitlediğimde, hareket ettiğinde teninde bir parlama oluyor. Ama bakışlarını tam zamanında yakalıyorum ve gözleri benimkilerle buluşana kadar göğsümden yukarı kaydığını görüyorum.

Başını yukarı kaldırarak sessizce beni inceliyor, düşüncelerini okumak zorlaşıyor. *Her şeyi berbat mı ettim?* Bana gün mü gösterecek yoksa dil mi çıkaracak... Bu kötü düşünceyi aklımdan çıkarmalı ya da bu tür bir oyundan hoşlanması için dua etmeye başlamalıyım. Omuzlarımı dikleştiriyorum, istenen diyet sodayı alıp yoluma devam etsem mi diye düşünüyorum.

Ama sonra dudaklarını gönülsüz bir gülümseme süslüyor. "Bu bir uyarı mı?" Gözleri hafifçe kısılrken kaşlarını çatıyor. "Tanışıyor muyuz?"

Ellerimi ceplerime sokup, tüm pakete bakıyorum. *Sevimli bir kız. Masum, etrafındaki tehlikeyi fark etmeyen bir av gibi.* Kalabalıkta göze çarpacağından emin değilim ama daha önce insanlarla dolu bir salonda bile dikkatimi çekmişti.

"Hayır."

"Emin misin?"

"Hatırlardım." Çok çabuk cevap veriyorum. Dikkatli olmazsam kartlarımı gösteririm ve önce onun düşüncelerini açıklamasını tercih ederim.

Yüz ifadesi gevşiyor, iltifatı içine çekiyor. "Demek öyle, ha?"

"Kesinlikle. Seni asla unutmayacağım."

Gülüyor, sesi havada çınlıyor. "Çok çekici." Bakışları göğsümden aşağı kayıyor ve sanki çok daha ilginçmiş gibi kutuya geri dönüyor.

"Deniyorum."

İç çekerek, ben onun bakışlarına maruz kalmadan önce gözlerini h a f i f ç e deviriyor. "İçimden bir ses, bu konuda hiç çaba göstermene gerek olmadığını söylüyor.

kızlara."

Soğukkanlılığını bozacak gibi görünmüyor, sonunda bu kızla bir oyunum o l m a d ı ğ ı n ı fark ediyorum.

"Bu bir uyarıydı," diye cevap veriyorum tüm niyetimle.

"Senin için mi?" Her şeyi bilen bir sırıtışla küçük kutuyu kaldırıyor ve içimi görüyor. "Yoksa bu mu?"

Bu kız.

Hay

sikeyim.

Ne düşünüyordum ki? Sanki ayaklarıma kapanacakmış gibi günün ortasında bir benzin istasyonunda ona asıldım. *Ne bekliyordum ki, Tanrı aşkına?*

Onun ilgisine layık olduğuma inanacak kadar kibirliyim, bu yüzden gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Eğer akıllıysan."

"Akıllı olmazsam ne olur?" Sesi de bana kilitlenmiş gözleri gibi sabit.

Bana etkilendim diyebilirsiniz. Kız kendini savunabiliyor ama benden hoşlanıyor olabileceğini de düşünmeye başladım. "Yaralanabilirsiniz."

Bakışları kayıyor, bana tekrar bakmadan önce mağazanın arka köşesine doğru uzanıyor. "Bazen acı risk almaya değer." Vücudu bir tavırla doluyor, omuzları dikleşiyor ve çenesi yukarıda duruyor. "S e n c e de öyle değil mi?"

"Sanırım bu riske bağlı."

Dudağını ısırarak kendi kendine gülümsüyor ve tekrar elindeki kutuya bakıyor. "Muhtemelen haklısın, ama şansımı deneyeceğim."

Başparmağımı alt dudağıma sürterek, "Seni uyarmadığımı söyleme," diyorum.

"Merak etmeyin. Sonrasında oluşacak herhangi bir zarardan sorumlu tutulmayacaksınız." Gitmeye başlar ama birkaç adım ötede geri döner. "Fasulyelerden bahsediyoruz, değil mi? Bu bizim sevimli buluşmamız değil mi?"

Bu kız. *Hay sikeyim*. Tüm dikkatim onda ve hiç umurunda değil. "Sevimli bir buluşma nedir bilmiyorum."

"Filmlerde böyle tanışıyorlar." "Kim onlar?"

"Ana karakterler" diye yanıtlıyor, sanki herkes neden bahsettiğini biliyormuş gibi.

Ne demek istediğini anladığımda hala ona bakıyor, ne halattan bahsettiğimizi anlamaya çalışıyordum. "Filmleri çok seviyorsun, değil mi?"

"Öyleyim. Güzel bir kaçış."

"Neyden?"

"Hayat."

Bu bana verilen en dürüst cevaplardan biri olmalı ve daha önce hiç bu kadar anlaşıldığımı hissetmemiştim.

Böyle açık bir dürüstlikle, bu büyüleyici kadının neden hayattan kaçmaya ihtiyacı olduğunu öğrenmeye kararlıyım. "Anlıyorum." Gözleri benimkilere bakarken bir duraksama oluyor, sormadığı sorulara cevap arıyor gibi görünüyor.

Yapmak istediğim son şey, gaz kokusu altında kalbimi dökmek ya da gömmek için çok çalıştığım o yanımı göstermek. Bunu aşmam gerek. Hayatıma devam etmeliyim.

"Ne konuşmak istediğine karar verdik mi? Frank ve fasulye mi yoksa nasıl tanıştığımızı mı?"

"Açıkçası, kelime oyunu yapıyorum," diyor hafifçe gülerek, "emin değilim." Emin olmadığı tek konunun bu olduğuna dair bir his var içimde.

Tanrı aşkına, beni fasulyelerle yarıştırıyor. Beni ona yaklaştıracaksa yaparım. "Öğrenmeye ne dersin? Bunu tek başına yiyebilirsin ya da konserve et ve fasulyenin erdemli niteliklerini, mikrodalgada ısıtmadığımız bir şey için sevimli buluşmamıza karşı tartışabiliriz. Ne dersin?"

Utanmadan beni içine alıyor, gördüklerinden en ufak bir hoşnutsuzluk duymuyor gibi görünüyor, ama sonra "Ben iyiyim" diyor ve uzaklaşıyor.

Lanet olsun.

Yanlış oynadım. *Onunla yanlış oynadım.*

Ama bana sanki bir hesaplaşma görevindeymiş gibi geri dönmeye başladığında, onu etkilediğimi anladım. Sanırım doğru oynadım. Kutuyu kaldırıp havada sallıyor. "Peki bunu yalnız yiyeceğimi kim söyledi?" Meydan okurcasına bir kaşını kaldırıyor, kazanan noktayı attığını biliyor. Kasaya doğru ilerlerken spor ayakkabılarının lastik tabanları muşamba karolarda gıcırıyor.

Yaralı kalbimi kapatıyorum. Tamam, pek sayılmaz ama kaybetmekten nefret ediyorum. Kollarımı iki yana açarak, "Yani bu bir evet mi?" diye sordum.

Bana, sahip olabileceğimi düşündüğüm her türlü kurtuluş şansını gömen bir bakış fırlatarak, "Bu bir hayır" dedi.

Hepsini kazanamazsın derler ama benim rekorum şu ana kadar yenilmedi. Etrafıma bakıyorum, tanık olmadığına seviniyorum.

Neredeyse buraya gelme nedenimi unutarak Marina için gazozu aldım ve tezgâha yöneldim.

"Hey, nasılsın?" diye soruyor adam şu anki saplantıma. *O böyle biri mi?* Saplantılı mıyım yoksa büyülenmiş mi? Saplantıdan çok hayranlık tarafını tutabilirim, ki bu da saplantı sınırında. Gerçi son bir aydır onu sınıfta izleyişime bakılırsa, saplantı çok da uzak olmayabilir.

Parmaklarını kasanın tuşları üzerinde hızlıca şıkırdattıktan sonra yağcı gülümsemesiyle ona bakması hoşuma gitmiyor. Bir dirseğinin üzerine eğilip dudaklarını birbirine vuruyor. "İstersen bir saat içinde çıkıyorum..." Dilini şaklatarak devam ediyor: "Bilirsin işte. Tezgâhın arkasına geçmene bile izin veririm. Burada bir sürü oda var."

Ne oluyor lan? Yanına gittim, herifin suratına baktım. "Ne dedin sen?"

"Sen kendi işine bak evlat," diye tersliyor.

Çocuk mu? O ne? Benden birkaç yaş büyük mü? Çok sinirli.

Sanki savunmaya ihtiyacı olan benmişim gibi omzunu benimkinin önüne getiriyor. "Öncelikle, burada yeni olmalısın." Etkilenmediğimi ve çok eğlendiğimi söyleyemem. Kızda bir ısırık var.

"Perşembe günü başladım." diye cevap veriyor.

"İkincisi, bir daha benimle ya da herhangi bir kadınla bu şekilde konuşursan başka bir yerde iş aramaya başlarsın. TJ'in tezgâhında çalışan sürüngeçlerden hoşlanmadığımı biliyorum." Parasını tezgâha vuruyor. "Ve bilginiz olsun, ben onun 'lanet olası işiyim' ve soda ile fasulye için para üstümü istiyorum." Bana dönerek, "İyi misin, bebeğim?" diye ekledi.

Nefesimin altında kıkırdıyorum. "Evet, her şey yolunda, tatlı yanaklar." Öpmek için eğildim çünkü ben böyle bir şerefsizim, ama orta parmağını dudaklarıma bastırmasıyla karşılaştım.

Beni kotumun kemerinden çekiştirerek kendine yaklaştırıyor, vücutlarımız birbirine bastırıyor ve fısıldıyor, "Bunu sonraya sakla. Yalnız kaldığımızda."

Hay sikeyim. Sanırım aşık oldum.

Para üstü tezgâha çarpıyor, yirmi üç sentin tamamı. Avucunun içine kaydırıyor, bahşiş kavanozunu atlıyor, fasulye kutusunu tezgâhtan alıp kapıya doğru yürümeden önce.

Tam dışarı çıkarken kapı kapandı ve ben de "Sanırım o adamla arkadaş değilsin?" dedim.

Kendimizi girişten uzaklaştırırken kahkahayı patlatıyor.

Bana bakıp sırtıyor. "Öyle olduğumuzu söyleyemem."

Boşta kalan elimi cebime sokuyorum ve ona sanki bakkalın içindeki kızıdan tamamen farklı birini görüyormuşum gibi bakıyorum. "Böyle şeylerle uğraşmak zorunda olman çok kötü."

"Kız olmanın bir parçası." Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkmeye çalıştı. Bu bir şeydi ve onun lanet suratını yumruklamak istememe neden oldu.

Kendi başının çaresine bakabileceğinden hiç şüphem olmasa da, gücüne karışmış bir kırılganlık göğsümün sıkışmasına neden oluyor. "Haddini aştı," diyorum sesimi aramızda alçak tutarak.

"Olan oldu." Geri çekilmeye başladı. "Sodanın tadını çıkar."

Soda bana arabada oturmuş beni bekleyen Marina'yı hatırlatıyor. Renkli camın arkasından silüetini zar zor seçebiliyorum, ama umarım beni hiç seçemez, yoksa her büyük tatil yemeğinde yemek masasında bunu duyacağım ve daha fazlası.

"Hey," diyorum sadece önümdeki güzelliğe. "Gazoz için sana borçluyum."

"Ben ısmarlıyorum." Omuzları bir kalkıp bir iniyor, sonra da binanın köşesine yaklaşırken sırtını dönüyor.

Peşinden gitmiyorum ama son bir çaba gösteriyorum. "Gerçekten, sana biraz para vereyim."

Omzunun üzerinden geriye bakarak başını sallıyor. "Sadece bir soda. Önemli bir şey değil."

"Ama ..."

"Gerçekten. Sorun değil," diye cevap veriyor, yarım yamalak benzin istasyonunun tentesinin altında durarak. Güçlü benzin kokusu ve yerdeki yağ tabakası bile onu daha az güzel yapmıyor.

Bir adım daha atarak aradaki mesafeyi yarı yarıya kapattım ve ona kendi kararlarını vermesi için yeterli mesafeyi bıraktım. "Tamam, para yok ama bir ara akşam yemeğine ne dersin?"

Dudaklarının köşeleri eğlencesini destekleyecek kadar eğimli ama gözleri benim için parıldayan bir ilgi ışıltısını ortaya çıkarıyor. Nefesim ona muhteşem olduğunu söylemekle, getirdiğim beladan uzak durmasını hatırlatmak arasında bir yerde sıkışıp kalıyor.

"Adımı bile bilmiyorsun ve bana çıkma mı teklif ediyorsun?" Ses tonunda ya da duruşundaki rahatlıktan dolayı alınganlık yok.

Tam bir pislik olmadığını kanıtlamam için bana verdiği bu fırsatı değerlendirmeliyim. Elimi uzatarak, "Beni tanıyanlar bana

Liman. Siz de aynısını yapabilirsiniz."

Biraz daha yaklaşıyor, yakınlığının sıcaklığı bana ulaşıyor. Elini benimkinin üzerine koyduğunda, dudakları ayrılırken göğsü yükseliyor. "Artık arkadaş mıyız, Harbor?"

Aklımdan tek bir PG imgesi bile geçmediğine göre, aklımdaki şey arkadaşlar değil. Bugünlerde kimseyle arkadaş değilim ama o bir istisna yapmaya değer olabilir. "Duruma göre değişir."

Açık sözlülüğümün onu neden rahatlattığından emin değilim, ama gülümsemesi sadece merakını ortaya koyuyor. Muhtemelen kaçmalı, beni bir saniye bile düşünmeden olabildiğince hızlı bir şekilde benden uzaklaşmalı. "Neye göre değişir?"

"Sonra ne olacak?"

Gülüyor, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Gitmem gerekiyor, sanırım kararı kadere bırakacağız."

Az önce kapattığımız mesafe açılırken kollarımı iki yana açıyorum. "Bana adını söylemeyecek misin?" Neredeyse iki yüz öğrenciden oluşan bir sınıfta, onun adı yakalayamadığım birkaç şeyden biri. Bunu düzeltmeyi umuyordum.

Öğleden sonra güneşi onun üzerinde parlıyor. "Böylesi daha eğlenceli değil mi?"

"Eğlence öznedir." Omuzları kahkahalarla sarsılarak arkasını döndüğünde onu izliyorum. "Ama ben de katılacağım." *Onu sınıfta göreceğimi bilmeme yardımcı oluyor.*

Arkasına bakarak, "Yapacağından hiç şüphem yoktu,"

diyor. "Hiç şüphem var mı?"

"Her zaman. Görüşürüz, Harbor." Köşede kaybolmadan önce bana küçük bir el sallıyor.

Onu takip edip numarasını isteyebilirdim ama aynı kızdan iki kez reddedilmek bir gün için yeterli. Cebimden anahtarlarımı çıkarıp yüzüğü parmağımın etrafında döndürüyorum. Her neyse, o haklı. Böylesi daha eğlenceli. Pazartesi günü beni görene kadar bekle.

Gurur ve neşe kaynağım olan Ghibli Modena'ya doğru yürüyorum ve arabanın kapısını açıyorum. Marina sormadan önce arabaya tam olarak binecek zamanım olmadı.

bu kadar uzun mu? Beklerken susuzluktan öleceğimi sandım."

"Gözlerin sürekli o ekrana yapışık olduğu için fark edeceğini düşünmemiştim."

"Tamam baba," diyor derin ve alaycı bir sesle.

Gazozu uzatırken ona bakıyorum, bir gün, eğer henüz yapmadıysa, ona oradaki adam gibi davranacak pisliklerle karşılaşacağını biliyorum. Bu şimdi yapılacak bir konuşma değil, ama yakında yapmamız gereken bir konuşma. "Bir daha asla bu istasyona gitme."

Kısa bir süre başını kaldırıyor, gözleri arkamdaki binaya bakıyor. "Ew. Ben zaten yapmazdım." *Güzel*. "Nerede olduğumuzu bile bilmiyorum."

Doğru, burası her zamanki mağazam ya da benzin istasyonum değil ama şehir merkezine yakın olduğu için dolambaçlı yoldan geldim. Küçük kız kardeşimin saçını karıştırmak için uzandım ama beni engelledi. "Bir şey değil, bu arada."

"Teşekkürler," diye yanıtlıyor elimi iterek. "Sıra uzun mu?"

"Evet," diye yalan söylüyorum, on altı yaşındaki kızların işlerine geldiğinde acımasız olabildiklerini ilk elden biliyorum.

Elimden geldiğince rahat davranarak Maserati'yi çalıştırıyorum. Daha caddeye çıkmadan "En azından numarasını aldın mı?" diye sordu.

Kız kardeşimin duyması gereken son şey, harika bacakları, daha da iyi bir kıcı ve bir geceliğine işgal etmekten çekinmeyeceğim bir ağzı olan bir kadına nasıl asıldığımdır. *Ve sonra reddedildim*. "Bunu gördün mü?"

En azından kahkahalarını saklayacak kadar kibar... *ta ki saklayamayana kadar*.

"Herkes gördü."

"Bunu ben istemedim." *Yalan değil*.

Bana doğru döndüğünde telefonu artık arabadaki en az ilgi çeken şeydi. "Neden olmasın? Tüm bu flörtün boşa gitmesine izin vermek utanç verici görünüyor."

"Eh," diyorum, "sanırım kararı kadere bırakacağım." "Eğer kadere bırakırsan, ruh eşinle tanışmış olursun."

Ses tonundaki ciddiyeti duyunca şaşıırarak kız kardeşime bakıyorum.
"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü flört eden tek kişi sen değildin."

Bakışlarımı önümdeki yola çeviriyorum ama yüzümdeki aptal sırıtışı durdurmak mümkün değil. Az önce karşılaştığım muhteşem kız konusunda hiçbir şeyden emin değilim ama beni kendisi ve bu ana karakter meselesi hakkında düşünmeye itti.

Kadere inanmıyor olabilirim ama kendime inanıyorum. Acaba onun hikâyesinin kahramanı olmak için ne gerekiyor?

Hayatım Üzerine Yemin Et'i okumaya devam etmek için [BURAYA TIKLAYIN](#).

Amazon'da, Kindle Unlimited'ta, sesli, ciltsiz ve özel baskı ciltli ve ciltsiz olarak mevcuttur.

POPPY'NİN KİTABI

Poppy Stanfield'in kitabı geliyor!!!

Marina'nın en iyi arkadaşının bu yaz çıkacak kitabı için bizi izlemeye devam edin. Onun kitabını yazdığım için çok heyecanlıyım ve anlatım için harika bir ikiliye sahibim.

Goodreads [Okumak İstiyorum Rafınıza Buradan Kaydedin](#)

TEŞEKKÜRLER

Bu inanılmaz ekibe çok teşekkür ederim:

Andrea Johnston, İçerik Düzenleme/Beta Okuma

Jenny Sims, Metin Düzenleme, Editing4Indies

Kristen Johnson, Düzeltmen

Kapak Tasarımı: RBA Designs

Fotoğrafçı: Scott Teitler Arka

Resim: Depositphotos

Ses: Erin Spencer, One Night Stand Stüdyoları.

Anlatıcılar: Sebastian York & CJ Bloom

The Literally Yours Halkla İlişkiler Ekibi

Muhteşem Süper Yıldızlar'ıma ve harika SL Scott Books Facebook üyelerime teşekkür ederim. Sadece akran değil aynı zamanda arkadaş olan dostlarıma. Size tapıyorum! Adriana, Andrea ve Lynsey.

***Kocam ve oğullarım benim her şeyim. Sizi çok seviyorum!
Seni her zaman seviyorum. XOXOX***

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.